

A doua parte din seria *Bill Hodges*

STEPHEN KING

**CE-AM GĂSIT
AL MEU SĂ FIE**

NEMIRA

www.virtual-project.eu

STEPHEN KING

**CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ
FIE**

Original: *FINDERS KEEPERS* (2016)

Traducerea din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2017

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit

numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

Cu gândul la John D. MacDonald¹

---

¹ John D. MacDonald (1916-1986) – scriitor american, cunoscut pentru romanele sale polițiste (n.tr.).

„Peștera în care îți este teamă să intri ascunde
comoara pe care o cauți.”

JOSEPH CAMPBELL²

„Mi se rupe.”

JIMMY GOLD

---

² Joseph Campbell (1904-1987) – mitolog și scriitor american, cunoscut pentru lucrările sale de mitologie și religie comparată (n.tr.).

PARTEA ÎNTÂI
COMOARA ÎNGROPATĂ

— Deșteptarea, geniule!

Rothstein nu voia să se trezească. Avea un vis prea frumos. În rolul principal era prima lui nevastă, cu câteva luni înainte de a-i deveni nevastă. Șaptesprezece ani și absolut perfectă din cap și până-n picioare. Cu pielea-i goală lucind în penumbre. El avea nouăsprezece ani și unsoare sub unghii, dar pe ea nu o deranjase asta. Atunci, cel puțin, nu o deranjase, pentru că mintea lui era plină de planuri, iar ei doar de planurile lui îi păsa. Credea în ele chiar mai mult decât el și pe bună dreptate. În visul acesta ea râdea și se întindea să apuce acea parte mai proeminentă a anatomiei lui. Încercă să intre și mai adânc în ea, dar tocmai atunci o mână străină începu să-i scuture umărul și visul se sparse la fel ca un balon de săpun.

Nu mai avea nouăsprezece ani și nici nu mai locuia în apartamentul cu două camere din New Jersey. Peste șase luni urma să împlinească optzeci de ani, trăia la o fermă din New Hampshire și stipulase clar în testament că dorea să fie înmormântat în curtea ei. În dormitorul lui apăruseră niște bărbați străini cu cagule: una roșie, una albastră și una galben-canar. Încercă să-și spună că acesta era doar un alt vis, că visul încântător de la început se transformase în coșmar – așa cum se întâmplă câteodată –, dar mâna care îl scuturase până atunci îl îmbrânci, rostogolindu-l jos din pat. Se lovi la cap și scoase un strigăt de durere.

— Termină! spuse Mască-galbenă. Vrei să leșine?

— Măi, să fie! exclamă Mască-roșie. Lu' moșu' i s-a zbârlit sparanghelu'! Tre' să fi visat ceva porno.

Mască-albastră, cel care îl scuturase, spuse:

— E doar o erecție involuntară. Probabil că-i vine să facă pipi. Nimic altceva nu le-o mai scoală la vârsta asta. Tata-mare...

— Gura! spuse Mască-galbenă. Nu ne interesează tac-tu mare.

Chiar dacă era năuc și încă pe jumătate adormit,

Rothstein înțelese că dăduse de necaz. Își repeta întruna: *Mi-au spart casa*. Se uită în sus la cei trei bărbați care se materializaseră în casa lui. Îl durea capul ăla bătrân (la tâmpla dreaptă avea să se formeze o vânătaie uriașă din cauza anticoagulantelor pe care le lua), iar inima, cu pereții periculos de subțiri, se izbea de partea stângă a cutiei toracice. Tipii se apropiară de el – trei bărbați cu mânuși și gecii groase de toamnă. Ca să nu pomenim de cagulele acelea înspăimântătoare. Da, indivizii ăștia erau trei spărgători și el avusese ghinionul să fie acasă, la nouă kilometri de oraș.

Rothstein încercă să-și adune câte gânduri mai avea. Clipi des ca să alunge somnul și își spuse că tot era ceva de bine în tot rahatul în care se pomenise: dacă nu voiau să le vadă fețele înseamnă că nu intenționau să-l omoare.

Poate.

— Domnilor, spuse el.

Domnul Mască-galbenă începu să râdă și-i făcu un semn de încurajare.

— Ai început bine, geniule.

Rothstein bățai din cap, ca și cum ar fi mulțumit unui compliment. Aruncă o privire la ceasul de pe noptieră, văzu că era două și un sfert dimineața și se uită din nou la Domnul Mască-galbenă, care părea a fi șeful.

— Nu am prea mulți bani în casă, dar vă rog să-i luați pe toți. Orice, numai să nu-mi faceți rău.

Afară vântul se înfurie, izbind frunzele uscate de zidul vestic al casei. Rothstein își dădu seama că centrala termică începuse să funcționeze. Când a trecut vara?

— Ba ai mai mulți, din câte știm noi.

Vorbise Domnul Mască-roșie.

— Da' taci odată!

Domnul Mască-galbenă îi întinse mâna lui Rothstein.

— Scoală-te, geniule!

Rothstein apucă mâna întinsă, se ridică tremurând în picioare și se așeză pe marginea patului. Cu toate că era speriat și respira greu, era dureros de conștient (luciditatea fusese blestemul și binecuvântarea întregii sale vieți) de cum arăta: un bătrân într-o veche pijama albastră și complet chel,

cu excepția pufului alb de deasupra urechilor. Atât mai rămăsese din scriitorul care, în primul an al mandatului lui JFK, apăruse pe coperta revistei *Time*: JOHN ROTHSTEIN, GENIUL SIHASTRU AL AMERICII.

Deșteptarea, geniule!

— Trage-ți sufletul.

Domnul Mască-galbenă părea îngrijorat, dar Rothstein nu-l credea sincer.

— După aia o să ne ducem în living, pentru că acolo discută oamenii normali. Nu te grăbi. Încearcă să te liniștești.

Rothstein începu să respire profund și rar, iar inima lui își mai potoli zbaterea speriată. Încercă să se gândească la Peggy, la sânii ei de mărimea unor ceșcuțe de cafea (mici, dar perfecți), la picioarele ei lungi și netede. Dar visul acesta își pierduse tot farmecul, așa cum și-l pierduse și Peggy – ajunsă acum o babă care trăia la Paris. Pe banii lui. Măcar Yolande, a doua lui încercare de a se bucura de o căsnicie fericită, era moartă și nu-i mai cerea pensie alimentară.

Domnul Mască-roșie ieși din cameră. Rothstein îl auzi cotrobăindu-i prin birou. Ceva căzu de pe un raft cu bufnet înăbușit. Sertarele erau deschise și închise cu putere.

— Ți-e mai bine? se interesă Domnul Mască-galbenă.

Rothstein dădu din cap, iar individul îl îndemnă:

— Atunci, haide!

Escortat de Domnul Albastru în stânga și Domnul Galben în dreapta, Rothstein intră în livingul micuț. Domnul Roșu nu apăruse încă. Mai avea de scotocit prin birou. Foarte curând va deschide dulapul, va împinge într-o parte cele două sacouri și trei pulovere și va da de seif. Era inevitabil.

N-are nimic. Atâta vreme cât nu se ating de caiete. Și, în fond, la ce le-ar trebui? Pe derbedeii de genul ăsta nu-i interesează decât banii. Probabil că nici nu sunt în stare să citească ceva mai solicitant decât titlurile din Penthouse.

Însă avea îndoieli în privința bărbatului cu cagulă galbenă. După cum vorbea, acesta i se părea o idee mai educat.

În living ardeau toate luminile și jaluzelele nu erau trase. Vecinii insomniaci s-ar fi putut întreba ce anume se petrece în casa bătrânului scriitor... presupunând că ar fi avut

vecini. Cea mai apropiată casă se afla la trei kilometri distanță, pe șoseaua principală. Nu avea nici prieteni, nu-l vizita nimeni. În rarele ocazii când se întâmpla să-i bată în ușă vreun comis-voiajor, îl trimitea urgent la plimbare. Pentru toată lumea Rothstein era doar „bătrânul ăla cu hachițe”. Scriitorul care se lăsase de scris. Pustnicul. Își plătea impozitele și era lăsat în pace.

Albastru și Galben îl conduseră până la fotoliul din fața televizorului la care obișnuia să se uite extrem de rar. Nu se așeză imediat și atunci Domnul Albastru îl îmbrânci.

— Ușor! spuse Galben pe un ton tăios.

Albastru făcu un pas înapoi, mormăind niște cuvinte de scuză. Clar, Domnul Galben era la comandă. Domnul Galben era șeful haitei.

Acesta se aplecă în fața lui Rothstein, sprijinindu-și mâinile de genunchi.

— Vrei o înghițitură de ceva să-ți mai vină inima la loc?

— Dacă despre alcool vorbești, să știi că nu mai beau de douăzeci de ani. Așa mi-a recomandat doctorul.

— Bravo! Te duci la întruniri?

— Dar n-am fost *alcoolic*, se enervă Rothstein.

Cât de aiurea să te enervezi într-o asemenea situație... sau nu? Cine poate spune cum ar trebui să reacționezi atunci când ești dat jos din pat în toiul nopții de niște bărbați cu cagule colorate? Se întrebă cum ar putea descrie o astfel de scenă și nu-și dădu seama; nu scria despre situații de genul ăsta.

— Oamenii au impresia că orice scriitor alb și de sex masculin din secolul douăzeci și unu e musai să fie *alcoolic*.

— Bine, bine, spuse Domnul Galben, ca și cum ar fi vrut să împace un copil recalcitrant. Poate vrei niște apă?

— Mulțumesc, n-am nevoie. Tot ce vreau e să vă văd plecați, așa că am să fiu sincer cu tine.

Se întrebă dacă Domnul Galben avea cunoștință despre una dintre regulile de bază ale comunicării dintre oameni: atunci când îți zice cineva că o să fie sincer cu tine, de obicei înseamnă că o să te mintă mai abitir decât un politician.

— Portofelul este pe comoda din dormitor. Cred că am

acolo puțin peste optzeci de dolari. Pe polița căminului este un ceainic din ceramică...

Și întinse mâna să le arate. Domnul Albastru întoarse imediat ochii în direcția indicată. Nu însă și Domnul Galben. Pentru că Domnul Galben continuă să-l studieze pe Rothstein. Ochii din spatele măștii păreau aproape amuzați. *Nu ține*, își zise Rothstein, dar insistă. Pentru că acum se trezise complet, era nu doar speriat, ci și foarte iritat, cu toate că știa că ar face bine să nu arate asta.

— Acolo țin banii pentru cheltuielile casei. Cincizeci sau șaizeci de dolari. Atâta tot am aici. Luați-i și plecați.

— Mincinosu' naibii! spuse Domnul Albastru. Ai mult mai mult, tipule. Știm că ai. Crede-mă.

Ca într-o piesă de teatru, se auzi imediat replica Domnului Roșu. Acesta zbieră din birou:

— Uraaa! Un seif! Unu' mare!

Lui Rothstein i se strânse inima, chiar dacă știuse din capul locului că bărbatul cu cagulă roșie îl va găsi până la urmă. Mare prostie să țină bani în casă. N-avea niciun alt motiv să o facă în afara repulsiei sale față de carduri și cecuri și depozite și instrumente de transfer bancar și toate celelalte ispite care-i transformau pe oameni în niște sclavi ai imensului, dar, în ultimă instanță, distrugătorului sistem bancar al Americii. Și totuși, banii ăia ar putea fi salvarea lui. Banii pot fi înlocuiți. Nu însă și caietele. Peste o sută cincizeci de caiete.

— Combinația, spuse Domnul Albastru, pocnind din degete sub nasul lui Rothstein. Să te-aud.

Atât de furios era scriitorul, că în primul moment îi veni să refuze. Yolande obișnuia să spună că furia era o infirmitate a lui („Dobândită probabil încă din leagăn”), dar acum era și foarte obosit și foarte înspăimântat. Dacă ar refuza, cu siguranță că l-ar snopi în bătaie. Ba s-ar putea să mai facă încă un infarct. Și ăsta i-ar fi sfârșitul.

— Dacă vă spun combinația seifului, îmi promiteți că veți lua banii de acolo și veți pleca?

— Domnule Rothstein, zise Domnul Galben cu o amabilitate aparent sinceră (și tocmai din această cauză

grotescă), nu sunteți tocmai în situația de a vă tocmi cu noi. Freddy, du-te și adu gențile!

Rothstein simți un curent de aer rece când Domnul Albastru, cunoscut și sub numele de Freddy, ieși pe ușa de la bucătărie. Domnul Galben începuse iarăși să zâmbească prin crăpătura din mască. Rothstein începuse să deteste zâmbetul acela. Buzele acelea roșii.

— Haide, geniule, spune! Cu cât mai repede, cu atât scapi mai ușor.

Rothstein oftă și îi spuse combinația seifului Gardall ascuns în dulapul din biroul său.

— Trei la stânga de două ori, treizeci și unu la dreapta de două ori, optsprezece la stânga o dată, nouăzeci și nouă la dreapta o dată și înapoi la zero.

Zâmbetul se lăți și mai mult sub mască. Acum Domnul Galben își etala dinții.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. E ziua ta de naștere.

În timp ce Domnul Galben transmitea combinația tipului din dulap, Rothstein avu vreme să ajungă la o concluzie deloc încurajatoare. Domnul Albastru și Domnul Roșu veniseră după bani. Sigur, din banii ăștia se va înfrupta și Domnul Galben, dar scriitorul nu credea că acesta ar fi fost principalul obiectiv al individului care i se tot adresa cu *geniule*. De parcă ar fi vrut să-i confirme bănuielile, Domnul Albastru reveni în living, însoțit de alt curent de aer rece. Avea patru genți din pânză, câte două pe fiecare umăr.

— Stai puțin, îi spuse Rothstein Domnului Galben, privindu-l în ochi. Nu face asta. În afară de bani nu-i nimic altceva important în seiful ăla. Chestiile celelalte nu sunt decât niște mângăleli. Și doar mie îmi pasă de ele.

Din birou, se auzi țipătul uluit al Domnului Albastru:

— Mama mea care m-ai făcut! Morrie! Am dat lovitura! Fudem-aș în noroc să mă fut! O *tonă* de bani e aici! În plicurile de la bancă! Sute de plicuri!

Cel puțin șaiszeci, l-ar fi putut lămuri Rothstein, dar mai degrabă vreo optzeci. Cu câte patru sute de dolari în fiecare. De la Arnold Abel, contabilul meu din New York. Jeannie încasează cecurile și aduce acasă banii în plicuri pe care eu

le pun în seif. Numai că am foarte puține cheltuieli, pentru că Arnold plătește de la New York toate facturile mari. Îi dau uneori câte o atenție lui Jannie, îi dau bacșiș poștașului de Crăciun, dar în rest nu prea am pe ce să dau banii. Povestea asta durează de ani buni. Arnold nu mă întreabă niciodată ce fac cu ei. Poate își imaginează că am un aranjament cu vreo prostituată. Poate crede că pariez la cursele de ponei din Rockingham.

Dar uite care-i chestia și mai ciudată, i-ar fi putut spune el Domnului Galben (cunoscut sub numele de Morrie): *Eu* nu m-am întrebat niciodată de ce țin toți banii ăștia în casă. Așa cum nu m-am întrebat nici de ce umplu caiete întregi. Unele lucruri pur și simplu *se întâmplă*.

Ar fi *putut* spune toate astea, dar nu a făcut-o. Nu pentru că Domnul Galben nu ar fi fost în stare să priceapă, ci tocmai pentru că zâmbetul ăla cu buze roșii îi dădea de înțeles că ar putea pricepe fără probleme.

Și nu i-ar păsa absolut deloc.

— Ce mai e înăuntru? strigă Domnul Galben, cu ochii la Rothstein. Cutii? Cutii cu manuscrise? Așa cum ți-am zis?

— Nu cutii, raportă Domnul Roșu. Caiete. Porcăria asta de seif e plin.

Domnul Galben zâmbi, continuând să-l privească în ochi pe Rothstein.

— Scrise de mână? Ia zi, geniule, așa faci?

— Te rog, spuse Rothstein. Lasă-mi-le. Încă nu trebuie să le citească nimeni. Nu sunt gata.

— Și nu vor fi niciodată, dacă mă întrebi pe mine. Nu ești decât un colecționar obsedat, atâta tot.

Îi dispăruse licărul amuzat din privire.

— Păi, cum altfel? Doar nu mai ai *nevoie* să publici, nu? Doar nu mai ai vreo *problemă financiară*. Primești drepturile de autor pentru *Alergătorul*. Și pentru *Alergătorul în acțiune*. Și pentru *Alergătorul o lasă mai moale*. Celebra trilogie Jimmy Gold. Reeditată la greu. Predată în facultățile din toate colțurile acestui stat mareț. Datorită mașinațiunilor făcute de profii de literatură care își închipuie că tu și cu Saul Bellow sunteți rupți din soare, studenții s-au apucat să-

ți cumpere pe capete romanele. Te-ai aranjat, nu? De ce să riști publicând ceva ce ți-ar putea afecta reputația asta din aur masiv? Mai bine te ascunzi aici și te prefaci că restul lumii nu există.

Domnul Galben clătină cu compătimire din cap.

— Prietene, tu dai un sens cu totul nou conceptului de personalitate anală³ așa cum l-a descris Freud.

Domnul Albastru se oprișe în prag.

— Eu ce trebuie să fac, Morrie?

— Du-te dincolo cu Curtis. Luați tot. Dacă nu-i destul loc în genți pentru toate caietele, căutați prin casă. Chiar și un șobolan ca ăsta tot trebuie să aibă cel puțin o valiză. Nu pierdeți vremea numărând banii. Vreau să plecăm de-aici cât mai repede.

— În regulă.

Și Domnul Albastru (Freddy) ieși din living.

— Nu face asta, îl rugă Rothstein.

Rămase consternat când își auzi tremurul din voce. Uneori i se întâmpla să mai uite cât de bătrân era. Însă nu era cazul în noaptea asta.

Individul pe care îl chema Morrie se aplecă spre el, privindu-l pătrunzător prin găurile din cagula galbenă; avea ochii verzi, bătând în cenușiu.

— Vreau să-mi spui ceva. Dacă ai să fii sincer, poate că o să-ți lăsăm caietele. Ai să fii sincer cu mine, geniule?

— Am să încerc, spuse Rothstein. Dar să știi că niciodată nu am pretins că aș fi vreun geniu. Revista *Times* mi-a zis așa.

— Dar pun pariu că nu le-ai trimis nicio scrisoare de protest.

Rothstein nu răspunse. Ticălosul dracului! își spunea el. Mizerabilul ăsta face pe deșteptul cu mine. N-ai să-mi lași nimic, nu-i așa? Indiferent ce-ți voi spune.

---

³ A doua etapă a maturizării omului. În concepția lui Sigmund Freud, caracterizată deopotrivă prin autonomie, dar și prin rușine și nesiguranță (n.tr.).

— Uite ce vreau să aflu – de ce n-ai putut să-l lași în pace pe Jimmy Gold, pentru numele lui Dumnezeu? De ce ai simțit nevoia să-l târăști prin noroi?

Atât de neașteptată era întrebarea asta, încât în prima clipă Rothstein nu-și dădu seama despre ce anume vorbea Morrie, cu toate că Jimmy Gold era cel mai faimos personaj al său, acela pentru care el va rămâne în memoria cititorilor (presupunând că se va întâmpla așa ceva). În același articol de pe prima pagină a revistei *Times*, unde el fusese numit „geniu”, Jimmy Gold fusese considerat „arhetipul disperării într-un târâm al belșugului”. Cam multă vrăjeală, dar uite că îi vânduse cărțile.

— Dacă vrei să spui că ar fi trebuit să mă opresc după *Alergătorul*, să știi că nu ești singurul care gândește așa.

Și ar fi putut să adauge că *Alergătorul în acțiune* îi consolidase reputația în peisajul literar al Americii. Iar *Alergătorul o lasă mai moale* constituise cheia de boltă a carierei sale: criticii nu mai conteniseră cu elogiile, romanul se aflase șaiszeci și două de săptămâni pe lista de bestselleruri ale *New York Times*. Ba primise chiar și Premiul Național al Cărții – nu că s-ar fi dus personal să-l ridice. „*Iliada* Americii postbelice”, se spusese în discursul de decernare, făcându-se referire nu doar la ultimul roman, ci și la întreaga trilogie.

— Nu spun că ar fi fost bine să te oprești după *Alergătorul*, zise Morrie. *Alergătorul în acțiune* a fost la fel de bun, dacă nu chiar mai bun decât primul roman. Amândouă erau autentice. Despre ultimul vorbesc eu aici. Ce făcătură, ce rahat pe băț, măi, omule! Îți făceai reclamă? Nu, pe bune, chiar îți făceai reclamă?

Și Domnul Galben făcu un gest care îl lăsă fără aer pe Rothstein și-i umplu burta cu plumb topit. Foarte încet, cu mișcări parcă premeditate, tipul își scoase cagula galbenă. Chipul din spatele ei era tânăr și avea trăsăturile clasice ale irlandezilor din Boston: păr roșu, ochi verzui, ten alb, de genul celor care se ard mereu și nu se bronzază niciodată. Plus buzele alea nefiresc de roșii.

— O casă în suburbii? Un Ford în garaj? O nevastă și doi

copilași? Toți avem un preț, asta încercai să spui? Toată lumea se înfruptă din aceeași otravă?

— În caiete...

În caiete erau alte două romane despre Jimmy Gold, asta voia să spună. Cele care încheiau ciclul. În primul, Jimmy ajunge să-și dea seama de falsitatea vieții burgheze din suburbii și își părăsește familia, slujba și căminul confortabil din Connecticut. Pleacă pe jos, doar cu un rucsac și hainele de pe el. Devine o variantă adultă a puștiului care se lăsase de școală, se lepădase de familia lui materialistă și se hotărâse să intre în armată, după un weekend stropit cu multă băutură și petrecut pe străzile New Yorkului.

— Ce-i în caiete? îl întrebă Morrie. Haide, geniule, vorbește! Explică-mi de ce a fost nevoie să-l trănțești la pământ și să-l calci pe grumaz.

În Alergătorul merge spre soare-apune, Jimmy Gold redevine el însuși, voia să spună Rothstein. Își recapătă eul definitiv. Dar Domnul Galben își arătase fața și acum scotea un pistol din buzunarul drept al gecii cadrilate. Părea mahnit.

— Ai creat unul dintre cele mai frumoase personaje din literatura americană și după aia te-ai căcat pe el, spuse Morrie. Cine e în stare de așa ceva nu merită să mai trăiască.

Revenirea mâniei era ca o surpriză încântătoare.

— Dacă tu așa crezi, spuse John Rothstein, înseamnă că nu ai înțeles niciun cuvânt din ce am scris.

Morrie îndreptă pistolul spre el.

Rothstein ridică și el un deget deformat de artrită, ca și cum acela ar fi fost arma lui. Se simți mulțumit atunci când observă că Morrie clipește și chiar tresare ușor.

— Nu mă lua cu critici din astea cretine, băiete. Mi s-a făcut lehamite de ele încă dinainte să te naști tu. La urma urmei, câți ani ai? Douăzeci și doi? Douăzeci și trei? Ce poți să știi tu despre viață, darămite despre literatură?

— Suficient cât să afirm că nu toată lumea are un preț.

Și Rothstein rămase incremenit când văzu cum ochii aceia irlandezi se umplu de lacrimi.

— Nu-mi ține tu mie teorii despre viață, când ți-ai petrecut

ultimii douăzeci de ani ascunzându-te de lume ca un șobolan în gaura lui.

Reproșul acesta – cum de *îndrăznești* să pleci de la Masa Celebrității? – transformă mânia lui Rothstein într-o furie nestăpânită, distructivă, pe care și Peggy și Yolande ar fi recunoscut-o cu ușurință. Și se bucură. Mai bine să moară furios, decât plângând și implorând mila, ca un laș.

— Cum crezi tu că ai să faci bani din scrierile mele? Te-ai gândit la asta? Presupun că da. Presupun că la fel de bine ai putea încerca să vinzi un caiet cu însemnările lui Hemingway sau un tablou al lui Picasso. Dar prietenii tăi nu sunt tot atât de educați ca tine, așa-i? E evident din felul cum vorbesc. Oare ei știu ce știi tu? Sunt convinși că nu. Însă i-ai îmbrobodit cumva. Le-ai arătat luna de pe cer și le-ai promis că ai să le-o dăruiești. Te cred în stare. Cred că te pricepi să le spui ce vor să audă. Însă cuvintele tale nu au acoperire.

— Taci! Vorbești ca maică-mea.

— Indiferent ce crezi tu despre tine, prietene, adevărul e că nu ești decât un hoț ordinar. Și prost pe deasupra, dacă te gândești să furi ceva ce n-ai să poți vinde niciodată.

— Gura, geniule! Te previn!

Rothstein își spuse: Și ce dacă apasă pe trăgaci? Am să scap de medicamente. Am să scap de toate părerile de rău pentru trecutul meu, pentru toate relațiile distruse, înșirate de-a lungul drumului vieții mele, ca niște mașini dintr-un accident în lanț. Am să scap de obsesia scrisului, am să termin cu toate caietele astea ca niște căcăreze de iepure pe o cărare din pădure. Poate nu-i chiar așa de rău să mor împușcat în cap. Oricum, un glonț e de preferat cancerului sau Alzheimerului, de care îi este groază oricui care și-a câștigat pâinea cu ajutorul minții. O, da, o vreme voi ține prima pagină a gazetelor... am fost în atenția presei încă dinainte de afurisitul ăla de articol din *Times*... dar dacă apasă acum pe trăgaci, măcar nu voi mai fi obligat să citesc nimic.

— Ești *prost*, spuse el atunci, simțindu-se pe neașteptate cuprins de extaz. Te crezi mai deștept decât ăia doi, dar te înșeli amarnic. Măcar ei sunt în stare să priceapă că doar

banii pot fi cheltuiți.

Se aplecă și privi fix la chipul palid, acoperit cu pistrii al Domnului Galben.

— Știi ceva, puștiule? Oamenii de teapa ta fac de ocară lectura.

— Ultimul avertisment! spuse Morrie.

— Mă fut în avertismentul tău. O fut și pe mă-ta. Ori mă împuști, ori ieși dracului din casa mea.

Și Morris Bellamy îl împușcă.

În familia Saubers, prima ceartă legată de bani – prima auzită de copii – a avut loc într-o seară din luna aprilie. Nu a fost un scandal prea mare, însă chiar și cele mai fioroase furtuni încep de obicei ca niște adieri plăcute. Peter și Tina Saubers se aflau în living; Peter își făcea temele și Tina se uita la un DVD cu *SpongeBob*. Văzuse filmul de mai multe ori, dar părea să nu se plictisească de el. Iar asta era un lucru bun, pentru că în perioada aceea nu putea urmări Cartoon Network la televizor. Tom Saubers anulase abonamentul la cablu cu două luni în urmă.

Tom și Linda Saubers erau în bucătărie. Tom își închidea geanta pe care tocmai o umpluse cu câteva batoane energizante, o caserolă din plastic cu câteva felii de legume, două sticle cu apă și o cutie cu cola.

— Ești nebun, spuse Linda. Am știut mereu că ai o personalitate de tip A, dar deja ai început să exagerezi. N-ai decât să pui ceasul să sune la cinci, dacă așa vrei. Îl iei pe Todd, ajungeți la Complexul Municipal la șase și tot o să fiți primii la coadă.

— Bine-ar fi, zise Tom. Todd mi-a spus că luna trecută a fost tot un târg din asta de locuri de muncă în parcul Brook și acolo oamenii s-au pus la coadă cu o zi înainte. *Cu o zi înainte*, Lin!

— Todd spune o grămadă de chestii. Și tu stai să-l ascuți. Adu-ți aminte când ne-a spus că Pete și Tina o să se *înebanească* după jucăria aia...

— Aici nu-i vorba despre o jucărie sau despre un concert în parc sau despre un spectacol de artificii. Aici este vorba despre *viețile noastre*.

Pete își ridică privirea din caiet și întâlnește ochii surioarei sale. Fetita ridică din umeri: *Părinții ăștia...* Băiatul se întoarce la algebra lui. Încă patru probleme de rezolvat și va putea să se ducă la Howie. Poate Howie promise niște cărți noi cu benzi desenate. El nu avea niciuna de dat la schimb. Bani lui de buzunar plecaseră după cablul TV.

În bucătărie, Tom începu să se plimbe agitat. Linda îl apucă de braț cu blândețe.

— Știu că-i vorba despre viețile noastre, spuse ea.

Vorbea în șoaptă, pe de-o parte pentru că nu voia să-i audă copiii și să se sperie (îi ajungeau acum nervii lui Tom), dar mai ales ca să-l împace și să evite un conflict mai mare. Știa cum se simte Tom și îi era milă de el. Era destul de rău că îi era teamă; dar era încă și mai rău că se simțea umilit pentru că nu-și mai putea îndeplini responsabilitatea fundamentală de a-și întreține familia. Iar „umilit” nu era cel mai potrivit cuvânt. Mai degrabă îi era rușine. Zece ani de zile cât lucrase la Lakefront Realty se situase în mod constant în topul agenților imobiliari de acolo – ba chiar de câteva ori fotografia lui surâzătoare se aflase în vitrina firmei. Salariul de învățătoare al Lindei era doar cireașa de pe tort. Dar în toamna lui 2008, economia s-a prăbușit și familia Saubers a trebuit să se bazeze pe un singur venit.

Tom nu avea nicio speranță că ar putea fi chemat înapoi atunci când situația se va îmbunătăți: Lakefront Realty era acum o clădire goală, cu graffiti pe ziduri și cu semnul DE VÂNZARE/DE ÎNCHIRIAT pe ușa de la intrare. Frații Reardon, care moșteniseră afacerea de la tatăl lor (care, la rândul lui, o moștenise și el de la tatăl lui), își investiseră toți banii în acțiuni și pierduseră aproape totul când a căzut piața. Pe Linda nu o încălzea câtuși de puțin faptul că și Todd Paine, cel mai bun prieten al lui Tom, era în aceeași oală. În opinia ei, Todd era un tembel.

— Ai văzut buletinul meteo? Eu m-am uitat. O să fie frig. Ceață de pe lac, poate chiar și burniță. Burniță *înghețată*, Tom.

— Foarte bine. Sper că așa va fi. Înseamnă că vor veni mai puțini oameni și noi vom avea mai multe șanse.

O apucă de umeri. Cu blândețe. Nu o scutura și nici nu țipa la ea. Toate astea vor veni mai încolo.

— Trebuie să *găsesc* ceva, Lin, iar târgul ăsta de joburi este cea mai bună ocazie din primăvara asta. Am bătut tot orașul ca să...

— Știu...

— Și n-am găsit *nimic*. Zero barat. Da, sigur, se fac câteva angajări la docuri și la șantierul pentru mallul de lângă aeroport. Dar, sincer, mă vezi făcând așa ceva? Am cincisprezece kilograme și douăzeci de ani prea mult. Mai la vară s-ar putea să găsesc ceva în centru – un post de conțopist sau ceva asemănător – *cu condiția* să se mai îmbunătățească lucrurile... dar o slujbă de genul ăsta ar fi prost plătită și probabil temporară. Așa că am să plec la noapte cu Todd și o să stăm la coadă până mâine-dimineață, când se vor deschide porțile târgului. Îți jur că am să mă întorc acasă gata angajat într-un loc care să-mi asigure un salariu bun.

— Și ai să ne aduci și un virus care să ne îmbolnăvească pe toți. Atunci vom fi nevoiți să tăiem mâncarea ca să plătim doctorul.

În momentul ăsta se enervă el cu adevărat.

— Ar fi bine dacă mi-ai arăta că mă susții.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom, *încerc...*

— Sau măcar un „bravo” să aud din partea ta. „Ce bine că ai inițiativă, Tom! Ce mult ne bucurăm că te zbați pentru familia ta, Tom!” Chestii dintr-astea. Nu cred că cer prea mult.

— Nu spun decât...

Dar ușa de la bucătărie se deschise și se închise înainte ca ea să termine ce avea de spus. Tom ieșise în spatele casei ca să fumeze o țigară. De data aceasta, când Pete ridică ochii, citi mahnire și îngrijorare pe chipul Tinei. La urma urmei, fetița nu avea decât opt ani. Pete îi zâmbi și îi făcu cu ochiul. Tina îi răspunse cu un surâs nesigur, apoi se întoarse la aventurile lui SpongeBob Pantaloni Pătrați din orașelul de pe fundul mării, unde tăticii nu-și pierdeau slujbele și nici nu ridicau tonul și copiii nu-și pierdeau banii de buzunar. Dacă erau cuminiți.

În seara aceea, înainte să plece spre Complexul Municipal, Tom își duse fiica în brațe la culcare și o sărută de noapte bună. O mai sărută încă o dată și pentru Madam Beasley, păpușa preferată a Tinei. Ca să-i poarte noroc, explică el.

— Tati? O să fie bine?

— Sigur, scumpete, spuse el.

Iar Tina va ține minte cuvintele astea. Va ține minte și încrederea din tonul lui.

— Totul va fi cum nu se poate mai bine. Acum culcă-te.

Tom ieși din cameră cu mers normal. Fetița va ține minte și asta, pentru că nu îl va mai vedea niciodată mergând așa.

Când ajunseră în capătul străzii în pantă, care ducea din Marlborough Street către parcare Complexului Municipal, Tom exclamă:

— Ho! Oprește! Stai!

— Măi, omule, avem mașini în spate, zise Todd.

— Durează doar o secundă.

Tom își ridică telefonul și-i fotografie pe oamenii de la coadă. Probabil că erau deja o sută acolo. Cel puțin. Deasupra șirului de uși ale amfiteatrului fâlfâia un banner care anunța **1000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE! Și Suntem alături de locuitorii orașului nostru! – RALPH KINSLER, PRIMAR.**

Cineva începu să claxoneze în spatele Subaru-ului ruginit al lui Todd Paine.

— Ascultă, Tommy, nu vreau să-ți stric cheful, mai ales când te-ai apucat să immortalizezi această minunată sărbătoare, dar...

— Bine, pornește. Haide. Am făcut poza.

Și continuă, în timp ce Todd intra în parcare și căuta un loc, cele din apropierea clădirii fiind deja ocupate:

— De-abia aștept să-i arăt Lindei poza asta. Știi ce mi-a zis? Că, dacă venim la șase dimineața, o să fim primii la coadă.

— Eu ți-am spus, omule. Toddy nu minte.

Toddy parcă mașina. Subaru-ul își încetă activitatea cu un pârț și un horcăit.

— Până dimineața, o să fie aici vreo două mii de oameni. Și televiziunile. Toate posturile. *Știrile de la șase. Dimineața devreme. Pulsul orașului.* S-ar putea să avem parte de câte un interviu.

— Eu m-aș mulțumi cu un job.

Într-o singură privință avusese dreptate Linda: era o umezeală groaznică. Se simțea în aer mirosul lacului: parfumul acela cu note de canal colector. Și atât de frig era, că Tom își vedea aburii respirației. Fuseseră montați stâlpi între care era întinsă banda galbenă care anunța că TRECEREA era INTERZISĂ și care îi restricționa pe șomeri într-un spațiu limitat, asemănător cu un labirint al condiției umane. Tom și Todd se așezară la coadă între ultimii stâlpi. Imediat apărură și alții în spatele lor, majoritatea bărbați, unii cu geți de muncitori, alții cu paltoane de barosani și cu tunsori de barosani care începuseră să-și piardă linia. Tom credea că, până în zori, coada se va întinde până în capătul parcării. Și tot vor mai avea de așteptat încă patru ore până la deschiderea ușilor.

Observă o femeie cu un portbebe în față. Se afla cam la distanță de două bucle ale cozii. Tom se întrebă ce fel de disperare te poate împinge să ieși din casă cu un bebeluș într-o noapte atât de rece și umedă ca asta. Femeia stătea de vorbă cu un bărbat solid, cu un sac de dormit aruncat peste umăr. Copilul se uita de la unul la celălalt, ca și cum ar fi fost cel mai mic fan al tenisului din lume. Nostim.

— Vrei să te-ncălzești nițel, Tommy?

Todd scosese din traistă o jumătate de litru de whisky Bell's, pe care i-o întindea acum.

Tom vru să refuze, pentru că-și amintea cuvintele pe care i le adresase Linda la plecare – *Și nu care cumva să vii acasă puțin a băutură, domnule!* –, dar acceptă sticla. Era al naibii de frig și o înghițitură nu avea ce să-i strice. Simți alcoolul încălzindu-i gâtul și burta.

Trebuie să țin minte să-mi clătesc gura înainte să ajung la standurile angajatorilor, își spuse el. Tipii care miros a whisky n-au nicio șansă să fie angajați.

Și atunci când Todd îi oferi iar sticla, Tom îl refuză. Asta se întâmpla cam pe la ora două. Dar la trei, când i-o întinse din nou, Tom o luă din mâna prietenului său. Se uită la nivelul băuturii și ajunsese la concluzia că Toddy combătuse la greu frigul de afară.

Ei și? își spuse Tom, luând mai mult decât o înghițitură mică de whisky. Asta de acum era o dușcă serioasă.

— Bravo, băiețel! se extazie Todd, vorbind cam nedeslușit – dar foarte puțin. Leapădă-te de inhibiții.

Continuau să sosească șomerii în căutare de locuri de muncă. Prin ceața tot mai groasă li se zăreau boturile mașinilor înaintând dinspre Marlborough Street. Coadă depășise cu mult limita stâlpilor și nu mai mergea în zigzag. Tom avusese impresia că înțelege dificultățile economice cu care se confrunta țara în aceste momente – oare nu-și pierduse și el slujba, o slujbă foarte bună? Însă pe măsură ce numărul de mașini creștea și coada se lungea peste măsură de mult (acum nici nu i se mai vedea capătul), începu să vadă lucrurile într-o nouă perspectivă, una de-a dreptul înspăimântătoare. Poate cuvântul *dificultăți* nu era cel mai potrivit. Poate cuvântul corect pentru situația asta era *năpastă*.

Copilul începu să plângă de undeva din dreapta lui, din labirintul de stâlpi și benzi galbene care ducea la ușile amfiteatrului cufundat acum în beznă. Tom privi în jur și-l văzu pe bărbatul cu sacul de dormit ținând de curelele portbebeului pentru ca femeia (Doamne, își spuse Tom, pare încă o adolescentă) să poată scoate copilul.

— Șe pu-a mea-i ăia? îl întrebă Todd, mai incoerent ca oricând.

— Un copil, spuse Tom. O femeie cu un copil. O *fată* cu un copil.

Todd se uită printre gene.

— Iisus căla-e pe ponei, exclamă el. Zic că-i ile... ile... știi tu... nu-i lesponsabilă...

— Ești beat?

Linda nu-l putea suferi pe Todd, nu reușea să-i vadă latura bună. În momentele astea nici Tom nu reușea.

— Nisseluș. Mă fac bine până să dășchid ușile. Am și niște bomboane de mentă.

Tom se gândi să-l întrebe pe Toddy dacă nu cumva s-a gândit să-și aducă și niște Visine – avea ochii al naibii de roșii –, dar își dădu seama că nu-i capabil să-i asculte acum

explicațiile. Se întoarse iar către locul în care fuseseră femeia și copilul ei. În primul moment crezu că plecaseră. Apoi își coborî privirea și o văzu cum se strecoară în sacul de dormit al bărbatului solid. Își ținea copilul la piept. Care copil încă urla cât îl ținea gura. Bărbatul cel solid ținea deschisă gura sacului de dormit.

— Da' fă-i, domnule, ceva să tacă! strigă un bărbat.

— Ar trebui să sunăm la Protecția Copilului, adăugă o femeie.

Tom și-o aminti pe Tina la aceeași vârstă. Și-o închipui scoasă din casă într-o noapte atât de friguroasă și de umedă ca asta și își stăpâni cu greu pornirea de a le spune să-și țină gura bărbatului și femeii care comentau. Sau, și mai bine, să se ducă să o ajute cumva și el pe sârmana tânără. La urma urmei, erau colegi de suferință, nu? Toți împărtășeau aceeași soartă, toată mulțimea aia de amărâți lefteri de la coadă.

Plânsetele se mai domoliră. Și încetară.

— Plobabil că-i dă țâță, spuse Todd, strângându-și pieptul ca să arate la ce se referă.

— Mda.

— Tommy?

— Ce vrei?

— Știi că și Ellen a rămas fără slujbă?

— Dumnezeu mare, nu! Habar n-am avut, exclamă el, prefăcându-se că nu vede spaima de pe chipul lui Todd, nici umezeala din ochi. Poate de la băutura și frig. Poate nu.

— I-au zis c-o s-o cheme îndărăt atunci când lucrurile o să-nceapă să meargă mai bine, da' la fel mi-au zis și mie și a trecut deja juma de an. Mi-am încasat asigurarea. Și am păpat-o. Știi cât mai avem în bancă? Cinci sute de dolari. Știi cât te țin banii ăștia când o singură pâine costă un dolar?

— Puțin.

— Corect, fratele meu. Așa că e *musai* să fac rost de ceva astăzi. *Musai*.

Todd ridică din bărbie către bărbatul cel solid, care acum părea că veghează sacul de dormit ca nu cumva să calce cineva din greșeală pe femeia și copilul dinăuntru.

— Crezi că-s căsătoriți?

Tom nu se gândise până acum la asta.

— Probabil.

— Înseamnă că-s amândoi șomeri. Altminteri ar fi rămas unul acasă cu copilul.

— Poate au senzația că au mai multe șanse dacă sunt văzuți cu el, spuse Tom.

Todd se învioră.

— Mizează pe mila ălor! Bună idee!

Întinse iar sticla.

— Mai vrei o gură?

Tom luă o înghițitură mică, spunându-și: Dacă nu beau și eu, o să se îmbete Todd și mai tare.

Un strigăt exuberant îl deșteptă pe Tom din moțăiala indusă de whisky:

— Pe alte planete se descoperă viața!

Remarca aceasta cu totul neașteptată a fost urmată de râsete și aplauze.

Tom se uită în jur și observă că începuse să se lumineze de ziuă. Timidă și încețoșată era lumina aia, dar evident noaptea trecuse. În spatele șirului de uși ale amfiteatrului, un tip în salopetă cenușie – un tip norocos, care avea serviciu – dădea cu mopul prin hol.

— Ce-i colo? îngăimă Todd.

— Nimic. Omul de serviciu.

Todd se uită spre Marlborough Street.

— Iisuse, uite-i că tot mai vin!

— Mda, mârâi Tom, spunându-și: Dacă aș fi ascultat-o pe Linda, acum am fi în fruntea unei cozi care se întinde până în Cleveland.

Gândul acesta îl mai învioră. Nițică jubilară face oricând bine la organism, dar își dori să nu fi gustat din whisky-ul lui Todd. Parcă avortase o pisică în gura lui. Nu că ar fi știut ce gust putea să aibă un pisoii lepădat, dar...

Auzi o întrebare venită de la vreo două bucle de coadă mai încolo – nu departe de sacul de dormit:

— Ți-ai un Benz? Arată ca un Benz.

Tom văzu o formă lungă la intrarea dinspre Marlborough

Street a parcării, cu proiectoare de ceață strălucind puternic. Dar nu se mișca. Pur și simplu stătea pe loc.

— Ce naiba are-n cap? întrebă Todd.

Probabil că același lucru se întrebă și șoferul mașinii din spate, pentru că apăsă lung claxonul. Behăitul lui ofticat îi sperie pe cei de la coadă, făcându-i să se uite în jur. Mașina cu proiectoarele de ceață aprinse nu se mișcă imediat. Însă peste câteva clipe țâșni pur și simplu înainte. Nu la stânga, spre parcare, acum plină până la refuz, ci direct spre oamenii înghesuiți în țarcul din stâlpi și bandă galbenă.

— Hei! strigă cineva.

Mulțimea se balansă încolo și încoace, formând valuri agitate. Cineva îl îmbrânci cu putere pe Tom care se izbi de Todd care, la rândul lui, căzu în șezut. Tom încercă să-și recapete echilibrul, aproape reuși, dar bărbatul din fața lui începu să țipe – ba nu, să *zbiere* – și intră cu fundul în burta lui Tom și își înfipse cotul în pieptul lui. Tom se prăvăli peste prietenul lui, auzi zgomot de sticlă spartă și simți izul înțepător al whisky-ului care se scurgea pe asfalt.

Superb, acum o să put ca un bar după noaptea de sâmbătă!

Reuși să se ridice în picioare chiar la timp să vadă cum mașina – da, un Mercedes era, un sedan mare și cenușiu ca dimineața asta – intră cu viteză în mulțimea de la coadă, transformând oamenii în titirezi, călcându-i sub roți. Din masca Benz-ului șiroia sânge. Luă pe capotă o femeie desculță. Aceasta lovi în parbriz, încercă să se apuce de unul dintre ștergătoare, nu reuși și se rostogoli pe partea cealaltă. Banda galbenă cu TRECEREA INTERZISĂ SE RUPSE. Uriașul Mercedes se ciocni de un stâlp, dar nu încetini absolut deloc. Tom văzu cu ochii lui cum roțile din față trecură peste sacul de dormit și peste bărbatul cel solid aplecat peste el ca să îi protejeze pe femeie și pe copilul ei.

Acum venea drept spre el.

— Todd! urlă el. *Scoală-te*, Todd!

Încercă să-l apuce de mâini, reuși să-l prindă de una și trase. Cineva se ciocni de el și căzu din nou în genunchi. Acum auzea vuietul sălbatic al motorului turat la maximum.

Foarte aproape de el. Încercă să se târască, dar piciorul cuiva îl izbi în tâmplă. Văzu stele verzi.

— Tom?

Todd se afla în spatele lui. Cum era posibil?

— Tom, ce *dracu'*?

Peste el se prăvăli trupul altcuiva și apoi un alt trup căzu peste ei. Avea senzația că o să-l facă terci greutatea lor cumplită. Simți cum îi plesnesc oasele bazinului, cu zgomot de iadeș rupt. Și nu mai simți greutatea celorlalți. Se grăbise să o înlocuiască durerea, cu propria ei teroare.

Tom reuși să-și ridice capul de pe asfalt atât cât să vadă cum se pierd în ceață luminile din spatele Mercedesului. Mai observă cioburile sticlei de whisky. Îl văzu pe Todd lungit pe jos, cu o baltă de sânge sub cap. Urme stacojii de roți dispăreau în ceața începutului de zi.

Își spuse: *Linda a avut dreptate. Ar fi trebuit să rămân acasă.*

Își spuse: *Am să mor și poate că așa-i cel mai bine pentru toți. Pentru că, spre deosebire de Todd Paine, eu n-am apucat să-mi încasez asigurarea.*

Își mai spuse: *Deși probabil că aș fi făcut-o la un moment dat.*

Și apoi nimic. Doar întuneric.

Patruzeci și opt de ore mai târziu, Tom Saubers s-a trezit în spital, cu Linda alături de el. Îl ținea de mână. A întrebat-o dacă o să trăiască. Ea i-a zâmbit, l-a strâns de mână și i-a zis:

— Absolut, iubire.

— Sunt paralizat? Spune-mi adevărul.

— Nu, dragule, dar ai o mulțime de oase rupte.

— Și Todd?

Mușcându-și buzele, Linda s-a uitat în altă parte.

— Todd e în comă, dar doctorii spun că o să-și revină la un moment dat. Zic că își dau seama de asta după undele cerebrale sau ceva de genul ăsta.

— O mașină. A intrat în noi. N-am putut să mă feresc.

— Știu. N-ai fost singurul. Un dement. Deocamdată a

scăpat. Pe Tom îl durea exact în fund de dementul de la volanul Mercedesului. Era o veste bună că nu va rămâne paralizat, dar...

— Cât de nasoală-i situația? Nu mă lua cu vrăjeli. Fii sinceră.

Linda n-a reușit să i se uite în ochi prea mult timp. Privind din nou la felicitările de însănătoșire grabnică de pe masă, i-a spus:

— Păi... o să cam treacă ceva timp până ai să poți merge din nou.

— Cât timp?

Ea i-a luat mâna (îngrozitor de zgâriată și învinețită) și i-a sărutat-o.

— Nu știe nimeni.

Tom Saubers a închis ochii și a început să plângă. Linda a stat o vreme tăcută lângă el, apoi n-a mai putut suporta și a început să apese butonul de la pompa cu morfină. Și l-a tot apăsat până când aparatul a refuzat să mai picure. Însă Tom deja adormise.

Morris înșfăcă o pătură de pe raftul de sus al dulapului din dormitor și îl acoperi cu ea pe Rothstein care zăcea strâmb în fotoliu și nu mai avea jumătate din cap. Creierul acela care îi concepuse pe Jimmy Gold, pe sora lui Jimmy, Emma, și pe părinții egoiști și pe jumătate alcoolici ai lui Jimmy – atât de asemănători cu cei ai lui Morris – se zvânta pe tapet. Morris nu se afla chiar în stare de șoc, dar uluit era cu siguranță. Se așteptase să curgă ceva sânge în urma glonțului vârat între ochi, dar nici prin gând nu-i trecuse că va fi martor la o expulsie atât de vulgară de zgârciuri și fragmente de os. Presupunea că era vorba de o carență a propriei imaginații. Da, putea să-i citească pe giganții literaturii americane moderne – putea să-i citească și să-i aprecieze –, dar niciodată nu ar putea să *devină* și el unul.

Freddy Dow ieși din birou cu câte o geantă burdușită pe fiecare umăr. Curtis venea în urma lui, cu capul în jos și fără niciun bagaj. Și, pe neașteptate, mări viteza, îl ocoli razant pe Freddy și se năpusti în bucătărie. Se auzi apoi pocnetul ușii dinspre curtea din spate. Și după asta, mai multe icnete de vomă.

— I-e cam rău, spuse Freddy, care avea un talent aparte de a atrage atenția asupra unor lucruri evidente.

— Tu te simți bine? îl întrebă Morris.

— Îhi.

Fără să se uite înapoi, Freddy ieși pe ușa din față, oprindu-se doar cât să ia ranga sprijinită de banca de pe verandă. Veniseră pregătiți să spargă ușa, dar aceasta fusese descuiată. La fel și ușa de la bucătărie. Probabil că Rothstein se bazase doar pe seiful lui Gardall. Asta da, carență a imaginației.

Morris intră în birou și aruncă o privire la masa ordonată de lucru a scriitorului și la mașina de scris acoperită cu husă. Se uită la fotografiile de pe perete. Acolo atârnav ambele foste neveste, tinere, zâmbitoare și fermecătoare, îmbrăcate și coafate în stilul anilor cincizeci. I se părea

interesant că Rothstein instalase chipurile acelor femei alungate din viața lui într-un loc de unde acestea îl puteau vedea cum scrie. Dar Morris nu avea vreme să se gândească la acest detaliu, așa cum nu avea vreme nici să investigheze conținutul mesei de lucru, oricât de mult și-ar fi dorit să o poată face. Dar oare era necesar? În fond, avea caietele. Avea conținutul *minții* lui Rothstein. Tot ce scrisese în cei optsprezece ani de când nu mai publicase nimic.

Freddy luase mai întâi teancurile de plicuri cu bani (absolut normal; banii erau ceva ce Freddy și Curtis puteau pricepe), iar pe rafturile seifului rămăsese mulțimea de caiete. Cu coperte din moleschin⁴, acestea semănau cu caietele folosite de Hemingway. La caiete din astea visase Morris în perioada petrecută la casa de corecție, unde mai visase și că va ajunge un mare scriitor. Însă în Centrul de Detenție Juvenilă Riverview, hârtia era raționalizată și primea doar câte cinci coli poroase pe săptămână, insuficiente pentru începerea Marelui Roman American. Nu i-a folosit la nimic să se roage să primească mai multe. Singura dată când s-a oferit să-i facă sex oral lui Elkins, administratorul, pentru douăsprezece coli în plus, Elkins i-a dat un pumn în nas. Cam nostim, dacă stai să te gândești la toate raporturile sexuale neconsimțite la care fusese obligat să participe pe perioada de nouă luni a detenției sale – cel mai adesea în genunchi și de destule ori cu propriii chiloți murdari îndesați în gură.

Nu o considera pe maică-sa în întregime responsabilă pentru toate violurile alea, dar avea partea ei de vină. Mama lui era Anita Bellamy, renumita profesoară de istorie, a cărei carte despre Henry Clay Frick⁵ fusese nominalizată pentru Premiul Pulitzer. Celebritatea i se urcase la cap, așa că își imagina că știa tot ce era de știut și despre literatura americană modernă. Într-o seară Morris se certase rău cu ea

---

⁴ Țesătură de bumbac, cu aspect de piele (n.tr.).

⁵ Henry Clay Frick (1849-1919) – industriaș, bancher și patron al artelor (n.tr.).

în legătură cu trilogia Gold și plecase furios de acasă, hotărât să se îmbete. Ceea ce s-a și întâmplat, deși era minor și își arăta vârsta.

Însă se vede treaba că băutura și Morris nu se împăcau prea bine. Atunci când bea, făcea lucruri pe care nu și le mai putea aduce aminte după aceea. Și lucrurile astea erau nasoale. În noaptea cu pricina fusese vorba despre intrare prin efracție, vandalism și bătaie cu un agent de pază din cartier, care încercase să-l rețină până la sosirea poliției.

Asta se întâmplase cu aproape șase ani în urmă, dar amintirile încă erau proaspete. Toată povestea fusese o tâmpenie. Una era să furi o mașină, să te plimbi cu ea prin tot orașul, pentru ca apoi s-o abandonezi (foarte posibil după ce ai urinat pe tot bordul ei). Sigur, nu-i o chestie deșteaptă, dar cu puțin noroc ai putea scăpa neprins. Dar să spargi o casă dintr-un cartier de lux ca Sugar Heights? O tâmpenie de două ori mai mare. Și nu avusese nevoie de *nimic* din casa aia (cel puțin, nu-și mai amintea să fi avut nevoie de ceva). În fond, *când* a avut el nevoie de ceva? Când și-a oferit gura pentru câteva coli amărâte de hârtie proastă? Atunci a luat un pumn în nas. Și a început să râdă, pentru că la fel ar fi făcut și Jimmy Gold (înainte să se maturizeze și să-și vândă sufletul pentru ce el numea Dolarul de Aur). Iar atunci a mai luat un pumn, mai tare de data asta. Abia când a auzit plesnetul stins al nasului spart a început să plângă.

Jimmy nu ar fi plâns niciodată.

Privea lacom la caietele cu coperte din moleschin, când Freddy Dow se întoarse cu celelalte două genți din pânză. Avea și o valiză din piele roasă.

— Am găsit-o în cămară. Lângă un miliard de conserve cu fasole și ton. Ce zici de chestia asta? Tare dus cu capu' tipu' ăsta. Poate că aștepta Aporcalipticu'. Hai să-i dăm bătaie, Morrie. O fi auzit cineva pușcătura.

— Nu locuiește nimeni în preajmă. Ferma cea mai apropiată e la trei kilometri. Calmează-te!

— Pușcăriile e pline de tipi calmi. Tre' s-o tăiem d-aci.

Morris începu să adune caietele, dar nu se putu abține și

se uită într-unul, doar ca să se asigure că erau adevărate. Rothstein *fusese* un individ bizar și nu era cu totul exclus să-și fi burdușit seiful cu caiete nescrise, gândindu-se că la un moment dat va scrie ceva în ele.

Dar nu era cazul.

Cel pe care îl deschisese era plin cu scrisul mărunt și ordonat al lui Rothstein; fiecare pagină umplută de la un capăt la celălalt, de sus până jos.

...nu știa de ce contează pentru el și de ce nu reușea să ațipească în vagonul gol al acestui tren de marfă care îl ducea către Kansas City, traversând cătune cufundate în neființă, burta plină a Americii învelită cu pătura nopții; și totuși gândurile lui Jimmy se tot întorceau la...

Freddy îl bătu pe umăr. Deloc amical.

— Scoate-ți nasu' din chestia aia și treci la împachetat! Deja l-avem pe unu' care se rățoiește la bocanci și nu mai e bun de nimic.

Fără vreun cuvânt, Morris puse caietul în geantă și apucă alte două teancuri. Gândurile îi alergau buimace. Uitase cu totul de mizeria de sub pătura din living, uitase de Curtis Rogers care își vărsa mațele în tufele de trandafiri sau cârciumărese sau petunii sau ce mama naibii creștea în grădina din spatele casei. Jimmy Gold! Plecase spre vest într-un tren de marfă! Deci Rothstein nu terminase cu el!

— Sunt pline, îi zise el lui Freddy. Scoate-le pe toate. Am să le pun și în valiză.

— Așa i se zice la geanta aia prăpădită?

— Cred că da.

Era sigur.

— Haide. Aproape am terminat.

Freddy își puse gențile pe umeri, dar mai zăbovi o clipă.

— E pe bune chestiile astea? Că Rothstein a zis...

— Încerca să-și salveze comoara. Ar fi spus orice. Haide, dă-i bătaie.

Freddy îl ascultă. Morris puse în valiză ultimele caiete cu coperte de moleschin și ieși din dulap. Curtis stătea lângă

masa de lucru a lui Rothstein. Își scosese cagula; de fapt, toți și le scosese. Era alb ca varul și sub ochi avea cearcăne negre.

— Nu era nevoie să-l omori. Nu *trebuia*. Nu așa ne-a fost planul. De ce-ai făcut-o?

Pentru că și-a bătut joc de mine. Pentru că a înjurat-o pe mama și asta-i treaba mea. Pentru că mi-a zis că-s un puști. Pentru că trebuia să fie pedepsit că l-a transformat pe Jimmy Gold într-unul *de-al lor*. Dar mai ales pentru că niciun om atât de talentat nu are dreptul să-și ascundă talentul de lume. Însă Curtis nu ar fi înțeles.

— Pentru că așa caietele astea vor valora mai mult atunci când le vom vinde.

Evident că vânzarea aceasta nu va avea loc până nu va citi fiecare cuvântul din ele, însă Curtis nu ar fi înțeles nici această dorință a lui, deci nu trebuia să afle despre ea. Și nici Freddy. Încercă să pară răbdător și rezonabil.

— Acum avem tot ce a produs vreodată John Rothstein. Și de-aia scrierile lui nepublicate vor costa mai mult. Pricepi, nu?

Curtis își scărpină obrazul alb.

— Păi... ce să zic... mda.

— Ca să nu mai spun că nu va putea pretinde că sunt falsuri. Dacă ar fi trăit, sunt convins că așa ar fi reacționat, doar ca să ne facă în ciudă. Am citit multe despre el, Curtis, cam tot ce s-a scris vreodată. Și crede-mă când îți zic că a fost o jigodie ranchiunoasă.

— Dacă zici tu...

Morris reuși să se stăpânească și nu-i spuse: Subiectul ăsta este mult prea profund pentru o minte atât de limitată ca a ta. Așa că îi întinse valiza.

— Ia-o. Vezi să nu-ți scoți mânușile până nu ne urcăm în mașină.

— Ar fi trebuit să te sfătuiști cu noi, Morrie. Suntem *parteneri*.

Curtis dădu să plece, dar își aminti ceva și se întoarse.

— Mai am o întrebare.

— Care?

— Știi cumva dacă în New Hampshire există pedeapsa cu moartea?

Au mers doar pe drumuri secundare pe porțiunea îngustă din nordul statului New Hampshire până au intrat în Vermont. Mașina lor era un Chevy Biscayne vechi și banal. La volan se afla Freddy. Morris stătea lângă el, cu o hartă pe genunchi, la care se uita din când în când la lumina din plafon, ca să fie sigur că nu s-au abătut de la ruta prestabilită. Nu avea nevoie să-i amintească lui Freddy să nu depășească viteza legală. Tânărul nu era la prima spargere.

Curtis se întinsese pe bancheta din spate și foarte curând a început să sforăie. Morris își spuse că era un tip norocos: își dăduse afară și spaima atunci când vomitase. Cât despre el, probabil că va mai trece ceva vreme până să poată dormi ca lumea. În fața ochilor avea în permanență creierul scriitorului prelingându-se pe tapetul din living. Însă nu crima îl necăjea, ci tot talentul acela irosit. O viață întreagă de scris distrusă în mai puțin de o secundă. Toate poveștile acelea, toate imaginile și figurile de stil transformate în ceva care semăna atât de mult cu un terci pentru oameni săraci. Ce rost avea?

— Și zici pe bune că o să reușim să vindem cărțile alea? reveni Freddy la problema care îl obseda. Pe bani?

— Da.

— Și n-o să ne întrebe nimeni de sănătate?

— Nu, Freddy, n-ai nicio grijă.

Freddy Dow tăcu apoi atât de mult timp, că Morris își spuse că discuția era încheiată. Dar se înșela. Freddy căscă iar gura și rosti doar trei cuvinte. Pe un ton sec:

— Nu prea cred.

Mai târziu, când va fi din nou închis – însă de data aceasta nu în Centrul de Detenție Juvenilă –, Morris își va spune: Atunci m-am hotărât să-i omor pe amândoi.

Însă în nopțile când nu reușea să adoarmă și îl ustura prea tare fundul de la una din zecile de partide de sex încate în clăbuci de săpun de care avea parte la dușuri, Morris se vedea nevoit să admită că nu acesta era adevărul. De fapt,

știuse de la bun început. Freddy și Curtis erau doi infractori de carieră, dar erau în același timp și tare bătuți în cap. Mai devreme sau mai târziu (probabil mai devreme) unul dintre ei va fi prins pentru o altă pungășie și va fi tentat să-și negocieze o pedeapsă mai blândă sau deloc, în schimbul mărturisirii pentru ce se întâmplase atunci.

Pur și simplu am știut că trebuie să scap de ei, își va spune el în nopțile acelea de nesomn, din celulele închisorii, în timp ce burta plină a Americii se odihnea sub cuvertura nopții. Era inevitabil.

Când orizontul întunecat din spatele lor începuse să se lumineze încet de ziuă, au ajuns în nordul statului New York și au intrat pe Route 92, șosea care merge paralel cu autostrada I-90 până în Illinois, unde face spre sud și dispare apoi în orașul industrial Rockford. La ora aceea drumul era de obicei pustiu, chiar dacă se auzeau (și uneori se și vedeau) camioanele grele care treceau pe autostrada din stânga.

Au trecut pe lângă un semn care îi anunța că sunt invitați la un POPAS peste 3 KM și Morris își aminti de *Macbeth*. Dacă tot trebuie s-o fac, măcar s-o fac mai repede. Mă rog, poate citatul nu era chiar exact, dar sensul era limpede.

— Intră aici, îi ceru el lui Freddy, când ajunseră în dreptul popasului. Trebuie să-mi duc calul la apă.

— Vezi dacă n-au și automate, zise grețosul cu părul vâlvoi de pe bancheta din spate. Zic că mi-ar face bine niște biscuiți d-ăia cu unt de arahide.

Morris își dădea seama că va fi nevoit să renunțe dacă mai erau și alte mașini în parcare popasului. Ce-i drept, I-90 preluase mai tot traficul de pe drumul ăsta; însă, odată cu ivirea zorilor, pe aici vor pârțâi o mulțime de rable ale localnicilor care merg de la un cătun la altul.

Deocamdată popasul era pustiu. Poate și din cauza anunțului care spunea că PARCAREA PESTE NOAPTE A RULOTELOR este INTERZISĂ. Freddy opri mașina și coborâră toți trei. În copaci ciripeau păsările, discutând evenimentele din timpul nopții și făcând planuri pentru noua zi. Câteva frunze desprinse de vânt – în această parte a țării

abia începuseră să se îngălbenească – se împrăștiară pe jos.

Curtis se duse glonț la automatele cu gustări, în timp ce Morris și Freddy porniră împreună către toaleta destinată bărbaților. Morris nu se simțea deosebit de tensionat. Poate că era adevărat ce se spunea, că după primul omor celelalte ți se par mai ușoare.

Cu o mână îi deschise ușa lui Freddy și cu cealaltă scoase pistolul din buzunarul hainei. Freddy îi mulțumi, fără să se uite în jur. Morris închise ușa și abia apoi ridică arma. Apropie țeava la mai puțin de doi centimetri de ceafa lui Freddy Dow și apăsă pe trăgaci. Pocnetul răsună sec în sala cu pereți din faianță, dar oricine l-ar fi auzit ar fi putut crede că era vorba despre un rateu al unei motociclete pe I-90. Curtis îl îngrijora pe el.

Deși nu era cazul. Curtis nu se mișcase din zona automatelor cu gustări de sub o streășină din lemn de care atârna un semn rustic invitând drumeții la OAZA DE LÂNGĂ DRUM. Într-o mână ținea un pachet de biscuiți cu unt de arahide.

— Ai auzit bubuitura? îl întrebă el pe Morris.

Apoi observă pistolul și spuse sincer nedumerit:

— Ce faci cu ăla?

— Te omor, spuse Morris și îl împușcă în piept.

Curtis se prăbuși, însă – spre marea uluire a lui Morris – nu muri. Nici nu părea să aibă vreo *intenție* să moară. Se zvârcolea pe asfalt. O frunză uscată plutea pe lângă nasul lui. Începuse să-i curgă sângele. Încă mai strângea în mână punga cu biscuiți. Se uită în sus la Morris. Părul negru și unsuros îi intra în ochi. Dincolo de paravanul copacilor, un camion trecu pe Route 92, zumzâind monoton către est.

Morris nu voia să mai tragă încă o dată. Aici afară, focul de armă nu mai semăna cu un rateu de motor. Unde mai pui că putea apărea cineva dintr-o clipă în alta.

— Dacă tot trebuie s-o fac, măcar să termin mai repede, spuse el și se lăsă într-un genunchi.

— M-ai împușcat, găfâi stupefiat Curtis. M-ai *împușcat*, Morrie, în pana mea!

Amintindu-și cât de mult detesta diminutivul acela – toată

viața îl detestase și așa i se adresaseră chiar și profesorii, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte –, apucă pistolul de țevă și începu să-l izbească pe Curtis în cap cu patul. Trei lovituri puternice nu avură niciun rezultat. În fond, era un pistol de calibrul .38, prea mic și ușor ca să producă daune importante. Din țeasta lui Curtis curgea acum sânge și se prelingea pe obrajii nerași. Tânărul gemea, holbându-se la Morris cu disperare în ochii lui albaștri. Făcu un gest neputincios din mână.

— Termină, Morrie! Termină! Mă *doare!*

Futu-i! Futu-i, futu-i, *futu-i!*

Morris puse pistolul înapoi în buzunar. Patul era lipicios de la părul și sângele fostului său partener. Se întoarse la mașină, ștergându-și palma de haină. Deschise portiera din dreptul volanului, nu văzu cheile în contact și spuse iar *futu-i!* În șoaptă, ca pe o rugăciune.

Pe Route 92 trecură două mașini, apoi un camion cafeniu de la UPS.

Alergă înapoi la toaleta bărbaților, deschise ușa, se lăsă pe vine și începu să scotocească prin buzunarele lui Freddy. Găsi cheile în cel din stânga față. Se ridică și se grăbi la automatele cu gustări, convins că trebuie să fi apărut deja vreun autoturism sau camion, pentru că traficul începuse să se aglomereze și *cineva* precis că a avut nevoie să facă pipi după cafeaua de dimineață și atunci va trebui să ucidă și persoana *aia* și, foarte posibil, și pe cea care urma. Îi veni în minte imaginea unui lanț de figurine din hârtie.

Însă nu era nimeni.

Se urcă în Biscayne, mașină achiziționată legal, dar care acum avea plăcuțe de înmatriculare furate de la un automobil din Maine. Ajutându-se de mâini și abia împingând din picioare, Curtis Rogers se târa încet spre toalete, lăsând în urmă-i o dâră de sânge exact la fel cum melcul lasă în urmă o dâră de mucus. Morris presupunea că voia să ajungă la telefonul public de pe peretele dintre WC-ul bărbaților și cel al femeilor.

Nu așa trebuiau să se întâmple lucrurile, își spuse el, răsucind cheia în contact. Acționase fără să se gândească și

probabil că va fi prins. Și își aduse aminte ce-i spusese Rothstein cu puțin timp înainte de sfârșit. *La urma urmei, câți ani ai? Douăzeci și doi? Douăzeci și trei? Ce poți să știi tu despre viață, darămite despre literatură?*

— Știu că eu n-am să-mi vând niciodată sufletul, șopti el acum. Sunt convins de asta.

Porni mașina și înaintă încet spre bărbatul care se târa pe aleea din ciment. Morris dorea să plece cât mai repede de acolo, creierul lui speriat îi cerea să plece naibii de acolo cât mai repede. Dar mai avea ceva de rezolvat și trebuia să fie atent să nu facă mai multă mizerie decât era absolut necesar.

Curtis se uită în jur și își bulbucă îngrozit ochii în spatele junglei de păr jegos. Ridică anevoie o mână ca și cum ar fi vrut să-i spună *oprește-te!* Morris n-a mai avut de unde să știe dacă a mai făcut și alte gesturi, pentru că nu-l mai vedea din cauza capotei. Continuă să conducă foarte încet și cu foarte mare grijă spre victima lui. Partea din față a mașinii se izbi de bordură. Odorizantul auto în formă de brăduț, agățat de oglinda retrovizoare, începu să se lege.

Nimic... nimic... și apoi mașina se mai lovi de ceva. Se auzi un pocnet înăbușit, ca de dovreac mic care a explodat în cuptorul cu microunde.

Morris trase tare de volan la stânga și urmă o altă zdruncinătură când mașina ajunsese din nou în parcare. Se uită în oglindă și îl văzu pe Curtis rămas fără cap.

De fapt, nu. Nu tocmai. Capul era la locul lui, însă era zdrobit. Terciuit. Omenirea n-a pierdut nimic, își spuse Morris.

Se îndreptă spre ieșirea din popas, se asigură că nu era nimeni pe drum și accelerează. Mai încolo va trebui să oprească și să examineze partea din față a mașinii, mai cu seamă roata care trecuse peste capul lui Curtis, însă voia să se îndepărteze de locul ăla cu cel puțin treizeci de kilometri.

— Văd o spălătorie auto în viitorul meu, spuse el.

Bun banc. Nostim banc (*hiperbolic* de nostim – și iată alt cuvânt pe care nici Freddy și nici Curtis nu l-ar fi înțeles). Morris începu să râdă și hohoti mult și tare. Era atent să se

mențină la limita vitezei legale. Se tot uita la contorul de parcurs, însă chiar la optzeci și opt de kilometri pe oră, fiecare rotație dura câte cinci minute. Era convins că roata lăsase o dără de sânge în parcare, dar s-ar fi șters până acum. Totuși venise timpul să o ia din nou pe drumurile secundare, poate chiar pe drumurile de țară. Cea mai deșteaptă chestie ar fi să oprească și să arunce în pădure toate caietele (împreună cu banii). Dar nu va face așa ceva. Nici în ruptul capului nu va face așa ceva.

Șansele sunt de cincizeci la cincizeci, își spuse el. Poate puțin mai mult în favoarea mea. În fond, n-a văzut nimeni mașina. Nici în New Hamshire și nici la popasul ăla.

Ajunse la un restaurant abandonat, opri în spatele lui și examinează masca mașinii și roata din dreapta față. Una peste alta, lucrurile nu arătau prea rău, dar mai era ceva sânge pe bara de protecție din față. Smulse o mână de buruieni și îl șterse. Se urcă iarăși la volan și porni spre vest. Se pregătise sufletește pentru baraje rutiere, dar nu întâlni niciunul.

În Gowanda, imediat după ce a trecut granița statului Pennsylvania, a dat peste o spălătorie auto. Periile au periat, jeturile de apă au limpezit și mașina a ieșit grozav de curată – atât pe deasupra, cât și dedesubt.

Morris și-a continuat drumul spre vest, îndreptându-se către orașelul acela jegos pe care localnicii îl numeau Nestemata Marilor Lacuri. Trebuia să se dea la fund o vreme și să se întâlnească cu un prieten vechi. În plus, „acasă” era locul unde trebuia să fii primit cu brațele deschise – așa spunea evanghelia după Robert Frost. Cu atât mai adevărat cu cât nu mai exista nimeni care să se văicărească pentru că s-a întors fiul rătăcitor. Tăticuțul dispăruse de patru ani, iar mămicuța era invitată în semestrul de toamnă la Princeton, unde ținea cursuri despre plutocrație. Deci casa de pe Sycamore Street era goală. Drept este că nu era mare lucru de capul ei, nici vorbă de locuința simandicoasă unde te-ai aștepta să trăiască o profesoară renumită (totodată și scriitoare nominalizată la Premiul Pulitzer), însă doar tăticuțul era de vină pentru cum arăta casa aia. De altminteri, pe Morris nu l-a deranjat niciodată să locuiască

acolo; mama lui avea resentimente, nu el.

A ascultat știrile de la radio, însă nimeni nu spunea nimic despre asasinarea unui romancier care, după cele scrise în articolul din *Times*, fusese „o voce care strigă la generația tăcută a anilor cincizeci să se trezească și să-și facă auzite opiniile.” Tăcerea de la radio era un semn bun în cazul acesta: un semn bun, însă deloc neașteptat. Sursa lui Morris de la casa de corecție îi spusese că menajera lui Rothstein venea doar o dată pe săptămână. În peisaj mai exista și un om bun la toate, dar acesta venea numai atunci când era chemat. Morris și răposații lui parteneri își făcuseră planul în conformitate cu aceste informații, ceea ce însemna că era de așteptat ca trupul neînsuflețit al scriitorului să fie descoperit abia peste șase zile.

În după-amiaza aceea, traversând un sătuc din Ohio, Morris a trecut pe lângă un târg de vechituri. S-a oprit acolo și, după ce a examinat câteva exponate, s-a hotărât să dea douăzeci de dolari pentru un cuțar vechi. Era uzat, dar încă părea destul de zdravăn. Un chilipir.

Foarte frecvente erau acum certurile dintre părinții lui Pete Saubers. Tina le zicea „mârâieli-și-hămăieli”. Lui Pete i se părea că sora lui are ceva dreptate, pentru că asta se auzea când îi apucau nervii: mâr-mâr-mâr, ham-ham-ham. Câteodată îi venea să se ducă în capul scării și să țipe de acolo la ei să înceteze, să termine odată. *Speriați copiii*, voia să le strige el. *Sunt copii în casa asta, copii, sau ați uitat, proștilor?*

Pete era acasă deoarece elevii cu note foarte bune aveau voie să plece mai devreme după-amiaza, după studiul la bibliotecă și ora de activități. Lăsase deschisă ușa de la cameră și auzi zgomotul făcut de tatăl său care se deplasa repede prin bucătărie sprijinit în cârje atunci când mașina mamei opri în fața casei. Pete era aproape sigur că petrecerea de astăzi va începe cu exclamația de nemulțumire a tatălui său: „Măi, să fie, ai venit mai devreme!” Și atunci mama îi va spune că după atâta amar de vreme ar trebui să țină minte că în zilele de miercuri avea program scurt. Tata va zice că încă nu s-a obișnuit să trăiască în partea aceasta a orașului, că era ca și cum ar fi fost obligați să se mute în cea mai jalnică și întunecată mahala, nu în zona cu străzi botezate după copaci a Northfieldului, cum se chema cartierul acesta. Odată isprăvit preambulul, se puteau apuca de partea cu mârâieli-și-hămăieli.

Nici Pete nu se dădea în vânt după cartierul de nord, dar nu era chiar atât de *nașpa* și, chiar dacă nu avea decât treisprezece ani, dădea impresia că înțelege mai bine decât tatăl lui realitățile economice ale situației lor actuale. Poate din cauză că, spre deosebire de acesta, el nu se îndopa cu pastile de OxyContin de patru ori pe zi.

Gimnaziul Grace Johnson, unde predase mama lui, se închisese ca rezultat al măsurilor de reducere a costurilor adoptate de consiliul local. Mulți dintre profesorii de acolo erau acum șomeri. Linda avusese mai mult noroc și găsisese un job de bibliotecară și supraveghetoare la sala de lectură a

Școlii Elementare Northfield. Și scăpa mai devreme în zilele de miercuri, pentru că atunci biblioteca se închidea la amiază. Programul acesta era valabil pentru toate bibliotecile școlare. Era o altă măsură de reducere a cheltuielilor. Tatăl lui Pete se revolta față de aceste măsuri, arătând că salariile membrilor din consiliu nu fuseseră tăiate și numindu-i o șleahtă de ipocriți republicani.

Pete nu știa dacă erau ipocriți sau nu. Ce știa el era că Tom Saubers se revolta față de tot și toate în ultimul timp.

Singura mașină pe care o mai aveau acum, un Ford Focus, oprise în fața casei și mama coborî din ea, trăgând după sine servieta veche și uzată. Ocoli cu grijă peticul de gheață care se forma mereu sub burlanul terasei din față. Fusese rândul Tinei să dea cu sare, dar fetița uitase, ca de obicei. Mama urcă treptele încet, cu umerii aplecați. Pete suferea când o vedea așa, de parcă ar fi cărat un sac de cărămizi în spinare. În tot acest timp, cârjele tatălui făceau un marș forțat prin living.

Ușa se deschise. Pete se încordă. Spera să audă ceva drăguț. *Bună, iubire, ce-ai mai făcut azi?* Sau ceva în genul ăsta.

N-ai să vezi.

Nu trăgea dinadins cu urechea la mârâielile și hămăielile lor, dar casa era foarte mică și îi era practic imposibil să nu audă câte ceva... dacă nu pleca de acolo, strategie pe care o pusese în practică din ce în ce mai des iarna asta. Însă alteori simțea că era de *datoria* lui să asculte, pentru că era fratele mai mare. Domnul Jacoby, profesorul de istorie, avea obiceiul să spună că informația înseamnă putere. Și Pete presupunea că din cauza asta se simțea obligat să monitorizeze escaladarea războiului de cuvinte dintre părinții lui. Pentru că fiecare mârâială-hămăială subția tot mai mult țesătura căsniciei lor și într-una din zilele astea se va sfâșia de tot. Era bine să fie pregătit.

Pregătit pentru ce? Pentru divorț? Acesta părea rezultatul cel mai probabil. Din anumite puncte de vedere lucrurile ar fi fost mai bune dacă s-ar fi despărțit. Pete era tot mai convins

de asta, chiar dacă nu gândea încă în acești termeni. Însă ce anume ar fi însemnat un divorț în *lumea reală* (altă expresie favorită a domnului Jacoby)? Cine ar rămâne și cine ar pleca? Dacă ar pleca tatăl lui, cum s-ar putea descurca fără mașină când de-abia merge? De fapt, cum și-ar putea *permite* să plece oricare dintre ei? Deja erau faliți.

Bine măcar că Tina nu era acasă ca să asiste la schimbul animat de opinii dintre părinții lor. Era încă la școală și probabil că nu va veni direct acasă după terminarea orelor. Poate va ajunge abia pe la cină. Reușise în sfârșit să-și facă o prietenă, o fetiță cu dinții ieșiți în afară, pe care o chema Ellen Briggs și care locuia în colțul dintre străzile Sycamore și Elm⁶. Pete era de părere că Ellen avea tot atâta minte cât un hamster, dar se bucura că Tina nu mai murea de plictiseală acasă, văitându-se că-i e dor de prietenii din fostul cartier și chiar plângând uneori. Pete se simțea nefericit atunci când plângea Tina.

Deocamdată însă, vă rugăm să vă închideți telefoanele și pagerele. Se sting luminile și va începe imediat episodul din această după-amiază al serialului *Suntem în rahat până-n gât*.

TOM: Hei, ai venit mai devreme.

LINDA (pe un ton plictisit): Tom, este...

TOM: Miercuri, corect. Program scurt la bibliotecă.

LINDA: Iar ai fumat în casă. Pute.

TOM (îmbufnat): O singură țigară. În bucătărie. Cu geamul deschis. S-a făcut gheață pe treptele din spate și n-am vrut să cad. Pete iar a uitat să dea cu sare.

PETE (către public): Pentru că el face tabelul cu treburile casei, ar fi trebuit să știe că este rândul Tinei să dea cu sare. Pastilele alea de OxyContin pe care le ia nu sunt doar pentru calmarea durerilor, ci și pentru tâmpire.

LINDA: Încă se mai simte putoarea de tutun și tu știi foarte bine că în contractul de închiriere ni se interzice să...

TOM: Gata, bine, bine. Am înțeles. Data viitoare am să ies

---

⁶ *Sycamore* – „platan”; *Elm* – „ulm” (n.tr.).

în curte chiar cu riscul de a cădea.

LINDA: Nu-i vorba *doar* despre ce scrie în contract, Tommy. Fumatul pasiv face rău copiilor. Am mai discutat asta.

TOM: Am discutat și am tot răsdiscutat...

LINDA (avântându-se în ape și mai adânci): Ca să nu mai vorbim despre cât costă un pachet cu țigări. Ia spune, cât? Patru dolari cincizeci? Cinci dolari?

TOM: Fumez doar un pachet pe *săptămână*, pentru numele lui Dumnezeu!

LINDA (distrugându-i apărarea cu precizia și forța unui Panzer al aritmeticii): La cinci dolari pachetul, asta înseamnă peste douăzeci de dolari pe lună. Din leafa mea, pentru că doar atât...

TOM: Of, și uite cum o luăm de la capăt!

LINDA:... mai avem acum.

TOM: Nu te saturi să-mi scoți ochii cu povestea asta, nu? Probabil îți imaginezi că m-am lăsat dinadins călcat de mașina aia. Ca să frec menta acasă.

LINDA (după o pauză lungă): A mai rămas vin? Aș bea o jumătate de pahar.

PETE (în șoaptă): Spune că a mai rămas, tati. Spune că a mai rămas.

TOM: Nu mai e. Poate ai vrea să șchiopătez până la Zoney's să iau o sticlă. Dar în cazul ăsta ar trebui să-mi dai un avans din *alocație*.

LINDA (fără să plângă încă, dar pe punctul de a începe): Te porți de parcă ar fi vina mea că ai pățit ce-ai pățit.

TOM (strigând): Nu-i vina *nimănui* și tocmai asta mă scoate din minți! Nu pricepi? Nici măcar n-au reușit să-l prindă pe nenorocitul ăla!

În momentul acesta, Pete își spuse că a auzit suficient. Era o piesă proastă. Poate că ei nu-și dădeau seama, dar pentru el era limpede. Închise manualul de literatură. Va citi la noapte povestirea pe care o avea ca temă pentru acasă – scrisă de un tip pe care îl chema John Rothstein. Acum nu voia decât să iasă din casă și să respire niște aer pașnic.

LINDA (încet): Bine măcar că n-ai murit.

TOM (luând-o pe panta telenovelistică): Câteodată mă gândesc că ar fi fost mai bine. Uită-te în ce hal am ajuns – sunt dependent de Oxy și tot mă doare, pentru că pastilele nu mai au efect și ar trebui să iau câte o jumătate de flacon o dată. Trăiesc din leafa nevesti-mii – mai mică cu o mie de dolari decât înainte, mulțumită împuștilor ăloră de republicani...

LINDA: Vezi cum vorbe...

TOM: Casa? Am pierdut-o. Scaun cu roțile motorizat? Nici vorbă să ne putem permite. Economii noastre? Aproape duse. Și acum vii și-mi spui că nici măcar un căcat de țigară n-am voie să fumez!

LINDA: Dacă tu crezi că văicăreala ajută la ceva, te rog, dă-i înainte. Dar...

TOM (urlând): Văicăreală? Așa îi zici tu? Eu îi zic realitate. Vrei să-mi dau nădragii jos ca să te uiți bine la ce mi-a mai rămas între picioare?

Doar în ciorapi, Pete se repezi în jos pe scară. Livingul era chiar la baza ei, dar părinții nu-l observară: stăteau față în față și erau prea ocupați să-și joace rolurile din piesa aia de toată jena, la care nu ar cumpăra nimeni bilet. Tata – sprijinindu-se stângaci în cârje, cu ochii injectați și obrajii acoperiți cu barba nerasă de mai multe zile. Mama – strângându-și poșeta la piept ca pe un scut și mușcându-și buzele. Îngrozitor, absolut îngrozitor! Dar știți care era cea mai nasoală fază? Îi iubea pe amândoi foarte mult.

Tatăl său omisese să pomenească de Fondul de Urgență, creat la o lună de la Masacrul de la Complexul Municipal de către singurul ziar care mai apărea în oraș, în colaborare cu cele trei posturi locale de televiziune. Brian Williams chiar făcuse un reportaj pe tema asta la *Știrile de seară* de la NBC – adică, uită-te, națiune, la orașelul ăsta tenace, care a știut să aibă grijă de locuitorii lui la ceas de restriște, uită-te la toate sufletele astea omenoase, cum s-au mobilizat să dea o mână de ajutor și la-la-la și lu-lu-lu, iar acum câteva cuvinte din partea sponsorului nostru. Fondul de Urgență a dat o stare de bine relativ aproximativ șase zile. Media omitea să menționeze suma ridicol de mică strânsă în fondul acesta, cu

toate marșurile și cursele de biciclete și concertul caritabil susținut de câștigătorul locului al doilea la concursul *American Idol*. Fondul de Urgență era atât de modest pentru că vremurile erau grele pentru toată lumea. Și, evident, ce se *strânsese* a trebuit să fie împărțit la un număr foarte mare de victime. Familia Saubers a primit mai întâi un cec de o mie două sute de dolari, apoi unul de cinci sute și încă unul de două sute. Cecul sosit luna trecută, pe care scria ULTIMA TRANȘĂ, valora doar cincizeci de dolari.

Ura!

Pete se strecură în bucătărie, își înșfăcă ghetetele și haina și ieși din casă. Primul lucru pe care îl observă era absența gheții pe veranda din spate; adică tatăl lui mințise. Ziua era mult prea călduroasă ca să se formeze gheața. La soare, cel puțin. Mai erau încă șase săptămâni până în martie, dar dezghețul venise cam de șapte zile și în curtea din spatele casei mai erau doar câteva petice de zăpadă murdară sub copaci. Pete ajunsese la gard și ieși pe poartă.

Unul dintre avantajele caselor de pe străzile cu nume de copaci din cartierul de nord era terenul viran din spatele Sycamore Street. Avea cinci acri, adică era mare cam cât un cvartal, era acoperit cu tufe și copaci pitici, crescuți în dezordine și cobora în pantă către un pârâu, acum înghețat. Tatăl lui Pete spunea că terenul arăta așa de multă vreme și că era foarte posibil să rămână așa încă și mai mult timp, din cauza unei dispute legale cu privire la proprietarul lui de drept și la ce anume s-ar putea construi pe el.

— Până la urmă nu iese nimeni învingător, în afară de avocați, i-a spus Tom Saubers lui Pete. Să nu uiți asta.

După părerea lui Pete, în cazul acesta erau învingători și copiii care își doreau o evadare psihică de la problemele părinților lor. O potecă șerpuia în diagonală pe sub copacii cu crengile goale și ieșea pe Birch⁷ Street, lângă Centrul de Recreere pentru Tineret, ale cărui zile erau numărate. Când

---

⁷ *Birch* – „mesteacăn” (n.tr.).

era frumos afară, băieții mai mari obișnuiau să-și piardă vremea pe acolo – fumau, se drogau, beau bere, eventual le-o puneau prietenelor lor –, dar nu și în perioada asta a anului. Zero băieți mari egal zero necazuri.

Pete își ducea și surioara acolo în zilele când discuțiile dintre părinți deveneau mult prea aprinse, cum se întâmpla tot mai des în ultima vreme. Aruncau la coș, se uitau la filme sau jucau dame. Nu știa unde o s-o mai ducă atunci când se va închide Centrul. Nu mai era nimic în preajmă, cu excepția magazinului Zoney's. Dacă era singur, Pete se ducea doar până la apă, azvârlea cu pietre în ea și se bucura de liniștea din jur.

Sigur, erau nasoale mârâielile-și-hămăielile, însă temerea lui cea mai mare era ca nu cumva tata, mereu amețit din cauza pastilelor de Oxy, să încerce pe bune să o lovească pe mama. Cu siguranță că un asemenea gest ar fi rupt definitiv pânza și așa foarte subțiată a căsniciei lor. Dar dacă nu? Dar dacă mama s-ar împăca și cu această situație? Ar fi și mai nasol.

Dar așa ceva nu se va întâmpla niciodată, își zise Pete. Tata nu va ridica niciodată mâna la ea.

Dar dacă ar face-o?

În această după-amiază, pârâul încă era acoperit cu o pojghiță de gheață, dar foarte subțire și murdară, cu pete mari și galbene, de parcă acolo ar fi făcut pipi un uriaș din povești. Pete nu cuteza să calce pe ea. Apa i-ar fi ajuns doar până la glezne, așa că nu s-ar fi înecat dacă se spârgea gheața sub greutatea lui, însă nu-și dorea să fie obligat să le explice părinților de ce avea pantalonii și ciorapii uzi. Se așeză pe o buturugă, azvârli câteva pietre (cele mai mici ricoșară din gheață, cele mai mari intrară prin petele galbene) și apoi se uită la cer. Nori mari și pufoși, mai degrabă de primăvară decât de iarnă, pluteau de la vest la est. Unul semăna cu o cotoroașă cu cocoasă (poate că era o raniță pe care o ducea în spinare); altul cu un iepure; altul cu un balaur; și uite unul care...

Îi atrase atenția un fâșâit slab venit de undeva din stânga

lui. Se întoarse și văzu o bucată din mal ieșită în afară care cedase sub povara zăpezilor topite în ultima săptămână și dezvelise rădăcinile unui copac deja prea mult înclinat. Spațiul rezultat semăna cu o grotă și, dacă nu cumva se înșela, dacă nu cumva era doar un joc al umbrelor, acolo înăuntru se afla ceva.

Pete se apropie de copac, se prinse bine de una dintre ramurile lui chele și se aplecă să se uite mai bine. Da, nu se înșelase. Acolo era ceva, ceva destul de mare. Să fi fost capătul unei lăzi, oare?

Coborî cu băgare de seamă malul, scobind cu tocurile ghetelor în pământul noroios și improvizând astfel un soi de trepte. Se lăsă pe vine atunci când ajunse sub locul superficialei alunecări de teren. Și văzu un obiect din piele neagră și crăpată, cu benzi metalice și nituri. Mai observă la capăt și un mâner de mărimea unei scări de șa. Da, obiectul acela era un cufăr. Cineva îngropase acolo un cufăr.

Mânat acum și de entuziasm, nu numai de curiozitate, Pete apucă mânerul și trase. Cufărul nici nu se clinti. Era al naibii de bine îndesat acolo. Pete mai trase o dată, doar de formă, pentru că era convins că nu-l va scoate fără uneltele potrivite.

Rămase pe vine, cu mâinile atârându-i între pulpe, poziție obișnuită a tatălui său când încă mai putea să stea ghemuit. Rămase pe vine și privi lung la cufărul care ieșea din pământul negru, străbătut de rădăcinile groase ale copacului. Probabil că era o prostie să se gândească acum la *Insula comorii*⁸ (și la *Cărăbușul de aur*⁹, povestire pe care o citise cu un an în urmă la ora de literatură), dar uite că se *gândea*. Și era oare o prostie? Pe bune? Pe lângă faptul că le spunea mereu că informația înseamnă putere, domnul Jacoby insista și asupra importanței pe care o are gândirea logică. Și atunci, nu era logic să-ți închipui că cine și-a dat

---

⁸ Roman pentru copii al scriitorului american Robert Louis Stevenson (n.tr).

⁹ Povestire scrisă de Edgar Allan Poe (n.tr.).

osteneala să ascundă cufărul ăla acolo a făcut-o pentru că era ceva valoros în el?

Unde mai pui că era de ceva vreme îngropat sub mal. Îți dădeai seama doar uitându-te la el. Pielea era crăpată și decolorată în mai multe locuri. Pete se gândi și că mânerul s-ar putea rupe dacă ar trage de el cu toată puterea. Benzile metalice nu mai aveau luciu și erau acoperite cu rugină.

Băiatul luă o hotărâre și porni înapoi spre casă. Intră pe poarta din spate și se opri lângă ușa de la bucătărie ca să audă cum se desfășurau ostilitățile dinăuntru. Dar nu auzi nicio voce. Nici măcar televizorul nu mergea. Înseamnă că tata mersese în dormitor să tragă un pui de somn. Dormitorul acesta se afla la parter și, cu toate că era foarte mic, mama și tata dormeau acum acolo, pentru că tata nu prea mai putea să urce pe scară. Probabil că mama se dusese și ea tot acolo (uneori se mai împăcau și în felul ăsta după câte o ceartă), dar mai degrabă era în spălătoria pe care și-o transformase în birou, unde își peria CV-ul și îl trimitea prin e-mail firmelor care mai făceau angajări în perioada aceasta. O fi depus armele tata (și Pete trebuia să admită că avea motivele lui), dar mama încă mai lupta. Voia să se întoarcă la catedră cu normă întreagă, și nu doar din cauza banilor.

Lângă casă era un garaj micuț, în care mama băga Focus-ul doar pe furtună. Locul era plin cu lucruri din fosta lor casă, care nu mai avuseseră cum să încapă în această locuință închiriată. Acolo era și trusa de scule a tatălui său. Tom dăduse anunț pe internet că își vinde uneltele, dar nu reușise să primească un preț pe care el îl considera rezonabil. Acolo mai erau și vechile jucării ale lui și ale Tinei, un sac cu sare grunjoasă pentru gheață și câteva unelte de grădinărit sprijinite de peretele din spate. Pete alege o lopată și o luă la fugă înapoi spre cărare, ținând-o ridicată în față așa cum face un soldat când i se dă comanda „Prezentați armele!”

Coborî destul de ușor până aproape de apă, folosindu-se de treptele făcute mai devreme și începu să arunce pământ în jurul cufărului. Nu reuși să umple groapa de sub copac

până la rădăcinile noduroase ale acestuia, dar izbuti să acopere cu pământ capătul vizibil al cufărului. Exact asta își dorise.

Pentru moment.

La cină au mai fost niște mârâieli-și-hămăieli, nu prea multe însă. Tina nu păru prea deranjată de ele, dar intră în camera lui Pete chiar când băiatul își termina temele. Își pusese pijamaua cu ciorăpei și o trăgea după ea pe Madam Beasley, ultima și cea mai importantă dintre păpușile ei preferate. Parcă avea iarăși cinci ani.

— Petie, mă lași să stau nițel la tine în pat? Am visat urât.

Pete se gândi să o trimită înapoi în camera ei, dar își spuse că atitudinea asta i-ar aduce ghinion. Gândurile i se întorceau mereu la comoara din cufărul îngropat. Plus că fetița avea cearcăne negre sub ochi și refuzul lui ar fi fost un gest nesimțit.

— Mă rog, poți să stai. Puțin. Să nu-ți intre în obicei.

Tina se târi repede până ajunse lângă perete – poziția ei preferată de somn. Adică intenționa să petreacă acolo întreaga noapte. Pete închise manualul de geografie, se puse în pat lângă ea și sări imediat ca ars.

— Vezi ce faci, Tini! Îmi intră în fund capul lu' Madam Beasley.

— O s-o înghesui la picioare. Gata. Acum e bine?

— Și dacă se sufocă acolo?

— Păi, nu respiră, tăntălache ce ești! Nu-i decât o păpușă. Ellen zice că o să mă plictisesc de ea foarte repede.

— Ellen e o proastă.

— E prietena mea.

Pete descoperi amuzat că cele două afirmații nu se contraziceau între ele.

— Probabil că are dreptate, continuă Tina. Copiii se fac mari.

— Nu și tu. Tu ai să fii mereu surioara mea. Vezi să nu care cumva să te ia somnul. Mai stăm cinci minute și după aia te duc la tine în cameră.

— Zece minute.

— Șase.

Fetița se gândi și oftă.

— Biiine.

De la parter se auzi un geamăt înăbușit, urmat de bocănelile cârjelor. Pete își dădu seama că tata se ducea în bucătărie, unde se va așeza pe un scaun, își va aprinde o țigară și va sufla fumul afară pe ușa din spate. Din cauza ușii deschise va porni centrala termică și mama era convinsă că centrala nu funcționa cu gaz, ci cu bancnote.

— Crezi că o să divorțeze?

Pete se simți de două ori șocat: în primul rând din cauza întrebării, iar în al doilea din cauza tonului nepăsător, de adult cu care fusese pusă. Vru să spună: Nu, normal că nu. Dar imediat își aminti cât de tare îl deranjau filmele în care adulții mințeau copiii, adică *toate* filmele.

— Nu știu. În niciun caz în seara asta. Tribunalele sunt închise.

Fetița chicoti. Ceea ce era un semn bun. Pete o așteptă să mai spună ceva. Dar Tina nu mai comentă. Pete se gândi iar la cufărul îngropat sub copacul de pe mal. Cât își făcuse temele izbutise să țină gândul ăsta la distanță, dar acum...

Ba nu. Nu izbutise nimic. Gândul fusese mereu în mintea lui.

— Tini? Vezi să nu te ia somnul.

— Nu mă ia...

Deși vocea ei spunea cu totul altceva.

— Ia zi, ce-ai face dacă ai găsi o comoară? Un sipet îngropat undeva, plin cu bijuterii și dubloni?

— Ce-s ăia „dubloni”?

— Monede din aur de pe vremuri.

— I-aș da-o lu' tati și lu' mami. Ca să nu se mai certe. Tu n-ai face la fel?

— Ba da, răspunse Pete. Acum du-te în patul tău ca să nu te car eu în brațe până acolo.

Asigurarea de sănătate a lui Tom Saubers îi dădea acestuia dreptul să beneficieze acum doar de două ședințe de terapie pe săptămână. La ora nouă în fiecare dimineață de

luni și de vineri îl lua de acasă o furgonetă specială, care îl aducea înapoi la patru, după hidroterapie și o întâlnire cu alte persoane asemenea lui, care sufereau de traumatisme cu consecințe pe termen lung și dureri cronice; se așezau toți în cerc și discutau despre problemele lor. Iar asta însemna că în zilele respective casa era goală timp de șapte ore.

Joi seară, Pete s-a dus mai devreme la culcare, plângându-se de o durere în gât. De dimineață a spus că încă îl mai doare și parcă făcuse și febră.

— Ai dreptate, ești cam fierbinte, spuse Linda, după ce îi duse mâna la frunte.

Așa trăgea nădejde și Pete, pentru că-și ținuse fața la trei centimetri de veioză înainte de a coborî la parter.

— O să mergem la doctor dacă nici mâine n-ai să te simți mai bine.

— Grozav! exclamă Tom.

Stătea la masa din bucătărie, cu niște ouă prăjite în față, la care se uita fără poftă. Arăta ca și cum nu închisese niciun ochi toată noaptea.

— Da' de ce să nu-l ducem la un specialist? Stai să-l chem pe Shorty, șoferul. Rolls-ul l-a luat deja Tina ca să meargă la lecția de tenis de la club. Dar puteți lua limuzina.

Tina se hlizi. Linda îi aruncă o privire aspră lui Tom, dar, înainte de a-i spune ce crede despre ironia lui, Pete se grăbi să răspundă că nu se simțea chiar *atât* de rău și că o zi în casă probabil că l-ar pune pe picioare. Dacă nu, atunci precis că se va face bine în weekend.

— Probabil că ai dreptate, spuse Linda. Vrei să mănânci ceva?

Pete voia, dar ar fi fost imprudent să recunoască asta din moment ce se presupunea că îl durea în gât. Își duse mâna la gură și simulă un acces de tuse.

— Aș bea doar nițel suc. Și după aia m-aș duce înapoi în camera mea să mai dorm un pic.

Prima plecă Tina. Țopăi până la colț, unde urma să se întâlnească cu Ellen ca să discute despre toate chestiile alea trăsnete despre care discută copiii de nouă ani, în timp ce

așteptau autobuzul școlii. Apoi plecă și mama cu Focus-ul. Ultimul ieși din casă tata, șchiopătând în cârje până la furgoneta care îl aștepta lângă trotuar. Urmărindu-l de la fereastra camerei sale, Pete își spuse că tatăl lui parcă se împutinase cumva. Iar părul care-i ieșea de sub șapcă începuse să încărunțească.

Când furgoneta dispăru, Pete se îmbracă la repezeală, înhăță una din sacoșele refolosibile pe care mama le păstra în cămară și se duse în garaj. Din trusa de scule a tatălui său alese un ciocan și o daltă, pe care le vârî în sacoșă. Înșfăcă și lopata, vru să plece, dar se întoarse ca să ia și o rangă. Nu fusese niciodată înscris la Cercetași, dar credea că este bine să fii pregătit pentru orice situație.

Dimineța era destul de rece și îi ieșeau aburi din gură. Însă, până când Pete săpase în jurul cufărului suficient de mult ca să creadă că îl va putea scoate, temperatura aerului săltase binișor peste zero grade și el începuse să transpire. Își scoase haina, o agăță de o creangă și se uită cu băgare de seamă în jur ca să se asigure că încă mai era singur pe mal (făcuse asta deja de câteva ori). Se liniști și își frecă niște țărână pe palme, aidoma unui jucător de baseball care se pregătește să lovească. Apoi apucă bine mânerul din capătul cufărului, repetându-și că va trebui să aibă mare grijă în cazul în care acesta se va rupe. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se dea de-a rostogolul prin tot noroiul ăla. Plus că, dacă ar fi căzut în apă, atunci s-ar fi îmbolnăvit pe bune.

Oricum, probabil că înăuntru nu era nimic altceva decât un morman de haine vechi și mucegăite... însă din care motiv ar îngropa cineva un cufăr plin cu haine vechi? De ce să nu le ardă sau să le dea de pomană?

Putea afla răspunsul într-un singur fel.

Pete inspiră adânc și trase. Cufărul nici nu se clinti, iar mânerul vechi scoase un scârțâit de avertizare, însă Pete nu se simți deloc descurajat. Își dădu seama că îl putea mișca în lateral. Își aduse aminte cum tata lega un fir de ață în jurul câte unuia dintre dinții de lapte ai Tinei și trăgea brusc atunci când dintele nu voia să cadă singur.

Se puse în genunchi (spunându-și că nu trebuie să uite să-și spele jeanșii mai târziu sau să-i ascundă în fundul dulapului) și se uită în groapă. Observă o rădăcină încolăcită în jurul celuilalt capăt, ca brațul unui avar. Apucă lopata și începu să o reteze. Rădăcina era groasă și băiatul se opri de câteva ori ca să-și tragă sufletul, dar, până la urmă, reuși să o taie de tot. Lăsă jos lopata și apucă din nou mânerul. Cufărul se mișca mai liber acum. Băiatul se uită la ceas. Zece și un sfert. Se gândi că poate mama va suna acasă să vadă cum se simte. Dar nu-și făcea griji din cauza asta. Mama își va imagina că doarme și nu aude telefonul. Totuși va trebui să țină minte să verifice robotul atunci când va ajunge acasă. Luă lopata și începu să sape în jurul cufărului și să taie niște rădăcini mai mici. După aceea apucă din nou mânerul.

— Acum, nenorocitul! îl îndemnă el. Ieși odată!

Și trase. Cufărul alunecă spre el atât de brusc și atât de ușor, că ar fi căzut în fund dacă nu s-ar fi proptit bine în picioare. Ieșit pe jumătate din groapă, cufărul era acoperit cu țărână și bulgări de pământ. Încuietorile erau demodate, ca acelea de la sufertașele muncitorilor de pe vremuri. Mai avea și un lacăt mare. Pete înșfăcă iarăși mânerul. De data aceasta se rupse.

— Te sparg! exclamă Pete, privindu-și palmele roșii, care îl usturau acum destul de tare.

Mă rog, unde merge mia merge și suta (asta era una dintre vorbele preferate ale mamei). Apucă foarte bine capetele cufărului și se opinti. Cufărul ieși cu totul din ascunzătoare. Acum vedea lumina soarelui pentru prima oară după foarte mulți ani – o relicvă umedă și murdară, cu armături ruginite. Părea să aibă cam optzeci de centimetri lungime și cel puțin cincizeci înălțime. Poate mai mult. Pete ridică de un capăt și ajunse la concluzia că trebuia să cântărească până în douăzeci și șapte de kilograme, adică jumătate din greutatea lui. Îi era însă imposibil să spună cât din greutatea asta era cufărul și cât conținutul lui. În orice caz, acum era convins că nici vorbă de dubloni înăuntru. Dacă ar fi fost plin cu aur, n-ar fi putut nici să-l tragă afară din groapă, darămite să-l

ridice.

Deschise încuietorile, stârnind o ploaie de țărână, și se aplecă peste lacăt, hotărât să-l spargă cu ciocanul și dalta. Și după aia, dacă tot nu se va deschide – așa cum probabil că va fi cazul – va folosi ranga. Dar mai întâi... n-ai de unde să știi până nu încerci.

Capacul se deschise fără probleme, într-un vaier de balamale ruginite. Mai târziu va presupune că fusese cumpărat de la mâna a doua, fără îndoială la un preț bun, având în vedere că nu mai avea cheie. Deocamdată doar se holba la el. Nu mai simțea nici bășica din palmă, nici durerea de spate și picioare și nici transpirația care-i curgea pe obrajii mânjiți cu pământ. Nu se mai gândea nici la mama, nici la tata și nici la sora lui. Nu se mai gândea nici la mârâielile și hămâielile de acasă. Cel puțin nu în clipele alea.

Cufărul fusese căptușit cu folie din plastic transparent împotriva umezelii. Dedesubt se vedeau niște teancuri de... caiete să fi fost alea? Șterse plasticul cu muchia palmei. Da, caiete. Niște caiete foarte drăguțe cu coperte din piele adevărată. Cel puțin o sută. Dar surprizele nu se terminau aici. Mai erau și niște plicuri acolo, la fel cu cele pe care le aducea mama atunci când încasa un cec de la bancă. Pete trase de folia din plastic și privi mai bine în cufărul doar pe jumătate plin. Pe plicuri era imprimat un antet sub care scria BANCA DE STAT GRANITE și *Prietena ta de acasă!* Abia mai târziu își va da seama de diferențele dintre aceste plicuri și cele primite de mama de la Corn Bank & Trust: pe plicurile găsite de el nu exista nicio adresă de e-mail și niciun fel de instrucțiuni de folosire a cardului pentru retragerile de la bancomat. Deocamdată doar se holba la conținutul cufărului. Inima îi bătea atât de tare încât vedea niște puncte negre jucându-i în fața ochilor și se întrebă dacă nu cumva o să leșine.

La dracu' ai să leșini! Doar fetele fac asta.

Poate. Dar se simțea amețit și își dădu brusc seama că uitase să mai respire de când deschisese cufărul. Inspiră adânc, dădu aerul afară cu un șuierat nesigur și inspiră încă o dată. Parcă aerul i se duse până în vârful degetelor de la

picioare. Și i se limpezi capul, deși inima îi bubuia și mai tare și mâinile îi tremurau rău de tot.

Precis că plicurile alea de bancă erau goale. Ți-e clar, nu? Bani îngropați găsești doar în cărți și în filme, nu în viața adevărată.

Numai că plicurile nu *păreau* goale. Păreau *foarte pline*.

Pete întinse mâna să ia unul, dar îngheță când auzi un foșnet pe malul celălalt al pârâului. Se întoarse repede și văzu două veverițe care, probabil închipuindu-și că venise primăvara, se hârjoneau în frunzele moarte. Apoi, zvâcnind din cozi, se luară la întrecere care ajunge mai repede în vârful unui copac.

Pete se întoarse cu fața la cufăr și luă unul dintre plicurile de la bancă. Îl deschise cu un deget amortit, deși temperatura ajunsese deja în jurul valorii de patru grade. Se uită înăuntru.

Bani.

Bancnote de douăzeci și cincizeci de dolari.

— Sfinte Iisuse Hristoase din ceruri! murmură Pete Saubers.

Scoase teancul de hârtii ca să le numere, însă atât de tare îi tremurau mâinile că scăpă câteva pe jos. Se repezi să le adune, iar creierul lui înfierbântat îl convinse că Ulysses Grant chiar îi făcuse cu ochiul de pe una dintre bancnote.¹⁰

Pete numără banii. Patru sute de dolari. Patru sute doar în plicul acesta. Și în cufăr erau *zeci* de plicuri.

Îndesă bancnotele înapoi în plic – treabă deloc ușoară, pentru că acum mâinile îi tremurau și mai tare, ba chiar mai tare decât tremuraseră mâinile lui tataie Fred în ultimii doi ani ai vieții. Puse plicul înapoi în cufăr și privi în jur cu ochi holbați și temători. Zgomotele traficului, de obicei abia răzbătând până pe bucata asta de teren lăsat în paragină, acum păreau a se auzi de foarte aproape. Aici nu era Insula comorii; aici era un oraș cu peste un milion de locuitori,

---

¹⁰ Chipul președintelui Ulysses S. Grant este imprimat pe bancnota de 50 de dolari (n.tr.).

majoritatea acum șomeri, care ar face orice să obțină ce se afla în cufărul acesta.

Gândește-te! își spuse Pete Saubers. *Gândește-te*, pentru Dumnezeu! Țasta-i cel mai important lucru care ți s-a întâmplat vreodată, poate cel mai important care ți se va *întâmpla* în toată viața ta, așa că pune mâna și gândește-te bine, gândește-te cum trebuie la ce vei face în continuare.

Și își aduse aminte de Tina, culcușită lângă perete în patul lui. *Ce-ai face dacă ai găsi o comoară?* o întrebase el.

I-aș da-o lu' tati și lu' mami, îi răspunsese micuța.

Dar dacă mama ar vrea să înapoieze banii proprietarului de drept?

Aceasta era o întrebare esențială. Tata nu s-ar gândi niciodată să o dea înapoi, Pete era convins de asta. Însă mama era altfel. Avea idei foarte clare despre ce era bine și ce nu. Dacă le-ar fi arătat cufărul și mai ales conținutul lui, probabil că s-ar ajunge la cele mai nasoale mârâieli-și-hămăieli.

— De altfel, *cui* să înapoieze banii ăștia? șopti Pete către sine. Băncii?

Ridicol.

Sau nu? Ce-ar fi dacă banii ăștia chiar erau o comoară, dar strânsă de niște spărgători de bănci, nu de pirați? În cazul ăsta, de ce erau puși frumos în plicuri, ca pentru retragerea de numerar? Și ce-i cu toate caietele alea cu coperte negre?

La toate astea se va gândi mai târziu, nu acum. Acum trebuia să *acționeze*. Aruncă o privire la ceas. Se făcuse deja unsprezece fără un sfert. Mai avea ceva timp, însă trebuia să-l folosească cu cap.

— Întrebuințează-ți mintea că de aia o ai! murmură el și începu să arunce în sacoșa din cârpă plicurile cu bani de la Banca de Stat Granite, alături de ciocan și daltă.

Puse apoi sacoșa pe mal și o acoperi cu haina. Îndesă folia din plastic în cufăr, închise capacul și îl împinse înapoi în ascunzătoarea lui. Se opri doar cât să-și șteargă fruntea, unșuroasă de la transpirație și țărână, apoi apucă lopata și începu să arunce pământ în groapă cu mișcări spasmodice și

rapide, ca de nebun. Reuși să acopere cufărul – în mare parte – apoi înșfăcă haina și sacoșa și o luă la fugă spre casă. Va ascunde plicurile în fundul dulapului din camera lui și apoi va verifica robotul telefonului, în caz că mama i-ar fi lăsat vreun mesaj. Dacă totul era în ordine pe frontul cu mama (și dacă tata nu venise mai devreme de la ședințele de terapie – asta ar fi tare nasol), se va întoarce să ascundă mai bine cufărul. Se va uita mai încolo la caietele alea, dar acum, pe când se îndrepta spre casă sub soarele sfios de februarie, își imagina că în ele erau ascunse alte plicuri cu bani. Atâta tot.

Trebuie să fac un duș, își zise el. Și după aia să spăl mizeria din cadă ca să nu mă întrebe ce am căutat pe afară când ea știa că sunt bolnav. Trebuie să am mare, mare grijă și să nu spun nimănui. Absolut nimănui.

Ideea i-a venit când era la duș.

1978

Acasă este locul unde trebuie să fii primit cu brațele deschise. Însă atunci când Morris ajunse la casa de pe Sycamore Street, nicio lumină nu ardea acolo ca să învieze întunericul mohorât al serii și nimeni nu-l întâmpină în prag. Cine să-l întâmpine? Mama lui era în New Jersey, unde ținea cursuri despre un grup de oameni de afaceri din secolul nouăsprezece care încercaseră să fure America. Probabil că studentii ăia aveau, la rândul lor, să fure absolut tot ce le pica în mână în goana lor după Dolarul de Aur. Fără doar și poate că vor fi unii care vor spune că și Morris vânase câțiva Dolari de Aur în New Hampshire, dar nu era deloc adevărat. Nu pentru bani făcuse el ce făcuse.

Voia să-și ascundă cât mai repede mașina în garaj. La dracu', voia să facă în așa fel încât să *dispară* acel Chevy Biscayne, dar asta va trebui să mai aștepte. Acum prioritatea lui se numea Pauline Muller. Cei mai mulți locuitori de pe Sycamore Street aveau o relație atât de intimă cu televizoarele lor, încât n-ar fi observat nici dacă le ateriza un OZN în fața casei. Însă nu și doamna Muller, vecina familiei Bellamy, care ridicase indiscreția la rang de artă. Prin urmare, ei îi sună Morris la ușă.

— Ia te uită cine a venit! strigă ea când îi deschise.

Ca și cum nu ar fi tras cu ochiul pe geamul de la bucătărie...

— Morrie Bellamy! În carne și oase! Ce băiat frumos te-ai făcut!

Morris își puse cel mai credibil zâmbet de „vai, lăsați!” din recuzita lui.

— Ce mai faceți, doamnă Muller?

Femeia îl îmbrățișă, iar el, cu toate că s-ar fi lipsit bucuros de această manifestare a afecțiunii, se supuse respectuos. Apoi cucoana întoarse capul și începu să zbiere, unduind din bărbia-i dublă:

— Bert! Bertie! E Morrie Bellamy!

Din living se auzi un mormăit care ar fi putut să însemne:

Ce mai faci?

— Haide, Morrie, intră! Intră! Pun acușica de o cafea! Știi ce?

Și fâlfâi frivol din sprâncenele ei nefiresc de negre într-un mod de-a dreptul grotesc.

— Avem și chec cu mult uuunt!

— Îmi lasă gura apă, dar de-abia m-am întors de la Boston. Am condus fără oprire. Și sunt frânt. Am venit doar să vă anunț că sunt acasă. N-am vrut să vedeți luminile aprinse și să chemați poliția.

Cucoana hihăi ca o maimuță care încearcă să râdă.

— Cât de *atent* ești! Așa ai fost mereu. Ce mai face mămica ta, Morrie?

— Face bine.

Habar n-avea. De la detenția în casa de corecție la șaptesprezece ani și de la încercarea eșuată de a intra la colegiul din localitate la douăzeci și unu, relațiile dintre Morris și Anita Bellamy se limitaseră la câte un telefon ocazional. Conversațiile erau reci, dar civilizate. După ultima ceartă din noaptea când fusese arestat pentru pătrunderea prin efracție într-o casă și alte câteva giumbușlucuri din aceeași categorie, amândoi renunțaseră la speranța că se vor mai putea înțelege vreodată.

— Da' ce te-ai mai împlinit! spuse doamna Muller. Pun pariu că fetele sunt *moarte* după tine. Și ce copilăș *sfrijit* erai...

— Am lucrat în construcții...

— *Construcții!* Tocmai tu! Ai, nu mă-nnebuni! Bertie! *Morris a construit case!*

Strigătul ei provocă alte grohăieli în living.

— Dar după aia n-a mai fost de lucru și m-am întors. Mama a zis că pot să stau aici dacă nu cumva reușește să închirieze casa. Probabil că n-o să rămân prea mult.

Cât *adevăr* era în vorbele astea!

— Haide, Morrie, intră să-l saluți pe Bertie.

— Mai bine lăsăm pe altă dată.

Totuși, ca să prevină alte insistențe, strigă vesel:

— *Hei, Bert!*

Altă grohăială: *Servus, picuile!*

— Atunci rămâne pe mâine, spuse doamna Muller, fâlfâind iarăși din sprâncene de parcă voia să-l imite pe Groucho Marx. Îți păstrez niște chec. S-ar putea chiar să fac și puțină *frișcă*.

— Super! zise Morris.

Era puțin probabil ca doamna Muller să moară de inimă până a doua zi, dar nici imposibil nu era. Cum spunea un alt mare poet¹¹, speranța este o primăvară veșnică în sufletul omului.

Cheile de la casă și garaj erau la locul lor dintotdeauna: agățate sub cornișa din dreapta verandei. Morris băgă mașina în garaj și puse pe jos cufărul cumpărat de la târgul de vechituri. Ardea de nerăbdare să se apuce imediat de al patrulea roman cu Jimmy Gold, dar caietele erau aruncate de-a valma, plus că i s-ar fi închis ochii înainte de a citi chiar și o singură pagină acoperită cu scrisul mărunț al lui Rothstein. Chiar că era rupt de oboseală.

Mâine, își promise el. După ce vorbesc cu Andy și aflu cum vrea să procedăm mai departe, am să aranjez caietele în ordine și am să încep să citesc.

Împinse cufărul sub vechea masă de lucru a tatălui său și-l acoperi cu o bucată de plastic găsită într-un colț. Apoi intră și făcu turul casei. Părea neschimbată, ceea ce era nasol. În frigider nu erau decât un borcan cu murături și o cutie cu praf de copt, însă în congelator descoperi câteva pachete cu feluri de mâncare semipreparate. Puse unul în cuptor și urcă scara spre vechea lui cameră.

Am făcut-o! își spuse el. Am reușit! Am făcut rost de manuscrisele nepublicate ale lui John Rothstein!

Însă era mult prea epuizat ca să poată jubila. Nici măcar bucurie nu mai era capabil să simtă. Aproape că adormi de două ori – prima dată la duș și apoi în fața unor chiftele grețose și a unei porții de piure instant. Se forță să

---

¹¹ Alexander Pope (1688-1744) (n.tr.).

mănânce tot și se târî înapoi în cameră. Adormi cum puse capul pe pernă și se trezi abia la nouă douăzeci dimineața.

Acum, bine odihnit și bucurându-se de raza de lumină care cădea peste patul copilăriei sale, Morris se simțea *realmente* exaltat și abia aștepta să împărtășească această stare cu cineva. Adică cu Andy Halliday.

Găsi în dulap o pereche de pantaloni din bumbac și o cămașă drăguță în carouri, își pieptănă părul pe spate și aruncă o privire în garaj ca să vadă dacă totul era în ordine acolo. Evident că doamna Muller îl pândea din spatele perdelelor, așa că îi făcu un semn cu mâna (sperând că îi iese vesel salutul acela) și porni către stația de autobuz. Ajunse în centru cu puțin înainte de ora zece, merse pe jos un cvartal, se opri la colț și se uită spre mesele de pe trotuar și umbrelele trandafirii ale cafenelei „Ceșcuța fericită” de pe Ellis Avenue. Andy era în pauza de cafea. Ba chiar, spre marea lui mulțumire, stătea cu spatele, așa că se putea apropia de el fără să fie observat.

— *Bau!* strigă Morris, apucându-l pe Andy de umărul învelit în catifeaua reiată a sacoului sport.

Vechiul lui prieten – de fapt unicul lui prieten din farsa asta jalnică de oraș – sări ca ars și se întoarse cu fața la el. Își răsturnă ceașca și cafeaua se vărsă pe masă și pe jos. Morris făcu un pas în spate. Sigur, intenționase să-l sperie pe Andy, dar nici chiar *atât*.

— Ei, scuze...

— Ce-ai *făcut?* îl întrebă Andy printre dinți.

Ochii îi aruncau fulgere din spatele ochelarilor cu ramă de baga, despre care Morris credea că sunt un semn al vanității lui.

— Ce pizda mă-tii ai *făcut?*

Nu la genul ăsta de primire se așteptase Morris. Se așeză pe un scaun.

— Am făcut ce am stabilit că voi face.

Îl privi mai bine pe Andy și nu descoperi pe chipul lui nici urmă de superioritatea intelectuală și amuzată pe care o afișa prietenul lui în mod obișnuit. Andy părea speriat. De

Morris? Poate. Pentru sine? Aproape sigur.

— N-ar trebui să fiu văzut cu...

Morris avea în mână o pungă din hârtie maro pe care o găsisese în bucătărie. Din ea scoase unul dintre caietele lui Rothstein și îl puse pe masă, având grijă să evite băltoaca de cafea.

— O mostră. Una dintre cele multe. Cel puțin o sută cincizeci. N-am apucat încă să le număr, dar crede-mă că am tras lozul cel mare.

— Ia-l de-aici!

Andy continua să șoptească răgușit, ca un personaj dintr-un film prost cu spioni.

— Idiotule, asasinarea lui Rothstein e pe prima pagină din *New York Times* și la toate posturile TV!

Vestea asta îl lovi în moalele capului pe Morris. Cadavrul scriitorului nu trebuia să fie găsit decât peste cel puțin trei zile, poate chiar șase. Însă ce îl șocă și mai tare era reacția lui Andy. Parcă era un șobolan încolțit.

Morris își strâmbă gura încercând să imite cât de cât zâmbetul lui Andy de „atât-de-deștept-sunt-că-mi-e-și-mielehamite”.

— Calm, amice! În zona asta dai la tot pasul de copii cu caiete în mână.

Și întinse mâna, arătând spre Government Square.

— Uite unul acolo.

— Nu cu coperte de moleschin! Iisuse! Menajera știe în ce fel de caiete scria Rothstein și în ziar scrie că seiful din dormitor era gol! Ascunde-l odată!

Însă Morris împinse caietul către prietenul său, la fel de atent ca mai devreme ca nu cumva să-l mânjească cu cafea. Andy îl oftica tot mai tare – îl umplea de spume, cum ar fi spus Jimmy Gold –, dar simțea și un fel de plăcere perversă să-l vadă cum se face mic în scaun, ca și când caietul ăla ar fi fost o fiolă cu bacteria ciumei.

— Haide, uită-te prin el! Țasta-i cu poezii. L-am răsfoit în autobuz...

— În autobuz? Ai înnebunit?

— ...și nu-i mare lucru de capul lui, continuă Morris de

parcă nu l-ar fi auzit, dar sunt poezii scrise de el. Da, ăsta-i un manuscris olograf. Extrem de valoros. Am discutat despre asta. De mai multe ori. Am discutat despre cum...

— *Ascunde-l!*

Morris n-avea niciun chef să admită că paranoia lui Andy era molipsitoare. Dar uite că așa era. Puse caietul înapoi în pungă de hârtie și se uită îmbufnat la vechiul său prieten (la *unicul* său prieten).

— Ce te-a apucat? Că doar nu ți-am propus să-l vindem la colț de stradă.

— Unde sunt celelalte? îl întrebă Andy.

Și adăugă repede, înainte ca Morris să-i poată răspunde.

— Nu-mi spune. Nu vreau să știu. Nu pricepi cât de riscant e totul? Nu pricepi că poliția e pe urmele *tale*?

— Ba nu-i nimeni pe urmele mele, spuse Morris, simțind însă cum încep să-i ardă obraji și ceafa.

Săvârșise furtul secolului și Andy se purta cu el de parcă ar fi făcut în pantaloni și puțea de la un kilometru.

— Absolut nimeni nu poate să facă legătura între mine și Rothstein. Și știu *bine* că o să treacă ceva vreme până o să le putem vinde unui colecționar particular. Nu-s prost.

— Să le vindem unui col... Morrie, tu *auzi* ce spui?

Morris își încrucișă brațele pe piept și se uită uimit la prietenul său. Mai bine zis la cel care-i fusese prieten.

— Te porți de parcă n-am mai fi avut discuția asta. De parcă nu noi doi am fi pus la cale toată povestea.

— N-am pus la cale *nimic!* Vorbeam și noi ca să ne aflăm în treabă. Credeam că măcar atâta pricepi!

Ce pricepea Morris era povestea pe care ar fi spus-o poliției Andy Halliday în caz că el, Morris Bellamy, ar fi fost prins. Și pentru prima oară, Morris realizează că Andy nu era colosul intelectual dornic să i se alăture la comiterea unui act existențial de haiducie. Nu era decât un alt terchea-berchea. Și laș, pe deasupra. Un vânzător de librărie, cu doar câțiva ani mai mare decât Morris.

Nu mă lua cu critici din astea cretine, băiete! îi spusese Rothstein cu două minute înainte să moară. *Indiferent ce crezi tu despre tine, prietene, adevărul e că nu ești decât un*

hoț ordinar.

Începură să-i pulseze tâmplele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Toată gargara aia a ta despre colecționarii particulari, vedetele de cinema și prinții saudiți și toți ăilalți. Te dădeai rotund, nimic altceva. Numai gura e de tine.

Cu vorbele astea îl lovise unde îl durea mai tare. Și se vedea. Și Morris se bucura, la fel cum se bucurase o dată sau de două ori când reușise să aibă ultimul cuvânt într-un scandal cu mama lui.

Andy se făcuse stacojiu la față și se aplecă spre el. Dar, înainte de a apuca să spună ceva, lângă ei apăru o chelneriță cu un teanc de șervețele.

— Dați-mi voie să șterg cafeaua aia de pe masă, spuse ea.

Era o tânără cu părul blond-cenușiu natural, drăguță, ba chiar frumușică, dacă îți plăcea stilul spălăcit. Îi adresă un zâmbet lui Andy. El îi răspunse cu o grimasă forțată, ferindu-se din calea ei, așa cum se ferise și de caietul cu coperte de moleschin.

E pe invers, își spuse Morris cu surprindere. E homo. Cum naiba de nu mi-am dat seama? Cum naiba de n-am observat? Și un afiș de-ar purta și tot n-ar fi atât de evident.

Mă rog, nu observase o mulțime de lucruri în legătură cu Andy, nu-i așa? Își aduse aminte de vorba preferată a unui tip cu care lucrase în construcții: *Pistol fără gloanțe*.

Când chelneriță plecă, luând cu ea toată acea toxică ambianță feminină, Andy se aplecă din nou peste masă.

— Colecționarii ăia există, spuse el. Achiziționează tablouri, sculpturi, ediții princeps... am auzit de un petrolist din Texas care are o colecție cu primele înregistrări realizate de Edison, în valoare de un milion de dolari: mai este altul care are toate revistele cu literatură comercială publicate între 1910 și 1955: povestiri western, science fiction, horror. Ai tu impresia că toate astea au fost cumpărate sau vândute prin metode legale? Normal că nu. Colecționarii sunt niște oameni cu o doagă lipsă și celor mai obsedați dintre ei nici nu le pasă dacă obiectul la care râvnesc a fost furat sau nu. Și să fii convins că nu doresc să-l împartă cu restul lumii.

Morris mai auzise discursul ăsta și probabil că plictiseala i se citea pe chip, pentru că Andy se aplecă și mai mult către el. Acum erau aproape nas în nas. Morris simți aromă de English Leather și se întrebă dacă nu cumva ăsta era aftershave-ul preferat de poponari. Ca un fel de indiciu secret.

— Dar ai impresia că vreunul dintre tipii ăștia ar sta să mă asculte *pe mine*?

Și Morris Bellamy, care acum îl vedea cu alți ochi pe Andy Halliday, răspunse că nu, nu credea.

Andy își țuguie buzele.

— Cu toate astea, mă vor asculta într-o bună zi. Da, da. Atunci când voi avea afacerea mea și îmi voi fi făcut o clientelă. Însă o să dureze *ani*.

— Ziceai că o să așteptăm doar cinci.

— *Cinci*?

Andy scoase un hohot de râs (mai degrabă lătrat) și se retrase în partea lui de masă.

— *Prăvălia* s-ar putea să mi-o deschid în cinci ani – am pus deja ochii pe un loc de pe Lacemaker Lane. Acolo-i acum un magazin de țesături care n-o duce prea bine. Dar cel mai mult va dura să găsesc clienți cu bani adevărați și să stabilesc cu ei o relație bazată pe încredere.

O mulțime de „cum va fi când va fi”, își spuse Morris. Înainte nu fusese așa.

— Cât timp?

— Zic să mă mai cauți cu caietele astea pe la începutul secolului douăzeci și unu. Bineînțeles, dacă le vei mai avea. Chiar dacă aș ști numerele de telefon ale unor colecționari particulari, te asigur că nici măcar cel mai sonat dintre ei nu s-ar atinge acum de o marfă atât de periculoasă.

Morris se holbă la el, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Într-un final, reuși să bâlbâie:

— N-ai zis niciodată *așa ceva* atunci când făceam planul.

Andy se luă cu mâinile de cap.

— N-am făcut *niciun plan*! Și nu care cumva să încerci să dai vina pe mine! Să nu îndrăznești! Te cunosc bine, Morrie. Nu ai furat caietele alea ca să le vinzi. Mai întâi ai să vrei să

le citești. După aia cred că ai să accepți să renunți la câteva, dacă îți va conveni prețul. Dar chestia e că tu ești nebun cu acte în regulă când vine vorba despre John Rothstein.

— Nu mă face nebun!

Tâmpilele îi zvâcneau și mai tare acum.

— Ba te fac, dacă ăsta-i adevărul. Și așa este. Ești nebun cu acte în regulă și când vine vorba despre Jimmy Gold. De-aia ai fost la răcoare.

— Din cauza maică-mii am fost acolo.

— Mă rog. Ce-a fost a fost. Discutăm despre situația de față. Al naibii de mult noroc ai să ai dacă nu-ți va bate poliția la ușă în viitorul apropiat. Cu mandat de percheziție cu tot. Și, dacă ai să mai ai încă toate caietele când se va întâmpla asta, ai să fii în rahat până peste cap.

— De ce să-mi bată la ușă? Nu ne-a văzut nimeni... cât despre partenerii mei...

Îi făcu cu ochiul și continuă:

— E de ajuns să spun că morții nu vorbesc.

— I-ai... ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu? I-ai omorât? Și pe ei?

Chipul lui Andy se transformase într-un tablou al groazei.

Morris știa că nu ar fi trebuit să-i mărturisească asta, dar Andy făcea pe tâmpitul și el nu-l mai suporta.

— Cum se cheamă orașul în care locuia Rothstein?

Andy își rostogolea ochii în toate părțile, de parcă s-ar fi așteptat dintr-o clipă în alta să se trezească înconjurați de polițiști cu armele scoase.

— Talbot Corners, așa-i?

— Da. Însă nu prea e oraș. Mai mult niște ferme. În Corners nu există decât un birt, o băcănie și o benzinărie la intersecția dintre două șosele.

— De câte ori ai fost acolo?

— De vreo cinci. Așa cred.

De fapt, fusese de vreo *douăsprezece* ori în perioada dintre 1975 și 1978. La început singur, apoi însoțit fie de Freddy, fie de Curtis, fie de amândoi.

— Și te-ai apucat să pui întrebări despre celebritatea care locuiește acolo?

— Sigur. O dată sau de două ori. Și ce dacă? Probabil toți care se opresc la birtul ăla întrebă despre...

— Ba nu. Aici greșești. Pe majoritatea străinilor îi doare fix în cur de John Rothstein. Ei vor să afle când începe sezonul de vânatoare de căprioare sau ce fel de pești se prind în lacul de acolo. Nu crezi că localnicii își vor aduce aminte de tine atunci când polițiștii îi vor întreba dacă s-a interesat cineva despre tipul care a scris *Alergătorul*? Dacă nu cumva au trecut pe acolo de mai multe ori niște străini curioși? Unde mai pui că tu ai și *cazier*, Morrie!

— Juvenil. E secret.

— La o chestie atât de importantă ca asta l-ar putea desecretiza cât ai bate din palme. Și partenerii tăi? A avut vreunul *cazier*?

Morris nu răspunse.

— Nu știi cine te-a văzut și nu știi dacă partenerii tăi au bătut toba despre jaful la care aveau să participe. Ai putea fi arestat chiar *azi*, idiotule! Dacă așa se va întâmpla și dacă ai să pomenești numele meu, am să neg că am discutat vreodată despre povestea asta. Uite ce sfat îți dau: scapă de *aia*.

Și arată spre punga din hârtie.

— Scapă de caietul de acolo și de toate celelalte. Ascunde-le undeva. Îngroapă-le! Dacă nu le vor găsi la tine, poate că vei avea o șansă să scapi la o adică. Firește, cu condiția să nu fi lăsat amprente sau mai știu eu ce alte urme.

N-am lăsat nimic, îi răspunse Morris în gând. Nu-s bou. Da' niciun homo fricos și cu gura mare nu sunt.

— Poate o să reluăm discuția, spuse Andy, însă peste mult timp și doar dacă nu te înhață.

Se ridică de la masă și îi mai zise doar atât:

— Între timp, nu te apropia de mine dacă nu vrei să chem chiar eu poliția.

Și se îndepărtă repede, cu capul în jos, fără să privească înapoi.

Morris rămase pe loc. Chelnerița cea drăguță se întoarse să-l întrebe dacă mai dorește ceva. Morris clătină din cap. Când tânăra îl lăsă singur, își luă punga din hârtie în care se

afla caietul și plecă și el.

În direcție opusă.

Cunoștea definiția personificării, normal c-o știa – proiectarea sentimentelor și însușirilor omenești asupra naturii – și mai știa că doar scriitorii de mâna a doua apelau la această șmecherie ieftină, însă în ziua aceea nu i se mai părea un artificiu lipsit de substanță. Soarele puternic al dimineții îi oglindise și amplificase starea lui de exaltare, dar uite că acum, la amiază, din soarele acela nu mai rămăsese decât un cerc palid în spatele norilor. Iar până la ora trei, pe măsură ce îi sporeau neliniștea și supărarea, ziua se întunecă tot mai mult și începu o ploaie fină.

Merse cu mașina până la mallul de lângă aeroport, uitându-se mereu în jur după mașini de poliție. Pe Airline Boulevard îi apărură una în spate, cu sirenele și girofarurile pornite. Îi îngheță stomacul și inima parcă i se urcă în gât. Mașina de poliție îl depăși fără să încetinească, însă el nu se simți cătuși de puțin mai liniștit.

Găsi un buletin de știri la postul de radio BAM-100. Reportajul principal era despre conferința de pace de la Camp David, dintre Anwar El Sadat și Menahem Begin (*nicio șansă, băieți, își zise Morris cu mințile aiurea*), dar al doilea subiect se referea la asasinarea renumitului scriitor american John Rothstein. Poliția zicea că fusese opera unei „bande de hoți” și că ancheta urmărea acum câteva piste. Probabil asta era doar o chestie inventată de ăia din departamentul de PR.

Sau poate nu.

Indiferent ce zicea Andy, Morris nu credea că va fi descoperit în urma chestionării boșorogilor pe jumătate surzi care își pierdeau vremea la Yummy Diner din Talbot Corners. Altceva îl deranja. El, Freddy și Curtis lucraseră pentru firma Donahue Constructions, care făcea case în Danvers și North Beverly. În cele șaisprezece luni cât muncise acolo, la cărat de scânduri și bătut de cuie, Morris se aflase în Danvers, în vreme ce Curtis și Freddy trudeau în celălalt loc, la opt kilometri depărtare. Însă a fost o perioadă scurtă când *au lucrat* în aceeași echipă și chiar după aceea tot reușeau să se

întâlnească la prânz.

Și multă lume știa asta.

Parcă alături de alte o mie de mașini la capătul dinspre magazinul JC Penny al mallului, șterse cu grijă toate suprafețele pe care le atinsese și lăsă cheile în contact. Apoi își ridică gulerul, își trase pe ochi șapca de baseball și se îndepărtă repede de Biscayne. Se așeză pe o bancă de la intrarea principală a mallului, unde așteptă autobuzul de Northfield. Nu-l deranjă nici ploaia care se întetise și nici drumul lung spre casă. Avea timp să se gândească.

Andy era fricos și îngâmfat, dar avea dreptate într-o privință. Morris trebuia neapărat să ascundă caietele și trebuia să o facă fără întârziere, indiferent cât de tare ardea să le citească, începând cu noul roman despre Jimmy Gold. Dacă îl găseau polițiștii, dar el nu avea niciun caiet, atunci nu-i puteau face nimic...

Corect?

Acum nu mai pândeau nimeni din spatele perdelelor de la casa de alături, scăpându-l astfel de altă conversație nedorită cu doamna Muller, căreia ar fi trebuit probabil să-i spună că vânduse mașina. Ploua cu găleata și asta era un lucru bun. Pe o vreme ca asta nu s-ar fi aventurat nimeni pe terenul plin de buruieni dintre străzile Sycamore și Birch. Mai ales după lăsarea întunericului.

Scoase absolut tot ce se afla în cufărul vechi, rezistând cu greu impulsului aproape de nestăvilire de a răsfoi caietele. Dar nu, nu putea să facă asta, oricât de mult își dorea. Pentru că, odată ce va începe, nu va mai fi în stare să se oprească. Mai târziu, își spuse el. Trebuie să-ți amâni puțin satisfacția asta, Morrie. Bun sfat, numai că îl auzise rostit cu vocea mamei lui și din cauza asta începură să-i pulseze iarăși tâmplele. Bine măcar că nu va fi nevoit să amâne prea mult timp momentul acela; dacă poliția nu-l va căuta vreme de trei săptămâni, cel mult o lună, va putea să se relaxeze și să se apuce de citit.

Căptuși cufărul cu folie din plastic pentru a feri caietele de umezeală, apoi le puse pe toate înăuntru, inclusiv pe acela pe care îl luase ca să i-l arate lui Andy. Aruncă deasupra și plicurile cu bani, apoi le înveli pe toate cu folia din plastic.

Închise cufărul, ezită o clipă, apoi îl deschise din nou. Dădu plasticul la o parte și scoase două sute de dolari dintr-un plic. Sigur că niciun polițist nu ar zice că aia era o sumă exorbitantă, chiar dacă ar găsi banii asupra lui la o eventuală percheziție. Ar putea spune că proveneau din compensația obținută de la firma de construcții după desfacerea contractului de muncă.

Zgomotul ploii pe acoperișul garajului nu-l liniștea deloc. I se părea că seamănă cu zgomotul făcut de niște degete de schelet care băteau darabana pe o masă. Și capul începu să-l doară și mai tare. Încremenea de fiecare dată când trecea câte o mașină pe stradă, așteptându-se să vadă în fața casei lumina farurilor și sclipirile albastre de pe capotă. Al dracului să fie Andy Halliday pentru că îi vărâse în cap toate grijile astea fără sens! Al dracului să fie și el și poponautul pe care-l călărea!

Numai că grijile astea s-ar putea să nu fie lipsite de sens. Pe măsură ce după-amiaza se stingea în înserare, ideea că poliția reușise să găsească o legătură între Freddy, Curtis și Morris Bellamy începuse să pară din ce în ce mai plauzibilă. Futu-i popasul mă-sii! De ce nu dusesse cadavrele în pădure? Măcar atâta lucru să fi făcut! Nu că asta ar fi încetinit cumva desfășurarea evenimentelor din momentul când cineva ar fi ajuns acolo, ar fi văzut tot sângele ăla și ar fi sunat la poliție. Iar polițiștii ar fi venit cu câini...

— În plus, explică el cufărului, mă grăbeam al naibii de tare, nu?

În colț era căruciorul tatălui său, lângă cazma și două lopeți ruginite. Morris așeză cufărul pe cărucior, strânse bine curelele și se uită pe geamul de la garaj. Afară încă era prea multă lumină. Fiind acum atât de aproape de momentul când va scăpa de caiete și plicurile cu bani – pentru moment, încercă el să se consoleze, aceasta este doar o măsură provizorie – începuse să fie tot mai convins că poliția își va face apariția în pragul lui dintr-o clipă în alta. Dacă doamna Muller sunase ca să spună că vechiul ei vecin se purta cam dubios? Puțin probabil, totuși. Cucoana era mai tută decât o râmă, dar n-aveai de unde să știi ce se întâmpla în gelatina

aia din mintea ei.

Înghiți cu noduri altă cină congelată, închipuindu-și că așa îl va mai lăsa durerea de cap. Dar nu, acum îl durea și mai tare. Căută niște aspirină sau Advil în dulăpiorul cu medicamente al mamei sale, însă nu găsi nimic. Du-te dracului, mami! își spuse el. Pe bune. Din toată inima. Du-te... *dracului!*

O și văzu cum îi zâmbește. Subțire ca un hanger.

Se făcuse deja ora șapte și afară încă era lumină, dar la ferestrele de alături tot nu apăruse nimeni. Foarte bine. Însă Morris știa că soții Muller se pot întoarce acasă dintr-o clipă în alta. Pe deasupra, era mult prea agitat ca să mai aștepte. Cotrobăi prin dulapul din hol și găsi un poncho.

Scoase căruciorul din garaj pe ușa din spate. Iarba din curte era udă, pământul spongios și roțile căruțului se tot împiedicau. Deși crengile joase ale copacilor atârnavu peste poteca pe care umblase de atât de multe ori în copilărie (de obicei ca să ajungă la Centrul de Recreere pentru Tineret de pe Birch Street), Morris reuși să meargă mai bine pe acolo. Se întunecase deja când ajunse la pârâul care traversa maidanul acela cât un cvartal.

Luase cu el o lanternă și acum o aprinse doar cât să găsească un loc potrivit în valul de pământ care cobora spre apă, la o distanță apreciabilă de potecă. I-a fost apoi ușor să sape în solul moale până când a dat de rădăcinile încurcate ale unui copac din apropiere. Se gândi să încerce într-un alt loc, dar groapa era aproape gata și nu avea niciun chef să sape alta, mai ales când aceasta era doar o măsură de prevedere pe termen scurt. Sprijini lanterna de o piatră din groapă și începu să taie rădăcinile cu cazmaua.

Vări cufărul în groapă, aruncă repede pământul peste el și îl băători cu dosul lopeții. I se părea suficient. Malul nu avea oricum prea multă iarbă, așa că locul acela chel nu va sări în ochi. Important era că nu mai avea cufărul în casă, corect?

Corect?

Dar nu se simți cătuși de puțin mai liniștit în timp ce trăgea abătut căruciorul înapoi spre casă. Nimic nu mergea așa cum ar fi trebuit. Absolut nimic. Ca și cum un destin

potrivnic se pusese între el și caietele moșului, același destin care se pusese în calea iubirii dintre Romeo și Julieta. Această comparație i se păru deopotrivă ridicolă și extrem de nimerită. Pentru că el era *îndrăgostit*. Afurisitul ăla de Rothstein îl înșelase atunci când scrisese *Alergătorul o lasă mai moale*, dar asta nu schimba cu nimic situația.

Pentru că dragostea lui era sinceră.

Când ajunse acasă, se duse imediat să se spele – exact la fel cum va face un băiat, pe nume Pete Saubers, mulți ani mai târziu, în aceeași baie și după un drum la același loc de pe malul apei. Morris rămase la duș până i se zbânciră vârfurile degetelor și se termină apa caldă. Apoi se șterse și se îmbracă cu haine curate găsite în dulapul din camera lui. I se păreau prea tinerești și demodate, dar încă îi mai veneau (mai mult sau mai puțin). Aruncă în mașina de spălat jeanșii și hanoracul murdare de noroi – gest care de asemenea va fi repetat de Pete Saubers peste mulți ani.

Morris dădu drumul la televizor, se așază în fotoliul vechi al tatălui său – mama zicea că-l păstrează drept memento, în caz că va mai fi vreodată tentată să mai facă aceeași stupizenie – și se uită la obișnuitele ineptii presărate din belșug cu publicitate. I se păru că oricare dintre reclamele alea (flacoane săltărețe cu laxative, mămici dichisite, hamburgeri cântători) ar fi putut să fie concepute de Jimmy Gold, iar gândul ăsta îi agravă rău de tot durerea de cap. Se hotărî să meargă până la Zoney's ca să-și ia niște Anacin. Poate chiar și o bere sau două. Berea n-avea cum să-i facă rău. Băuturile tari îl băgau în belele și își învățase lecția în această privință.

Își luă pastilele de Anacin, dar acum îi făcea foarte rău gândul că ar putea să bea bere într-o casă plină cu cărți pe care nu voia să le citească, într-o casă unde era și un televizor la care nu voia să se uite. Mai ales când ce își *dorea* să citească se afla exasperant de aproape. Morris intra foarte rar în baruri, dar dintr-odată simți că va innebuni de-a binelea dacă nu iese în oraș ca să vadă oameni și să asculte niște muzică ritmată. Undeva, în noaptea aceasta ploioasă,

precis se afla o tânără care avea chef de dans.

Plăti medicamentul și îl întrebă într-o doară pe tânărul de la casă dacă știa vreun bar cu muzică live, unde putea să ajungă cu autobuzul.

Tânărul îi dădu adresa.

2010

La trei și jumătate în după-amiaza aceea de vineri, când Linda Saubers ajunsese acasă, îl găsi pe Pete bând o cană cu cacao la masa din bucătărie. Părul băiatului încă mai era umed de la duș. Linda își puse haina în cuierul de lângă ușa din spate și își lipi din nou partea interioară a încheieturii de fruntea lui.

— Nu mai ai pic de febră, anunță ea. Te simți mai bine?

— Da, răspuse Pete. Când a venit Tina de la școală, i-am făcut fursecuri cu unt de arahide.

— Ești un frate minunat! Unde-i ea acum?

— La Ellen, unde altundeva?

Linda își dădu ochii peste cap și Pete izbucni în râs.

— Sfântă Fecioară, ăla care se aude e uscătorul de la mașina de spălat?

— Da. M-am gândit să spăl hainele din coș. Nu te speria, am urmat întocmai instrucțiunile de pe ușa mașinii și totul a fost bine.

Femeia se aplecă și îi sărută tâmpla.

— Harnic ca o furnicuță e băiețelul meu, nu?

— Mă străduiesc, spuse Pete, strângând pumnul drept ca să ascundă bășica din palmă.

Primul plic a sosit peste mai puțin de o săptămână, într-o zi de joi cu multă ninsoare. Adresa – Dl Thomas Saubers, Sycamore Street, nr. 23 – era scrisă la calculator. În colțul din dreapta sus era lipit un timbru de patruzeci și patru de cenți cu Anul Tigrului. Nu exista nicio adresă a expeditorului la locul obișnuit din colțul stâng. Tom, singurul membru al Clanului Saubers care era acasă în miezul zilei, desfăcu plicul în hol, așteptându-se la o ofertă promoțională sau la vreo factură cu scadența depășită. Numai Dumnezeu știa că doar de astea aveau parte în ultima vreme. Dar nu era nicio ofertă și nici factură nu era.

În plic erau bani.

Tom scăpă din mână restul corespondenței din ziua

respectivă – cataloagele cu articole scumpe pe care nu și le puteau permite și pliantele publicitare se împrăștiară pe jos, nebăgate în seamă. Pe un ton foarte scăzut, aproape mârâit, Tom Saubers exclamă:

— *Ce pana mea e asta?*

Când Linda ajunsese acasă, banii erau în mijlocul mesei din bucătărie. Tom stătea în fața teancului de bancnote, cu bărbia sprijinită în mâini. Poză de general care își face strategia pentru următoarea luptă.

— Ce-s ăia? întrebă Linda.

— „Ăia” sunt cinci sute de dolari, spuse Tom fără să-și ridice ochii de la bani – opt bancnote de cincizeci și alte cinci de douăzeci. Au venit cu poșta.

— De la cine?

— Habar n-am.

Linda lăsă jos servieta, se apropie de masă și luă teancul în mână. Numără banii, apoi își privi soțul cu ochi mari de uimire.

— Dumnezeule, Tommy! Ce zicea în scrisoare?

— N-a fost nicio scrisoare. Doar banii.

— Dar cine să...

— Nu știu, Lin. Dar știu altceva.

— Ce?

— Tare bine ne prind.

— Ei, pe naiba!

Asta a fost reacția lui Pete când părinții i-au povestit ce se întâmplase. Rămăsese la școală pentru un meci de volei în sală și ajunsese acasă abia înainte de cină.

— Vorbește frumos! spuse Linda pe un ton neconvingător.

Evident că era cu mintea în altă parte. Banii încă se mai aflau pe masa din bucătărie.

— Câți sunt?

Tom îi spuse și atunci Pete întrebă altceva:

— De la cine?

— Asta-i o întrebare excelentă, spuse tatăl lui. Deci, doamnelor și domnilor, aveți aici întrebarea care poate schimba soarta jocului nostru.

De foarte multă vreme nu-l mai auzise Pete pe tatăl lui glumind.

Se băgă și Tina în vorbă:

— O zână bună are grijă de tati, eu așa cred. Ia uitate, tati, uitate, mami! Uitate ce mi-am făcut la unghii! Ellen are lac cu sclipici și m-a lăsat să mă dau și eu.

— Arăți superb, dovrelece, spuse Tom.

Mai întâi o glumă, după aia un compliment. De atât a avut nevoie Pete ca să se convingă că făcuse ce trebuia. *Absolut*. Și nici înapoi nu puteau să trimită banii, nu? Nu exista adresa expeditorului. Și, apropo, când îi zisese tata ultima oară „dovrelece” lui Titi?

Linda aruncă o privire sfredelitoare fiului ei.

— *Tu știi ceva despre chestia asta?*

— *Nț. Da' îmi dați și mie?*

— N-ai decât să vizezi, îi spuse ea și se întoarse spre soțul ei cu mâinile în șolduri. E clar că s-a făcut o greșală.

Tom se gândi puțin, iar când începu să vorbească, în tonul lui nu mai era nimic din vechile mârâieli-și-hămăieli. Dimpotrivă, parcă vocea nu-i sunase niciodată mai calmă.

— Puțin probabil.

Și împinse plicul spre Linda, arătându-i cu degetul numele lui și adresa dactilografiate pe el.

— Bine, dar...

— Te rog, Lin, fără niciun „dar”. Avem datorii la gaze și oricum mai întâi trebuie să achităm cardul TPU, dacă nu cumva vrei să-l pierzi.

— Bine, dar...

— Și dacă îți pierzi cardul de credit, îți pierzi și solvabilitatea în ochii băncii.

Tot fără mârâieli-și-hămăieli. Calm și rezonabil. Persuasiv. Lui Pete i se părea că până atunci tatăl său suferise de cine știe ce boală necunoscută care îi trecuse ca prin minune. Ba chiar începuse să zâmbească. Și zâmbind, atinse mâna mamei.

— Întâmplarea face ca solvabilitatea ta să fie singurul bun pe care îl mai avem. Așa că trebuie să o protejăm. Și, cine știe? Poate că Tina are dreptate. Poate că am o zână bună

care veghează asupra mea.

Ba nu, îl contrazise Pete în gând. Ai un *zân* bun, asta ai.

Tina interveni agitată:

— Stați așa! Știu de unde *au venit* banii!

Se întoarseră toți trei spre fetiță. Pete simți că-l ia cu amețeală. Tina n-avea cum să știe adevărul, nu-i așa? *De unde* să-l știe? Însă el spusese atunci tâmpenia aia despre comoara îngropată și...

— De unde, iubito? o întrebă Linda.

— De la nenii ăia cu Fondul de Urgență. Le-au mai rămas niște bani și acum îi împart.

Pete răsuflă prelung, de-abia acum dându-și seama că uitase să mai respire.

Tom ciufuli părul fetiței.

— N-ar trimite bani gheață, dovlecelul meu. Ar trimite un cec. Și o grămadă de hârtii de semnat.

Pete se apropie de mașina de gătit.

— Eu îmi fac niște cacao. Mai vrea cineva?

Voiau toți.

Și plicurile cu bani au continuat să vină.

Timbrele s-au scumpit, dar suma a rămas aceeași. În jur de șase mii de dolari pe an. Nu o sumă colosală, dar neimpozabilă și suficientă ca să țină familia Saubers pe linia de plutire, fără a se îndatora până peste cap.

Copiilor li s-a interzis să vorbească despre asta în afara casei.

— Tina nu o să fie în stare să țină secretul, îi spuse Linda lui Tom într-o seară. Știi și tu asta, nu-i așa? O să-i spună tâmpiței ăleia cu care-i prietenă și Ellen Briggs o să măcăne peste tot.

Însă Tina a păstrat secretul familiei; pe de-o parte, pentru că fratele său, pe care îl idolatriza, i-a spus că nu-i va mai da voie să între vreodată în camera lui dacă se apuca să bată toba, dar mai ales pentru că nu uitase mârâielile-și-hămâielile și nu voia să le mai audă.

Pete a ascuns plicurile cu bani într-o gaură plină cu pânze de păianjen din spatele unei scânduri desfăcute din dulapul lui. La fiecare patru săptămâni, scotea de acolo cinci sute de

dolari și-i punea în ghiozdan împreună cu un plic pe care era deja scrisă adresa. Pregătise vreo douăsprezece asemenea plicuri la calculatorul din sala de Tehnologia Informației de la școală. A scris plicurile într-o după-amiază, după orele de volei, când nu mai era nimeni acolo.

A folosit apoi diverse cutii poștale din oraș pentru a trimite plicurile către Dl Thomas Saubers, de pe Sycamore Street, nr. 23. Se consacrase acestei acțiuni de întreținere a familiei sale cu abilitatea unui criminal. Trăia în permanență cu spaima că mama lui și-ar putea da seama de adevăr, iar apoi ar obiecta (probabil cu multă vehemență), iar lucrurile ar redeveni ca înainte. Sigur, nici acum viața lor nu era perfectă și din când în când încă se mai auzeau mârâieli-și-hămăieli, însă Pete credea că așa se întâmplă în toate familiile, cu excepția celor din serialele vechi difuzate prin cablu.

Acum se uitau la serialele astea și la MTV, și la Cartoon Network, și la toate celelalte posturi pentru că, doamnelor și domnilor, aveau din nou *cablu*.

În luna mai s-a întâmplat alt lucru bun: tata a reușit să se angajeze cu jumătate de normă la o agenție imobiliară nou înființată, într-un post care se numea „consultant pre-vânzări”. Pete nu prea înțelegea cu ce se mănâncă treaba asta și nici că bătea din pinteni să afle. Chestia era că tata putea să lucreze de acasă, de la calculator și folosind telefonul, că slujba aducea ceva bani și, în fond, asta era tot ce conta.

Alte două lucruri au mai contat în lunile care au urmat plicurilor cu bani. În primul rând, picioarele tatei s-au mai înzdrăvenit. În luna iunie a anului 2010 (când, în sfârșit, a fost prins autorul Masacrului de la Complexul Comercial), Tom a început să meargă fără cârje mare parte din timp și a lăsat-o mai moale cu pastilele alea roz. Celălalt lucru bun era mai greu de explicat, dar Pete știa că era real. La fel și Tina. Tata și mama se simțeau... cumva... *binecuvântați* de soartă. Și când se întâmpla să se mai certe, păreau amândoi vinovați și necăjiți, de parcă ar fi dat cu flit norocului care căzuse pe capul lor. Se opreau adesea înainte ca scandalul să escaladeze și schimbau subiectul. De cele mai multe ori

discutau despre bani și se întrebau cine îi trimitea. Dar discuțiile astea nu duceau la niciun rezultat, fapt care îl bucura nespus pe Pete.

N-o să fiu prins, își spunea băiatul. Nu trebuie să fiu prins și cu siguranță nu o să fiu prins.

Într-o zi din luna august a aceluiași an, tata și mama le-au dus pe Tina și Ellen la o grădină zoologică numită Ferma Happydale. O ocazie ca aceasta așteptase Pete și, de îndată ce rămase singur, luă două valize și porni spre pârâu.

După ce se uită bine în jur și văzu că nu-i nimeni în zonă, scoase iarăși cufărul din groapa lui și puse caietele în valize. Îl îngropă apoi la loc și se întoarse acasă cu prada lui. Urcă la etaj, trase scara din pod și duse acolo cele două valize. Podul era mic, deloc înalt, îngrozitor de friguros pe timp de iarnă și înăbușitor vara. Îl foloseau rareori; preferau să țină în garaj lucrurile care nu încăpeau în casă. Cele câteva vechituri de aici probabil că fuseseră uitate de una dintre familiile care locuiseră înaintea lor la numărul 23 de pe Sycamore Street. Un cărucior de copil, foarte murdar și șchiop de o roată, o lampă cu picior și cu păsări tropicale pictate pe abajur, numere vechi din reviste (*Redbook* și *Good Housekeeping*) legate cu sfoară, un maldăr de pături roase care miroseau urât.

Pete alege un caiet la întâmplare, le îngrămădi pe celelalte în colțul cel mai îndepărtat și le acoperi cu păturile. Apoi se așează sub unul dintre cele două becuri care atârnau din tavanul podului și îl deschise. Scrisul era cursiv și destul de mărunț, însă foarte îngrijit și lizibil. Nu existau cuvinte șterse, nu existau corecturi, fapt ce i se păru absolut remarcabil. Deschise caietul la prima pagină, dar numărul mic încercuit în partea de sus era 482, dându-i de înțeles că era o continuare nu doar a caietului precedent, ci a celor șase caiete dinainte. Cel puțin șase.

Capitolul 27

Sala din spate a birtului era așa cum o lăsase în

urmă cu cinci ani; același iz de bere stătută amestecat cu duhoarea venită din țarcul de vite și cu mirosul pătrunzător de motorină de la garajele de camioane din această parte pustie a statului Nebraska. Nici Stew Logan nu se schimbase. Același șorț alb, același păr suspect de negru, ba chiar și aceeași cravată cu papagali care-i sugruma gâtul rozaliu.

— Ia te uită, e chiar Jimmy Gold, pe onoarea mea! exclamă el, lăbărțându-și pe buze vechiul zâmbet respingător care părea a spune „nu ne înghițim, dar hai să ne prefacem”. Presupun că ai venit să-mi plătești ce-mi datorezi, nu?

— Chiar așa, spuse Jimmy.

Duse mâna la buzunarul din spate unde avea pistolul. I se părea mic, dar hotărât; și mai ales – în caz că era folosit corect și cu îndrăzneală – capabil să plătească toate datoriile.

— Atunci, intră, spuse Logan. Bea un pahar. Îmi pari cam obosit.

— Așa și sunt, zise Jimmy. Și aș mai vrea...

Pe stradă vociferă un claxon. Pete tresări puternic și privi vinovat în jur, de parcă s-ar fi masturbat nu ar fi citit dintr-un caiet. Dacă ai lui veneau acasă mai devreme din cauză că tâmpița aia de Ellen avea rău de mașină sau ceva în genul ăsta? Dacă veneau și îl găseau aici, în pod, cu toate caietele astea? Atunci s-ar duce dracului tot.

Îndesă sub păturile mucegăite (câh, ce mai put!) și caietul din care citise și merse de-a bușilea până la chepeng, având grijă să se uite înapoi la cele două valize. Dar nu avea acum vreme de ele. Coborî și începu să tremure ca rezultat al schimbării de temperatură: de la o mie de grade, sau mai mult, la temperatura normală de august. Apoi rabată la loc scara, cutremurându-se la auzul scârțâitului puternic și al pocnetului făcut de trapă când se închise.

Se duse în camera lui și se uită afară de după perdea. Nimeni. Alarmă falsă.

Slavă Domnului!

Se urcă iar în pod și luă valizele de acolo. Le duse înapoi la locul lor, în dulapul de la parter, făcu un duș (ținând și acum minte să curețe bine cada la sfârșit), apoi își puse haine curate și se întinse pe pat.

Și își zise: E un roman. Cu atât de multe pagini, nici n-are ce altceva să fie. Și s-ar putea să fie mai multe acolo, pentru că nu există niciun roman atât de lung ca să umple toate caietele alea. Nici măcar Biblia nu-i destul de lungă.

În plus... era interesant. I-ar plăcea să găsească primul caiet, cel unde începea romanul cu pricina. Să-l citească și să vadă dacă era ceva de capul lui. Pentru că n-ai cum să-ți dai seama de asta doar dintr-o singură pagină. Păi, nu?

Pete închise ochii și începu să moțăie. În mod normal, nu prea dormea în timpul zilei, dar se agitase destul de mult în dimineața aia, iar casa era goală și tăcută, așa că se hotărî să tragă un pui de somn. În fond, de ce nu? Totul era în regulă (cel puțin deocamdată) și lui i se datora asta. Așa că merita să doarmă puțin.

Însă numele ăla... Jimmy Gold.

Pete putea să jure că îl mai auzise undeva. Poate la școală? Când le-a dat doamna Swidrowski câteva informații despre unul dintre autorii pe care îi studiau? Poate. Îi plăcea să facă asta.

Cred că am să-l caut mai încolo pe Google, își spuse băiatul.

Pot s-o fac. Pot să...

Și adormi.

Morris stătea pe cadrul din metal al patului, cu capul chinuit de durere lăsat în jos și cu mâinile atârându-i între picioarele îmbrăcate în uniforma portocalie de deținut. Inspira aerul otrăvit cu miros de urină, vomă și dezinfectant. Stomacul lui parcă era o ghiulea din plumb, care se umflase atât de mult că ajunsese să-l umple de la testicule și până la mărul lui Adam. Îi pulsau până și ochii în orbite. În gură avea gust de tomberon. Îl durea burta și îl ustura fața. Sinusurile îi erau inflamate. De undeva se auzea lălăind o voce aspră și disperată: „Îmi trebe o fată să nu mă *nebunaaaască*, îmi trebe o fată să nu mă *nebunaaaască*, îmi trebe o fată să nu mă *nebunaaaască*...”

— Gura! strigă cineva. *Tu mă-nnebunești, boule!*

O pauză scurtă. Și apoi:

— Îmi trebe o fată să nu mă *nebunaaaască!*

Plumbul din burta lui Morris începu să se topească bolborosind. Alunecă de pe cadru, ateriză în genunchi (stârnind un nou tsunami de durere în cap) și se aplecă cu gura căscată peste WC-ul din fontă. O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi i se strânsură toate mațele și scoase din el vreo două găleți de spumă galbenă. Durerea de cap se făcu atât de puternică, încât avea senzația că-i va exploda țeasta. Și atunci Morris chiar spera că așa va fi. Doar să se termine odată cu durerea aia.

În loc să moară, se apucă iar să vomite. Acum doar o jumătate de litru, dar cât îl mai *ardea*... Urmă un icnet sec. Ba nu, stai puțin, nu chiar sec; de pe buze îi atârneau legănându-se mucozități lungi ca niște urzeli de păianjen. Se șterse dezgustat.

— Careva-i pă *sentiment!* zbieră o voce.

Vorba aceasta de duh a fost întâmpinată cu strigăte și râsete. Morris avea senzația că este închis într-o grădină zoologică și, de fapt, poate chiar acesta era adevărul, doar că în cuștile de aici erau încuiați oameni. Cea mai bună dovadă în acest sens era salopeta portocalie pe care o purta.

Cum de ajunsese aici?

Nu mai ținea minte, la fel cum nu ținea minte nici cum ajunsese să devasteze casa din Sugar Heights. Ce își *amintea* totuși era casa lui de pe Sycamore Street. Și cufărul, firește. Își amintea cum îngropase cufărul. Avusese niște bani la el, două sute de dolari din plicurile lui John Rothstein. Și se dusese la Zoney's să bea vreo două beri pentru că îl durea capul și se simțea singur. Aproape sigur discutase ceva cu vânzătorul, dar nu mai ținea minte despre ce anume. Baseball? Probabil că nu. Purta o șapcă cu logoul echipei Groundhogs, însă interesul său pentru sportul respectiv se oprea aici. După aceea nu-și mai amintea absolut nimic. Era însă convins că se întâmplase ceva foarte rău. Pentru că aceasta este cea mai evidentă concluzie pe care o poți trage atunci când te trezești îmbrăcat într-o salopetă portocalie.

Se târi înapoi până la patul supraetajat, se urcă anevoie pe el, își ridică genunchii la piept și și-i strânse în brațe. Era frig în celulă.

Începu să tremure.

Poate l-oi fi întrebat pe vânzător care era barul lui preferat. La care aş putea ajunge cu autobuzul. Și m-am dus acolo, nu? M-am dus acolo și m-am îmbătat. Deși știu foarte bine ce pățesc dacă beau prea mult. Că nu-s în stare să mă mulțumesc cu puțin. Când beau mă fac mucii.

O, da, chiar așa, cu toate necazurile pe care i le adusese băutura. Cel mai rău era că i se rupea filmul și nu mai ținea minte nimic. După al treilea pahar (câteodată doar după al doilea) se prăbușea într-o gaură neagră din care nu mai ieșea decât când se trezea din beție, cu o mahmureală cât casa. Cică starea asta se cheamă amnezie bahică. Și atunci când era lovit de câte vreo amnezie dintr-asta, aproape mereu făcea... să-i spunem „tămbălău”. Din cauza asta ajunsese în Centrul de Detenție Juvenilă Riverview și nu mai avea nicio îndoială că tot așa ajunsese și aici. Unde o mai fi fost și asta.

Din cauza tămbălăului.

Mama lui de tămbălău!

Morris se rugă să fi fost vorba despre tradiționala bătaie din baruri, nu despre altă spargere. Cu alte cuvinte, își dorea

să nu fi repetat vechea aventură din Sugar Heights. Pentru că trecuse bine de vârsta adolescenței și acum nu-l mai băga nimeni la casa de corecție. Nu, domnule. Totuși, se va resemna și își va executa sentința pentru infracțiunea comisă. Atâta timp cât infracțiunea respectivă nu are nicio legătură cu asasinarea unui anume geniu al literaturii americane, te rog din suflet, Doamne. Pentru că, dacă despre asta era vorba, atunci nu va mai respira foarte multă vreme aer proaspăt. Poate nu-l va mai respira niciodată. Că nu era vorba doar despre Rothstein, nu-i așa? Și acum își *aminti* ceva: Curtis Rogers întrebându-l dacă în New Hampshire exista pedeapsa cu moartea.

Tremurând, Morris se întinse pe pat. Își spuse: Nu se poate să mă aflu aici din cauza asta. *Nu se poate.*

Sau se poate?

Se vedea nevoit să admită că era posibil, însă nu numai pentru că poliția ar fi reușit să facă legătura dintre el și cei doi morți din popasul de lângă șosea. Parcă se și vedea acum într-un bar sau speluncă de striptease, el, Morris Bellamy, cel care abandonase studiile, dar se autoproclamase expert al literaturii americane, bând bourbon și trăind o experiență extrasenzorială. Și cineva începe să vorbească despre asasinarea lui John Rothstein, marele scriitor, *geniul* american care trăia retras de lume; și atunci Morris Bellamy – mangă și sub imperiul acelei furii galbene pe care de obicei o ținea închisă în cușcă, acea fiară neagră cu ochi galbeni – se întoarce spre cel care a vorbit și spune: „Nu prea părea genial atunci când i-am zburat creierii.”

— *Niciodată* n-aș... șopti el acum.

Îl durea înfiorător capul și avea o senzație neplăcută în obrazul stâng. Îl *ustura*.

— *Niciodată*.

Însă n-avea de unde să știe asta. Atunci când bea, orice era posibil. Atunci când bea, fiara cea neagră își făcea apariția. În adolescența lui, fiara asta a distrus aproape complet casa aia din Sugar Heights și când au venit polițiștii, alertați de alarma antiefracție, s-a bătut cu ei până când unul i-a dat una în cap cu bastonul din dotare și l-a lăsat lat;

iar atunci când l-au percheziționat, i-au găsit în buzunare o mare cantitate de bijuterii, majoritatea gablonzuri, dar și câteva extraordinar de prețioase, pe care stăpâna casei uitase să le pună în seif. Și după aia, ce mai faci, tu, băiețuș, haidi-hai la Riverview, unde ai să-ți faci prieteni mișto și poponeața ta o să primească o poreclă drăgălașă.

Își zise: Persoana care a făcut balamucul ăla este perfect capabilă să se laude la beție că l-a omorât pe creatorul lui Jimmy Gold și tu știi foarte bine asta.

Deși era la fel de posibil să-și fi dat polițiștii seama că el era autorul crimei și să-l fi dat în urmărire generală. Era la fel de posibilă și varianta asta.

— Îmi trebe o fată să nu mă *nebuneaască!*

— Tacă-ți fleanca!

De data aceasta Morris încercă să-l facă să tacă, însă din gură nu-i ieși decât un croncănit îngălat de vomă. Of, cât de tare îl mai durea capul! Și *fața*. Își trecu mâna peste obrazul stâng și apoi se uită ca prostul la urmele de sânge uscat de pe palmă. Se pipăi din nou și își simți pielea zgâriată. În cel puțin trei locuri. Zgârieturi adânci de unghii. Ce înțelegem noi din asta, elevi? În mod obișnuit – deși fiecare regulă are excepțiile ei – bărbații dau cu pumnul și femeile zgârie cu unghiile pentru că cel mai adesea le au lungi și puternice.

Oare am încercat să mă dau la vreo fufă și ea m-a refuzat folosindu-și unghiile?

Morris încercă să-și amintească, dar nu reuși. Însă își amintea ploaia, ponchoul și lumina lanternei pe rădăcinile copacului de pe mal. Își amintea cazmaua. *Parcă* își amintea și faptul că avusese chef de muzică live și că vorbise cu vânzătorul de la Zoney's. Dar după aia? Nimic. Întuneric beznă.

Își spuse: Poate din cauza mașinii. Biscayne-ul ăla nenorocit. Poate l-a văzut cineva ieșind din popasul de lângă Route 92, cu masca plină de sânge pe dreapta și poate că am uitat și eu ceva în torpedou. Ceva pe care era scris numele meu.

Puțin probabil. Freddy fusese cel care cumpărase mașina de la o mimoză pe jumătate matoală pe care o cunoscuseră

într-un bar din Lynn și plătitese cu banii pe care îi câștigaseră toți trei la biliard. Actul de cumpărare fusese semnat cu numele Harold Fineman, care se întâmpla să fie cel mai bun prieten al lui Jimmy Gold din *Alergătorul*. Individida nu-l văzuse deloc pe Morris Bellamy, care avusese prevederea să stea deoparte atunci când se perfectase tranzacția cu pricina. În plus, Morris doar nu scrisese TE ROG, FURĂ-MĂ pe parbrizul mașinii atunci când o abandonase la mall. Nu, Biscayne-ul zăcea demontat până la osii pe vreun maidan dintr-o mahala ori lângă lac.

Deci cum de-am ajuns eu aici? Mă întorc la întrebarea asta, ca un șobolan care aleargă pe o roată. I-oi fi ripostat cumva femeii care m-a zgâriat pe obraz? I-oi fi spart falca?

Și parcă acum se auzi un clinchet slab de clopoțel de dincolo de cortina amneziei. Dacă așa stăteau lucrurile, înseamnă că va fi acuzat de ultraj și probabil trimis la pușcăria Waynesville, unde va ajunge după o călătorie cu autobuzul mare și verde, cu plasă metalică la geamuri. La Waynesville va fi destul de rău, dar ar putea executa acolo o sentință de câțiva ani dacă ar fi necesar. Pentru că ultrajul nu este crimă.

Te rog, fă să nu fie vorba despre Rothstein, își zise el. Am mult de citit. Caietele sunt puse la loc sigur și mă așteaptă. Iar chestia cea mai tare este că am și bani din care să trăiesc în tot timpul ăsta, peste douăzeci de mii în bancnote nemarcate de câte douăzeci și cincizeci de dolari. Și-mi vor ajunge destul de mult dacă nu mă lăcomesc. Așa că, te rog, fă să nu fie vorba despre crimă.

— Îmi trebe o fată să nu mă *nebuneească!*

— Încă o dată să te mai aud, boule! urlă cineva. Încă o dată să te mai aud și-ți scot găoaza pe gură!

Morris închise ochii.

Cu toate că pe la amiază începuse să se simtă ceva mai bine, refuză lăturile numite pompos „prânz”: câțiva tăiței care pluteau în ceva ce semăna cu un sos roșu ca sângele. Apoi, pe la ora două, apărură patru gardieni pe intervalul dintre celule. Unul ținea niște foi în mână și zbiera mai multe

nume:

— Bellamy! Holloway! McGiver! Riley! Roosevelt! Titgarden!
Un pas în față!

— Este *Teagarden*, domnule, spuse negrul uriaș din celula de lângă Morris.

— Mă doare fix în cur și dacă e John Q, jigodie! Fă un pas în față dacă vrei să vorbești cu avocatul din oficiu. Dacă nu, șezi cuminte pe găoază!

Cei șase deținuți care își auziseră numele făcură un pas înainte. Ei erau ultimii. Cel puțin din celulele de pe coridorul acesta. Ceilalți indivizi reținuți cu o noapte în urmă (printre care, slavă ție, Doamne, și cel care măcelărise cântecul lui John Mellencamp¹²) fuseseră fie eliberați, fie duși mai devreme în instanță pentru a fi puși sub acuzare. Dar aceia erau plevoșcă. Morris știa bine că ședințele de după-amiază ale tribunalului erau rezervate cazurilor mai serioase. Chiar el fusese pus sub acuzare după-amiaza în urma aventurii lui derizorii din Sugar Heights. Judecătoarea Bukowsky, pizda aia ticăloasă!

Și Morris începu degrabă să se roage unui Dumnezeu în care nu credea. Ușa de la celulă se deschise cu zgomot. Ultraj, Doamne, bine? Simplu, fără circumstanțe agravante. Doar crimă să nu fie. Doamne, te rog, fă în așa fel încât să nu se fi aflat despre cele întâmplate în New Hampshire și nici la popasul din nordul statului New York, bine? Te rog, vrei?

— Ieșiți, băieți, spuse gardianul cu hârtiile. Haide, afară din celule și la dreapta. La distanță de un braț de integrul cetățean american din fața voastră. Fără să-i băgați izmenele în cur, fără să-l pipăiți la coaie. Purtați-vă frumos și totul va fi bine.

Au coborât cu un ascensor în care ar fi încăput o turmă micuță de vite, apoi au străbătut un coridor și pe urmă au trecut printr-un detector de metale – numai Dumnezeu știa de ce au fost puși să o facă, de vreme ce erau încălțați cu

---

¹² *I need a Lover* („Am nevoie de o iubită”) (n.tr.).

sandale, iar salopetele portocalii nu aveau buzunare. Dincolo de acel detector era sala de vizite, cu opt cabine despărțite prin pereți, aidoma spațiilor destinate studiului individual dintr-o bibliotecă. Guardianul cu hârtiile l-a trimis pe Morris la numărul 3. Morris s-a așezat și s-a uitat la avocatul din oficiu prin panoul din plexiglas, deseori mănjit și doar rareori spălat. Tipul din partea cu libertatea era un tocilar tuns ca dracu' și cu mătreață. Avea un herpes sub una dintre nări și pe genunchi ținea o servietă jerpelită. Nu-i dădeai mai mult de nouăsprezece ani.

Așa îmi trebuie! își spuse Morris. Vai de steaua mea, așa îmi trebuie!

Avocatul făcu un semn către telefonul din peretele cabinei lui Morris și își deschise servieta. Scoase din ea o foaie de hârtie și inevitabilul blocnotes de culoare galbenă. Le așeză pe pupitrul din față, puse jos servieta și ridică receptorul telefonului din partea lui. Contrar așteptărilor, nu avea vocea subțire și nesigură a adolescentului obișnuit, ci încrezătoare, aspră și groasă ca de bariton, parcă prea amplă pentru pieptuțul de pușor abia observat în spatele cravatei din cârpă purpurie.

— În mare rahat ai intrat, domnule... se întrerupse ca să se uite pe foaia pusă peste blocnotes... Bellamy. Eu zic că ai face bine să te pregătești sufletește pentru un sejur foarte lung în penitenciar. Doar dacă n-ai cumva ceva de dat la schimb.

Morris își spuse: Se referă la caiete.

Pielea de pe brațe i se înfioră, ca sub tălpile unor zâne rele. Dacă au aflat de Rothstein, înseamnă că au aflat și de Curtis și Freddy. Iar asta însemna închisoare pe viață, fără posibilitate de eliberare condiționată. Nu va mai putea să recupereze cufărul, nu va mai putea să afle ce s-a întâmplat cu Jimmy Gold.

— Spune, îi ceru avocatul, ca și cum ar fi vorbit cu un câine.

— Vreau să știu cine ești.

— Elmer Cafferty, pentru moment la dispoziția dumitale. Ai să fii pus sub acuzare în...

Se uită la ceas – un Timex chiar mai ieftin decât costumul de pe el.

— Treizeci de minute. Doamna judecător Bukowski este foarte punctuală.

Un fulger de durere, fără legătură cu mahmureala, străpunse capul lui Morris.

— Nu! Nu ea! Nu se poate! Căteaua aia e de pe vremea lu' Tata Noe!

Cafferty zâmbi:

— Înțeleg că ai mai avut de-a face cu Bukowski cea Mare.

— Uită-te în dosar, zise posomorât Morris.

Deși probabil că informația asta nu se afla acolo. Afacerea din Sugar Heights era secretizată, așa cum îi spusese și lui Andy.

Al dracului Andy Halliday. Asta-i mai mult vina lui decât a mea.

— Homo.

Cafferty se încruntă.

— Ce ai spus?

— Nimic. Continuă.

— În dosarul *meu* există doar procesul-verbal al arestării de aseară. Vestea bună e că soarta dumatăle va fi în mâinile altui judecător atunci când va începe procesul. Vestea și mai bună, cel puțin pentru mine, e că altcineva te va reprezenta la momentul acela. Mă mut la Denver, împreună cu soția, iar dumneata, domnule Bellamy, vei fi doar o amintire.

Lui Morris îi era perfect egal dacă avocatul se muta la Denver sau la dracu'.

— Spune-mi de ce sunt acuzat.

— Nu mai ții minte?

— Mi s-a rupt filmul.

— Nu mai spune.

— Ba spun, zise Morris.

Ar putea să dea caietele în schimbul unei sentințe mai ușoare, deși chiar gândul la asta îi făcea rău. Însă indiferent cine ar face oferta, el sau Cafferty, ar fi capabil procurorul să priceapă importanța colosală a conținutului lor? Puțin probabil. Țștia cu dreptul nu le aveau cu literatura.

Procurorii probabil credeau că literatura începe și se termină cu Erle Stanley Gardner¹³. Și chiar dacă toate caietele acelea – toate caietele acelea cu coperte superbe din moleschin – ar fi avut vreo importanță pentru reprezentanții justiției, ce ar avea el, Morris, de câștigat dacă le-ar preda? O singură sentință pe viață în loc de trei? Ura! Ura! Ura!

Întâmplă-se ce s-o întâmpla, nu pot să fac asta. *Nu vreau s-o fac.*

O fi fost Andy Halliday un homosexual care prefera aftershave-ul English Leather, dar nu se înșelase deloc în privința motivației lui Morris. Banii îi convinseseră pe Curtis și Freddy să participe la jaf; atunci când Morris îi asigurase că moșul probabil că avea vreo sută de mii de dolari puși deoparte, ei l-au crezut. Scrierile lui Rothstein? Pentru papagalii ăia doi, valoarea exprimată în bani a operei lui Rothstein începând din 1960 era doar ceva foarte îndepărtat, ca o mină de aur al cărei loc nu îl cunoști. Lui Morris îi păsa de romane. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, el le-ar fi oferit lui Curtis și Freddy partea lui din bani în schimbul scrierilor și era convins că ei ar fi fost de acord. Dacă renunța acum la caiete – cu atât mai mult cu cât ele conțineau continuarea epopeii lui Jimmy Gold – totul va fi fost în zadar.

Cafferty bătu ușor cu receptorul în plexiglas, apoi și-l duse iar la ureche.

— Cafferty către Bellamy. Cafferty către Bellamy.
Răspunde, Bellamy.

— Scuze. Mă gândeam.

— Cam târziu, nu crezi? Încearcă să ascuți ce-ți spun, dacă nu-ți este cu supărare. Vei fi trimis în judecată pentru trei capete de acuzare. Sarcina ta, dacă te vei hotărî să o accepți, este să pledezi nevinovat la fiecare în parte. Mai încolo, când se va ajunge la proces și dacă va fi în avantajul tău, îți vei putea modifica declarația și vei putea spune că

---

¹³ Erle Stanley Gardner (1889-1970) – avocat și prozator, cunoscut pentru seria de romane avându-l în centrul lor pe avocatul Perry Mason (n.tr.).

ești vinovat. Nici să nu te gândești la eliberarea pe cauțiune, pentru că Bukowski nu râde, ci croncănește fix ca Baba Cloanța.

Morris își spuse: probabil că așa trebuie să te simți când cele mai sumbre temeri ale tale devin realitate. Rothstein, Dow și Rogers. Trei capete de acuzare pentru Omor Calificat.

— Domnule Bellamy? Timpul zboară. La fel și răbdarea mea.

Mâna în care ținea receptorul i se înmuie și Morris îl aduse cu greu înapoi la ureche. Nimic nu mai conta acum și totuși avocatul ăsta, cu mutră neprihănită ca a lui Richie Cunningham¹⁴ și voce ciudată de adult răgușit, continua să vorbească. Și, la un moment dat, cuvintele lui începură să aibă sens.

— Își vor construi acuzarea, domnule Bellamy, începând cu cel mai puțin important delict și terminând cu cel mai grav. Prima infracțiune: te-ai împotrivit arestării. Ai să te declari nevinovat. Infracțiunea numărul doi: ultraj deosebit de grav – și nu-i vorba doar despre femeie aici, pentru că l-ai lovit bine pe primul polițist care a apărut la fața locului înainte să-ți poată pune cătușele. Vei pleda nevinovat. Numărul trei: viol. Mai târziu ar putea adăuga și tentativă de omor, însă deocamdată vorbim doar despre un simplu viol... dacă violul poate fi simplu... Și ai să pledezi...

— Stai puțin, îl întrerupse Morris.

Își atinse zgârieturile de pe obraz și se simți cuprins de o emoție stranie... Speranță să fi fost oare?

— Stai puțin, repetă el, bătăindu-se. Am *violat* pe cineva?

— Chiar așa, spuse Cafferty.

Avocatul părea încântat de faptul că în sfârșit clientul lui asculta ce-i spune.

— Victima a fost domnișoara Cora Ann Hooper...

Scoase acum o altă foaie de hârtie din servietă și își aruncă ochii peste ea.

---

¹⁴ Richie Cunningham – personaj din serialul de familie „Happy Days”, interpretat de Ron Howard, 1952 (n.tr.).

— Incidentul s-a petrecut la scurtă vreme după ce ea a părăsit bodega unde lucrează ca ospătăriță. Se îndrepta către stația de autobuz de pe Lower Marlborough. Zice că dumneata ai urmărit-o, ai acostat-o și ai tras-o pe o alee de lângă Taverna Shooter's, unde te îmbibaseși cu Jack Daniel's vreme de câteva ceasuri înainte de a te apuca să te iei la trântă cu tonomatul și ți s-a cerut să pleci. Domnișoara Hooper avea în geantă mobilul cu o aplicație pentru alertarea poliției și a reușit să o activeze. De asemenea, te-a zgâriat pe obraz. Dumneata i-ai spart nasul, ai culcat-o la pământ, ai strâns-o de gât și ți-ai introdus flautul fermecat în scoica ei. Când polițistul Philip Ellenton te-a tras de pe ea, încă mai făceai bulbuci.

— Viol. De ce aș...?

Cretină întrebare. De ce distrusese ore în șir casa aia din Sugar Heights, luându-și o pauză scurtă doar cât să facă pipi pe covorul Aubusson?

— Habar n-am, zise Cafferty. Violul nu face parte din stilul meu de viață.

Nici dintr-al meu, își spuse Morris. În mod normal. Însă băusem Jack Daniel's și m-a apucat nebuneala.

— Cât o să-mi dea?

— Acuzarea va cere sentința pe viață. Dacă ai să pledezi vinovat la proces și ai să faci apel la mila Curții, s-ar putea să capeți doar douăzeci și cinci de ani.

Morris a pledat vinovat la proces. A spus că își regretă faptele. A dat vina pe băutura. A făcut apel la mila Curții.

A fost condamnat la închisoare pe viață.

2013-2014

În anul doi de liceu, Pete Saubers știa deja ce va face în continuare: va merge la o facultate bună din New England, unde Dumnezeu preferă literatura, nu smerenia. Așa că a început să caute pe internet și să colecționeze broșuri. Candidatele cele mai potrivite păreau a fi Universitatea Emerson din Boston și cea din Newton. Dar nici Brown din Minnesota nu era prea departe. Mama și tata i-au spus să nu mai viseze la cai verzi pe pereți, dar Pete nu era de acord cu ei. Păreră lui era că, dacă n-aveai speranțe și ambiții în adolescență, atunci degeaba le mai ai după.

Nici nu încăpea discuție că specialitatea pe care o va alege va fi literatura engleză. Mare parte din convingerea asta avea de-a face cu John Rothstein și romanele lui cu Jimmy Gold. Din câte știa Pete, el era singurul om din lume care le citise pe ultimele două. Și acestea îi schimbaseră viața.

Îi schimbase viața și Howard Ricker, profesorul lui de literatură engleză din anul doi de liceu, cu toate că mulți copii făceau mișto de el, poreclindu-l Ricky-Hippy pentru că prefera cămășile în stil „flower-power” și pantalonii evazați. (Gloria Moore, prietena lui Pete, îi zicea Popa Ricky, din cauza obiceiului de a-și flutura mâinile deasupra capului atunci când se emoționa prea tare.) Însă aproape nimeni nu chiulea de la orele domnului Ricker. Era distractiv, era entuziast și, spre deosebire de majoritatea celorlalți profesori, părea să nutrească o afecțiune sinceră pentru elevii săi, pe care îi numea „tinerele mele domnițe și tinerii mei domni”. Tinerele domnișoare și tinerii domni își dădeau ochii peste cap în fața hainelor lui retro și se strâmbau când îi auzeau hohotele stridente de râs... dar stilul său vestimentar era natural și relaxat, iar râsul strident era atât de excentric și prietenos că te făcea și pe tine să râzi.

La prima oră de literatură engleză din anul doi, profesorul a dat buzna în clasă ca o adiere răcoroasă de vânt, și-a salutat elevii și apoi a scris pe tablă ceva ce Pete Saubers nu a uitat niciodată:

Este o tâmpenie!

— Ia să vedem, doamnelor și domnilor, ce înțelegem noi din asta? îi întrebă el. Ce Dumnezeu poate să *însemne*?

Elevii rămaseră muți.

— Atunci, am să vă spun eu. Se întâmplă să fie vorba despre cea mai comună critică pe care o fac tinerele domnițe și tinerii domni care, asemenea vouă, sunt condamnați să urmeze acest curs ce va începe cu fragmente din *Beowulf* și se va încheia cu Raymond Carver¹⁵. Noi, profesorii, numim uneori acest gen de curs, în care facem doar o sumară trecere în revistă a operelor-cheie din literatură, LGPG. Adică „La Galop Printre Glorii”.

Se auzi iarăși râsul lui vesel și scârțâit, dând totodată din mâini la înălțimea umerilor, ca și cum ar fi vrut să spună: „Ei, ce ziceți de chestia asta?” Cei mai mulți dintre elevi chicotiră împreună cu el. Printre aceștia și Pete.

— Verdictul clasei pentru „O propunere modestă” a lui Jonathan Swift? Este o tâmpenie! „Tânărul gospodar Brown”, povestirea lui Nathaniel Hawthorne? Este o tâmpenie! „Gardul dintre noi”, poemul lui Robert Frost? O tâmpenie nici prea mare, nici prea mică. Fragmentul din *Moby-Dick* impus de programă? O tâmpenie *foarte mare!*

Alte răsete. Niciunul dintre ei nu citise *Moby-Dick*, însă cu toții știau că era un roman greoi și anost. Cu alte cuvinte, o tâmpenie.

— Și câteodată, declamă domnul Ricker, arătând cu un gest teatral spre cuvintele de pe tablă, câteodată, tinere domnițe și tineri domni, această *critică este absolut justificată*. Stau în fața voastră și o recunosc cu toată sinceritatea. Mi se cere să vă predau niște chestii învechite, de care aș prefera să nu mă ating. Citesc în ochii voștri lipsa entuziasmului și îmi plânge sufletul. Da! *Plânge!* Dar merg mai departe și îmi fac datoria, pentru că știu că multe dintre

---

¹⁵ Raymond Carver (1938-1988) – nuvelist și poet american (n.tr.).

lucrurile pe care vi le predau *nu* sunt tâmpenii. Până și unele dintre vechiturile cu care simțiți că nu puteți intra în rezonanță – nici acum și nici altă dată – au sensuri profunde, care vi se vor dezvălui la un moment dat. Să vă spun cum să deosebiți ce *nu* este tâmpit de ceea ce *este*? Să vă împărtășesc acest secret fenomenal? Păi, cred că așa voi face, de vreme ce mai avem încă patruzeci de minute din oră și trebuie să profităm de ele.

Se aplecă în față și își propti mâinile de catedră. Cravata începu să se legene ca un pendul. Pete avea senzația că domnul Ricker se uita fix la el, de parcă ar fi cunoscut – sau, cel puțin, ar fi intuit – colosalul secret pe care Pete îl ținea ascuns sub maldărul de păături roase din podul casei sale. Secret infinit mai important decât banii.

— La un moment dat, poate chiar diseară, veți citi ceva greu, ceva ce veți înțelege doar într-o mică măsură, iar verdictul vostru va fi: *E o tâmpenie*. Vă voi contrazice eu a doua zi, când îmi veți prezenta părerea voastră? De ce aș face ceva atât de inutil? Avem prea puțin timp, doar treizeci și patru de săptămâni; și nu am de gând să pierd nimic din ele căutând să vă conving de calitățile nu știu cărei nuvele sau poezii. De ce să o fac, din moment ce toate opiniile noastre sunt subiective și niciodată nu vom putea ajunge la o concluzie finală cu care să fim cu toții de acord?

Acum unii dintre elevi – și Gloria printre ei – păreau complet derutați, însă Pete înțelegea foarte bine despre ce vorbea domnul Ricker, zis și Ricky-Hippy, pentru că el însuși citise zeci de eseuri critice despre John Rothstein de când începuse să-i citească lucrările din caiete. Mulți dintre criticii aceia ziceau că Rothstein era unul dintre cei mai mari scriitori americani ai secolului douăzeci, alături de Fitzgerald, Hemingway, Faulkner și Roth. Mai erau și alții – o minoritate, dar una foarte gălăgioasă – care susțineau că opera lui era mediocră și lipsită de orice valoare. Pete citise un articol pe site-ul *Salon*, în care scriitorul îl numea pe Rothstein „regele bancurilor și sfântul protector al proștilor”.

— Timpul este răspunsul, spuse domnul Ricker, în acea primă zi din anul al doilea de liceu al lui Pete.

Se plimba cu pași mari prin clasă, foșnind din demodații lui pantaloni evazați, dând uneori din mâini.

— Da! Timpul cel nemilos separă *tâmpenia* de *ne-tâmpenie*. Este un proces darwinian, absolut natural. Din acest motiv se găsesc romanele lui Graham Greene în orice librărie care se respectă, nu însă și cele ale lui Somerset Maugham. Cărțile lui mai există, desigur, dar trebuie să le comanzi. Și asta o faci doar dacă știi de ele. Majoritatea cititorilor din ziua de astăzi nu știu. Să ridice mâna cei care au auzit de Somerset Maugham. Uite, vă spun și cum se scrie numele lui.

Nu se ridică nicio mână.

Domnul Ricker dădu din cap. Cam înnegurat – așa i se păru lui Pete.

— Timpul a decretat că scrierile domnului Greene sunt *ne-tâmpenii*, iar cele ale domnului Maugham sunt... mă rog, nu chiar *tâmpenii*, dar ușor de uitat. Eu cred că a scris câteva romane foarte bune – *Luna și doi bani jumate* este remarcabil, tinere domnițe și tineri domni, absolut *remarcabil* – și a mai scris o mulțime de povestiri excelente, însă niciuna dintre acestea nu și-a găsit loc în manualul vostru. Să plâng din cauza asta? Să mă înfurii? Să ameninț cerul cu pumnii și să urlu că se face o nedreptate? Nu. Cătuși de puțin. O asemenea selecție este un proces natural. Vi se va întâmpla și vouă, tinere domnițe și tineri domni, deși, la momentul acela, eu voi fi deja o amintire. Să vă spun cum se va întâmpla? Veți citi ceva – poate *Dulce et Decorum Est* de Wilfred Owen¹⁶. Să folosim poezia asta drept exemplu? De ce nu?

Și, cu o voce mult mai profundă, care-l înfioră pe Pete și-i puse un nod în gât, domnul Ricker începu să recite:

— „Cocoșați și strâmbi, bieți cerșetori în zdrențe, / Tușind ca niște babe, ne târâm blestemând prin glod...” Și așa mai departe. Et cetera et cetera. Unii dintre voi vor spune: *Este o*

---

¹⁶ Wilfred Owen (1893-1918) – unul dintre cei mai importanți poeți britanici din perioada Primului Război Mondial (n.tr.).

tâmpenie. Credeți că îmi voi călca cuvântul dat și voi încerca să vă conving de contrariu, chiar dacă eu cred că poeziile domnului Owen sunt cele mai minunate creații din perioada Primului Război Mondial? Nici vorbă! Vedeți voi, aceasta este doar părerea mea, iar părerile sunt asemenea găoazelor: toată lumea are câte una.

Clasa izbucni în hohote isterice de râs, tinere domnițe și tineri domni deopotrivă.

Domnul Ricker își îndreptă spatele.

— S-ar putea să vă pedepsesc dacă îmi deranjați orele, pentru că știu să fiu destul de ferm când vine vorba de disciplină. Dar *întotdeauna* vă voi respecta opiniile. Și totuși! Și totuși!

Ridică un deget.

— Timpul o să treacă foarte repede! *Tempus o să fugit!* Poezia lui Owen vă va ieși din minte, caz în care verdictul vostru se va dovedi corect. Adică este o *tâmpenie*. Pentru voi, cel puțin. Dar unii dintre voi și-o vor aminti uneori. Și și-o vor aminti. Și și-o vor aminti iarăși. Și de fiecare dată, pașii voștri către maturitate vor suna mai hotărâți. De fiecare dată când poezia aceasta vi se va furișa în minte, vi se va părea mai puțin tâmpită și un pic mai profundă. Un pic mai importantă. Până când va începe să *strălucească*, tinerele mele domnițe și tinerii mei domni. Până când va începe să *strălucească*. Cu acestea am istovit discursul meu din prima noastră oră și am să vă rog să deschideți la pagina șaisprezece admirabilele voastre manuale, atât de inspirat intitulate *Limbă și literatură*.

Una dintre povestirile pe care domnul Ricker le-a dat-o de citit în anul acela a fost „Căluțul câștigător”¹⁷, a lui D.H. Lawrence. Așa cum era de așteptat, majoritatea tinerilor domni și majoritatea tinerelor domnițe (printre care s-a numărat și Gloria Moore, de care Pete începuse să se cam sature, deși fata avea niște sâni marfă) au considerat-o o

---

¹⁷ „The Rocking-Horse Winner” (n.tr.).

tâmpenie. Însă nu și Pete, în mare parte pentru că evenimentele prin care trecuse îl făcuseră să se maturizeze mult mai repede. 2013 a trecut și a început 2014 – anul bine-cunoscutului Vortex Polar, când centralele termice din nordul Midwestului au fost date la maximum – când povestirea aceasta i-a revenit adesea în minte, cu ecouri din ce în ce mai profunde.

În ea era vorba despre membrii unei familii care păreau a avea tot ce își doreau; însă tot nu erau mulțumiți. Nimic nu li se părea suficient și eroul povestirii, un băiețel pe nume Paul, avea în permanență impresia că aude casa șoptind: „Ne trebuie mai mulți bani! Ne trebuie mai mulți bani!” Pete bănuia că mulți dintre colegii lui credeau că era o tâmpenie. Aceștia erau copiii norocoși, care nu fuseseră niciodată obligați să asculte noapte de noapte mârâielile-și-hămâielile despre facturile neachitate. Sau despre prețul țigărilor.

Tânărul protagonist al povestirii lui Lawrence a descoperit o cale supranaturală prin care putea face rost de bani. Paul mergea călare pe căluțul lui din lemn până pe tărâmul imaginar al norocului, unde putea să aleagă câștigătorii curselor hipice din lumea reală. Astfel a reușit să facă mii de dolari, dar casa continua să șoptească: „Ne trebuie mai mulți bani!”

După un ultim drum plin de peripeții pe căluțul din lemn – și după un ultim pariu câștigător – Paul a murit pe neașteptate, fie din cauza unei hemoragii cerebrale, fie din cauza unei alte afecțiuni. Pe Pete nu îl duruse nici măcar capul după ce găsisse cufărul îngropat. Acesta era căluțul lui fermecat, nu? Ba da. Propriul lui căluț fermecat. Însă în 2013, anul când l-a cunoscut pe domnul Ricker, căluțul mergea din ce în ce mai încet. Bani din cufăr erau pe terminate.

Însă Pete știa că banii aceia îi ajutaseră pe părinții lui să treacă cu bine printr-o perioadă grea și urâtă; știa că fără banii aceia căsnicia părinților lui s-ar fi putut destrăma. Niciodată nu a regretat că își asumase rolul de înger păzitor.

Folosind cuvintele vechiului cântec, putem spune că banii din cufăr făcuseră un pod peste ape tulburi¹⁸, iar lucrurile de pe malul celălalt erau mai bune – *mult* mai bune. Partea cea mai rea a recesiunii se încheiase. Mama revenise la catedră cu normă întreagă, iar salariul ei era acum cu trei mii de dolari pe an mai mare decât cel de dinainte. Tata avea propria lui afacere mică, nu chiar o agenție imobiliară, dar ceva care se ocupa cu cercetarea piețelor imobiliare. Câteva agenții din oraș îi deveniseră clienți. Pete nu înțelegea prea bine cum funcționa toată povestea asta, dar știa că aducea ceva bani și că va putea aduce și mai mulți pe viitor, cu condiția ca piața imobiliară să rămână pe trendul acesta ascendent. În plus, Tom Saubers se ocupa el însuși de intermedierea câtorva vânzări. Însă chestia cea mai bună era că nu mai lua pastile și mergea bine. Cârjele ajunseseră în dulap cu mai bine de un an în urmă și acum își folosea doar bastonul în zilele cu ploaie sau ninsoare din cauza durerii din oase și încheieturi. Deci totul era bine. Era grozav.

Și totuși, cum spunea cel puțin o dată domnul Ricker la fiecare oră. Și totuși!

Trebuia să se gândească la Tina, care însemna un foarte mare și *totuși*. Multe prietene de-ale ei din vechiul lor cartier, inclusiv Barbara Robinson, pe care Tina o adorase, se duceau la Chapel Ridge, liceu particular cu un excelent palmares în privința elevilor trimiși la facultăți de prestigiu. Mama îi spusese Tinei că nici ea și nici tata nu vedeau cum și-ar putea permite să o trimită acolo direct de la gimnaziu. S-ar putea totuși să ajungă la Chapel Ridge în anul doi, dacă situația lor materială va continua să se îmbunătățească.

— Da' atunci n-am să mai cunosc pe *nimeni!* a exclamat Tina, începând să plângă.

— Ba ai s-o cunoști pe Barbara Robinson, a spus mama.

Pete (care asculta la discuția lor din camera alăturată) și-a dat seama după tonul mamei că și ea era în pragul

---

¹⁸ *Bridge Over Troubled Water*, melodie a celebrilor Simon & Garfunkel (n.tr.).

lacrimilor.

— Ai să le știi și pe Hilda și pe Betsy.

Dar Tini era mai mică decât fetele astea și Pete știa că doar Barbs îi fusese prietenă adevărată pe vremuri, când locuiau în cartierul de vest. Probabil că Hilda Carver și Betsy DeWitt nici nu și-o mai aminteau. Într-un an sau doi o va uita și Barbara. Mama lăsa impresia că nu-și mai aducea aminte cât de importantă este perioada liceului și cât de repede îți uiți prietenii din copilărie odată ce ai ajuns acolo.

Răspunsul Tinei rezumă toate gândurile acestea ale lui cu o admirabilă concizie:

— Mda, da' ele n-o să mă mai știe *pe mine*.

— Tina!...

— Aveți banii *ăia!* strigă fetița. Banii ăia pe care îi primiți în fiecare lună! De ce să nu-mi dați din ei ca să mă duc la Chapel Ridge?

— Pentru că încă ne mai revenim după perioada grea prin care am trecut, iubit.

Tina nu mai spusese nimic, pentru că știa că era adevărat.

Planurile pentru facultate ale lui Pete erau un alt *și totuși*. Pete știa că pentru mulți dintre colegii lui, poate chiar pentru cei mai mulți dintre ei, facultatea părea la fel de departe ca planetele de la periferia sistemului solar. Însă dacă el voia o facultate bună (*Brown*, insista mintea lui, *literatură engleză la Brown*), asta însemna că trebuia să facă cereri de înscriere din timp, adică încă din primul semestru al ultimului an de liceu. Iar aceste cereri de înscriere costau bani. Costa și cursul de vară pe care ar trebui să-l urmeze dacă voia să facă cel puțin 670 de puncte la secțiunea rezervată matematicii din cadrul testului de aptitudini în vederea admiterii la colegiu. Își găsisese un job cu jumătate de normă la biblioteca de pe Garner Street, dar treizeci și cinci de dolari pe săptămână nu erau mare lucru.

Afacerea tatei se dezvoltase deja destul de mult pentru a impune închirierea unui birou în centru, de unde al treilea și *totuși*. Un birou modest în zona bună a orașului (chiar dacă cu chirie mică și la un etaj superior) ar fi adus multe beneficii pe viitor, dar ar fi presupus și multe cheltuieli. Pete știa –

chiar dacă nu-și auzise părinții recunoscând cu glas tare – că tata era convins că banii misterioși aveau să-l ajute și de-a lungul acestei perioade decisive pentru afacerea lui. Ajunseseră să depindă de ei și doar Pete știa că se vor termina înainte de sfârșitul lui 2014.

Da, bine, cheltuiuse și el ceva. Nu o sumă prea mare – nu-și dorea să fie luat la întrebări –, ci doar câte o sută, când și când. Un blazer și o pereche de mocasini pentru excursia cu clasa la Washington. Câteva CD-uri. Și cărți. Făcuse o pasiune nebună pentru cărți de când citise caietele și se îndrăgostise de John Rothstein. Așa că a citit scrierile contemporanilor lui tot de origine evreiască: Philip Roth, Saul Bellow și Irwin Shaw (*Leii tineri* i s-a părut un roman de-a dreptul extraordinar și în ruptul capului nu putea înțelege de ce nu era trecut în rândul lucrărilor clasice ale genului). Acesta a fost doar începutul. Își cumpăra mereu ediții broșate, dar chiar și acestea costau doisprezece sau cincisprezece dolari una, dacă nu avea norocul să le găsească de vânzare la mâna a doua.

Da, „Căluțul câștigător” avea ecouri în viața lui, ecouri la greu, pentru că acum Pete își auzea propria casă șoptind *Ne trebuie mai mulți bani...* și foarte curând vor fi încă și mai puțini. Dar în cufăr mai era și *altceva* în afară de bani, nu-i așa?

Iar acesta era alt și *totuși*. Unul la care Pete Saubers se gândea tot mai des acum.

Lucrarea pe care a făcut-o Pete la încheierea cursului „La Galop Printre Glorii” a fost o analiză pe șaisprezece pagini a trilogiei Jimmy Gold, presărată cu citate din diverse recenzii și cu fragmente din interviurile acordate de Rothstein înainte de retragerea din viața publică la ferma lui din New Hampshire. A încheiat amintind despre vizita făcută de Rothstein în lagărele morții din Germania, pe vremea când era reporter la *New York Herald* – patru ani înainte de publicarea primului roman cu Jimmy Gold.

„Am convingerea că acesta a fost cel mai semnificativ eveniment din viața domnului Rothstein”, a scris Pete. „Cu

siguranță cel mai important din cariera lui de scriitor. Sensul vieții, căutat fără preget de Jimmy, are legătură cu ce a văzut domnul Rothstein în lagărele acelea. Iată de ce Jimmy s-a simțit inadaptat atunci când a încercat să trăiască așa cum trăiesc cetățenii americani obișnuiți. Din punctul meu de vedere, această inadaptabilitate a lui este cel mai bine redată în scena din *Alergătorul o lasă mai moale*, în care aruncă o scrumieră în ecranul televizorului. Pentru că la CBS se difuza un program special dedicat Holocaustului.”

Când domnul Ricker le-a adus lucrările, un 10+ era scris cu cifre mari pe coperta mapei lui Pete, pe care era reprezentată o fotografie scanată la calculator cu Rothstein în tinerețe, alături de Ernest Hemingway, la o masă a restaurantului Sardi's din Manhattan. Sub acel 10+ , domnul Ricker mai scrisese *vreau să discutăm după oră*.

După plecarea celorlalți copii, domnul Ricker se uită atât de fix la el, încât Pete se temu ca nu cumva profesorul lui preferat să-l acuze de plagiat. Apoi domnul Ricker surâse.

— Este cea mai bună lucrare pe care am citit-o în douăzeci și opt de ani de învățământ. Este cea mai bună pentru că este cea mai categorică și cea mai sinceră.

Pete se îmbujoră de bucurie.

— Mulțumesc. Pe bune. Mulțumesc mult de tot.

— Totuși așa avea ceva de comentat în privința concluziei tale, spuse domnul Ricker, sprijinindu-se de spătarul scaunului și împletindu-și degetele la ceafă. Tu spui că Jimmy Gold face parte „din galeria marilor eroi americani, alături de Huck Finn”. Iar concluzia aceasta nu este confirmată de ultimul roman al trilogiei. De acord, aruncă o scrumieră în ecranul televizorului, dar acesta nu este un gest de eroism. Știi că logoul postului CBS este un ochi, iar gestul lui Jimmy devine astfel un act prin care el dorește să-și orbească ochiul interior, acela care vede adevărul. Nu eu spun asta, ci este un citat aproape exact dintr-un eseu intitulat „Alergătorul se întoarce”, scris de John Crowe

Ransom. Leslie Fiedler¹⁹ spune cam același lucru în *Dragostea și moartea în romanul american*.

— Dar...

— Nu te critic, Pete. Spun doar că trebuie să mergem pe urma faptelor *oriunde* ne-ar conduce ele, iar asta înseamnă să nu oitem evenimentele esențiale care îți contrazic teza. Ce anume face Jimmy *după* momentul în care aruncă scrumiera în televizor și după ce soția lui îi ripostează în modul ei caracteristic: „Nenorocitul, acum unde o să se mai uite copiii la Mickey Mouse?!”

— Se duce și cumpără alt televizor, dar...

— Dar nu *orice* fel de televizor, ci *primul televizor color de pe strada lor*. Și după aia?

— Face o campanie publicitară de mare succes pentru produsul de curățenie Duzzy-Doo. Însă...

Domnul Ricker înălță din sprâncene, așteptând urmarea. Dar cum să-i spună Pete că, un an mai târziu, într-o noapte, Jimmy se strecoară în agenția de publicitate înarmat cu o cutie cu chibrituri și o canistră cu kerosen? Cum să-i spună că Rothstein anticipează toate protestele la adresa Războiului din Vietnam și pentru respectarea drepturilor omului punându-l pe Jimmy să distrugă acea clădire cunoscută drept Templul Reclamelor? Și că va face autostopul și va pleca din New York, părăsindu-și familia fără să se mai uite înapoi? Și că va porni în lumea largă, exact așa cum au făcut-o Huck și Jim? Nu putea spune nimic din toate astea, pentru că era povestea din *Alergătorul merge spre Soare-apune*, roman care exista numai în șaptesprezece caiete ce fuseseră îngropate într-un cuțăr vechi de mai bine de treizeci de ani.

— Haide, aștept să mă combați, spuse netulburat domnul Ricker. Nimic nu-mi place mai mult decât o dezbatere literară cu cineva care știe să-și argumenteze opiniile. Probabil că ai pierdut deja autobuzul, dar te voi duce eu acasă cu cea mai

---

¹⁹ John Crowe Ransom (1888-1974) – critic, poet și eseist american; Leslie Fiedler (1917-2003) – critic american (n.tr.).

mare plăcere.

Bătu ușor în fotografia de pe lucrarea lui Pete, unde erau înfățișați Johnny R. Și Ernie H., cei doi titani ai literaturii americane, cu paharele mari cu martini în mâini.

— Lăsând la o parte concluzia nesuținută, pe care eu o pun pe seama dorinței tale emoționante de a vedea lumina la capătul unui ultim roman extrem de întunecat, lucrarea ta este excelentă. Absolut excelentă. Așa că, haide, te rog să mă combați.

— Nu am de ce, spuse Pete. S-ar putea să aveți dreptate.

Numai că nu avea. Dacă la sfârșitul romanului *Alergătorul merge spre Soare-apune* mai rămăsese vreo urmă de îndoială în privința capacității lui Jimmy Gold de a-și vinde sufletul, aceasta a fost complet înlăturată în ultimul și cel mai lung roman al seriei, *Alergătorul înaltă steagul*. Aceasta era cea mai bună carte pe care o citise Pete vreodată. Dar și cea mai tristă.

— Nu discuți în lucrare despre moartea lui Rothstein.

— Nu.

— Te pot întreba de ce?

— Mi s-a părut că nu se potrivește cu subiectul. Și lucrarea ar fi fost prea lungă. Plus că... e mare păcat că a murit așa, ucis în timpul unui jaf prostesc.

— Nu ar fi trebuit să țină bani în casă, spuse cu blândețe domnul Ricker. Dar o făcea și știau mulți oameni obiceiul ăsta al lui. Însă nu trebuie să-l judeci prea aspru. O mulțime de scriitori s-au purtat prostește și imprudent cu banii lor. Charles Dickens a ajuns să susțină financiar o întreagă familie de trândavi, printre care și propriul lui tată. Samuel Clemens aproape că a dat faliment în urma unor tranzacții imobiliare făcute fără cap. Arthur Conan Doyle a dat mii de dolari unor spirițiști șarlatani și a cheltuit alte mii pe fotografii contrafăcute cu zâne. Măcar Rothstein își încheiase seria de romane. Dacă nu cumva și tu crezi, așa cum cred unii...

Îngrijorat, Pete se uită la ceas.

— Hm... domnule Ricker? Dacă mă grăbesc, încă mai pot să prind autobuzul.

Profesorul flutură din mâini în stilul lui caracteristic.

— Du-te, sigur că da, du-te! Am vrut doar să-ți mulțumesc pentru o lucrare atât de frumoasă... și să-ți ofer un sfat prietenesc: anul viitor și la facultate, când te vei mai confrunta cu asemenea subiecte, nu lăsa firea ta cea bună să-ți întunece privirea critică. Aceasta trebuie să rămână mereu obiectivă și detașată.

— Așa am să fac, zise Pete și ieși grăbit din clasă.

Ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să-l discute cu domnul Ricker era ipoteza care circulase la vremea respectivă și care spunea că acei hoți care-l omorâseră pe John Rothstein ar fi furat pe lângă bani și o mulțime de manuscrise nepublicate, pe care le-au distrus ulterior, atunci când și-au dat seama că nu au nicio valoare. O dată sau de două ori Pete cochetase cu ideea de a preda poliției caietele din cufăr, chiar dacă așa părinții lui ar fi ajuns să afle de proveniența banilor misterioși primiți lunar. În fond, caietele nu erau doar o comoară literară, ci și o probă într-un caz de crimă, însă era o crimă *veche*. Mai bine să nu agite apele.

Corect?

Normal că nu a mai prins autobuzul, iar asta însemna să facă pe jos cei trei kilometri până acasă. Dar Pete nu avea nimic împotrivă. Încă mai radia de bucurie pentru că fusese laudat atât de frumos de domnul Ricker și avea o mulțime de lucruri la care trebuia să se gândească. Îndeosebi la lucrările nepublicate ale lui Rothstein. În opinia lui, povestirile erau inegale, doar câteva realmente bune. Iar cele câteva tentative de abordare a genului liric erau, după umila lui părere, destul de jalnice. Însă ultimele două romane cu Jimmy Gold erau... aur²⁰ curat. Judecând după episoadele istorice presărate prin ele, Pete bănuia că ultimul roman (în care Jimmy dă foc unui steag la un miting pentru pace desfășurat în Washington) fusese terminat în jurul anului 1973, pentru că Nixon încă mai era președinte al Americii la finalul cărții.

---

²⁰ Joc de cuvinte în limba engleză: *gold* – „aur” (n.tr.).

Pete nu reușea în ruptul capului să priceapă de ce Rothstein nu publicase ultimele două romane cu Jimmy Gold (plus alt roman despre Războiul Civil). Erau atât de bune!

Băiatul lua din pod doar câte un caiet, pe care, dacă nu era singur acasă, îl citea cu ușa închisă și cu urechile ciulite la pașii vreunui membru al familiei pe coridor. Ținea în permanență altă carte la îndemână și, dacă auzea pe cineva apropiindu-se de camera lui, ascundea caietul sub saltea și lua în mână cartea de rezervă. Doar Tina l-a surprins o dată, pentru că fetița avea obiceiul nefericit de a merge prin casă doar în ciorapi.

— Ce-i ăla? îl întrebasese ea din pragul ușii.

— Nu-i treaba ta, răspunsese Pete, strecurând caietul sub pernă. Și vezi că dai de dracu' cu mine dacă te apuci să spui ceva mamei sau tatei.

— E porno?

— Nu!

Cu toate că domnul Rothstein descrisese niște scene destul de picante, mai ales pentru un tip în vârstă. De exemplu, cea în care Jimmy și două fufe hippy...

— Atunci, de ce nu mă lași să văd și eu?

— Pentru că e ceva personal.

Ochii Tinei se aprinseră.

— Vrei să zici că te-ai apucat să scrii o *carte*?

— Poate. Și ce dacă?

— Marfă! Despre ce e?

— Despre niște gândaci care fac sex pe lună.

Fetița începu să chicotească.

— Păi, parcă ai zis că nu-i porno. Mi-o dai și mie s-o citesc când o termini?

— Mai vedem noi. Deocamdată să-ți ții gura, bine?

Bine. Și Tini rareori își încălca promisiunea. Episodul ăsta avusese loc în urmă cu doi ani și Pete era convins că surioara lui uitase de el.

Billy Webber se apropie de el pe o bicicletă strălucitoare, cu zece viteze.

— Salut, Saubers!

Ca mai toată lumea (domnul Ricker era o excepție), Billy îi

pronunța numele *Sobers*, în loc de *SOU-bers*, dar nu conta. Oricum era un nume aiurea indiferent cum îl pronunțai.

— Ce faci vara asta?

— Lucrez la biblioteca de pe Garner Street.

— Tot acolo?

— I-am convins să mă lase să fac douăzeci de ore pe săptămână.

— Ce dracu', omule, ești prea tânăr să te bagi la stăpân!

— Nu mă deranjează, spuse Pete.

Acesta era adevărul. Printre alte avantaje, la bibliotecă avea și acces gratuit la calculator, fără să i se uite cineva peste umăr.

— Dar tu ce planuri ai?

— Merg la casa noastră de vacanță din Maine. Lângă China Lake. Acolo sunt multe fete drăguțe în bikini, omule. Și alea din Massachusetts știu ce tre' să facă.

În cazul ăsta poate te învață și pe tine, comentă sarcastic gândul lui Pete. Dar când Billy ridică palma, Pete bătu cuba cu el și îl privi cu oarecare invidie cum se îndepărta, vesel și lipsit de griji. Cu fundul pe șaua unei biciclete cu zece viteze; cu bascheți Nike în picioare; cu o casă de vacanță în Maine. Se vedea treaba că unii își reveniseră deja după criză. Sau poate criza îi ocolise. Nu aceeași era situația familiei Saubers. Nu le mergea tocmai rău, dar...

„Ne trebuie mai mulți bani”, șoptea casa din povestirea lui Lawrence. Ne trebuie mai mulți bani. Uite, scumpete, ăsta este *ecoul*.

Oare ar putea să vândă caietele? Dacă da, cum anume? Pete nici nu voia să-și imagineze că ar putea să renunțe la ele, dar, în același timp, știa că nu era corect să le țină ascunse în podul casei. Lumea trebuia să ia cunoștință de întreaga operă a lui Rothstein, mai cu seamă ultimele două romane din ciclul Jimmy Gold. Pete era convins că acestea i-ar repara lui Rothstein reputația, deși nici acum nu era chiar foarte proastă și, în plus, nu asta conta cel mai mult. Conta că oamenilor le vor plăcea romanele astea. Ba chiar se vor *îndrăgosti* de ele, dacă semănau cât de cât cu Pete.

Însă manuscrisele olografe nu erau totuna cu bancnotele

nemarcate de douăzeci și cincizeci de dolari. Și atunci Pete ar fi prins și ar putea intra la pușcărie. Nu știa prea bine de ce infracțiune ar fi acuzat – în niciun caz de tănuire de bunuri furate, pentru că el nu tănuise nimic, ci doar găsisese –, dar era convins că încercarea de a vinde ce nu-ți aparține constituie un *fel* de crimă. O variantă ar fi fost să doneze caietele Universității Rothstein, însă ar fi trebuit să o facă sub protecția anonimatului, altminteri ar ieși totul la iveală și părinții lui ar afla că fiul lor îi finanțase cu banii furați de la un om asasinat. Ca să nu mai vorbim că nu primeai nimic în schimbul donației anonime.

Deși în lucrarea semestrială nu scrisese nimic despre moartea lui Rothstein, Pete citise tot ce era de citit despre acel eveniment – mare parte dintre articole le găsisese pe internet, în timpul pe care îl petrecea la bibliotecă. Aflase că Rothstein fusese „executat” de la distanță foarte mică. Aflase că polițiștii descoperiseră mai multe urme în curte, fapt care i-a făcut să presupună că fusese vorba despre doi, trei, poate chiar patru agresori și, luând în considerare mărimea acelor urme, au ajuns la concluzia că toți fuseseră bărbați. De asemenea, polițiștii mai erau de părere că doi dintre ei fuseseră uciși într-un popas din statul New York la scurtă vreme după comiterea crimei.

Margaret Brennan, prima soție a scriitorului, a acordat un interviu la locuința ei de la Paris imediat după asasinat. „Toată lumea vorbea despre el în sătucul ăla unde locuia”, a spus ea. „Despre ce altceva să vorbească în fundul ăla de țară? Despre vaci? Despre dozatorul de îngrășămintă pe care și l-a cumpărat de curând vreun fermier? Pentru provincialii ăia John era o vedetă. Aveau părerea eronată că scriitorii câștigă la fel de mult ca bancherii și credeau că fostul meu soț avea sute de mii de dolari ascunși în casa aia dărăpănată a lui. Probabil că un străin a auzit bârfele astea și așa s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Și să mai spui că yankeii au lacăt la gură! Din punctul meu de vedere, localnicii sunt la fel de vinovați ca și nenorociții care l-au omorât.”

Când a fost întrebată dacă nu cumva Rothstein ascunsese

și manuscrise pe lângă bani, Peggy Brennan a scos un chicotit descris drept „tabagic” de reporterul care îi lua interviul.

— Alte scorneli, scumpule. Johnny s-a ascuns de lume dintr-un unic motiv. Îi pierise complet inspirația, dar nu voia s-o recunoască.

Bine că le știi tu pe toate, a admonestat-o atunci Pete în gând. Probabil că a divorțat de tine pentru că se săturase să-ți audă hârâitul ăla de la țigări.

Se făceau multe speculații în ziarele și revistele pe care le citise Pete, însă lui cea mai credibilă ipoteză îi părea cea despre care domnul Ricker spunea că ar fi fost în conformitate cu „Teoria Briciului lui Occam”. Adică, cea mai simplă și mai evidentă explicație era de obicei cea corectă. Trei bărbați năvăliseră în casa lui Rothstein și unul dintre ei îi omorâse pe ceilalți doi ca să poată păstra el singur toată prada. Pete habar nu avea cum de individul cu pricina ajunsese apoi în orașul lui și nici de ce îngropase cufărul lângă pârâu. Însă de un lucru era *convins*: hoțul acela nu mai avea să se întoarcă pentru a-l recupera.

Matematica nu era punctul forte al lui Pete – tocmai din cauza asta a avut nevoie de cursul de vară –, însă nu trebuia să fii Einstein ca să faci niște calcule simple și să evaluezi situația. Dacă hoțul rămas în viață avusese treizeci și cinci de ani în 1978 (vârsta care lui Pete i se părea o estimare destul de corectă), atunci ar fi avut șizeci și șapte în 2010, când băiatul găsisse cufărul, și în jur de șaptezeci acum. Iar șaptezeci de ani însemna foarte, foarte mult. Probabil că ar merge în cadru când s-ar întoarce să-și recupereze prada.

Zămbind, Pete făcu colțul pe Sycamore Street.

Ajunsese la concluzia că erau trei motive pentru care hoțul nu se întorsese niciodată să-și ia cufărul. Iar toate trei erau la fel de plauzibile. Unu: individul era la închisoare pentru altă crimă. Doi: era mort. Iar a treia posibilitate era o combinație dintre primele două: murise în pușcărie. Indiferent care ar fi fost cauza pentru care hoțul nu mai apăruse prin zonă, Pete credea că nu trebuie să-și mai facă griji în privința lui. Nu la fel stăteau lucrurile cu caietele. În

privința lor își făcea o mulțime de griji. Caietele erau ca niște tablouri superbe, însă furate, pe care nu le poți expune sau vinde niciodată.

Sau ca o ladă plină cu dinamită pe care ți s-a arătat să te așezi.

În septembrie 2013 – exact la treizeci și cinci de ani de la ziua asasinării lui John Rothstein –, Pete a pus ultimele bancnote din cufăr într-un plic pe care scrisese adresa tatălui său. Ultima plată era de trei sute patruzeci de dolari. Și, pentru că știa cât te poate face să suferi o speranță neîmplinită, a adăugat câteva cuvinte:

Aceasta este ultima rată. Îmi pare rău
că nu am mai mult.

Apoi a luat autobuzul până la mallul Birch Hill, unde era o cutie poștală între Discount Electronics și cofetăria „La iaurtul fericit”. S-a uitat bine de tot în jur, ca nu cumva să-l vadă cineva, a sărutat plicul, i-a dat drumul prin fantă și s-a îndepărtat repede de acolo, în stilul lui Jimmy Gold: fără să se uite înapoi.

La o săptămână sau două după Anul Nou, Pete era în bucătărie ca să-și facă un sandvici cu unt de arahide și jeleu. Și atunci auzi discuția din living dintre părinții lui și Tina. Vorbeau despre Chapel Ridge.

— Am crezut că ne vom *putea* permite, spunea tata. Îmi pare nespus de rău dacă ți-am dat speranțe deșarte, Tini.

— Din cauză că nu mai vin banii ăia misterioși, zise Tina. Așa e?

Și mama răspunse:

— În parte, dar nu e totul. Tata a încercat să facă un împrumut la bancă, însă a fost refuzat. I-au verificat registrele contabile și au făcut o chestie...

— O proiecție financiară pe doi ani, interveni tata, cu ceva din vechea amărăciune în ton. Sigur, mi-au făcut o mulțime de complimente, pentru că astea nu costă nimic. Și m-au

asigurat că îmi vor putea da împrumutul în 2016, cu condiția ca profitul firmei mele să crească cu cinci procente. Între timp însă s-a întâmplat și porcăria asta cu Vortexul Polar... și am depășit cu mult cheltuielile cu încălzirea. Din Maine și până în Minnesota, toată lumea e în aceeași situație. Știu că nu-i nicio consolare, dar asta este situația.

— Iubito, ne pare foarte, foarte rău, spuse mama.

Pete se așteptase ca pe Tina să o apuce năbădăile – avea ieșiri nervoase tot mai dese pe măsură ce se apropia de treisprezece ani –, dar nici vorbă de așa ceva. Fata a spus că înțelege și că Liceul Chapel Ridge este oricum o școală de fițe. Apoi a intrat în bucătărie și l-a rugat pe Pete să-i facă și ei un sandvici, pentru că i se făcuse poftă doar văzându-l pe al lui. După aceea s-au dus amândoi în living și s-au așezat în fața televizorului, alături de mama și de tata. Ba chiar au râs cu poftă la episodul din *Teoria Bing-Bang*.

Însă mai târziu Pete și-a auzit sora plângând în camera ei. Și s-a simțit îngrozitor de prost. A intrat la el în cameră, a scos un caiet de sub saltea și s-a apucat să citească *Alergătorul merge spre Soare-apune*.

În semestrul acela Pete a făcut cursul de creație literară cu doamna Davis și, cu toate că a luat numai note de zece pentru povestirile scrise, și-a dat seama încă din februarie că niciodată nu va ajunge un prozator adevărat. Cu toate că scria bine și nu avea nevoie să audă asta de la doamna Davis (care îl lăuda mult prea des), pur și simplu nu avea scânteia creatoare. Pe el îl interesa cel mai mult să citească literatură, pentru ca apoi să încerce să analizeze ce a citit și să introducă textul respectiv într-o structură mai vastă. Prinsese gustul pentru acest gen de muncă detectivistică atunci când făcuse lucrarea despre Rothstein. Apoi a căutat la biblioteca de pe Garner Street una dintre cărțile la care se referise domnul Ricker în discuția lor: *Dragostea și moartea în romanul american* a lui Fiedler. Atât de mult i-a plăcut, încât și-a cumpărat propriul exemplar ca să poată sublinia anumite pasaje și să poată nota părerile lui pe marginile paginilor. Acum, mai mult ca oricând, își dorea să se

specializeze în literatură și să ajungă profesor, la fel ca domnul Ricker (dar poate la o universitate în loc de liceu) și, la un moment dat, să scrie o carte ca aceea a domnului Fiedler, contrariindu-i pe criticii mai tradiționaliști și punând sub semnul întrebării modul conservator în care aceștia analizau scrierile literare.

Și totuși!

Ne trebuie mai mulți bani. Domnul Feldman, consilierul de orientare profesională, i-a spus că era „puțin probabil” să primească o bursă întreagă la una dintre facultățile de top (adică și casă, și masă, pe lângă cursuri). Dar Pete știa că până și speranța aceasta fragilă era exagerată. El nu era decât un licean oarecare din clasa de mijloc, care ar fi absolvit o școală oarecare din centrul Americii, un puști care lucra cu jumătate de normă la o bibliotecă și se ocupa de câteva activități extracurriculare cât se poate de banale: gazeta și anuarul liceului. Și chiar dacă ar reuși să prindă trenul ăla, trebuia să se gândească și la Tina. Fata își pierduse entuziasmul și se târa prin școală, obținând acum doar note de 7 și 6. Începuseră să o intereseze fardurile și pantofii și muzica pop în detrimentul lecțiilor. Îi trebuia o schimbare, o distanțare clară de situația de acasă. Deși încă nu împlinise nici șaptesprezece ani, Pete avea suficientă minte ca să-și dea seama că înscrierea la Liceul Chapel Ridge poate nu era suficientă ca să-i „repare” surioara... dar, pe de altă parte, poate că era. Mai ales pentru că Tina nu era chiar „defectată”. Nu încă.

Trebuie să fac un plan, își spunea el. Deși nu de plan avea el nevoie. Ce-i trebuia lui era o *poveste* și, cu toate că nu avea să ajungă niciodată un scriitor de talia domnului Rothstein sau a domnului Lawrence, era *capabil* să fabuleze. Și asta avea de gând să facă acum. Numai că orice intrigă se construiește în jurul unei idei, or' el nu avea deocamdată niciuna.

Începuse să petreacă tot mai mult timp la librăria-cafeana de pe Water Street, unde cafeaua era ieftină, iar volumele broșate aveau reducere de treizeci la sută. A trecut pe acolo

și într-o după-amiază de martie, în drum spre bibliotecă, cu intenția de a-și alege ceva de Joseph Conrad. Într-unul dintre interviurile sale, Rothstein îl numise pe Conrad „primul mare scriitor al secolului douăzeci, chiar dacă cele mai bune opere ale sale au fost scrise înainte de 1900”.

Sub paravanul de pânză din fața librăriei fusese amplasată o masă lungă. Și un afiș pe care scria: CURĂȚENIE DE PRIMĂVARĂ. REDUCERE DE 70% LA TOATE VOLUMELE DE PE ACEASTĂ MASĂ! Și dedesubt: CINE ȘTIE CE COMOARĂ VEI GĂSI! Rândul acesta era flancat de doi zâmbilici mari ca să accentueze tenta glumeață a frazei. Însă lui Pete nu i s-a părut deloc nostim.

Și atunci i-a venit o idee.

O săptămână mai târziu a rămas după ore ca să stea de vorbă cu domnul Ricker.

— Mă bucur să te văd, Pete.

Domnul Ricker purta o cămașă cu imprimeu mărunț și mâneci bufante, la care se gândise să asorteze o cravată psihedelică. Pete își zise că această combinație vestimentară era unul dintre motivele care au dus la colapsul mișcării care propovăduia pacea și dragostea.

— Doamna Davis te laudă tot timpul.

— E o profesoară mișto, spuse Pete. Învăț o mulțime de lucruri de la dânsa.

Nu tocmai. Și nu credea că învață vreun coleg de-ai lui ceva. Doamna Davis era o persoană drăguță și le spunea adesea chestii interesante, însă Pete ajunsese la concluzia că arta creației literare nu putea fi predată, ci doar învățată de unul singur.

— Cu ce te pot ajuta?

— Mai țineți minte când ne-ați spus cât de valoros ar fi un manuscris olograf al lui Shakespeare?

Domnul Ricker zâmbi larg.

— Mereu vorbesc despre asta la orele din mijlocul săptămânii când mi se pare că elevii nu prea mai au chef de

mine. Nimic nu-i înviorează mai tare decât o discuție despre bani. Dar de ce mă întrebi? Ai găsit vreun folio²¹, Malvolio?

Pete schiță un zâmbet politicos la jocul de cuvinte al fostului său profesor.

— Nu, dar în vacanța de iarnă am fost în vizită la unchiul meu Phil, din Cleveland. Și am găsit o grămadă de cărți vechi în garajul lui. Majoritatea despre Tom Swift²², copilul inventator.

— Mi-aduc aminte de Tom și de prietenul lui, Ned Newton, zise domnul Ricker. *Tom Swift și motocicleta, Tom Swift și camera magică...* În copilăria mea se făceau chiar glume despre un eventual alt roman care să se numească *Tom Swift și bunicuța electrică*.

Pete își primeni zâmbetul de politețe.

— Unchiul meu mai avea și vreo douăsprezece romane despre o fetiță-detectiv, pe nume Trixie Belden, și despre alta, pe care o chema Nancy Drew.

— Cred că pricep unde vrei să ajungi și îmi pare nespus de rău că va trebui să te dezamăgesc, însă nu am încotro. Tom Swift, Nancy Drew, frații Hardy, Trixie Belden... toți aceștia sunt doar niște relicve importante ale unei epoci de multă vreme apuse și constituie un minunat criteriu de evaluare a schimbărilor petrecute în ultimii optzeci de ani în ceea ce noi numim „literatura pentru adolescenți”. Însă asemenea cărți ar costa puțin spre deloc, chiar dacă ar fi în stare excelentă.

— Știu, spuse Pete. Am citit în *Fine Books*. Țasta-i un blog. Dar în timp ce mă uitam eu prin cărțile astea, a intrat unchiul în garaj și mi-a zis că are ceva ce s-ar putea să mă intereseze mai mult. Îi spusese că îmi place foarte mult John Rothstein. Și mi-a arătat un volum cartonat din *Alergătorul* cu autograful scriitorului. Nu-i o dedicație, ci doar semnătura lui. Atâta tot. Unchiul Phil mi-a zis că a primit cartea de la un tip, Al, care-i datora zece dolari la poker. Și

---

²¹ Filă de manuscris, numerotată o singură dată pentru ambele pagini (n.tr.).

²² Tom Swift – personaj principal al mai multor serii de romane SF și de aventuri pentru adolescenți (n.tr.).

mi-a mai zis că are cartea aia de aproape cincizeci de ani. M-am uitat și eu la pagina de titlu și am văzut că e din prima ediție.

Domnul Ricker se sprijinise cu mâinile de spătarul scaunului, însă acum se așează repede pe el, ca și cum nu l-ar mai fi ținut genunchii.

— Uau! Știi probabil că Rothstein nu a semnat prea multe din cărțile sale, da?

— Da, răspuse Pete. Zicea că ar „desfigura o carte altminteri perfectă”.

— Îhî. Prin asta seamăna cu Raymond Chandler. Dar știi că volumele cu autograf sunt mai valoroase *sans* dedicație?

— Știu. Așa scrie și pe blogul ăla despre cărți.

— Un volum din prima ediție a celui mai cunoscut roman al lui Rothstein probabil că ar *valora* destul de mult, spuse domnul Ricker. Dacă mă gândesc mai bine, poți să uiți de „probabil”. În ce stare este?

— Bună, se grăbi să răspundă Pete. Coperta interioară și pagina de titlu sunt puțin îngălbenite, însă doar atât.

— Da' știu că ai citit câte ceva despre structura cărților.

— Mai ales de când mi-a arătat unchiul volumul lui Rothstein.

— Presupun că n-ai intrat în posesia acestei cărți fabuloase, nu?

Ba am intrat în posesia unor lucruri mult mai interesante, îi replică Pete în gând. Dacă ai ști...

Câteodată îl apăsa taina asta a lui, iar astăzi, când era obligat să-și mintă profesorul preferat, o simțea mai grea ca oricând.

Dar *trebuie* să-l mint, își repetă el.

— Încă nu o am, dar unchiul mi-a zis că o să mi-o dea dacă o vreau. I-am spus că trebuie să mă gândesc, pentru că el nu știe... înțelegeți...

— N-are nici cea mai vagă idee cât ar putea să valoreze?

— Da. Dar după aia am început să mă întreb...

— Ce?

Pete băgă mâna în buzunarul de la spatele pantalonilor, scoase de acolo o foaie de hârtie împăturită și i-o întinse

domnului Ricker.

— Am căutat pe internet negustorii de cărți din oraș care cumpără și vând ediții princeps și i-am găsit pe ăștia trei. Știi că și dumneavoastră colecționați cărți...

— Nu la modul serios. Nu mi-aș putea permite să o fac din salariul pe care îl am. Însă sunt mândrul posesor al unui volum cu autograful lui Theodore Roethke, pe care îl voi lăsa moștenire copiilor mei. *Trezirea*. Splendide poezii. Am și un Vonnegut, dar nu valorează prea mult. Spre deosebire de Rothstein, Papa Kurt dădea autografe pe tot ce apuca.

— ...și m-am gândit că poate îi cunoașteți pe anticarii ăștia. Și dacă da, atunci poate îmi veți spune care dintre ei este cel mai bun. Presupunând că voi primi cartea de la unchiul meu... și după aia... aș vrea s-o vând.

Domnul Ricker despături foaia de hârtie, își aruncă ochii la numele scrise pe ea, apoi se uită la Pete. Privirea profesorului, deopotrivă pătrunzătoare și înțelegătoare, îl neliniștește pe băiat. Poate că ideea lui nu fusese tocmai bună, poate că *nu* se pricepea atât de bine la literatură. Însă intrase în horă și acum trebuia să joace cumva.

— Întâmplarea face să-i cunosc pe toți. Dar, măi, copile, mai știi și cât de mult înseamnă Rothstein pentru tine. Și nu doar din lucrarea ta de anul trecut. Annie Davis zice că-l menționezi foarte des la orele ei de creație literară. În opinia ei, trilogia Gold este ca o biblie pentru tine.

Probabil că așa este, își spuse Pete. Însă nu-și dăduse seama până acum cât de mult vorbise gura fără el. Luă hotărârea să evite pe cât posibil să mai pomenească de Rothstein. S-ar putea să fie prea riscant. S-ar putea ca oamenii să-și amintească, dacă...

Dacă.

— E foarte bine să-ți alegi modele din literatură, Pete, mai cu seamă dacă intenționezi să te specializezi în domeniul ăsta atunci când vei ajunge la facultate. Deocamdată Rothstein este modelul tău, iar cartea aceea ar putea fi începutul propriei tale biblioteci. Ești sigur că vrei s-o vinzi?

Pete răspunse cu toată sinceritatea la această întrebare, cu toate că nu la o carte cu autograf se referea el.

— Da, sunt destul de sigur. Situația de acasă nu a fost prea roz în ultima perioadă.

— Știu ce a pățit tatăl tău la Complexul Municipal și nu am cuvinte să-ți spun cât de rău îmi pare. Bine măcar că l-au prins pe psihopatul ăla înainte să apuce să facă și alte victime.

— Tata se simte mai bine acum și s-a apucat iar de lucru. La fel și mama. Dar mă gândesc că voi avea nevoie de bani pentru facultate...

— Înțeleg.

— Însă nu despre asta-i vorba acum. Sora mea mai mică își dorește să se înscrie la Chapel Ridge și părinții i-au spus că nu ne permitem asta deocamdată. Ai mei nu sunt încă în stare să facă față acestor cheltuieli. O să fie curând, însă nu acum. Și eu cred că Tina are nevoie să meargă acolo. Pentru că... nu știu... mi se pare că s-a cam *lăsat pe tânjală*.

Domnul Ricker, care precis că avea cunoștință despre o sumedenie de elevi care se lăsau pe tânjală, dădu cu gravitate din cap.

— Însă dacă Tina ar intra într-un grup de fete ambițioase – mai ales dacă ar fi din nou colegă cu fata asta, Barbara Robinson, cu care era prietenă de pe vremea când locuiam în cartierul de vest –, poate că situația s-ar schimba.

— Foarte frumos din partea ta că te gândești la viitorul ei, Pete. Asta-i chiar o atitudine altruistă.

Niciodată Pete nu se considerase vreun altruist, iar ideea enunțată de fostul lui profesor îl făcu să clipească nedumerit.

Probabil pentru că-i sesizase stânjenea, domnul Ricker își îndreptă din nou atenția asupra listei cu anticari.

— Să vedem. Librăria „Grissom Books” ar fi fost cea mai bună alegere pe vremea când mai trăia Teddy Grissom. Însă fiul lui e acum proprietarul prăvăliei și e nițeluș cam strâns la pungă. Cinstit, dar un zgârie-brânză ce n-ai mai văzut. Dă vina pe vremurile pe care le trăim pentru zgârcenia lui, dar așa îi este firea.

— Bine...

— Presupun că ai căutat pe net cam cât ar valora o ediție princeps din *Alergătorul*, cu autograful autorului și în stare

bună?

— Da. Două sau trei mii. Suma nu-i suficientă pentru un an la Chapel Ridge, dar ar fi un început. Cum zice tata, banii ăștia ar constitui un acout.

Domnul Ricker dădu din cap.

— Mi se pare corect. Teddy Junior va începe prin a-ți oferi doar opt sute. Ai putea să-l convingi să-ți dea o mie, dar dacă vei mai insista, își va ieși din pepeni și îți va spune să pleci învârtindu-te. Acum, uite, librăria următoare, „Cumpără cartea”, îi aparține lui Buddy Franklin. E un tip ca lumea. Adică e cinstit, însă nu dă doi bani pe literatura secolului douăzeci. Vinde mai ales hărți vechi și atlasuri geografice din secolul al șaptesprezecelea persoanelor cu mulți bani din Branson Park și Sugar Heights. Dar, dacă ai putea să-l convingi pe Buddy să-ți evalueze cartea, după aia ai să poți să-i ceri lui Teddy Junior o mie două sute. Nu zic că o să-ți i și dea. Spun doar că îi poți cere.

— Și „Ediții rare”, anticariatul lui Andrew Halliday?

Domnul Ricker se încruntă.

— În locul tău, eu l-aș evita pe Halliday. Are un anticariat micuț pe Lacemaker Lane, în pasajul ăla comercial care dă în Lower Main Street. E lat cât un vagon de tren, dar lung cât un cvartal. Se pare că-i merge destul de bine, însă nu are o reputație formidabilă. Am auzit că nu-i pasă de proveniența anumitor cărți. Știi la ce mă refer, da?

— La dreptul de proprietate asupra lor.

— Corect. Și la o bucată de hârtie care spune că *tu* ești proprietar de drept a ceea ce vrei să vinzi. Singurul lucru în privința căruia nu am niciun dubiu este că, în urmă cu cincisprezece ani, Halliday a vândut un exemplar necorectat al cărții lui James Agee, *Elogiu oamenilor celebri*²³, care s-a dovedit mai târziu că fusese furată de la Brooke Astor. Tipa era o hoască bogată din New York pe care o înșela contabilul angajat să-i administreze averea. Halliday a arătat o chitanță

---

²³ *Lets Us Now Praise Famous Men*, carte a lui James Agee (1909-1955) – prozator, poet, scenarist, jurnalist american (n.tr.).

și a spus o poveste credibilă despre cum intrase el în posesia cărții. Așa că ancheta a fost oprită. Dar chitanțele pot fi falsificate. Deci, cum îți ziceam, eu m-aș feri de individul ăsta.

— Mulțumesc, domnule Ricker, spuse Pete, gândindu-se că, dacă avea să meargă mai departe, atunci prima oprire o va face la „Ediții rare” a lui Andrew Halliday. Însă va trebui să fie foarte, foarte prudent. Și dacă domnul Halliday nu va fi de acord să-i plătească cu bani gheață, atunci nu va încheia *nicio* tranzacție cu el. Mulțumesc și la revedere. Și în niciun caz nu-și va da numele real. Ba chiar ar fi bine să se deghizeze puțin, fără să întreacă măsura.

— Cu plăcere, Pete. Dar să știi că aș minți dacă aș spune că îmi place ce ai de gând să faci.

Pete îl înțelegea foarte bine. Nici lui nu-i plăcea.

O lună după discuția aceasta, băiatul încă își mai analiza opțiunile și aproape ajunsese la concluzia că încercarea de a vinde fie și un singur caiet ar fi reprezentat un risc prea mare pentru o sumă prea mică. Ar fi fost perfect dacă ar fi ajuns însă în mâinile unui colecționar particular – ca aceia despre care citise uneori prin ziare: oameni foarte bogați, care cumpărau tablouri extrem de scumpe și le atârnavă pe pereții unor încăperi secrete unde doar ei puteau intra. Dar cum să ajungă la un asemenea bogătaș? Înclina tot mai mult spre ideea de a dona caietele fără să-și dezvăluie identitatea – eventual să le trimită prin poștă la Biblioteca Universității New York. Cu siguranță că administratorul unei asemenea instituții le-ar fi înțeles valoarea. Însă trimiterea coletului l-ar fi expus mai mult decât își dorea, în mod clar mult mai mult decât atunci când punea plicurile cu bani în cutiile poștale de la colț de stradă. Dacă îl va ține minte vreunul dintre funcționarii de la oficiul poștal?

Și, într-o seară ploioasă de la sfârșitul lui aprilie 2014, Tina a intrat iar în camera lui. Madam Beasley dispăruse de mult, iar pijamaua cu ciorăpei fusese înlocuită cu un tricou larg, pe piept cu logoul echipei de fotbal Cleveland Browns. Însă lui Pete i s-a părut că era aceeași fetiță speriată care îl

întrebuse într-o seară din Epoca Resentimentelor dacă mama și tatăl lor aveau de gând să divorțeze. Pentru că își strânsese părul în cozi și își curățase fața de fardurile pe care îi permitea mama să le folosească (deși Pete bănuia că se machia mai mult atunci când pleca la școală), fata părea mai degrabă de zece ani decât de aproape treisprezece. Tini e aproape adolescentă, își spuse el. Greu de crezut.

— Pot să intru o clipă?

— Sigur.

Stătea în pat și citea un roman de Philip Roth care se numea *Când era bună*²⁴. Tina se așeză pe scaunul de la birou, își trase peste genunchi tricoul transformat în pijama și își suflă câteva fire de păr nesupuse de pe fruntea pe care-i apăruse o bură slabă de acnee.

— Te frământă ceva? o întrebă Pete.

— Hm... mda.

Însă nu continuă.

Băiatul strâmbă din nas la sora lui.

— Haide, spune-mi. Te-ai înamorat de vreun coleg și prostul ți-a zis să faci pași?

— Tu ai trimis banii ăia, spuse fata. Așa este?

Pete se holbă consternat la sora lui. Încercă să spună ceva, dar niciun cuvânt nu voia să-i iasă din gură. Încercă să se convingă că nu auzise bine, că Tina nu avusese cum să spună așa ceva. Nu reuși nici asta.

Fata dădu din cap ca și cum el ar fi recunoscut deja.

— Da, tu i-ai trimis. Ți se citește pe chip.

— N-am trimis nimic, Tini. M-a surprins întrebarea ta, atâta tot. De unde să am eu atâția bani?

— Nu știi, dar țin minte că m-ai întrebat într-o seară ce aș face dacă aș găsi o comoară.

— Te-am întrebat eu asta?

Dar își spunea: Erai pe jumătate adormită. Nu ai *cum* să-ți amintești.

— Ziceai că sunt dubloni. Galbeni din vremurile de

---

²⁴ *When She Was Good* (n.tr.).

altădată. Și eu am zis că i-aș da lu' tati și mami ca să nu se mai certe. Și exact așa ai făcut tu. Numai că nu erau dubloni de-ai piraților, erau bani normali.

Pete lăsă cartea din mână.

— Să nu te apuci să le spui și lor năzbătia asta. S-ar putea chiar să te creadă.

Fata îl privi serioasă.

— Nu le-aș spune niciodată. Dar trebuie să te întreb... chiar s-au terminat de tot?

— Așa scria pe biletul din ultimul plic, răspunse Pete cu prudență. Și de atunci nici n-am mai primit alții, așa că, da, cred că s-au terminat.

Tina oftă.

— Da. Așa mi-am închipuit și eu. Dar trebuia să te întreb.

Și se ridică să plece.

— Tini?

— Da?

— Îmi pare foarte rău că nu poți să te duci la Chapel Ridge. Mi-aș dori să *mai* fie bani.

Fata se așeză la loc.

— O să țin secretul tău, dacă-mi promiți că nici tu n-ai să spui nimănui secretul meu și al lu' mami. Bine?

— Bine.

— Anul trecut, în noiembrie, m-a dus la Chap – așa îi zic fetele liceului – într-unul din tururile organizate acolo. N-a vrut să-i zică lu' tati ca să nu-l supere, dar după aia s-a gândit că vor *putea* plăti, mai ales dacă eu reușesc să obțin o bursă de ajutor social. Știi ce-i asta, da?

Pete dădu din cap.

— Numai că atunci încă mai primeam banii ăia în plicuri. Și nici nu venise vremea aia tâmpită cu zăpadă multă și frig din decembrie și ianuarie. Și am vizitat câteva săli de clasă și laboratoare. Tre' să fie cam un catralion de computere acolo. Am văzut și sala de sport, care-i enormă, și am fost și la dușuri. Să știi că au și cabine în care să intri singură să te schimbi, nu ca staulele alea de la Northfield. Ia ghici cine a fost ghidul grupului nostru?

— Barbara Robinson?

Tina zâmbi.

— Așa de mult m-am bucurat s-o revăd!

Și zâmbetul i se stinse.

— Mi-a zis „bună” și m-a îmbrățișat și m-a întrebat ce mai faceți, dar mi-am dat seama că abia dacă mă mai ținea minte. În fond, de ce și-ar aminti de mine, nu? Știai că ea, Hilda, Betsy și încă vreo două fete au fost la concertul ăla dat de 'Round Here? Atunci când tipul ăla care a dat cu mașina peste tati a încercat să arunce sala în aer?

— Da.

Pete mai știa și că fratele mai mare al Barbarei Robinson jucase un rol important în salvarea surorii lui și a prietenelor surorii lui și poate a mii de alți spectatori. Pe chestia asta municipalitatea îi oferise o medalie sau o cheie a orașului sau cam așa ceva. Ția a fost un act de eroism, nu ce a făcut el când s-a ascuns de toată lumea și a trimis bani furați părinților.

— Știai că m-au invitat să merg cu ele în seara aia?

— Ce? Nu!

Tina dădu din cap.

— Le-am zis că nu pot pentru că sunt bolnavă, dar nu aveam nimic. Mami îmi spusese că nu are bani să-mi cumpere bilet. Și după vreo două luni ne-am mutat aici.

— Dumnezeu, ce chestie!

— Mda. Am pierdut toată faza aia tare.

— Și ce părere ți-ai făcut după ce ai vizitat liceul?

— Zic că-i mișto, dar nu cine știe ce. O să-mi fie bine la Northfield. Ți dai seama, imediat ce se vor prinde că sunt sora ta, adică a celui mai deștept elev, probabil că toți o să facă sluj în fața mea.

Și Pete se întristă brusc. Ba chiar avea senzația că va izbucni în lacrimi. Îl impresiona combinația dintre drăgălășenia asta, caracteristică Tinei, și spuzeala de coșuri de pe fruntea ei. Se întrebă dacă nu cumva se făcea mișto de ea la școală pe tema asta. Și dacă încă nu îi spusese nimeni nimic, timpul nu era pierdut.

Întinse brațele.

— Vino-ncoace.

Și fata se apropie de el, iar Pete o strânse tare la piept. Apoi o apucă de umeri și o privi cu severitate.

— Banii ăia... nu de la mine erau.

— Îhî. Bine, cum zici tu. Și caietul ăla pe care-l citeai atunci venea tot din locul de unde erau banii? Pe pariu că am dreptate.

Și continuă chicotind:

— Aveai o expresie atât de vinovată în seara aia când te-am surprins cu el în mână...

Pete își dădu ochii peste cap.

— Du-te la culcare, piticanie pisăloagă ce ești!

— Mă duc.

Dar se întoarse iar de la ușă.

— Să știi că mi-au plăcut cabinele alea din vestiar. Și mi-a mai plăcut ceva. Vrei să-ți spun? O să zici că-s nebună.

— Haide, uimește-mă!

— Elevii poartă uniforme. Fetele au fuste cenușii și bluze albe și ciorapi trei sferturi tot albi. Și, dacă ți-e frig, ai pulovere. Unele sunt tot cenușii, la fel ca fustele. Și altele sunt roșu-închis – Barbara mi-a zis că i se spune „roșu de vânător”.

— Uniforme, repetă năucit Pete. Zici că-ți place ideea de a purta *uniformă*.

— Știam eu c-o să zici c-am înnebunit. Da' asta-i din cauză că băieții nu știu cum sunt fetele. Fetele sunt foarte afurisite dacă te văd îmbrăcată cum nu trebuie. Ba chiar și dacă te îmbraci cum trebuie, dar porți prea des aceleași haine. Sigur, îți poți pune altă bluză și altă pereche de pantofi marța și joia; poți să te piepteni în fiecare zi altfel, dar foarte curând ele – fetele alea afurisite – își dau seama că nu ai decât trei pulovere și șase fuste bune. Și atunci încep să se ia de tine. Dar dacă toată lumea se îmbracă la fel în fiecare zi... poate doar puloverul să fie de o altă culoare...

Și Tina își suflă iarăși firele de păr căzute pe frunte.

— Băieții nu au problema asta.

— Ba eu o am, o contrazise Pete.

— Mă rog... Mami zice că o să mă învețe să-mi fac singură hainele și atunci o să am mai multe. Și aici am și prieteni. O

mulțime de prieteni.

— Ellen, de exemplu.

— Ellen e fată bună.

Al cărei măreț scop în viață este să ajungă chelneriță sau vânzătoare la fast-food după terminarea liceului, își zise Pete în gând. Cu condiția să nu rămână gravidă la șaisprezece ani.

— Am vrut doar să-ți spun să nu-ți faci griji din cauza mea. În caz că-ți făceai.

— Nu-mi făceam nicio grijă, răspunse Pete. Știu că totul o să fie bine. Și nu eu am trimis banii ăia. Pe bune că nu.

Tina îi mai aruncă un zâmbet – deopotrivă trist și complice, zâmbet de persoană adultă și trecută prin multe.

— În regulă. Am înțeles.

Și plecă, închizând încet ușa în urma ei.

În noaptea aceea Pete a rămas multă vreme treaz. Și la scurt timp după aceea a făcut cea mai mare greșală din viața lui.

1979-2014

În data de 11 ianuarie, 1979, Morris Randolph Bellamy a fost condamnat la închisoare pe viață. O scurtă perioadă după pronunțarea sentinței evenimentele s-au succedat foarte repede, iar apoi au început să târăgăneze. Și au tot târăgănat. Și au târăgănat și mai mult. În aceeași zi de 11 ianuarie, 1979, la ora 6 p.m. a fost dus la închisoarea Waynesville. La patruzeci și cinci de minute după stingere a fost violat pentru prima oară de colegul lui de celulă, un criminal pe nume Roy Allgood.

— Stai nemișcat și nu te căca pe scula mea, tinere, i-a șoptit acesta la ureche. Dacă ai s-o faci, am să-ți retez nasul. Și o să semeni cu un porc pe care l-a mușcat un crocodil.

Morris, care mai fusese violat la viața lui, a încercat să nu se miște și și-a mușcat mâna ca să nu zbiere. S-a gândit la Jimmy Gold, la cum era Jimmy înainte să înceapă vânătoarea Dolarului de Aur. Pe vremea când încă mai era un erou autentic. S-a gândit la Harold Fineman, prietenul din liceu al lui Jimmy (pentru că el, Morris, nu avusese niciun prieten, nici în liceu și nici altundeva), care i-a spus că toate lucrurile bune au un sfârșit, de unde a dedus el că și reversul era adevărat: adică și lucrurile rele trebuie să se sfârșească la un moment dat.

Însă răul a continuat mult timp și, în toată această perioadă, Morris își repeta întruna în minte mantra lui Jimmy din *Alergătorul*: „Mi se rupe, mi se rupe, mi se rupe”. Și se vede treaba că l-a ajutat.

Un pic.

De-a lungul săptămânilor care au urmat, Allgood l-a violat în fund în unele nopți și în gură în altele. Una peste alta, prefera să o ia în cur, unde nu există papile gustative. În orice caz, chestia era că femeii ăleia, Cora Ann Hooper, pe care avusese nesăbuiința s-o atace în timp ce era cu filmul rupt, i se făcea astfel dreptate într-o manieră pe care ea ar fi considerat-o absolut perfectă. Pe de altă parte însă, ea fusese nevoită să suporte o singură dată asemenea chinuri.

Închisoarea Waynesville deținea o fabrică de îmbrăcăminte care făcea jeanși și cămăși pentru femei. În a cincea zi de când lucra în vopsitorie, unul dintre prietenii lui Allgood l-a imobilizat pe Morris, l-a dus în spatele căzii cu vopsea albastră și i-a spus să se descheie la pantaloni. „Stai cuminte și lasă-mă pe mine să fac restul.” Și când a terminat, i-a zis: „Nu-s poponar, dar trebuie să supraviețuiesc aici, la fel ca toată lumea. Dacă te apuci să spui cuiva că sunt popo, pe crucea mea că o să te omor!”

„N-o să zic la nimeni”, a spus Morris. Mi se rupe, a repetat el în gând. Mi se rupe.

Într-o zi de pe la jumătatea lui martie, 1979, Morris era în curtea închisorii și de el s-a apropiat un individ cu mutră de motociclist din gașca Îngerilor Iadului și cu tatuaje pe bicepșii uriași.

— Știi să scrii? îl întrebă tipul, cu un inconfundabil accent sudist – *ștî saa schii?* Așa am auzit.

— Da, știu să scriu, îi răspunse Morris.

Allgood se apropia de el, dar, observând cu cine stătea de vorbă, o coti de urgență spre terenul de baschet din capătul celălalt al curții.

— Io îs Warren Duckworth. Lumea îmi zice Duck.

— Eu sunt Morris Bel...

— Știi cine ești. Zici că scrii dăstul dă bine?

— Da, răspunse Morris fără să ezite și fără falsă modestie.

Nu-i scăpase faptul că Roy Allgood se răzgândise brusc și preferase jocul de baschet al deținuților în locul lui.

— Dacă-ți zic io ce să zici, poți să scrii o scrisoare la nevastă-mea? Da' să pui cuvinte mai frumoase?

— Pot și sunt de acord s-o fac, numai că am o mică problemă.

— Știi care-i problema ta, spuse noul lui amic. Scrie tu o scrisoare care s-o facă fericită pe nevastă-mea, poate chiar s-o facă să renunțe la divorț, și n-o să mai ai nicio problemă cu curva aia slăbănoagă de la tine din celulă.

Eu sunt curva de la mine din celulă, îl contrazise Morris în gând, dar nu spuse nimic pentru că întrezărea un licăr de

speranță.

— Domnule, am să-i scriu soției dumitale cea mai frumoasă scrisoare pe care a primit-o în viața ei.

Se uită la brațele colosale ale lui Duckworth și își aduse aminte de un documentar văzut mai demult. Cu o pasăre care trăia în botul crocodililor și care supraviețuia ciugulind bucățele de mâncare din fălcile reptilei. Morris își zise acum că pasărea aia făcuse o afacere destul de profitabilă.

— Voi avea nevoie de hârtie, zise el, cu gândul la casa de corecție, unde nu primeai decât cinci coli amărâte de hârtie poroasă, cu bucăți compacte de celuloză în ea, ca niște alunițe precanceroase.

— Îți fac io rost de hârtie. Îți fac io rost de tot ce-ți trebe. Tu doar scrie scrisoarea aia și la sfârșit vezi să zici că toate cuvintele din ea sunt ale mele și tu doar le-ai notat.

— În regulă. Acum spune-mi ce și-ar dori să audă soția dumitale.

Duck căzu pe gânduri, apoi se lumină brusc.

— Că-i cea mai futabilă din lume.

— Probabil că știe deja asta. Dacă ar putea, ce parte din trupul ei ar dori să modifice?

Duck se încruntă tare.

— Habar n-am. E drept că zice într-una că are curu' prea mare. Da' nu poți să zici asta, că ar însemna să dai cu mucii în fasole.

— Nu, nu, nu. Mă gândesc să-i scriu cât de mult îți place să-ți pui mâinile pe fesele ei și să le strângi.

Acum Duck zâmbea.

— Ia ai tu de grijă cum vorbești, dacă nu vrei să te violez și io.

— Cum arată rochia ei preferată? Are o rochie preferată, da?

— Da. Una verde. De mătase. I-a dat-o mă-sa anu' trecut, înainte să mă bage pe mine la țuhaus. A purtat-o când ne-am dus să dansăm.

Își lăsă ochii în pământ și mormăi printre dinți:

— Ar face bine să nu mai danseze cu nimenea acu', da' s-ar putea s-o facă. Știu asta. N-oi fi io în stare decât să-mi

scriu căcatu' ăsta de nume, da' prost nu sunt.

— I-aș putea scrie cât de mult îți place să-i strângi fundul în palme atunci când poartă rochia aia verde. Ce zici? Aș putea să-i spun că ți se scoală doar când te gândești la ea.

De când ajunsese la Waynesville, nimeni nu-l mai privise pe Morris cum îl privea acum Duck. Cu respect.

— I-auzi! Nu-i rău deloc.

Dar Morris mai avea și alte idei. Femeile aveau în cap și altceva în afară de sex atunci când se gândeau la bărbați. Sexul n-avea nicio legătură cu romantismul.

— Ce culoare are părul ei?

— Păi, acu' nu mai știu. Când nu și-l vopsește e cam căcăniu.

Căcăniu nu avea strop de lirism, după părerea lui Morris, dar existau mereu modalități prin care să eviți asemenea detalii. Îi trecu prin minte că tot ce făcea el acum semăna foarte mult cu conceperea unei reclame, dar alungă gândul. Trebuia să facă orice ca să supraviețuiască. Așa că spuse:

— Am să scriu cât de mult îți place să vezi cum îi strălucește soarele în păr, mai ales dimineața.

Duck nu spuse nimic. Se holba la Morris, cu sprâncenele-i stufoase împreunate.

— Ce e? Nu-ți place?

Duck îl apucă de braț și, preț de o clipă înspăimântător de intensă, Morris a fost convins că matahala avea de gând să i-l frângă, la fel de ușor cum rupi o creangă uscată. Pe trei dintre degetele motociclistului din iad erau tatuat literele cuvântului URĂ.

Duck șopti impresionat la culme:

— E ca o poezie. Măine îți aduc foile pentru scris. Afară există tone de hârtie.

În seara aceea, după ce ieși din schimbul de la trei la nouă de la vopsitorie, Morris își găsi celula goală. Rolf Venziano, vecinul din celula de alături, îi spuse că Roy Allgood fusese dus de urgență la infirmerie. A doua zi, Allgood se întoarse. Avea ochii învinețiți și nasul spart. Se culcă pe patul lui, îi aruncă o privire lui Morris, apoi se întoarse cu fața la perete.

Warren Duckworth a fost primul client al lui Morris. În

următorii treizeci și șase de ani a avut o mulțime.

Câteodată, când nu reușea să adoarmă și stătea lungit pe spate în celula lui (la începutul anilor nouăzeci a fost repartizat într-una cu un singur pat și cu un raft pe care își așezase cărțile făcute aproape ferfeniță de atâta citit), Morris se calma amintindu-și de Jimmy Gold. Acesta fusese singura rază de soare în întunericul derutat și furios al adolescenței sale.

Pe atunci părinții lui se certau în permanență și, cu toate că ajunsese să-i deteste pe amândoi în egală măsură și din toată inima, observase totuși că mama era mai bine blindată împotriva lumii. Așa că adoptase zâmbetul ei sarcastic și atitudinea de superioritate și dispreț ucigător care îl însoțea. Era în general un elev mediocru, cu excepția orelor de engleză, unde lua note de zece (atunci când avea chef). Iar situația lui școlară o înnebunise pe Anita Bellamy. Morris nu avea prieteni, dar avea dușmani. Și încă mulți. De trei ori a fost bătut îngrozitor de tare. De două ori de niște băieți care nu-i suportau atitudinea la modul general. A treia oară de un băiat care avea o problemă mai specială cu el. Acesta era un elev din anul terminal, un tip mătăhălos care juca fotbal în echipa liceului și căruia nu i-a plăcut cum s-a uitat Morris la prietena lui la cantină, în pauza de prânz.

— La ce te zgâiești, băi, față de șobolan? s-a interesat Womack.

Instantaneu, tăcuseră toți elevii de la mesele din jurul lui Morris (care mânca singur).

— La ea, a răspuns el.

Îi era frică, firește că-i era. Când avea capul limpede, frica îi impunea măcar un minimum de reținere, însă niciodată nu fusese în stare să se stăpânească atunci când avea spectatori.

— Păi, eu zic c-ai face bine s-o lași baltă, i-a ripostat Womack, cam neconvingător.

Poate că încerca să-i mai acorde o șansă. Poate că Pete Womack era conștient de faptul că el avea aproape un metru nouăzeci înălțime și cântărea în jur de o sută de kilograme,

în vreme ce amărâțul ăla de boboc cu mucii la nas nu avea decât unu șaptezeci și vreo șaizeci și un pic de kilograme cu haine cu tot. Posibil să-și fi dat seama și că toți cei care îi urmăreau – inclusiv prietena lui, evident stânjenită de întreaga situație – ar fi observat această discrepantă.

— Dacă nu vrea să se uite lumea la ea, a spus Morris, atunci de ce se îmbracă așa?

Din punctul lui de vedere, acesta era un compliment (evident, din categoria celor mai stângace), însă Womack nu era de aceeași părere. Așa că s-a repezit la el pe lângă masă, cu pumnii ridicați. Morris a reușit să lovească o dată, dar bine, învinețindu-i un ochi lui Womack. Bineînțeles că după aceea a luat-o pe coajă într-un mare fel, însă pumnul acela pe care reușise să-l dea a constituit o revelație. Deci era în stare să se *bată*. Bine că a aflat.

Ambii băieți au fost exmatriculați pentru câteva zile, iar în seara cu pricina mama i-a oferit lui Morris o prelegere de douăzeci de minute pe tema rezistenței pasive, însoțită de observația acidă cum că *bătaia la cantină* nu era totuși genul de activitate extracurriculară pe care o căutau facultățile mai bune atunci când analizau cererile potențialilor studenți.

Din spatele ei, tata își ridicase paharul cu martini și îi făcuse cu ochiul. Gestul lui George Bellamy sugerând că, deși stătea, în general, sub papucul și la cheremul zâmbetului răutăcios al soției sale, era și el capabil să se bată în anumite circumstanțe. Însă atitudinea preferată a tăticuțului era să dea bir cu fugiții și așa s-a făcut că, atunci când Morris a intrat în al doilea semestru al primului an de liceu la Northfield, Georgie-Porgie²⁵ a dat bir cu fugiții din căsnicie, făcând o singură haltă la bancă, pentru ca să lichideze contul familiei Bellamy. Investițiile cu care se lăudase până atunci ori nu existaseră, ori se duseseră pe apa sâmbetei. Așa a rămas Anita Bellamy cu un maldăr de facturi neachitate și un fiu rebel de paisprezece ani.

---

²⁵ Aluzie la o poezie pentru copii, în care personajul, Georgie-Porgie, dă bir cu fugiții atunci când ies băieții la joacă (n.tr.).

Doar două bunuri îi mai rămăseseră după ce soțul ei plecase spre zări necunoscute. Unul era nominalizarea la Premiul Pulitzer pentru cartea aia pe care o scrisese. Celălalt era casa în care crescuse Morris, situată în zona cea mai bună a cartierului de nord. Nu era grevată de nicio ipotecă, pentru că ea refuzase cu încăpățănare să semneze actele de la bancă aduse acasă de soțul ei. De data aceasta rămăsese imună la discursurile lui însuflețite despre nu știu care oportunitate de investiții care nu trebuia ratată cu niciun chip. După plecarea lui, Anita Bellamy a vândut casa și s-a mutat pe Sycamore Street împreună cu fiul ei.

— Treceam printr-o perioadă de regres financiar, a recunoscut ea atunci în fața lui Morris, dar sunt convinsă că rezervorul de bani ni se va umple la loc. Bine măcar că avem vecini albi.

Și-a dat seama ce a spus și a adăugat grăbită:

— Nu că așa avea idei preconcepute.

— Sigur că nu, mami, a zis Morris. Nu spune nimeni așa ceva.

În mod normal, Anita Bellamy nu suporta să i să spună „mami” și avea grijă să îi reproșeze asta, însă atunci nu a reacționat, făcându-i astfel ziua frumoasă lui Morris. Orice zi era frumoasă dacă reușea s-o ia peste picior pe mama lui. Pentru că oricum avea prea puține ocazii.

La începutul anilor șaptezeci, analizele literare încă mai constituiau o cerință a programei de învățământ pentru anul al doilea de liceu la Northfield. Elevilor li se dădea câte o listă cu cărți aprobate din care trebuiau să-și aleagă. Pentru Morris mai toate cărțile acelea erau doar niște gunoaie și, în stilu-i caracteristic, nu se ferea să-și facă cunoscută opinia.

— Uite! a strigat el din ultima bancă. Terci de ovăz cu patruzeci de arome!

Câțiva copii au râs. Se pricepea să-i facă să râdă, chiar dacă nu-i putea face să-l placă. Însă nu-l deranja. Toți colegii lui nu erau decât niște ratați de mahala, care vor avea niște căsnicii ratate și slujbe de rahat. Vor crește copii la fel de ratați ca și ei și își vor răsfăța nepoții ratați înainte de a ajunge la punctul terminus al vieții lor ratate, prin spitalele și

azilurile de mahala, din care vor porni mai departe prin bezna cea mare, convinși că au trăit Visul American și că Iisus îi va întâmpina la poarta raiului cu flori, bomboane și artificii. Morris era sigur că destinul lui îi hărăzea lucruri mult mai bune. Doar că deocamdată nu știa care erau acelea.

Domnișoara Todd – la vremea respectivă cam de vârsta pe care o va avea Morris atunci când îl va ucide pe Rothstein – i-a cerut să rămână după ore. Ceilalți copii au plecat acasă, iar Morris s-a tolănit în bancă, închipuindu-și că domnișoara Todd îi va scrie mamei sale un bilet despre obrăznicia lui și despre faptul că a fost nevoită să-l pedepsească reținându-l după cursuri. Nu era prima lui mojiție, dar era prima la orele de engleză și îi cam părea rău că nu reușise să se abțină. Auzi ca de departe vocea tatălui său – *Arzi prea multe punți în urma ta, Morrie*. O fracțiune de secundă doar și apoi vocea dispăru ca un fum.

Însă, în loc să-l pedepsească, domnișoara Todd (nu tocmai drăguță la față, dar cu un corp meseriaș nevoie mare) băgă mâna în geanta ei plină cu cărți și scoase de acolo un volum broșat, cu copertă roșie. Pe ea era desenat cu galben un băiat care se sprijinea de un zid și fuma o țigară. Deasupra lui era scris titlul: *Alergătorul*.

— Nu pierzi niciun prilej ca să faci pe nebunul, nu? l-a întrebat domnișoara Todd.

Și s-a așezat în bancă, alături de el. Avea fusta scurtă, picioarele lungi, nasul lucios.

Morris n-a zis nimic.

— Numai că eu am știut că așa se va întâmpla. Iată de ce am adus astăzi cartea cu mine. Asta, prietenul meu atotștiutor, este o veste pe jumătate proastă și pe jumătate bună pentru tine. Nu te rețin după ore, dar nici nu-ți dau de ales. Trebuie să citești cartea asta. Doar atât. Nu se află pe lista cu lecturi aprobate de consiliul profesoral și s-ar putea să dau de necaz pentru că te pun să o citești, dar sper că nu mă vei da de gol. Contez pe bunul tău simț despre care doresc să cred că este ascuns pe undeva, în sufletul tău.

Morris a aruncat o privire la carte, apoi s-a uitat la

picioarele domnișoarei Todd, fără să încerce să-și mascheze interesul.

Femeia a observat încotro își direcționase el atenția și a zâmbit. O clipă Morris și-a imaginat viața lor împreună, petrecută mai ales în pat. Auzise că se mai întâmplă și astfel de lucruri. *Bunăciune de profesoară caută adolescent pentru ore suplimentare de educație sexuală.*

Fantezia aceasta a durat cam două secunde. Apoi domnișoara Todd a distrus-o cu același zâmbet pe buze.

— Ai să te înțelegi de minune cu Jimmy Gold. Este un șmecheraș sarcastic, cu o părere destul de proastă despre sine. Seamănă cu tine foarte mult.

Și s-a ridicat din bancă. Fusta i-a coborât până la genunchi.

— Succes la analiza literară! Și data viitoare când mai vrei să te uiți pe sub fusta unei doamne, ar fi bine să-ți amintești cuvintele lui Mark Twain: „Leneșul care trebuie să se tundă nu poate decât să *privească* pe geamul frizeriei.”

Morris a ieșit din sala de clasă cu umerii gârboviți și obraji în flăcări. Era prima oară când i se întâmpla nu doar să fie pus la locul lui, ci îmbrâncit acolo și făcut una cu pământul. Imediat ce a coborât din autobuz la colțul dintre Sycamore și Elm a vrut să arunce cartea într-un canal, dar a reușit să-și înfrângă pornirea aceasta. Însă nu pentru că i-ar fi fost teamă că domnișoara Todd l-ar fi pedepsit. Cum să-l pedepsească din moment ce romanul ăsta nu era pe Lista de Lecturi Aprobate? Nu a aruncat cartea din cauza băiatului de pe copertă. Băiatul ăla care se uita la tine cu un fel de insolentă plictisită prin fumul de țigară.

E un șmecheraș sarcastic, cu o părere destul de proastă despre sine. Seamănă cu tine foarte mult.

Mama nu era acasă și urma să ajungă de-abia după ora zece. Ca să mai facă niște bani, preda un curs pentru adulți la seral. Morris se bucura nespun știind că mama lui detesta treaba asta, deoarece își închipuia că studenții aceștia erau mult sub nivelul competențelor și pregătirii ei. Rabdă și taci, mami, îi zise el în gând. Rabdă și înghite!

Congelatorul era plin cu semipreparate. Luă un pachet la

întâmplare și îl aruncă în cuptor, spunându-și că va citi câteva pagini până se va face mâncarea. Iar după cină, se va duce în camera lui de la etaj, va lua de sub pat una dintre revistele *Playboy* ale tatălui său (*moștenirea pe care mi-a lăsat-o babacu*’, îi plăcea lui uneori să le spună) și va strânge o vreme pelicanul de gușă.

Uitase însă să fixeze cronometrul cuptorului și, nouăzeci de minute după aceea, îl dezmetici mirosul de carne de vită arsă. Citise deja prima sută de pagini și, fără să-și dea seama, plecase din casa asta de rahat și din cartierul ăsta de sărântoci cu străzi botezate în batjocură cu nume de copaci. Acum umbla prin New York, alături de Jimmy Gold. Ca prin vis, Morris se duse la bucătărie, își puse mănușile de protecție, scoase bucata de carne, o aruncă la gunoi și se întoarse la *Alergătorul*.

Trebuie s-o mai citesc o dată, își zise el. Avea senzația că făcuse ceva febră. Și când am s-o mai citesc, trebuie să am un marker la îndemână. Sunt atât de multe chestii pe care trebuie să le subliniez și să le țin minte. Atât de multe!

În cazul cititorilor, una dintre cele mai electrizante descoperiri este aceea că *sunt* cititori – nu doar că *știi* să citească – și că sunt îndrăgostiți de treaba asta. Nebunește. La disperare. Nu uită niciodată prima carte care i-a făcut să se simtă astfel și fiecare nouă pagină citită pare a le aduce câte o nouă revelație, care îi mistuie pe mai departe: *Da! Așa este! Da! Am văzut și eu! Și să nu cumva să uităm de: Exact asta cred și eu! Exact asta CRED ȘI EU!*

Morris a scris o analiză de zece pagini despre *Alergătorul*. Domnișoara Todd i-a dat 10+ și a notat pe lucrare doar atât: *Știam că o să-ți placă.*

A vrut să-i spună că era mai mult decât atât, că se îndrăgostise de cartea aia. Că iubirea lui era *adevărată*. Și că iubirea adevărată nu moare niciodată.

Romanul *Alergătorul în acțiune* i s-a părut la fel de bun ca *Alergătorul*, numai că, în loc să rătăcească printr-un New York necunoscut, Jimmy rătăcea acum prin Europa, lupta în Germania, își vedea prietenii murind unul după altul și, în cele din urmă, a ajuns să se uite cu ochi plini de groază mută

prin gardul de sârmă ghimpată al unui lagăr de concentrare. *Acei supraviețuitori scheletici, ajunși în pragul delirului, i-au confirmat lui Jimmy ceea ce el bănuise de ani întregi*, scria Rothstein. *Totul a fost o greșeală.*

Morris a copiat pe o foaie de hârtie această propoziție folosind un șablon cu caractere gotice și a prins-o în pioaneze de ușa camerei sale. Aceeași cameră în care, peste ani, va locui un băiat pe nume Pete Saubers.

Mama l-a văzut ce face, și-a strâmbat buzele în zâmbetul ei sarcastic, dar nu a spus nimic. Nu în momentul acela. Cearta lor despre trilogia Gold a avut loc doi ani mai târziu, după ce Anita Bellamy răsfoise și ea romanele. Consecința acestui scandal a fost că Morris s-a îmbătat; consecința beției lui a fost că a spart o casă și a comis acte de violență; consecința acestor infracțiuni a fost perioada de nouă luni petrecută în Centrul de Detenție Juvenilă Riverview.

Însă înainte de toate astea fusese *Alergătorul o lasă mai moale*, roman pe care Morris l-a citit cu o consternare din ce în ce mai mare. Jimmy s-a însurat cu o fată cuminte și drăguță. Jimmy s-a angajat la o agenție de publicitate. Jimmy a început să facă burtă. Nevasta lui Jimmy a rămas însărcinată cu primul dintre cei trei micuți ai familiei Gold și s-au mutat în suburbii. Jimmy și-a făcut prieteni acolo. Jimmy și nevasta lui își invitau vecinii la petreceri. Jimmy se ocupa de grătar și purta un șorț pe care scria BUCĂTARUL ARE ÎNTOTDEAUNA DREPTATE. Jimmy și-a înșelat nevasta și nevasta lui l-a înșelat la rândul ei. Jimmy a început să ia Alka-Seltzer pentru indigestia acidă și niște pastile care se numeau Miltown, pentru mahmureală. Însă, mai presus de orice altceva, Jimmy se apucase să vâneze Dolarul de Aur.

Din ce în ce mai disperat și mai furios s-a simțit Morris pe când citea despre toate aceste fapte dezgustătoare. Presupunea că la fel trebuie să se fi simțit și mama lui atunci când a descoperit că soțul, pe care îl crezuse că stă cumișel sub papucul ei, lichidase toate conturile familiei chiar din perioada când părea a-i respecta întru totul ordinea, fără să ridice nici măcar o singură dată mâna ca să-i șteargă zâmbetul ăla strâmb și sarcastic de pe chipul ei hipereducat.

Morris încă mai trăgea nădejde că Jimmy se va trezi la realitate. Că își va aduce aminte cine era – cine fusese – și că va arunca la gunoi viața aia stupidă și goală pe care o trăia. Dar nu, nici vorbă de așa ceva, pentru că *Alergătorul o lasă mai moale* s-a terminat cu scena în care Jimmy sărbătorea succesul unei campanii publicitare – pentru soluția de curățat Duzzy-Doo, Doamne ferește! – și striga de bucurie: *Să vedeți ce o să fac la anu'!*

La casa de corecție, Morris a fost obligat să facă psihoterapie o dată pe săptămână. Pe psihiatru îl chema Curtis Larsen. Băieții îi ziceau Curtis-Plictis. Curtis-Plictis încheia fiecare ședință de psihoterapie cu aceeași întrebare: „Cine este de vină pentru că ai ajuns aici, Morris?”

Majoritatea băieților, chiar și aceia bătuti rău de tot în cap, cunoșteau răspunsul corect la întrebarea asta. Îl cunoștea și Morris, însă refuza să-l dea. Așa că răspundea de fiecare dată: „Maică-mea e de vină.”

La ultima ședință, cu câteva zile înainte de eliberarea lui Morris, Curtis-Plictis și-a strâns mâinile pe birou și l-a privit lung câteva secunde, fără să scoată vreun cuvânt. Morris știa că domnul Curtis-Plictis voia să-l facă să-și plece privirea. Și refuză să o facă.

— În profesia mea, a zis într-un final Curtis-Plictis, există un termen care denumește felul în care răspunzi. Respingerea culpei. Te vei întoarce aici dacă vei continua să respingi propria-ți culpă? Aproape sigur că nu. În câteva luni vei împlini optsprezece ani, așa că data viitoare când vei mai da o lovitură – și, crede-mă, *va fi* o dată viitoare – vei fi judecat ca adult. În afară de cazul în care ești de acord să te schimbi. Deci, te întreb pentru ultima oară: cine este de vină pentru că ai ajuns aici?

— Maică-mea, a răspuns Morris fără să șovăie.

Nu respingea niciun fel de culpă proprie. Spunea purul adevăr. Logica lui era incontestabilă.

De la cincisprezece și până la șaptesprezece ani, Morris a citit și recitat obsesiv primele două cărți ale trilogiei Gold, subliniind pasaje și făcând adnotări. A recitat doar o singură dată *Alergătorul o lasă mai moale* și a fost nevoit să strângă

din dinți ca să reușească să ajungă până la final. Ori de câte ori lua romanul acela în mână, parcă avea o ghiulea din plumb în burtă din cauză că știa ce anume avea să se întâmple. Și astfel s-a întâmplat că ura lui față de creatorul lui Jimmy Gold s-a făcut tot mai mare. Cum de și-a permis Rothstein să-l distrugă în halul ăsta pe Jimmy? Cum de nu l-a lăsat să moară în culmea gloriei și l-a pus să *trăiască*? Să facă compromisuri și să o ia pe scurtătură și să creadă că a rămas un rebel dacă se culcă cu târfa aia care vindea cosmeticele Amway?

Morris s-a gândit să-i scrie o scrisoare lui Rothstein, în care să-l roage – ba nu, să-i *pretindă* – să se justifice. Dar aflase din articolul de fond al revistei *Times* că nenorocitul ăla de scriitor nici măcar nu se ostenea să citească scrisorile de la admiratori, darămite să le răspundă.

Așa cum Ricky-Hippy îi va spune, ani mai târziu, lui Pete Saubers, majoritatea tinerilor și tinerelor care se îndrăgostesc de operele unui anume scriitor – fanii lui Vonnegut, ai lui Hesse, ai lui Brautigan și ai lui Tolkien – sfârșeau prin a-și găsi noi idoli. Și, oricât de tare l-ar fi deziluzionat *Alergătorul o lasă mai moale*, același lucru i s-ar fi putut întâmpla și lui Morris. Însă înainte de a avea această șansă a avut loc scandalul cu jigodia aia care părea hotărâtă să-i strice viața din cauză că nu mai era în stare să-și înfigă ghearele în bărbatul care i-o stricase pe a ei. Jigodia pe nume Anita Bellamy, cu visul ei spulberat în privința Premiului Pulitzer, cu părul ei vopsit blond și cu zâmbetul ei strâmb și sarcastic.

În timpul vacanței din februarie 1973, Anita Bellamy a frunzărit toate cele trei romane cu Jimmy Gold într-o singură zi. Cărțile *lui*, cărțile *lui personale*, pe care ea și-a permis să le ia de pe raftul din camera lui. Când Morris a ajuns acasă, cărțile erau împrăștiate pe măsuța de cafea. *Alergătorul în acțiune* se îmbiba cu apa scursă de pe paharul ei cu vin. Acesta a fost unul dintre foarte puținele momente ale adolescenței lui în care Morris a rămas fără cuvinte.

Nu la fel stăteau lucrurile în cazul Anitei.

— Un an întreg mi-ai împuiat capul cu romanele astea, așa

că m-am decis să văd și eu ce-i așa de nemaipomenit la ele.

Sorbi din pahar și continuă:

— Și m-am gândit să le citesc, dacă tot sunt liberă săptămâna asta. Mi-am închipuit că o să-mi ia mai mult de o zi, dar adevărul e că nu au cine știe ce *conținut*, nu ți se pare?

— Ai...

Pe Morris îl îneca furia.

— Ai intrat în camera mea!

— Nu te deranjează dacă intru ca să-ți schimb patul sau să-ți aduc hainele curate și frumos împăturite. Doar nu te-ai gândit că Zâna Spălătoreasă face treburile astea?

— Cărțile sunt ale mele! Erau pe raftul meu special! N-aveai niciun drept să le iei de acolo!

— Am să le pun bucuroasă la loc. Nu-ți face griji, nu am umblat la revistele pe care le ții sub pat. Știu că băieții au nevoie... să se distreze.

Morris făcu câțiva pași pe picioare țepene și strânse cărțile cu mâini amorțite. De pe coperta spate a romanului *Alergătorul în acțiune* picura apa de la afurisitul ăla de pahar vărsat de ea. Și își spuse: Dacă tot a trebuit să se ude un volum al trilogiei, de ce n-a fost *Alergătorul o lasă mai moale*?

— Recunosc că sunt niște artefacte destul de interesante.

Începuse iarăși să vorbească pe tonul ăla al ei de prelegere.

— Măcar au calitatea de a demonstra dezvoltarea unui scriitor destul de mediocru. Primele două sunt exagerat de puerile, la fel cum pueril este și *Tom Sawyer* în comparație cu *Huckleberry Finn*, însă ultimul volum – chiar dacă nu-i la nivelul romanului lui Twain – demonstrează un *real* progres.

— Ultimul e de *căcat!* urlă Morris.

— Nu este cazul să ridici vocea la mine, Morris. Nu este cazul să *ragi*. Poți să-ți aperi punctul de vedere și fără să faci asta.

Și iarăși apăru zâmbetul acela pe care-l detesta el atât de mult, zâmbetul acela subțire și acru.

— Purtăm o simplă discuție, atâta tot.

— *Nu vreau să discut nimic cu tine!*

— Dar *ar fi bine* să o faci, exclamă Anita, continuând să

zâmbească. Din moment ce mi-am petrecut ziua – nu am să spun că mi-am *irosit* ziua – încercând să înțeleg ce este în capul egoistului meu fiu cu pretenții de intelectual, care are doar medii de șase la școală.

Se opri și-l așteptă să-i răspundă. Dar Morris nu spuse nimic. Erau capcane pretutindeni. Anita Bellamy îl putea juca pe degete atunci când voia și acum exact asta îi era intenția.

— Am observat că primele două volume sunt zdrențuite, că foile aproape se desprind din cotor, atât de mult le-ai citit și răsцитit. Și ai subliniat pasaje și ai făcut însemnări ample care dovedesc înmugurirea – nu am să zic *înflorirea*, pentru că nu se poate numi astfel, cel puțin nu încă – unei gândiri agere și analitice. Însă al treilea roman pare aproape nou și nu ai subliniat nimic în el. Nu ți-a plăcut ce s-a întâmplat cu eroul tău, nu-i așa? Nu-ți mai place Jimmy de când el și, prin transfer de logică, autorul s-au maturizat.

— Și-a vândut sufletul!

Morris încleștase pumnii. Obrajii îi ardeau la fel ca în ziua în care se luase Womack de el în fața celorlalți copii din cantină. Însă atunci Morris reușise să-i dea un pumn zdravăn elevului mai mare și voia să reușească asta și acum. Avea nevoie de așa ceva.

— Rothstein *l-a pus* să-și vândă sufletul! Și dacă nu ești în stare să pricepi asta înseamnă că ești o *proastă!*

— Ba nu.

Zâmbetul dispăruse. Privindu-l țintă, Anita Bellamy se aplecă și își puse paharul pe mäsută.

— Aici greșești tu. Un romancier bun nu-și *pune* personajele să facă nimic. El doar se mulțumește să le urmeze. Un romancier bun nu creează întâmplări, ci e martor la ele și apoi descrie ce a văzut. Un romancier bun înțelege că este doar un secretar, nu Dumnezeu.

— Nu așa era personajul lui Jimmy. Boul ăla de Rothstein l-a schimbat! L-a transformat într-un obiect de batjocură! L-a făcut să fie ca... să fie ca toată lumea!

Morris își dădu seama cât de neconvingătoare erau argumentele lui și se urî pentru asta. Și o urî și pe mama lui

care-l făcuse să apere o poziție care nu avea nevoie să fie apărată – pentru că asta era clar pentru oricine, chiar dacă n-ar avea decât jumătate de creier și oarece simțăminte.

— Morris!

Aproape în șoaptă. Aproape cu blândețe.

— Pe vremuri mi-am dorit să fiu varianta feminină a lui Jimmy, exact așa cum tu îți dorești acum să fii el. Jimmy Gold, sau altcineva aidoma lui, reprezintă insula unde se autoexilează majoritatea adolescenților până când vârsta copilăriei se transformă în vârsta maturității. Ce trebuie să înțelegi tu – ce a înțeles, în cele din urmă și Rothstein, deși a avut nevoie de trei cărți pentru asta – este că, de regulă, cei mai mulți dintre noi ajungem să fim ca toată lumea. Așa mi s-a întâmplat și mie.

Se uită în jur și adăugă:

— Altminteri de ce am locui acum pe Sycamore Street?

— Pentru că ai fost proastă și l-ai lăsat pe tata să fure tot ce aveam!

Anita Bellamy tresări (*cu asta am lovit-o, am lovit-o zdravăn!* jubilă Morris), dar chiar atunci reapăru zâmbetul strâmb și sarcastic. Ca o bucată de hârtie care arde într-o scrumieră.

— Recunosc că vorbele tale au un grăunte de adevăr, deși este o dovadă de răutate să mă faci pe mine vinovată de povestea asta. Te-ai întrebat vreodată din *ce cauză* ne-a furat taică-tu tot ce aveam?

Morris nu-și pusese întrebarea asta, așa că rămase tăcut.

— Pentru că a refuzat să se maturizeze. Taică-tu e un Peter Pan burtos care a găsit o fătucă de jumătate din anii lui, dornică să se joace de-a Tinker Bell mai ales în pat.

— Pune-mi cărțile la loc sau aruncă-le în găleata de gunoi, spuse Morris cu o voce pe care de-abia și-o mai recunoștea și care, spre marele lui dezgust, semăna foarte mult cu cea a tatălui său. Nu-mi pasă. Plec de aici și n-am să mă mai întorc.

— O, dar eu cred că ai să te întorci, zise Anita Bellamy.

Și a avut dreptate, însă a trecut un an până la întoarcerea lui, iar atunci ea nu-l mai cunoștea. Presupunând că îl

cunoscuse vreodată.

— Și cred că ar trebui să mai citești al treilea roman de câteva ori.

A fost nevoită să ridice vocea ca să spună și restul, pentru că el deja se repezise pe coridor, aproape orbit de emoțiile atât de puternice care îl copleșiseră.

— Caută compasiune! Așa a făcut Rothstein și *ultima carte i-a adus mântuirea!*

O amuți pocnetul puternic al ușii de la intrare.

Cu capul în jos, Morris a mers normal până a ajuns pe trotuar și acolo a luat-o la fugă. La trei străzi distanță se afla un centru comercial unde era și un magazin cu băuturi. Acolo s-a așezat să aștepte pe rastelul pentru biciclete din față. Primii doi tipi pe care i-a abordat l-au refuzat fără prea multe explicații (deși al doilea i-a aruncat un zâmbet pe care și-ar fi dorit să i-l șteargă de pe mușchi cu pumnii). Al treilea bărbat pe care l-a văzut era îmbrăcat cu haine de căpătat și schiopăta vizibil. A fost de acord să-i cumpere o sticlă de jumătate în schimbul a doi dolari, sau una de un litru pentru cinci. Morris a optat pentru sticla de un litru și a început să bea din ea lângă pârâul care traversa terenul lăsat în paragină dintre străzile Sycamore și Birch. Soarele începuse deja să coboare spre asfințit. După aceea nu și-a mai amintit cum s-a dus în Sugar Heights cu mașina furată, dar nu încape îndoială că, odată ajuns acolo, a intrat în ceea ce Curtis-Plictis numea cu mare încântare „un megarahat”.

Cine este de vină pentru că ai ajuns aici?

Probabil că și boschetarul care cumpărase un litru de whisky unui minor avea o oarecare vină, dar vina cea mai mare era a mamei sale. Un singur lucru bun ieșise din toată povestea asta: atunci când a fost pronunțată sentința, nu s-a mai văzut nici urmă din zâmbetul acela strâmb și sarcastic. În sfârșit reușise să i-l șteargă de pe chip.

În timpul perioadelor de izolare din închisoare (cel puțin câte una în fiecare lună), Morris stătea culcat în pat, cu mâinile sub cap și se gândea la cel de-al patrulea roman cu Jimmy Gold, întrebându-se dacă acolo se afla izbăvirea pe

care și-o dorise cu înfocare după ce citise *Alergătorul o lasă mai moale*. Își regăsise oare Jimmy vechile speranțe și visuri? Își reaprinsese el vechea văpaie? Măcar de-ar mai fi ținut caietele la el încă două zile! Chiar și una!

Însă nu era prea convins că John Rothstein ar fi putut să facă verosimilă o asemenea revenire. Din propriile observații (părinții săi constituind primele exemple în acest sens), Morris înțelesese că, dacă flacăra din suflet apucă să se stingă, atunci stinsă rămâne pe veci. Și totuși se mai întâmpla ca unii oameni să se *schimbe*. Își amintea că îi pomenise odată de posibilitatea asta lui Andy Halliday, în timpul uneia dintre numeroasele lor discuții din pauza de prânz. Se întâmplase la „Ceșcuța fericită”, în apropiere de „Grissom Books”, unde lucra Andy, nu la multă vreme după ce Morris abandonase facultatea pentru că își dăduse seama că pretensele studii superioare de acolo erau doar vorbe în vânt.

— Nixon s-a schimbat, zise Morris. Bătrânul anticomunist a stabilit relații comerciale cu China. Și a mai fost și Lyndon Johnson, care a trimis în Congres Legea drepturilor civile. Dacă până și o hienă rasistă și bătrână ca el și-a putut schimba petele, probabil că orice este posibil.

— Politicienii!

Andy strâmbă din nas ca la un miros urât. Era un individ slăbănog, cu părul tuns periută, cu doar câțiva ani mai mare decât Morris.

— *Ăștia* se schimbă din oportunism, fără nicio legătură cu idealismul. Oamenii obișnuiți nici măcar asta n-o fac. Nu sunt în stare. Sunt pedepsiți dacă refuză să se poarte cum trebuie. Și după aia, după pedeapsă, încep și zic „bine, da, domnule” și se conformează ordinelor ca niște roboței ce sunt. Uite ce s-a întâmplat când a fost povestea din Vietnam. Ce-au pățit ăia care protestau la adresa războiului. Majoritatea duc acum vieți anoste, de mici burghezi. Sunt grași, fericiți și-i votează pe republicani. În schimb, ăia care au refuzat să se supună sunt la pușcărie. Sau îi caută

poliția, cum e cazul lui Katherine Ann Power²⁶.

— Cum poți să spui că Jimmy Gold e un om *obișnuit*?! exclamă stupefiat Morris.

Andy se uitase la el cu un aer superior.

— Mă lași? Toată povestea lui nu este decât o călătorie epică derivată din excepționalismul nației ăsteia. Scopul culturii americane este acela de a oferi *standarde*, Morris. Ceea ce presupune că oamenii extraordinari trebuie aduși la același nivel cu ceilalți și exact asta i s-a întâmplat și lui Jimmy. Pentru numele lui Dumnezeu, el ajunge să lucreze în publicitate! Ce alt agent ar fi fost capabil să vândă mai bine standardele americane în țara asta întoarsă cu curu-n sus? Țsta-i mesajul principal al lui Rothstein.

Clătină din cap și continuă:

— Dacă optimism vrei să găsești într-o carte, atunci apucă-te să citești romanțurile din colecția Harlequin.

Morris credea că Andy îl contrazice doar de dragul discuției. În spatele ochelarilor cu rame din бага ardeau ochi de zelot, dar Morris ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Andy și știa că fanatismul lui se referă la cărți ca obiecte, nu la poveștile și ideile din paginile lor.

Luau prânzul împreună cam de două, trei ori pe săptămână, de obicei la „Ceșcuța veselă”, alteleori pe băncile din Government Square, vizavi de librăria „Grissom Books”. În timpul unuia dintre aceste prânzuri a adus Andrew Halliday pentru prima oară vorba despre zvonurile conform cărora John Rothstein continuase să scrie, dar că își exprimase foarte clar în testament dorința ca toate manuscrisele ce aveau să fie găsite după moartea lui să fie arse în întregime.

— Nu! strigase atunci Morris, lovit drept în inimă. Niciodată! Nu se poate! Nu-i așa că nu se poate?

Andy ridică din umeri.

— Dacă așa scrie în testament, atunci tot ce a scris de

---

²⁶ Katherine Ann Power – infractoare aflată mulți ani pe lista FBI-ului cu cei mai căutați infractori (n.tr.).

când a ieșit din viața publică se va transforma în cenușă.

— Fabulezi!

— Sunt de acord că s-ar putea să fie doar niște zvonuri, dar negustorii de cărți sunt convinși că Rothstein a scris în continuare.

— Negustorii de cărți... repetase Morris cu scepticism.

— Avem și noi sursele noastre, Morris. Uite, menajera lui Rothstein îi face cumpărăturile, da? Și nu cumpără doar alimente. O dată pe lună sau la o lună și jumătate, femeia aia se duce la librăria „White River Books” din Berlin, cel mai apropiat orășel din zonă, de unde ridică toate cărțile comandate de Rothstein prin telefon. Și le-a spus librarilor de acolo că tipul scrie zilnic de la șase dimineața și până la două după-amiaza. Iar proprietarul librăriei le-a povestit chestia asta altor negustori cu care s-a întâlnit la Târgul de Carte din Boston și uite așa s-a răspândit vestea.

— Sfinte Sisoe! murmurase Morris.

Conversația aceasta avusese loc în luna iunie a anului 1976. Ultima carte a lui Rothstein care văzuse lumina tiparului se numea „Tarta perfectă cu banane” și apăruse în 1960. Și, dacă ce spunea Andy era adevărat, atunci John Rothstein adunase manuscrise inedite vreme de șaisprezece ani. La o medie fie ea și de opt sute de cuvinte pe zi, asta ar fi însemnat... Morris nu reuși să facă socoteala în minte, dar era convins că însemna foarte mult.

— Sfinte Sisoe e o reacție foarte corectă, îl aprobă Andy.

— Păi, e *nebun* dacă cere să i se ardă manuscrisele după moarte!

— Așa sunt toți scriitorii.

Acum Andy se aplecase peste masă și zâmbea de parcă ar fi avut de gând să spună un banc bun. Și poate că așa era. Din punctul lui de vedere.

— Uite ce cred eu: cineva ar trebui să pornească într-o misiune de salvare. Poate chiar tu, Morris. La urma urmei, tu ești fanul lui numărul unu.

— Ba nu, îl contrazise Morris. Nu mai sunt, după ce i-a făcut ce i-a făcut lui Jimmy Gold.

— Calmează-te, băiete. Nu-l poți învinovăți pentru că și-a

ascultat muza.

— Normal că pot.

— Atunci, ai putea să furi manuscrisele alea, zâmbi în continuare Andy. Ca formă de protest în numele literaturii americane. Fură-le și adu-mi-le mie. O să le țin o vreme la păstrare și după aia o să le vând. Dacă nu sunt doar niște bălmăjeli senile, ar putea să ne aducă un milion de dolari. Și o să-l împărțim frățește. Jumi-juma.

— O să ne prindă.

— Nu prea cred, îi răspunsese atunci Andy Halliday. Există metode prin care nu ne va da nimeni de urmă.

— Și câtă vreme ai de gând să aștepți până să le vinzi?

— Câțiva ani, spusese Andy pe un ton nepăsător și fluturând din mână de parcă ar fi fost vorba doar de câteva ore. Cinci sau șase.

O lună după discuția aceasta, sătul până peste cap de viața pe Sycamore Street și obsedat de gândul la manuscrisele alea, Morris și-a îndesat bagajele în Volvo-ul lui rablagit și s-a dus la Boston, unde s-a angajat la o firmă de construcții care avea în derulare câteva proiecte în suburbiile orașului. Munca aceasta fizică și grea aproape l-a doborât la început, dar treptat i s-au întărit mușchii (puțin însă, nu că ar fi avut vreodată șanse să semene cu Popeye Marinarul) și a început să se descurce binișor. Și-a făcut și doi prieteni: Freddy Dow și Curtis Rogers.

L-a sunat pe Andy o singură dată:

— Chiar ai fi *în stare* să vinzi manuscrisele lui Rothstein?

— Bineînțeles. Nu imediat, așa cum mi-aduc aminte că ți-am spus, dar ce contează? Noi suntem tineri. El e bătrân. Timpul va fi de partea noastră.

Da. Iar timpul acela îi va permite să citească tot ce scrisese Rothstein de la „Tarta perfectă cu banane”. Profitul – fie el și de jumătate de milion – era un amănunt neesențial. Nu sunt mercenar, își spunea Morris. Nu mă interesează Dolarul de Aur. Mi se rupe de el. Dă-mi atât cât să nu mor de foame – o alocație, ceva – și am să fiu foarte mulțumit.

Pentru că eu sunt un *literat*.

La sfârșit de săptămână se ducea cu mașina până la

Talbot Corners, New Hampshire. Din 1977, i-a luat cu el și pe Curtis și Freddy. Încetul cu încetul, un plan a prins formă în mintea lui. Unul simplu. Pentru că planul simplu este cel mai bun. Furi și fugi.

De-a lungul secolelor, filosofii au căutat să afle sensul vieții, rareori ajungând la aceeași concluzie. Și Morris a studiat subiectul în timpul anilor lungi ai detenției sale, dar interesul lui era unul mai degrabă practic decât cosmic. Voia să afle sensul vieții în termeni legali. Adică ce anume presupunea o condamnare pe viață. Iar ce a aflat a fost nițeluş cam schizo. În unele state, condamnarea pe viață însemna să stai în pușcărie până dădeai colțul, fără șansa de a fi eliberat pentru bună purtare. În câteva state, o asemenea eliberare se lua în discuție după o perioadă de doar doi ani. În altele, perioada aceasta era de cinci, șapte, zece sau cincisprezece ani. În statul Nevada, eliberarea condiționată se acorda (sau nu) pe baza unui sistem complicat de puncte acumulate în anii de detenție.

În anul 2001, un om condamnat la închisoare pe viață în penitenciarele americane petrecea în medie treizeci de ani și patru luni în spatele gratiilor.

În statul în care era închis Morris, legiuitorii creaseră propria lor variantă esoterică a sentinței pe viață, fundamentată pe datele demografice ale zonei. În 1979, anul în care Morris a fost condamnat, media duratei de viață a americanului obișnuit era de șaptezeci de ani. La vremea respectivă Morris avea douăzeci și trei de ani. Prin urmare, putea considera că își va achita datoria față de societate în patruzeci și șapte de ani.

În cazul în care nu va fi eliberat condiționat.

Prima oară a fost considerat eligibil pentru eliberare în anul 1990. La audiere s-a prezentat și Cora Ann Hooper. Era îmbrăcată într-un taior sobru de culoare albastră. Părul încărunțit și-l ridicase într-un coc dureros de strâns. Pe genunchi ținea o geantă mare și neagră. A relatat cum Morris Bellamy o înhățase atunci când ea trecea pe lângă aleea din spatele Tavernei Shooter's și o imobilizase, declarându-i

intenția de a o „regula până o să-i zboare fulgii”. Le-a mai povestit apoi celor cinci membri ai Comisiei de Eliberare Condiționată cum o lovise cu pumnii și îi spârsese nasul atunci când ea reușise să declanșeze alarma dispozitivului de alertă pe care îl avea în poșetă. A menționat și faptul că el duhnea a băutură și că îi rânise abdomenul cu unghiile atunci când îi sfâșiase lenjeria intimă. Le-a spus cum Morris „încă mă mai strângea de gât și îmi făcea rău cu organul lui” când a apărut polițistul Ellenton și l-a tras de pe ea. A spus în fața comisiei că a avut o tentativă de suicid în 1980 și că încă mai făcea psihoterapie. A spus în fața comisiei că se simte mult mai bine de când Iisus Hristos a devenit mântuitorul ei personal, însă coșmarurile nu au dispărut. Nu, a răspuns ea la întrebarea membrilor comisiei, nu s-a căsătorit niciodată. Numai gândul la sex îi dădea atacuri de panică.

Așa s-a făcut că lui Morris nu i s-a acordat eliberarea condiționată. În aceeași seară a primit printre gratiile celulei o hârtie pe care erau trecute mai multe motive, însă primul deriva din principala afirmație a Corei Ann Hooper: *Victima susține că încă mai suferă.*

Putoarea!

Hooper a mai apărut și în 1995. Și apoi din nou, în 2000. În '95 a fost îmbrăcată cu același taior albastru. În anul sfârșitului de mileniu – până atunci deja se îngrășase cu cel puțin douăzeci de kilograme – a purtat un taior cafeniu. În 2005, taiorul a fost cenușiu, iar pe etajera pieptului i se odihnea o cruce mare și albă. La fiecare apariție a avut cu ea aceeași geantă mare și neagră. Probabil că înăuntru avea dispozitivul de alertă. Poate și un spray lacrimogen. Nu a fost citată la audieri; a venit din proprie inițiativă.

Și și-a spus povestea.

Eliberarea condiționată nu i-a fost acordată. Principalul motiv de pe hârtie era că: *Victima susține că încă mai suferă.*

Mi se rupe! și-a spus Morris. Mi se rupe!

Poate că nu i se rupea în întregime, dar, *of Doamne!*, cât își mai dorea s-o fi ucis în noaptea aia.

După treizeci de ani de detenție, Morris ajunsese un scriitor căutat de toată lumea – în micuța lume a închisorii Waynesville, era deja un autor de mare succes. Scria scrisori de dragoste pentru neveste și iubite. Scrisori pentru copiii celorlalți pușcăriași, în care avusese de câteva ori ocazia să confirme că Moș Crăciun există. Scria cereri de angajare pentru deținuții care aveau să iasă curând de acolo. Scria lucrările condamnaților care făceau cursuri online sau care încercau să-și ia diploma de absolvire a liceului. Nu era avocat penal, dar uneori scria scrisori din partea colegilor lui către avocați reali, explicând extrem de convingător fiecare caz și prezentând motivele pentru care apelul era absolut necesar. În unele situații, avocații cei reali au fost impresionati de scrisorile respective și – conștienți și de sumele ce le-ar fi putut intra în buzunare în urma câștigării unui proces de condamnare nedreaptă – au dat curs cererilor lui. Pe măsură ce ADN-ul a început să capete tot mai multă importanță în cazul procedurilor de apel, Morris a fost nevoit să le scrie din ce în ce mai des lui Barry Scheck și Peter Neufeld, fondatorii organizației non-profit Innocence Project. Una dintre aceste scrisori a dus, în cele din urmă, la eliberarea unui mecanic auto (cu normă întreagă) și borfaș (cu jumătate de normă) pe nume Charles Roberson, care se afla în Waynesville de douăzeci și șapte de ani. Roberson a căpătat libertatea; Morris a căpătat recunoștința eternă a lui Roberson și nimic altceva... dacă nu punem la socoteală și creșterea fulminantă a reputației sale, ceea ce *nu* era chiar lucru de nimic. Trecuse multă vreme de când fusese violat.

În 2004, Morris a scris cea mai frumoasă scrisoare din viața lui, pentru care a făcut patru ciorne până când i-a plăcut cum sună. Scrisoarea aceasta îi era adresată Corei Ann Hooper. În ea, Morris îi spunea că îl chinuiau zilnic remușcări îngrozitoare pentru fapta comisă și se jura că, dacă ar fi eliberat condiționat, și-ar petrece tot restul vieții încercând să-și ispășească acest unic act de violență din întreaga lui viață, act comis din cauza beției care îi luase mințile.

„Aici am participat de patru ori pe săptămână la întrunirile

Alcoolicilor Anonimi! Și acum eu însumi sunt îndrumător pentru șase alcoolici și consumatori de droguri «reformați». Intenționez să continui această muncă și în libertate, la Centrul de Reabilitare St Patrick, din cartierul de nord. Am avut parte de o renaștere spirituală, doamnă Hooper, și l-am primit pe Iisus în viața mea. Înțelegeți cât de important este pentru mine, deoarece știu că și dumneavoastră îl socotiți pe Hristos mântuitorul dumneavoastră. «Iartă-ne nouă greșelile noastre», a spus El, «așa cum iertăm și noi greșităilor noștri». Vreți să mă iertați, vă rog mult? Nu mai sunt omul care v-a făcut atât de mult rău în noaptea aceea. Sufletul meu a fost primestit. Mă rog să-mi răspundeți la scrisoare.»

Ruga i-a fost ascultată zece zile mai târziu. Pe plic nu era trecută adresa expeditorului, ci doar numele *C.A. Hooper*. Morris nu a fost nevoit să-l deschidă, pentru că se ocupase de treaba asta un bou de la departamentul administrativ al închisorii, care avea obligația de a verifica corespondența deținuților. Înăuntru era o singură coală de hârtie. În colțul din dreapta sus și cel din stânga jos, erau desenate pisicuțe pufoase care se jucau cu un ghem din sfoară cenușie. Foaia nu conținea nicio formulă de introducere, ci doar o singură propoziție scrisă la mijlocul ei:

„Sper să putrezești acolo!”

Scârba a apărut și la audierea din anul următor. Acum purta ciorapi medicinali, iar gleznele i se revărsau peste marginile pantofilor comozi. Parcă era o coțofană supraponderală și vindicativă. Și-a spus încă o dată povestea și încă o dată cererea lui de eliberare condiționată a fost respinsă. Pentru că Morris fusese un deținut model, pe procesul-verbal al audierii era trecut acum un singur motiv: *Victima susține că încă mai suferă.*

Morris a încercat să se convingă că i se rupe și s-a întors în celulă. Nu era chiar un apartament de lux, ci doar o cutiuță de doi metri pe doi jumate, dar măcar acolo erau cărți. Iar cărțile reprezentau evadarea lui. Cărțile reprezentau libertatea. Stătea culcat pe patul tare și îngust, imaginându-și cât de mult i-ar plăcea să rămână singur cincisprezece minute cu Cora Ann Hooper și un polizor unghiular.

În perioada aceea Morris muncea în biblioteca penitenciarului, fapt care a constituit o minunată schimbare în bine a vieții lui. Gardienilor nu le păsa cum își cheltuiește alocația de mizerie, așa că s-a putut abona la *The American Bibliographer's Newsletter*. A reușit să facă rost și de câteva cataloage gratuite de la anticarii de cărți din țară. Foarte des se anunța vânzarea la prețuri exagerat de mari a unor cărți scrise de John Rothstein. Morris a devenit suporter al cărților lui, așa cum unii deținuți erau suporterii ai unor echipe de fotbal sau baseball. Valoarea majorității scriitorilor scădea după moartea acestora, însă erau câțiva norocoși ale căror opere deveneau mai scumpe. Rothstein făcea parte dintre aceștia. Când și când mai apărea prin cataloage câte o carte cu autograful lui. În ediția de Crăciun, 2007, a anticariatului lui Bauman, un exemplar din *Alergătorul*, cu dedicație pentru Harper Lee²⁷, avea prețul de 17.000 de dolari.

În timpul anilor petrecuți în închisoare, Morris a urmărit și știrile din ziarul local și apoi, odată cu schimbările tehnologice aduse de secolul douăzeci și unu, a început să fie atent și la diferite site-uri. Așa a aflat că nu se încheiase încă procesul care avea ca obiect apartenența terenului viran dintre străzile Sycamore și Birch, iar vestea aceasta l-a bucurat nespus. Până la urmă tot avea să iasă din pușcărie și atunci își va găsi cufărul exact acolo unde îl lăsase, printre rădăcinile groase ale copacului de pe mal. Însă valoarea aproape astronomică la care ajunseseră caietele acelea avea din ce în ce mai puțină importanță pentru el.

Pe vremuri fusese tânăr și probabil că s-ar fi bucurat de toate lucrurile care le iau mințile bărbaților când picioarele le sunt puternice și boașele ferme: călătorii și femei, mașini și femei, case mari ca acelea din Sugar Heights și femei. Acum nici nu mai visa la ele, iar ultima femeie cu care făcuse sex contribuia esențial la rămânerea lui în pușcărie. Era în stare să sesizeze ironia situației. Însă nu-l deranja. Toate visele

---

²⁷ Nelle Harper Lee – scriitoare americană, autoarea romanului *Să ucizi o pasăre cântătoare* (n.tr.).

tinereții dispar, îți pierzi puterea și agerimea vederii și tâmpenia aia de sexappeal, dar literatura rămâne veșnică. Iar asta îl aștepta pe el: un univers pierdut, nevăzut până acum decât de ochiul creatorului lui. Dacă nu va apuca să descopere și el acest univers decât la șaptezeci de ani, atunci așa să fie. Și mai erau acolo și banii – toate plicurile alea cu bancnote. Firește, nu era o avere colosală, dar o sumă suficientă ca să-și poată duce zilele.

Am pentru ce să trăiesc, își spunea el. Câți de aici mai pot susține asta, mai cu seamă atunci când li se fleșcăiesc coapsele și scula li se ridică doar când trebuie să facă pipi?

Morris i-a scris de câteva ori lui Andy Halliday, care acum era mândrul *proprietar* al unei librării-anticariat – așa scria în *American Bibliographer's Newsletter*. Mai aflase și că vechiul lui amic intrase cel puțin o dată în bucluc, atunci când încercase să vândă un exemplar furat al celei mai faimoase cărți publicate de James Agee, dar reușise să evite condamnarea. Păcat! Morris l-ar fi primit cu dragă inimă la Waynesville pe curistul ăla dat cu colonie. Aici erau mulți băieți răi, care ar fi fost mai mult decât dispuși să-l babardească pentru că așa le-o cerea Morris Bellamy. Eh, vise! Chiar dacă Andy ar fi fost condamnat, probabil că s-ar fi ales doar cu o amendă. În cel mai rău caz, ar fi fost trimis la închisoarea aia de fițe din vestul statului, unde se duc toți hoții cu pretenții de mari intelectuali.

Andy nu i-a răspuns la niciuna din scrisori.

În 2010, coțofana lui personală a revenit la audieri, îmbrăcată în taior negru, ca pentru propria-i înmormântare. Care va avea loc destul de curând, dacă nu încerca să slăbească puțin, și-a zis cu răutate Morris. Acum, Corei Ann Hooper îi atârnau fălcile unsuroase până în dreptul gâtului, ochii îi erau aproape îngropați în pungi de grăsime, pielea îi era pământie. Își înlocuise veșnica geantă neagră cu una albastră, dar restul era neschimbat. Coșmaruri! Psihoterapie! Viață distrusă din cauza bestiei cu chip de om care i-a ieșit în cale de pe alee în noaptea aceea fatidică! Și așa mai departe, bla-bla-bla.

N-ai depășit încă faza cu violul ăla nenorocit? a întregat-o

Morris în gând. Nu ai de gând să mergi *niciodată* mai departe?

Morris s-a întors în celulă spunându-și: Mi se rupe. Mi se rupe tare de tot.

În 2010 a împlinit cincizeci și cinci de ani.

Într-o zi din luna martie 2014, un gardian l-a scos pe Morris din bibliotecă. Stătea la biroul principal și citea pentru a treia oară *Pastorala americană*. (Din punctul lui de vedere, acesta era de departe cel mai bun roman al lui Philip Roth.) Gardianul i-a zis că e chemat la administrația penitenciarului.

— De ce? îl întrebă Morris, ridicându-se de pe scaun.

De regulă, convocarea la administrație nu era o veste tocmai bună. De obicei acolo te așteptau niște polițiști care îți cereau să dai în gât pe câte cineva și, dacă refuzai să cooperezi, începeau să te amenințe cu tot felul de represalii.

— Audierea pentru eliberarea condiționată.

— Nu se poate, spuse Morris. E o greșeală. Comisia se întrunește pentru mine abia anul viitor.

— Așa mi-au zis, așa îți zic și eu ție, îi replică gardianul. Dacă nu vrei să te raportezi, găsește pe cineva să-ți țină locul și mișcă-ți curu' unde ți-am spus.

Comisia de Eliberare Condiționată – alcătuită acum din trei bărbați și trei femei – se reunise în sala de ședințe. Philip Downs, consilierul juridic al comisiei, era al șaptelea membru. El a citit o scrisoare venită din partea Corei Ann Hooper. O scrisoare absolut uluitoare. Putoarea avea cancer. Asta era vestea bună, dar cea care i-a urmat a fost încă și mai și. Își retrăgea toate obiecțiile față de eliberarea lui Morris Bellamy. Spunea că îi pare rău că a așteptat atât de mult până să facă gestul acesta. Apoi Downs a citit o altă scrisoare, venită de la Centrul de Cultură și Artă din Midwest. Pe scurt, CCAM. De-a lungul anilor, centrul cultural angajase o mulțime de pușcăriași eliberați condiționat și erau dispuși să-l primească și pe Morris Bellamy de la începutul lui mai, în caz că și el va fi eliberat. Îi ofereau o jumătate de normă în cadrul departamentului de

arhivare și operare calculator.

— Dat fiind comportamentul corespunzător din ultimii treizeci și cinci de ani și luând în considerare scrisoarea doamnei Hooper, spuse Downs, am hotărât că este bine să supun cazul tău comisiei cu un an mai devreme. Doamna Hooper ne informează că nu mai are mult timp de trăit și sunt convins că și-ar dori să încheie acest capitol din viața ei.

Se întoarse către ceilalți membri ai comisiei.

— Care este decizia dumneavoastră, doamnelor și domnilor?

Morris știa deja care era decizia doamnelor și domnilor, altminteri nu ar fi fost adus aici. Votul a fost 6-0 în favoarea eliberării condiționate.

— Ce părere ai, Morris? îl întrebă apoi Downs.

În mod normal, Morris avea vorbele la el, însă acum era mult prea năucit ca să mai poată vorbi. Nici nu a fost nevoie, pentru că a izbucnit imediat în plâns.

Două luni mai târziu, după ședințele obligatorii de consiliere de dinaintea eliberării și cu puțin înainte de a începe lucrul la CCAM, Morris a ieșit pe Poarta A a penitenciarului Waynesville și a pătruns în lumea liberă. Avea în buzunar banii câștigați în treizeci și cinci de ani de muncă în vopsitoria de textile, atelierul de mobilă și bibliotecă. Adică două mii șapte sute de dolari și ceva mărunțiș.

Nu îl mai împiedica nimeni și nimic să ajungă la caietele lui Rothstein.

PARTEA A DOUA

PRIETENI VECHI

1

Kermit William Hodges – doar Bill, pentru prieteni – merge cu mașina pe Airport Road. Are geamurile deschise și radioul pornit și cântă împreună cu Bob Dylan: „Îți trebuie multe ca să râzi, nu-ți trebuie decât un tren ca să plângi”. Are șaiszeci și șase de ani, deci nu-i tocmai un puiuț, însă arată destul de bine pentru unul care a trecut printr-un atac de cord și a supraviețuit. A slăbit douăzeci de kilograme de la episodul acela și nu mai mănâncă porcăriile care îl ucideau puțin câte puțin cu fiecare îmbucătură.

Vrei să apuci șaptezeci și șapte de ani? l-a întrebat cardiologul. Asta s-a întâmplat la primul control petrecut la două săptămâni după ce-i puseseră pacemakerul. Dacă vrei, atunci renunță la costițele de porc și la gogoși. Împrietenește-te cu salatele.

Adică iubește salatele ca pe tine însuși. Nasol sfat, însă Hodges l-a luat foarte în serios. Pe scaunul de lângă el este o pungă albă din hârtie și în pungă este o salată. Va avea timp berechet s-o mănânce și să bea niște apă plată până la aterizarea avionului lui Oliver Madden. Presupunând că Madden va veni. Holly Gigney l-a asigurat că Madden este deja pe drum – a făcut rost de planul lui de zbor de pe un site care se cheamă AirTracker –, dar este foarte posibil ca Madden să miroasă că i se pregătește ceva și să o apuce în altă direcție. Activează în zona infracțională de destulă vreme, iar tipii de soiul ăsta au un simț al mirosului extrem de bine instruit.

Hodges intră pe drumul de acces către terminalul principal și parcare cu durată limitată și merge mai departe, urmând indicatoarele care zic: MĂRFURI și COMPANIA SIGNATURE AIR și THOMAS ZANE AVIATION. Se îndreaptă către aceasta din urmă. Compania „Thomas Zane Aviation” este un operator independent de curse aeriene, înghesuit – aproape la propriu – în umbra clădirii mult mai mari a Signature Air de alături. Buruieni năvălesc la aer din asfaltul crăpat al micuței parcări, ocupată acum doar pe primul rând, cel

rezervat unui număr de vreo zece, douăsprezece mașini de închiriat. Printre automobilele modeste și de dimensiuni mijlocii tronează un Lincoln Navigator negru, cu geamuri fumurii. Hodges crede că acesta este un semn bun. Tipului pe care îl urmărește îi place să trăiască pe picior mare – trăsătură comună printre jegurile societății. Chiar dacă omul lui poartă costume de o mie de dolari bucata, tot jeg rămâne.

Hodges ocolește parcare și oprește pe sensul giratoriu de lângă ea, în fața unui semn pe care scrie EXCLUSIV PENTRU ÎNCĂRCARE ȘI DESCĂRCARE MARFĂ.

Hodges speră să încarce.

Se uită la ceas. Unsprezece fără un sfert. Își aduce aminte de mama lui care obișnuia să spună: Trebuie întotdeauna să ajungi mai devreme la întrevederile importante. Amintirea îi aduce un zâmbet pe buze. Își scoate iPhone-ul de la curea și sună la birou. I se răspunde imediat:

— Agenția „Ce-am găsit al meu să fie”, bună ziua, spune Holly.

Zice mereu numele firmei, indiferent cine este la telefon – acesta este unul dintre micuțele ei ticuri. Și are multe.

— Tu ești, Bill? Ai ajuns la aeroport? Ai ajuns?

Lăsând la o parte ticurile ei, Holly Gibney cea de acum este mult diferită de aceea pe care a cunoscut-o Hodges în urmă cu patru ani la înmormântarea mătușii ei. Iar toate schimbările sunt în sens bun. Cu toate că iar fumează pe furis; i-a simțit mirosul de tutun în răsuflare.

— Am ajuns, îi răspunde el. Spune-mi că o să am noroc.

— Norocul n-are nicio legătură, îi răspunde ea. AirTracker este un site demn de încredere. Poate dorești să știi că există șase mii patru sute douăsprezece avioane în spațiul aerian al Statelor Unite chiar în acest moment. Nu-i interesant?

— Absolut fascinant. Aterizarea lui Madden a rămas programată tot pentru unșpe jumate?

— Unsprezece treizeci și șapte, mai exact. Ți-ai lăsat pe birou laptele degresat. L-am pus înapoi în frigider. Laptele degresat se acrește extrem de repede în zilele călduroase, așa să știi. Chiar și într-un mediu cu aer condiționat cum este biroul nostru acum.

Ea l-a cicălit pe Hodges ca să instaleze aerul condiționat. Holly este o cicălitoare de excepție atunci când vrea.

— Hai noroc, Holly! spune el. Mi-am luat o apă plată.

— Mulțumesc frumos. Eu îmi beau cola dietetică. A sunat Barbara Robinson. Voia să vorbească cu tine. Părea foarte serioasă. I-am spus să te sune după-amiază. Sau ai s-o suni tu pe ea.

În vocea femeii se strecură o notă de nesiguranță.

— Am făcut bine? M-am gândit că nu vrei să-ți ții mobilul ocupat acum.

— Ai făcut foarte bine, Holly. A zis despre ce e vorba?

— Nu.

— Sun-o și spune-i că am să iau legătura cu ea imediat ce îmi termin treaba aici.

— Ai să fii prudent, da?

— Așa sunt mereu.

Deși Holly știe prea bine că nu este tocmai adevărul-adevărat. Acum patru ani era cât pe ce să zboare la ceruri și el, și fratele Barbarei, Jerome, și Holly... iar verișoara lui Holly chiar *murise* într-o explozie, dar asta se întâmplase înainte. Hodges, aproape îndrăgostit de Janey Patterson la vremea respectivă, încă mai plânge după ea. Și încă își mai reproșează moartea ei. Acum se îngrijește și pentru că știe că este bine, dar și pentru că este convins că așa ar fi dorit Janey.

Îi spune lui Holly să rămână pe metereze și își pune iPhone-ul înapoi la curea, unde pe vremuri ținea pistolul Glock. Pe vremuri, adică înainte să devină Det. Pens. După ce s-a pensionat, uita în permanență pe unde și-a pus telefonul mobil, însă zilele acelea au apus. Acum nu mai poartă o insignă de detectiv, dar nici nu poate spune că o duce prea rău. De fapt, o duce destul de bine. Agenția „Ce-am găsit al meu să fie” prinde în năvod mai mult plevușcă, însă astăzi este vorba despre un ton roșu, iar Hodges este în culmea fericirii. Îl așteaptă o recompensă mare, dar nu asta-i lucrul cel mai important. A fost făcut să prindă răufăcători ca Oliver Madden și intenționează să continue pe drumul ăsta cât va mai avea ceva vlagă în el. Cu nițel noroc, s-ar putea să

mai aibă parte de încă opt sau nouă ani și vrea să se bucure de fiecare clipă. Crede că Janey și-ar fi dorit și asta pentru el.

Mda, parcă o aude spunând și parcă o vede cum își încrețește nasul la el așa cum numai ea știa să o facă.

Și Barbara Robinson a trecut pe lângă moarte în urmă cu patru ani; și ea a fost la concertul ăla nenorocit, împreună cu mama ei și un grup de prietene. Barbs a fost o copilă veselă și fericită, iar acum a devenit o adolescentă veselă și fericită – o întâlnește atunci când ia cina la familia Robinson, ceea ce se întâmplă tot mai rar în ultimul timp, pentru că Jerome e plecat la facultate. Sau poate că tocmai s-a întors acasă pentru că e vacanța de vară. O va întreba pe Barbara despre fratele ei atunci când o s-o sune. Hodges speră ca nu cumva copila să fi dat de vreun necaz. Puțin probabil. Barbara este un copil prin definiție bun, genul care ajută bătrânelele să treacă strada.

Hodges își despachetează salata, o acoperă cu iaurt fără calorii și începe să înfulece. Îi e foame. Și este foarte bine că îi e foame. Foamea este un semn de sănătate.

2

În schimb, lui Morris Bellamy nu îi este deloc foame. La prânz nu poate să înghită decât o chiflă cu brânză topită. Și nici pe aia nu o termină. După ieșirea din pușcărie mânca exact ca un porc – hamburgeri uriași, gogoși cu zahăr, multe felii de pizza, toate felurile după care tânjise după gratii. Până într-o noapte când a stat încovoiat deasupra closetului și și-a vărsat și sufletul acolo, pentru că avusese proasta inspirație să facă o vizită la cârciuma Señor Taco din Lowtown, cartierul rău famat al orașului. Niciodată nu avusese vreo problemă cu mâncarea mexicană în tinerețe, iar tinerețea părea să-i fi trecut doar de câteva ceasuri, însă o noapte întreagă petrecută în genunchi ca să se roage la altarul de porțelan a fost de ajuns ca să-l facă să înțeleagă adevărul: Morris Bellamy are cincizeci și nouă de ani, Morris Bellamy bate la porțile bătrâneții. Cei mai buni ani ai vieții și i-a petrecut vopsind jeanși, lăcuind mese și scaune ce aveau

să fie vândute în prăvălia din fața închisorii Waynesville și scriind scrisori pentru un șir nesfârșit de tâmpiței ratați și îmbrăcați în salopete portocalii.

Acum se află într-o lume pe care de abia dacă o mai recunoaște. O lume în care filmele sunt proiectate pe ecrane colosale, care se cheamă IMAX²⁸. O lume în care oamenii merg pe stradă cu telefoanele la urechi sau cu ochii holbați la niște ecrane minuscule. În toate magazinele sunt instalate camere de luat vederi, iar prețurile celor mai banale produse – o franzelă, de exemplu, care costa cincizeci de cenți la condamnarea lui – sunt halucinant de mari. Nimic nu mai este la fel. Are senzația că orbecăie ca un orb prin lumea aceasta necunoscută. A rămas mult, foarte mult în urmă și știe că mintea lui, obișnuită cu privarea de libertate, nu va reuși să se readapteze. Așa cum nici corpul lui nu va reuși. Și-l simte țeapăn când se dă jos din pat dimineața și îl doare tot atunci când se duce la culcare; presupune că-i vorba despre un început de artrită. Și și-a pierdut tot apetitul după noaptea aia de coșmar în care i-a fost rău (când se oprea din vomitat, scotea zeamă maro pe partea cealaltă).

Cel puțin apetitul pentru mâncare și l-a pierdut. S-a gândit la femei – cum să nu se gândească, din moment ce sunt peste tot, iar cele mai tinere umblă pe stradă mai mult despuiate din cauza temperaturilor ridicate ale verii? –, însă la vârsta lui ar trebui să le plătească pe cele sub treizeci de ani și ar încălca regulile eliberării condiționate dacă ar păși într-unul dintre stabilimentele unde se încheie asemenea tranzacții. Dacă ar fi prins, s-ar pomeni înapoi în Waynesville și caietele lui Rothstein tot îngropate și necitite ar rămâne.

Știe că sunt tot acolo unde le-a ascuns el, iar asta-i face situația și mai insuportabilă. Dorința de a le dezgropa și de a le citi a fost o constantă exasperantă în viața lui, la fel ca un fragment de melodie care, odată intrat în cap, nu se mai dă dus de acolo (*Îmi trebe o fată să nu mă nebuneeaaască*). Până acum a făcut totul ca la carte, așteptând ca ofițerul

---

²⁸ *Image MAXimum* – lb. engl. (n.tr.).

supraveghetor să se relaxeze și să-l trateze nițeluș mai îngăduitor. Așa spunea evanghelia după Warren „Duck” Duckworth, primită moștenire de Morris înaintea primei audieri pentru eliberarea condiționată și, de asemenea, înaintea primei apariții a zeiței răzbunării, pe numele ei Cora Ann Hooper.

— La început tre’ să fii super-atent, îi zisese Duck. Ca și când ai merge pe ouă. Că, vezi tu, păcătosu’ ăla o să apară când nici nu te aștepți. Crede-mă că nu te mint. Dacă-ți vine să faci vreo chestie care să te bage la Comportament Suspect – asta-i o rubrică din dosaru’ tău – tre’ să aștepți până *după* ce supraveghetoru’ tău îți face o vizită-surpriză. Pe urmă, s-ar putea să meargă. Pricepi?

Morris a priceput.

Și Duck avusese dreptate.

3

După mai puțin de o sută de ore petrecute în libertate (mă rog, în *semi-libertate*), Morris a venit seara în blocul vechi unde locuia și l-a găsit pe ofițerul supraveghetor așezat pe prag și fumând o țigară. Căsoiul din ciment, acoperit cu graffiti, pe care locatarii îl numeau Conacul lui Belfegor, era un acvariu subvenționat de stat, în care fuseseră înghesuiți foști alcoolici și narcomani, precum și indivizi eliberați condiționat, așa cum era el. Morris se întâlnise cu ofițerul supraveghetor la prânz și, după câteva întrebări de rutină și un *Pe săptămâna viitoare*, fusese trimis pe drumul lui. Acum era seara aceleiași zile, nu săptămâna viitoare, nici măcar *ziua* viitoare, dar uite-l cum îl aștepta în fața casei.

Ellis McFarland era un domn foarte negru și foarte mătăhălos, cu abdomenul în pantă și capul chel. Acum era îmbrăcat cu o pereche de jeanși (probabil confecționați dintr-un pogon de material) și un tricou Harley-Davidson, măsura XXL. Își pusese alături rucsacul vechi și ponosit.

— Salut, Morrie! spuse el și lovi locul de lângă pulpa lui enormă. Ia un loc.

— Bună seara, domnule McFarland!

Morris se așeză, simțind că îl doare pieptul de la bătăile puternice ale inimii. Te rog, fă să fie vorba doar despre un caz de Comportament Suspect, se rugă el în gând, chiar dacă habar n-avea ce anume făcuse ca să se încadreze la această rubrică. Te rog, fă să nu mă trimită înapoi, nu acum, când sunt atât de aproape.

— Pe unde mi-ai umblat, colega? Terminii munca la patru. Acu-i trecut de șase.

— M-am... m-am oprit să mănânc un sandvici. La „Ceșcuța fericită”. Nici nu mi-a venit să cred când am văzut că n-au demolat-o încă.

Îndruga verzi și uscate. Era incapabil să se oprească chiar dacă știa că așa vorbesc cei care sunt amețiți de băutură sau droguri.

— Și ai avut nevoie de două ore ca să mănânci un sandvici? Da' cât era de mare? Avea un metru?

— Nu, era un sandvici normal. Cu șuncă și brânză. M-am așezat pe o bancă în Government Square și acolo l-am mâncat. Am dat și niște firimituri la porumbeii din piață. Așa făceam pe vremuri cu un prieten. Și pur și simplu... am pierdut noțiunea timpului.

Foarte adevărat, dar cât de fals suna!

— Ai luat aer, zici, îi sugeră McFarland. Ai savurat libertatea. Atâta tot?

— Da.

— Atunci, știi ce zic eu? Zic că ar fi bine să mergem amândoi sus și mai zic că acolo ai să-mi dai o mostră de urină. Doar ca să fiu eu convins că nu te-ai apucat să savurezi alt fel de libertate.

Bătu ușor cu palma în rucsacul de alături și continuă:

— Am trusa cu mine. În caz că pișu nu ți se face albastru, n-am să te mai deranjez și am să te las să te bucuri de seara asta minunată. Presupun că nu ai nicio obiecție la propunerea mea, nu?

— Nu.

Morris parcă era beat de ușurare.

— Am uitat să-ți zic că am să fiu de față când ai să faci pișulică în pahar. La asta ai vreo obiecție?

— Nu.

Treizeci și cinci de ani Morris tot urinase în fața unor străini. Așa că era obișnuit.

— Nu. Este în regulă, domnule McFarland.

Ofițerul supraveghetor își aruncă țigara în șanț, își luă rucsacul și se ridică în picioare.

— În cazul ăsta, eu zic că o să ne lipsim de testul ăsta.

Morris căscă gura la el.

McFarland îi zâmbi.

— Sunt mulțumit de tine, Morrie. Cel puțin deocamdată. Ce zici?

Morris rămase fără cuvinte câteva clipe. Apoi își dădu seama ce aștepta matahala de la el.

— Vă mulțumesc, domnule McFarland.

Ofițerul supraveghetor ciufuli părul omului pe care îl avea în grijă, un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el și spuse:

— Bravo, bun băiat! Pe săptămâna viitoare!

Mai târziu, Morris își repetă la nesfârșit în minte acel *bravo, bun băiat!* rostit cu atâta superioritate. Stătea cu ochii ațintiți la cele câteva obiecte ieftine de mobilier din cameră și la cele câteva cărți pe care primise permisiunea să le ia cu el din purgatoriu și asculta zgomotele ca de grădină zoologică din jur – urletele și bufniturile făcute de vecinii lui. Se întrebă și dacă McFarland avea idee cât de mult îl urăște el și ajunsese la concluzia că avea.

Bun băiat. Curând o să fac șazeci de ani, dar sunt băiatul bun al lui Ellis McFarland.

Se întinse pe pat, rămase acolo un timp, apoi se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, gândindu-se la ultima parte a sfatului primit de la Duck: *Dacă-ți vine să faci vreo chestie care să te bage La Comportament Suspect, tre' să aștepți până după ce supraveghetoru' îți face o vizită-surpriză. Pe urmă s-ar putea să meargă.*

Morris se hotărî brusc și își trase iute pe el jeanșii și geaca. Coborî la parter cu liftul care putea a urină, merse două cvartale până la cea mai apropiată stație de autobuz și îl așteptă pe acela pe care scria NORTHFIELD. Din nou inima

începuse să-i bată de două ori mai repede decât normal și se tot gândea că domnul McFarland era pe urmele lui. Și că domnul McFarland își zicea: *Am să mă întorc, acum că l-am păcălit. Am să mă întorc ca să văd ce pune la cale băiatul ăsta rău.* Puțin probabil, firește. Domnul McFarland ajunsese deja acasă și acum lua cina cu nevasta și cu cei trei copii la fel de mătăhăloși ca și el. Însă lui Morris gândul că l-ar urmări nu-i ieșea din cap.

Și dacă se întoarce și mă întreabă unde am fost? O să-i zic că am vrut să-mi revăd casa. Simplu, nu? În cartierul ăla nu există nici cărciumi și nici baruri deocheate, ci doar două prăvălii, câteva sute de case construite după Războiul din Coreea și mai multe străzi cu nume de copaci. O mahala încă afundată în criză. Plus un teren viran de câteva cvartale, prizonier al unui proces nesfârșit, dickensian.

Coborî din autobuz pe Garner Street, în apropiere de biblioteca unde își petrecuse atât de multe ceasuri în copilărie. Biblioteca aceasta fusese refugiul lui, deoarece băieții mai mari care voiau să-l bată se fereau de ea la fel cum Superman se ferește de kryptonită. Străbătu pe jos cele nouă cvartale până pe Sycamore Street și chiar zăbovi puțin în fața fostei sale case. I se părea la fel de tristă ca pe vremuri, dar așa arătau toate casele din partea aceasta a orașului. Totuși, gazonul din față fusese tuns și zugrăveala părea destul de nouă. Aruncă o privire spre gara unde își ascunsese Biscayne-ul în urmă cu treizeci și șase de ani, departe de ochii iscoditori ai doamnei Muller. Își aduse aminte cum căptușise cu plastic cufărul, pentru ca nu cumva caietele să se deterioreze din cauza umezelii. Foarte bună idee fusese asta, dacă te gândești cât de mult au stat îngropate.

La numărul 23 erau aprinse luminile. Oamenii care locuiau acolo – familia Sauber, așa aflase el din căutările pe internet făcute în biblioteca penitenciarului – erau acasă. Se uită la fereastra din partea dreaptă a etajului, cea care dădea spre aleea din față, și se întrebă cine era acum în camera lui. Probabil un copil care, în timpuri degenerate ca acestea, s-ar putea să fie mult mai interesat de jocurile de pe telefon decât

de literatură.

Morris trecu mai departe, dădu colțul pe Elm Street, apoi merse mai departe pe Birch. Când ajunse la Centrul de Recreere pentru Tineret (închis deja de doi ani din cauza reducerilor bugetare – lucru pe care îl aflase tot de pe internet), se uită cu prudență în jur, observă că ambele trotuare erau pustii și se grăbi să ajungă în partea laterală a clădirii din cărămidă. Acolo, ferit de privirile unui eventual trecător, porni într-o fugă cam obosită peste terenurile de baschet – în paragină, dar care păreau folosite în continuare – și peste terenul de baseball acoperit cu bălării.

Răsărise luna, aproape plină și suficient de strălucitoare ca să-i formeze umbra alături. În față avea acum talmeș-balmeșul de tufe și copaci piperniciți, cu ramurile împletite și sufocați de lipsa de spațiu. Unde era poteca? Crezuse că se afla în locul corect, dar nu reușea să o vadă. O luă la goană spre dreapta fostului teren de baseball, aidoma unui câine care încearcă să urmărească un miros prea vag. Îi bubuia din nou inima, iar gura și-o simțea uscată și amară. Una era să-și viziteze vechiul cartier, dar cu totul altceva era să se afle aici, în spatele clădirii abandonate a Centrului de Recreere. Pentru că asta cu siguranță ar fi putut fi considerată o dovadă de Comportament Suspect.

Tocmai era pe punctul de a renunța, când observă într-un tufiș o pungă goală de chipsuri. Dădu la o parte crengile și... evrica, iată poteca! Cu toate că părea doar o umbră a celei de acum treizeci și șase de ani. Perfect logic, își spuse Morris. Probabil că mai erau niște copii care o foloseau, însă foarte puțini acum, după închiderea Centrului. Iar asta era o veste bună pentru el. Deși Centrul fusese deschis în majoritatea anilor pe care el îi petrecuse în Waynesville. Adică multă lume trecuse în perioada asta pe lângă cufărul lui îngropat.

Porni pe potecă cu pași înceți, oprindu-se de fiecare dată când intra luna în nori și reluându-și drumul când ieșea de acolo. După cinci minute auzi murmurul blând al pârâului. Deci și el rămăsese la locul lui.

Morris ajunse pe mal. Luna era fix deasupra apei care lucea precum mătasea neagră. Acum nu mai ezită când veni

vorba să recunoască pe malul celălalt copacul sub care își îngropase cufărul. Crescuse și se aplecase spre pârâu. De sub el se vedeau vreo două rădăcini noduroase care ieșiseră puțin din pământ. În rest, totul era la fel.

Morris traversă pârâul așa cum o făcea pe vremuri: din piatră în piatră, aproape fără să-și ude pantofii. Se uită cu prudență în jur – știa bine că este singur, căci ar fi auzit dacă mai era cineva prin zonă, dar îi devenise o a doua natură acest obicei deprins în pușcărie – și se așeză în genunchi sub copac. Cu o mână începu să smulgă buruienile de acolo, în vreme ce cu mâna cealaltă se ținea de o rădăcină ca să nu cadă. Îl asurzea zgomotul șuierător al propriei respirații.

Curăță locul și apoi se apucă să sape, aruncând la o parte pietrele mai mari sau mai mici. Intrase până la cot cu mâna în pământ când atinse ceva tare și neted cu vârful degetelor. Atunci își sprijini fruntea înfierbântată de una dintre rădăcinile groase și închise ochii.

Era acolo.

Cufărul lui încă mai era acolo.

Mulțumesc, Doamne!

Deocamdată era suficient. Era tot ce putea să facă și, of, Dumnezeuule, cât de ușurat se simțea. Aruncă pământul înapoi în groapă și împrăștie pe deasupra ei câteva frunze moarte de pe mal. Curând locul acesta va fi din nou năpădit de buruieni – buruienile cresc foarte repede, mai ales vara – și ele îi vor termina treaba.

Odată ca niciodată, în niște vremuri mai libere, ar fi mers pe potecă până pe Sycamore Street, pentru că pe acolo se ajungea mai repede la stația de autobuz. Însă acum nu mai putea face asta, deoarece curtea din spate, unde dădea poteca, aparținea familiei Sauber. Dacă îl vedea cineva acolo și suna la poliție, era foarte posibil să se întoarcă la Waynesville chiar mâine, cu încă cinci ani adăugați la sentința inițială, ca să-i poarte noroc în viață.

Așa că se întoarse pe Birch Street, se asigură că trotuarele erau tot pustii și se îndreptă către stația de autobuz de pe Garner Street. Îl dureau picioarele, iar mâna cu care săpase era zgâriată și umflată, dar se simțea cu o sută de kilograme

mai ușor. Era tot acolo! Era sigur că așa va fi, dar cât de dulce era dovada!

Întors la Conacul lui Belfegor, își spălă bine mâinile de pământ, se dezbracă și se întinse pe pat. Era un zgomot infernal în clădire, însă nu la fel de mare ca acela din Aripa D a penitenciarului Waynesville, mai ales în nopțile cu lună plină, ca aceasta. Morris adormi aproape instantaneu.

Acum că s-a convins, trebuie să fie prudent – acesta a fost ultimul său gând.

Mai prudent ca niciodată.

4

Și a fost prudent aproape o lună; a fost punctual dimineața la slujbă și s-a întors devreme seara la Conacul lui Belfegor. Singura persoană de la Waynesville cu care se întâlnește este Charlie Roberson, eliberat cu ajutorul lui Morris, care i-a scris cererea pentru proba de ADN. Iar Charlie nu poate fi considerat răufăcător, pentru că a fost nevinovat tot timpul. Cel puțin nevinovat de crima pentru care fusese închis.

Șeful lui Morris de la CCAM este un dobitoc umflat și încrezut, care habar nu are de computere, dar face cam la șazeci de mii de dolari pe an. Pe puțin șazeci. Și Morris? Unșpe dolari pe oră. Trăiește din bonuri de masă și locuiește la etajul nouă, într-o cămăruță nu cu mult mai mare decât celula în care și-a petrecut așa-zișii „cei mai frumoși ani ai vieții”. Morris nu poate să jure că nu sunt microfoane la locul lui de muncă, dar n-ar fi surprins să afle că sunt. Are sentimentul că sunt microfoane ascunse prin toate cotloanele Americii.

Viața lui este de tot rahatul și cine-i de vină pentru asta? În fața Comisiei de Eliberare Condiționată a mărturisit iar și iar că-i doar vina lui; învățase de la Curtis-Plictis cum se joacă jocul ăsta al vinovăției. Uneori alegerile proaste devin o necesitate. Dacă nu-ți făceai *mea culpa* în fața lor, rămâneai să putrezești acolo, indiferent ce ar fi scris în scrisoare vreo putoare mâncată de cancer care spera că așa va putea intra

în grațiile lui Iisus. Morris n-avea nevoie să audă asta de la Duck. S-o fi născut el noaptea, cum se spunea, dar nu azi-noapte.

Însă *chiar* fusese vina lui?

Ori vina bouului de colo?

Peste drum și vreo patru case mai jos de banca unde șade Morris cu chifla nemâncată în mână, un chelios obez se rostogolește maiestuos din anticariatul „Ediții rare”, după ce a întors anunțul de pe ușă și DESCHIS devine ÎNCHIS. Este a treia oară când Morris îi poate observa programul de la prânz, pentru că marțea lucrează în tura de după-amiază la CCAM. Intră la unu și muncește până la patru, încercând să aducă la zi sistemul arhaic de îndosariere. (Este convins că oamenii care conduc instituția aia știu o grămadă de lucruri despre artă și muzică și teatru, dar nu știu nici zero barat despre Mac Office Manager.) La ora patru va lua autobuzul și se va duce în partea cealaltă a orașului, unde îl aștepta cămăruța aia mizerabilă de la etajul nouă.

Până atunci mai este ceva vreme, iar el se află aici.

Își urmărește vechiul prieten.

Presupunând că totul va decurge la fel ca în celelalte două zile de marți – și Morris nu are motiv să se îndoiască de asta, pentru că vechiul lui amic a fost întotdeauna un om al tabieturilor – înseamnă că Andy Halliday va merge (în fine, se va *legăna*) pe Lacemaker Lane până la o cafenea care se cheamă „Jamais Toujours”. Ce nume de tot căcatul! Nu înseamnă absolut nimic, dar sună al dracului de pretențios. Așa cum este și Andy, nu?

Vechiul prieten al lui Morris, cel cu care dezbătuse opera lui Camus și a lui Ginsberg și a lui John Rothstein în timpul multor pauze de cafea și prânzuri la pachet, s-a îngrășat cu cel puțin cincizeci de kilograme. Ochelarii cu ramă de baga au fost înlocuiți de unii scumpi, făcuți la comandă; pantofii lasă impresia că ar fi costat mai mult decât a reușit să strângă el în treizeci și cinci de ani de muncă grea la pușcărie. Însă Morris e aproape sigur că vechiul lui prieten nu s-a schimbat în mod esențial. Năravul din fire n-are lecuire, asta-i o altă vorbă de demult. O dată nemernic

fandosit, pe veci nemernic fandosit.

Andrew Halliday, proprietarul anticariatului „Ediții rare”, merge în direcție opusă față de locul unde se găsește Morris, însă acesta nu s-ar fi îngrijorat nici dacă ar fi traversat strada și ar fi venit drept spre el. Pentru că, în fond, ce ar fi văzut? Un domn cam bătrâior, îngust la umeri, cu pungi sub ochi, păr cărunt și rar și îmbrăcat cu o haină sport ieftină și cu niște nădragi gri încă și mai ieftini, cumpărați de la magazinul săracilor. Vechiul lui prieten și-ar plimba burta cea mare pe lângă el fără să-l învrednicească nici măcar cu o privire, darămite cu două.

Le-am spus ăloră din Comisia de Eliberare ce voiau să audă, își spune Morris. Am fost obligat să o fac, dar este vina ta că mi-am pierdut toți anii ăia, este numai și numai vina ta, muist poponar și fudul ce ești! Alta ar fi fost situația dacă aș fi fost arestat pentru moartea lui Rothstein și a partenerilor mei. Dar n-a fost așa. Nu mi s-a pus nici măcar o singură întrebare despre domniile Rothstein, Dow și Rogers. Am pierdut cei mai frumoși ani ai vieții din cauza unui act forțat și neplăcut de împerechere pe care nici nu mi-l amintesc. Și de ce s-a întâmplat asta? Pentru că eram pe alee, în loc să fi rămas în cârciumă, atunci când a apărut putoarea aia de Hooper. Dar am fost dat afară din cârciumă pentru că am dat cu piciorul în tonomat. Am dat cu piciorul în tonomat din același motiv pentru care intrasem în cârciumă: pentru că eram furios pe *tine*.

Zic să mă cauți cu caietele astea pe la începutul secolului douăzeci și unu. Bineînțeles, dacă le vei mai avea.

Morris se uită după Andy, strânge pumnii și își spune: Ca o fetiță te-ai purtat în ziua aia. Ca o tipă sexy, dar neîncepută, care-i de acord să se urce cu tine pe bancheta din spate a mașinii și care zice doar *da, iubitul, oh, da, ah, da, te iubesc atât de mult*. Pană îți bagi mâna sub fusta ei. Și atunci strânge din genunchi atât de tare că zici că ți-a rupt încheietura și începe să zică *nu, nu, vai, nu, ia mâna de pe mine, ce fel de fată crezi că sunt?*

Măcar ai fi putut da dovadă de mai mult tact, i se adresează Morris în gând. Puțină diplomație m-ar fi ajutat să

nu pierd toți anii ăștia. Dar n-ai avut așa ceva pentru mine, nu? Nici măcar un bravo n-ai fost în stare să-mi zici, că asta ar fi presupus ceva curaj. N-ai știut să-mi spui decât *nu care cumva să încerci să dai vina pe mine*.

Vechiul său prieten pășește cu pantofii lui de firmă în „Jamais Toujours”, unde fără doar și poate că șeful de sală îi va pupa cu mult entuziasm dosul obez. Morris aruncă o privire la chifla din mână și se gândește că ar trebui s-o termine – sau măcar să ia cu dinții brânza topită dinăuntru însă simte un nod mare în stomac și înțelege că nu ar face bine. Așa că se va duce la CCAM și își va petrece după-amiaza încercând să facă oarece ordine în sistemul lor de arhivare dat al dracului de tare peste cap. E conștient că nu a făcut bine întorcându-se pe Lacemaker Lane – care nu mai este străduța calmă de pe vremuri, ci un fel de mall de fițe în aer liber, unde este interzisă circulația mașinilor – și mai știe și că marțea viitoare probabil că se va așeza pe aceeași bancă. Și marțea cealaltă. Dacă nu-și va recupera caietele până atunci. Asta l-ar face să iasă din transă. Și nu va mai fi nevoie să-și bată capul cu vechiul lui prieten.

Se ridică de pe bancă și aruncă în coșul din apropiere chifla nemâncată. Se uită spre „Jamais Toujours” și murmură:

— Ești penibil, prietene. Pe bune că ești. Și pentru doi cenți...

Ba nu.

Nu.

Doar caietele contează acum și, dacă Charlie Roberson va fi de acord să-l ajute, atunci se va duce după ele chiar mâine-seară. E *convins* că Charlie îl va ajuta. Pentru că îi este dator vândut, iar Morris intenționează să-i ceară să-și plătească datoria. Știe și că ar trebui să mai aștepte până când Ellis McFarland va fi absolut sigur că stă în banca lui și își va îndrepta atenția în altă parte, dar este pur și simplu prea mare atracția pe care o exercită cuffărul asupra lui. Și-ar dori să se răzbune pe jigodia aia umflată care se îndeasă acum cu feluri simandicoase de mâncare, dar răzbunarea nu este la fel de importantă ca al patrulea roman cu Jimmy

Gold. Ba chiar s-ar putea ca în caietele alea să fie și al cincilea! Morris știe că-i puțin probabil, dar asta nu-l împiedică să sper. Caietele alea sunt scrise din scoarță-n scoarță. Se duce în stația de autobuz, aruncând o ultimă privire otrăvită spre „Jamais Toujours” și spunându-și: N-ai să afli niciodată ce noroc ai avut.

Prieten vechi.

5

Cam tot atunci când Morris Bellamy își aruncă la gunoi chifla și pornește spre stația de autobuz, Hodges își termină salata și își zice că ar mai mânca încă două. Pune ambalajul din polistiren și furculița din plastic în punga pe care o așază la picioarele scaunului de alături, gândindu-se că va trebui să țină minte să o arunce mai târziu la gunoi. Îi place noua lui mașină (un Prius care nu are nici cincisprezece mii de kilometri la bord) și face tot posibilul să o păstreze curată. Holly a ales-o. „Ai să consumi mai puțină benzină și ai să protejezi mediul”, i-a explicat ea. Femeia aceasta, care pe vremuri abia dacă avea curaj să iasă din casă, îi dictează acum ce să facă în multe domenii ale vieții lui. Poate că ar lăsa-o mai moale dacă ar avea un iubit, însă Hodges știe că una ca asta nu se va întâmpla în veci. Așa că el este cam tot ce va avea Holly în materie de prieteni.

Bine că te iubesc, Holly, își spune el, altminteri aș fi nevoit să teucid.

Aude zumzetul unui avion care vine la aterizare, se uită la ceas și vede că s-a făcut unsprezece treizeci și patru. Se pare că Oliver Madden va fi punctual. Minunat! Hodges este și el adeptul punctualității. Își ia sacoul sport de pe bancheta din spate și iese din mașină. Haina nu stă tocmai bine pe el din cauză că în buzunarele din față are niște obiecte grele.

În umbra copertinei de deasupra intrării este mai răcoare cu cel puțin zece grade. Hodges își scoate ochelarii cei noi din buzunar și cercetează cerul la vest. Avionul, care până acum a fost doar un punct negru pe seninul de deasupra, se umflă, devine o pată și imediat ia forma din fotografiile scoase la

imprimantă de către Holly: un Beechcraft KingAir 350, fabricat în 2008, roșu cu dungi negre. O mie două sute de ore de zbor și opt sute cinci aterizări. Cea de acum va fi numărul opt-zero-șase. Preț de vânzare estimat la patru milioane și ceva mărunțiș.

Un bărbat în combinezon de lucru iese pe ușa principală. Se uită mai întâi la mașina lui Hodges și apoi la el.

— Aici parcare e interzisă.

— Dar astăzi e puțină activitate, spune politicos Hodges.

— Astea-s regulile, domnule.

— Plec curând.

— Curând nu-i totuna cu acum. Zona asta e pentru camioane și livrări. Tre' să folosești parcare.

Avionul KingAir plutește spre capătul pistei, la o înălțime de doar câțiva metri de Planeta Pământ. Hodges întinde un deget în direcția lui.

— Vezi avionul ăla, domnule dragă? Individul care-l pilotează este un ticălos fără pereche. Mai mulți oameni îl tot caută de mai mulți ani.

Tipul în combinezon de lucru rumegă informația, în timp ce ticălosul fără pereche aterizează lin, stârnind pe pistă doar un nor micuț de praf albastru-cenușiu. Și Hodges, și tipul în combinezon se uită după avionul care dispare în spatele clădirii Zane Aviation. Apoi tipul – probabil un mecanic – se întoarce către Hodges.

— Ești polițist?

— Nu, răspunde Hodges, dar pe aproape. Și sunt prieten cu câțiva președinți.

Întinde pumnul. Printre degete se vede o bancnotă cu chipul președintelui Ulysses Grant. Cincizeci de dolari.

Mecanicul întinde mâna să o ia, dar se răzgândește brusc.

— O să fie scandal?

— Nu, spune Hodges.

Acum tipul în combinezon acceptă banii.

— Trebuie să-i aduc Lincolnul chiar acolo unde ai parcat matală. De-aia am făcut tãmbãlãu.

Hodges se gândește și nu i se pare o idee proastă.

— Ce-ar fi să faci chiar așa cum ți s-a cerut? Trage

frumușel în spatele mașinii mele. Și după aia caută-ți de treabă în altă parte vreo cînșpe minute.

— Păi, mereu am câte ceva de făcut în Hangarul A, este de acord tipul în combinezon. Stai puțin, sper că nu ai vreo armă?

— N-am.

— Da' ăla din avion?

— Nici el.

Hodges este aproape convins că așa stau lucrurile, dar în eventualitatea puțin probabilă că Madden ar *avea* o armă la el, mai mult ca sigur că o ține în bagajul de mână. În fond, chiar dacă ar avea-o în buzunar, nu ar avea nici măcar ocazia s-o scoată de acolo, darămite să tragă cu ea. Hodges se roagă să nu ajungă niciodată atât de bătrân ca să nu se mai poată bucura de florii pe care ți-i dă acțiunea, dar nici nu-l tentează vreo confruntare ca-n filme.

Acum se aude zgomotul ritmic al elicelor avionului care rulează către clădire.

— Ar fi bine să-i aduci Lincolnul aici. După aia...

— Îmi văd de treabă în Hangarul A. Succes!

Hodges îi mulțumește cu o înclinare a capului.

— O zi bună, domnule!

6

Cu mâna dreaptă vărâtă în buzunarul sacoului, Hodges s-a postat în stânga ușilor. Savurează atât umbra, cât și văzduhul parfumat al verii. Inima îi bate puțin mai repede decât ar fi normal, dar nu contează. Așa trebuie să bată. Oliver Madden este genul de hoț care fură cu computerul, nu cu pistolul (Holly a descoperit că escrocul cu pretenții de mare vedetă are opt conturi diferite pe Facebook, fiecare sub alt nume), dar Hodges crede că nu-i bine să creadă tot ce aude. Așa te poți alege cu o chestie nasoală. Aude cum Madden coboară din KingAir și și-l imaginează mergând către terminalul sediului acestei companii aeriene atât de puțin cunoscute. Dar nu, nu merge pur și simplu, ci merge cu pași mari și *siguri*. Pași elastici. Și se duce la birou, unde va face

formele pentru parcare în hangar a prețioasei lui jucărioare cu turbopropulsor. Va alimenta avionul? Poate nu chiar astăzi. Are treabă în oraș. Săptămâna asta trebuie să cumpere licențe pentru jocuri de noroc. Cel puțin, așa își imaginează el că va face.

Apare și Licolnul Navigator, lucind în soare, reflectând fațada clădirii în gemurile-i fumurii, de mafioți. Reflectându-l și pe Hodges... Aoleu! Se retrage mai la stânga. Tipul în combinezon de lucru se dă jos din mașină, îi face cu mâna și pornește spre Hangarul A.

Hodges stă și așteaptă, iar în timpul ăsta se întreabă ce o fi vrut Barbara de la el, ce problemă ar fi putut avea o fetiță așa de drăguță și cu atâți prieteni, încât să-l caute pe el, un bătrân care i-ar putea fi bun. Însă indiferent ce vrea, el o să se dea peste cap ca să o ajute. De ce nu ar ajuta-o? O iubește aproape la fel de mult cât îi iubește pe Jerome și pe Holly. Ei patru au pățimit multe împreună.

Am să rezolv asta mai târziu, își zice el. Deocamdată Madden este prioritatea mea. Nu trebuie să-l scap din ochi.

Ușile se deschid și Oliver Madden iese din clădire. Fluieră binedispus și, da, are pasul elastic al omului care a izbutit să facă orice și-a propus. Este cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât Hodges, deloc mărunț la un metru și aproape nouăzeci. Umeri lați într-un costum ușor de vară, cămașă descheiată la guler. Chipeș, cu trăsături rafinate, amintind cumva de George Clooney, dar și de Michael Douglas. În mâna dreaptă duce o servietă, iar pe umărul stâng îi atârnă o geantă de voiaj. E tuns într-unul din saloanele acelea unde trebuie să-ți faci programare cu o săptămână în avans.

Hodges face un pas înainte. Din cauza orei nu se poate decide dacă să-i spună bună dimineața sau nu, așa că îi urează o zi bună.

Madden se întoarce zâmbind către el.

— La fel și dumneavoastră, domnule. Ne cunoaștem cumva?

— Deloc, domnule Madden, spune Hodges, întorcându-i zâmbetul. Am venit după avion.

Zâmbetul celuilalt se cam ofilește pe la colțuri.

Sprâncenele îngrijit pensate i se încruntă ușor.

— Ce spuneți?

— Avionul, repetă Hodges. Beech King Air 350? Cu zece locuri? Număr de înmatriculare N-unu-unu-patru-D-K? Proprietatea lui Dwight Cramm, din El Paso, Texas?

Zâmbetul nu se șterge, dar, vai, cu cât efort.

— Mă confunzi, prietene. Numele meu este Mallon, nu Madden. James Mallon. Cât despre avion, este foarte adevărat că și eu dețin un King, însă numărul de pe coada lui este N426LL și este proprietate personală. Probabil că ai treabă la Signature Air, uite, clădirea aia de lângă noi.

Hodges dă din cap de parcă Madden ar avea dreptate. Apoi își scoate telefonul, păstrându-și în tot acest timp mâna dreaptă în buzunar.

— Ce-ar fi să-l sunăm pe domnul Cramm, ca să lămurim lucrurile? Mi se pare că ați fost la ferma dumnealui săptămâna trecută. Și i-ați dat un cec pentru două sute de mii de dolari? Plătibili de banca First of Reno?

— Habar n-am despre ce vorbești.

Acum zâmbetul a dispărut de tot.

— Știți care-i treaba? Dânsul vă cunoaște. Ca James Mallon, nu Oliver Madden. Dar v-a identificat imediat atunci când i-am trimis prin fax mai multe fotografii cu suspecți.

Chipul lui Madden este lipsit de orice expresie, iar Hodges își dă seama că tipul nu-i deloc chipeș. De fapt, nici urât nu e. Înalt sau nu, e doar un oarecare: ăsta-i motivul pentru care i-a mers atâta vreme, ăsta-i motivul pentru care i-au reușit toate escrocheriile și a tras în piept chiar și un bandit bătrân cum e Dwight Cramm. E un *oarecare*, își repetă Hodges, ducându-se cu gândul la Brady Hartsfield, care aproape că aruncase în aer o sală de concert plină cu oameni nu atât de demult. Și simte un fior pe șira spinării.

— Ești polițist? îl întreabă Madden, studiindu-l pe Hodges din cap și până în picioare. Nu prea cred. Ești prea bătrân. Dar dacă ești, vreau să-ți văd legitimația.

Hodges îi spune exact ce i-a spus și mecanicului:

— Nu-s chiar polițist, dar pe aproape.

— În cazul ăsta îți urez mult succes, domnule Pe Aproape!

Am niște întâlniri și deja sunt în întârziere.

Pornește spre Lincoln. Nu aleargă, dar merge destul de repede.

— Ați fost foarte punctual, îi zice Hodges cordial, potrivit-și pașii după ai lui.

Imediat după pensionare i-ar fi fost greu să se țină după Madden. Pe vremea aia se îndopa doar cu snackuri și chipsuri și ar fi început să gâfâie după primii zece pași. Acum face cinci kilometri pe zi – fie afară, fie pe banda de alergat.

— Dacă nu mă lași în pace, spune Madden, am să chem poliția adevărată.

— Doar câteva cuvinte vreau să vă spun.

(La naiba, parcă aș fi de la Martorii lui Iehova!)

Madden ocolește Lincolnul. Geanta de voiaj i se leagănă pe umăr ca un pendul.

— Niciun cuvânt, îl repede el. Ești nebun.

— Știți ce se spune, îi răspunde Hodges în timp ce Madden întinde mâna să deschidă portiera de la volan. Câteodată pari nebun, câteodată nu.

Madden deschide portiera. Totul merge perfect, își spune Hodges, scoțându-și Pliciul cu Noroc din buzunarul sacoului. Pliciul este o șosetă umplută cu bile de rulment și înnodată la capăt. O învârte și îl pocnește pe Madden în tâmpla stângă. O lovitură de fetiță, nici prea puternică, nici prea slabă, exact cum trebuie.

Madden se clatină și scapă servieta din mână. I se înmoaie puțin genunchii, dar nu de tot. Hodges îl apucă de cot, cu mișcarea pe care și-o perfecționase cât lucrase în poliție, și îl împinge pe scaunul șoferului. Ochii bărbatului au privirea pierdută a unui boxer năucit de lovitura adversarului și care speră doar să se încheie runda înainte de knockout.

— Hopa-șa! exclamă Hodges.

După ce se convinge că fundul lui Madden este bine așezat pe tapiseria din piele fină a scaunului ergonomic, se apleacă și-i vără în mașină și piciorul stâng, rămas cam fără vlagă. Apoi scoate cătușele din buzunarul stâng al sacoului sport și, cât ai clipi, îl priponește pe Madden de volan. Cheile de la

Lincoln, atașate pe brelocul mare și galben al companiei Hertz, se află într-unul dintre suporturile pentru pahare. Hodges le ia de acolo, trântește portiera, ridică servieta de jos și ocolește cu pas vioi mașina. Înainte de a se urca pe locul din dreapta, aruncă cheile în iarba de sub semnul care anunță că locul este destinat **EXCLUSIV PENTRU ÎNCĂRCARE ȘI DESCĂRCARE MARFĂ**. Foarte bună ideea aceasta, deoarece Madden și-a revenit suficient ca să apese disperat pe butonul de pornire al mașinii. Însă, de fiecare dată, pe bord apare anunțul **CHEIE INDISPONIBILĂ**.

Hodges se urcă și închide portiera. Se uită binedispus la Madden.

— Gata, Oliver. Uite ce confortabil ne-am instalat.

— E ilegal ce faci, spune Madden.

Vocea îi sună destul de bine dacă te gândești că încă îi mai ciripesc păsărele prin cap.

— M-ai atacat. Am tot dreptul să depun plângere. Unde-i servieta?

Hodges i-o arată.

— În perfectă stare. Am luat-o eu de pe jos.

Madden întinde mâna liberă.

— Dă-mi-o!

Hodges o pune jos și își așază picioarele pe ea.

— Deocamdată să zicem că-i în arest preventiv.

— Ce vrei de la mine, nesimțitule?

Mormăitul acesta este în contrast puternic cu tunsoarea și costumul de firmă.

— Haide, Oliver, că nu te-am lovit prea tare. Nu spune că nu pricepi. Avionul. Avionul lui Cramm.

— El mi l-a vândut. Am actul de vânzare.

— Unde e trecut numele James Mallon.

— Așa mă cheamă. Mi-am schimbat numele în mod legal acum patru ani.

— Oliver, tu și legea n-aveți nimic în comun. Dar nu despre asta-i vorba aici. Cecul pe care i l-ai dat nu are acoperire.

— Imposibil! exclamă Madden, trăgând de cătușe. Dă-mi drumul!

— Putem discuta despre cătușe după ce vom discuta despre cec. First Bank este o bancă reală, cu sediul în Reno și, atunci când Cramm le-a dat telefon ca să verifice cecul de la tine, serviciul de preluare a apelurilor l-a asigurat că acolo a sunat: bine ați venit la banca First of Reno, clientul nostru stăpânul nostru, bla-bla-bla. Și când a apăsat tasta cu numărul care i s-a indicat, a dat de cineva care s-a prezentat ca fiind manager de conturi. Presupun că era cumnatul tău, Peter Jamieson, arestat chiar în dimineața asta în Fields, Virginia.

Madden tresare și bate înnebunit din pleoape, ca și cum Hodges l-ar fi pocnit în nas. Jamieson este într-adevăr cumnatul lui Madden, însă nu a fost arestat. Cel puțin Hodges nu are cunoștință despre așa ceva.

— Spunând că se numește Fred Dawlings, Jamieson l-a asigurat pe domnul Cramm că ai mai multe conturi la First of Reno, însumând peste douăsprezece milioane de dolari. Sunt sigur că a fost extrem de convingător. Însă presupusul serviciu de preluare a apelurilor a fost amănuntul care m-a făcut să înțeleg ce s-a petrecut. L-ai falsificat cu ajutorul unui program ilegal de computer. Asistenta mea se pricepe la computere și ea și-a dat seama de asta. Doar instalarea unui asemenea program interzis ți-ar putea aduce între șaisprezece și douăzeci de luni într-un hotel federal. Dar asta nu e totul. Acum cinci ani, tu și Jamieson ați intrat în computerele Fiscului și ați reușit să furați patru milioane de dolari.

— Ești nebun!

— Te repeți. Uite ce cred eu: pentru majoritatea oamenilor, un tun de patru milioane împărțiți pe din două ar fi fost de ajuns. Dar nu, tu nu ești genul de om care se culcă pe lauri. Tu ești dependent de adrenalină, nu-i așa, Oliver?

— Nu am de gând să mai vorbesc cu tine. M-ai atacat și am să am grijă să faci pușcărie pentru asta.

— Dă-mi portofelul!

Sincer șocat, Madden cască ochii la el. De parcă ocupația lui favorită nu ar fi fost să fure portofelele și conturile bancare ale oamenilor. Se vede treaba că nu-ți place când tu

ești victima, domnul meu, îl apostrofează Hodges în gând. Nu că-i nasol?

Întinde mâna.

— Dă-mi-l!

— Du-te-n mă-ta!

Hodges îi arată Pliciul cu Noroc. Vârful plin cu metal atârnă ca o lacrimă sinistră.

— Dă-mi-l de bunăvoie, cretinule, dacă nu vrei să te las lat! Tu alegi.

Madden se uită în ochii lui Hodges încercând să-și dea seama dacă vorbește serios. Apoi bagă mâna în buzunarul interior al sacoului – foarte încet, cu foarte mare reticență – și scoate de acolo un portofel borșos.

— Uau! exclamă Hodges. E din piele de struț?

— Nu că ar fi treaba ta, dar da, din piele de struț e.

Hodges își dă seama de ce Madden vrea ca el să întindă mâna. Se gândește să-i spună să-l pună pe consola dintre scaune. Dar renunță imediat. Se pare că Madden învață greu și are nevoie de o lecție suplimentară care să-i arate cine-i șeful aici. Așa că se întinde după portofel, Madden îl înșfacă tare de încheietură, aproape să i-o fărâme, și Hodges lovește cu Pliciul spatele mâinii escrocului. Mâna lui e eliberată instantaneu.

— Au! Au! *Futu-i!*

Madden și-a dus mâna la gură. Deasupra ei i se văd ochii uluiți umplându-se de lacrimi.

— Nu trebuie să încerci să apuci ce nu ești în stare să păstrezi, îl dăscălește Hodges.

Ia portofelul, întrebându-se în treacăt dacă nu cumva struțul este o specie pe cale de dispariție. Nu că dobitocului ăstuia i-ar păsa de așa ceva.

Și se întoarce către dobitocul în chestiune.

— Asta a fost a doua atenționare și întotdeauna mă rezum la două. Nu ne aflăm în situația polițist-suspect. Mai încearcă tu vreo șmecherie și o să te bat ca pe un măgar de povară, fără să-mi pese că ești legat de volan. Pricepi ce-ți zic?

— Da.

Cuvântul iese printre buzele încă strânse de durere.

— Ai aflat că FBI-ul te caută pentru povestea cu Fiscul?

O pauză lungă în care Madden privește cu teamă la Pliciul cu Noroc. Apoi spune că da.

— Ești căutat în California pentru că ai furat un Rolls-Royce Silver Wraith și în Arizona pentru că ai furat echipamente de construcții în valoare de jumătate de milion, pe care apoi le-ai revândut în Mexic. Știi toate astea?

— Porți un dispozitiv de ascultare?

— Nu.

Madden se hotărăște să-l creadă pe cuvânt.

— Da, bine. Știu. Deși am vândut în pierdere toate excavatoarele și buldozerele alea. Am fost tras pe sfoară.

— Tu ești cel mai în măsură să vorbești despre asta.

Hodges deschide portofelul. Înăuntru sunt doar câteva bancnote, poate optzeci de dolari cu totul, însă Madden nu are nevoie de bani lichizi. Are cel puțin douăzeci de carduri bancare în cel puțin șase valute diferite. Mânat de o curiozitate neprefăcută, Hodges îl întreabă pe escroc:

— Cum Dumnezeu nu le încurci?

Madden nu-i răspunde.

Cu aceeași curiozitate, Hodges continuă:

— Ție nu-ți este niciodată rușine?

Privind țintă la parbrizul mașinii, Madden spune:

— Nemernicul ăla bătrân din El Paso are o sută cincizeci de milioane de dolari. Cea mai mare parte din averea asta a făcut-o din vânzarea unor acorduri de concesiune petrolieră lipsite total de valoare. De acord, i-am furat avionul. Bietul om a rămas acum doar cu un Cessna 172 și un Lear 35. Îmi plânge sufletul de mila lui.

Hodges își spune: Dacă tipul ăsta ar avea o busolă morală, ea ar arăta în permanență sudul. Discuția asta n-are niciun rost... dar când au avut vreun rost discuțiile purtate cu răufăcătorii?

Scotocește prin portofel și găsește un acord de vânzare-cumpărare pentru avionul KingAir: două sute de mii achitați pe loc, restul sumei urmând a fi plătită de banca First of Reno, după efectuarea zborului de verificare. Hârtia nu are

nicio valoare legală – avionul a fost cumpărat sub un nume fals, cu bani inexistenți –, însă Hodges nu este întotdeauna o persoană practică.

— Ai încuiat avionul sau ai lăsat cheia la poartă ca să ți-l pună ei în hangar?

— La poartă.

— În regulă.

Hodges îl privește cu toată seriozitatea pe Madden.

— Acum urmează cea mai importantă parte a șuetei noastre, Oliver, așa că te rog să fii foarte atent. Eu am fost angajat să găsesc avionul și să intru în posesia lui. Atâta tot. Nu sunt nici de la FBI, nici de la poliție, nici măcar detectiv particular nu sunt. Însă am surse bune și știu că ești pe punctul de a perfecta o tranzacție prin care vei intra în posesia pachetului majoritar de acțiuni pentru două cazinouri de pe lac – unul pe insula Grande Belle Coeur și celălalt pe P'tit Grand Coeur.

Lovește ușor cu piciorul în servietă.

— Sunt sigur că aici ai toate documentele. Și sunt la fel de sigur că, dacă dorești să rămâi un om liber, nu ai să le semnezi niciodată.

— Ia stai așa!

— Gura! La terminalul Delta ai să găsești un bilet de avion pe numele James Mallon. Pentru Los Angeles. Doar dus. Avionul decolează în...

Se uită la ceas și spune:

— ...în aproximativ nouăzeci de minute. Ceea ce îți oferă timp suficient să treci prin toate verificările de dinainte de îmbarcare. Ai de ales: ori te urci în avion, ori ai să dormi la închisoare la noapte. Pricepi ce-ți zic?

— Nu pot să...

— *Pricepi?*

Madden – pe care îl mai cheamă și Mallon, Morton, Mason, Dillon, Callen și Dumnezeu mai știe cum – se gândește ce opțiuni ar avea, realizează că nu are niciuna și dă posomorât din cap.

— Super! Acum am să te eliberez, am să-mi iau cătușele și am să cobor din mașina ta. Dacă în timpul ăsta vei încerca

să mă ataci în vreun fel, am să-ți dau una de n-ai să te mai trezești până săptămâna viitoare. Ai înțeles?

— Da.

— Cheile de la mașină sunt în iarbă. N-ai cum să nu le vezi pentru că au brelocul ăla galben de la Hertz. Deocamdată, vreau să-ți ții ambele mâini pe volan. Așa, ține-le frumos, cum ai învățat la școala de șoferi.

Madden își pune mâinile pe volan. Hodges desface cătușele, le pune în buzunarul stâng și coboară din Lincoln.

— O zi minunată îți doresc! mai spune el și închide portiera.

7

Se urcă în Prius, merge până la sensul giratoriu de la capătul clădirii unde este Zane Aviation, oprește și îl urmărește pe Madden scurmând prin iarbă după chei. Îi face apoi cu mâna când acesta trece cu mașina pe lângă el. Madden nu-i răspunde, fapt care nu-l întristează câtuși de puțin pe Hodges. Merge în urma lui până la drumul de acces spre aeroport, nu chiar în fundul lui, dar nici prea departe. Când Madden cotește spre terminalul principal, Hodges îi transmite o vorbă de rămas-bun cu farurile.

Rulează un kilometru, apoi intră în parcare fabricii Midwest Airmotive și îl sună pe Pete Huntley, fostul lui partener. Acesta îi răspunde cu un foarte puțin milităresc, dar deloc exuberant „Sal'tare, Billy, ce mai faci, omule?” De când Hodges a lucrat de capul lui în cazul Ucigașului cu Mercedes (de-abia reușind să scape nesancționat în mod foarte sever pentru asta), relația dintre cei doi vechi colegi și prieteni se răcise mult. Poate ce-i va spune acum va mai topi gheața. Nu simte pic de remușcare pentru că l-a mințit pe dobitoc apropo de biletul de avion care îl așteaptă la Delta. Oliver Madden merita mai mult decât oricine altcineva să i se răspundă cu aceeași monedă.

— Cât de mult ți-ai dori să pui mâna pe un țepar de mare calibru?

— Cât de mare?

Tot cu răceală, dar părând interesat.

— În primii zece pe lista FBI-ului cu cei mai căutați infractori. Ți se pare un calibru suficient de mare? În momentul ăsta este la aeroport, la birourile Delta, pentru îmbarcare. Trebuie să zboare la LA cu cursa 119 la ora unu patruzeci și cinci p.m. sub numele de James Mallon, însă numele lui real este Oliver Madden. Acum cinci ani și-a luat numele Oliver Manson și a furat o grămadă de bani de la o instituție federală și știm prea bine ce părere are Unchiul Sam despre unul care se apucă să-i fure din buzunare.

Hodges continuă, adăugând și alte detalii picante despre viața și cariera lui Madden.

— Da' de unde știi tu că-i la Delta?

— Pentru că eu i-am cumpărat biletul. Acum plec de la aeroport. Toată treaba mea a fost să-i confisc avionul. Care nici măcar nu-i aparținea pentru că îl plătise cu un cec fără acoperire. Holly o să sune la Zane Aviation să le dea toate detaliile. Îi place teribil de tare chestia asta.

Un moment foarte lung de tăcere. Apoi:

— Măi, Billy, tu nu ai de gând să te potolești odată?

Îl cam întristează vorbele astea.

— Ai putea măcar să zici mersi. Nu doare.

Pete oftează.

— Sun acum la securitatea aeroportului și după aia vin și eu.

Altă pauză. Și apoi:

— Îți mulțumesc, *Kermit*.

Hodges zâmbește larg. Nu-i mult, dar ar putea fi începutul reconsolidării relației lor, relație care, dacă nu a fost complet distrusă, a fost cel puțin rău zdruncinată.

— Lui Holly să-i mulțumești. Ea a dat de tipul ăsta. Tot nu se simte bine în preajma necunoscuților, dar e dată dracului la computer.

— Am să-i mulțumesc când am s-o văd.

— Salut-o pe Izy din partea mea.

Isabelle Jaynes este partenera lui Pete de când Hodges a ieșit din poliție. E o roșcată trăsnet și foarte isteată. Și acum Hodges își dă șocat seama că, nu peste multă vreme, și ea va

fi nevoită să-și găsească un partener nou. Pentru că Pete va ieși curând la pensie.

— O să-i transmit. Vrei să-mi dai descrierea individului ca să știu ce le spun tipilor de la aeroport?

— N-au cum să nu-l observe. Aproape doi metri înălțime, costum bej, probabil că pare nițel cam amețit.

— L-ai pocnit?

— L-am *mângâiat* un pic.

Pete râde. Hodges se bucură să-l audă așa. Termină convorbirea și se întoarce în oraș, urmând să devină cu douăzeci de mii de dolari mai bogat, prin bunăvoința unui texan bătrân și scortșos, pe numele lui Dwight Cramm. Imediat după ce o sună pe Barbara Robinson ca să afle ce treabă are cu el, îi va telefona și domnului Cramm ca să-i dea vestea cea bună.

8

Andrew Halliday (acum insistă să i se spună Drew, nu Andy, în cercul lui restrâns de prieteni) mănâncă ouă Benedict la masa lui obișnuită din colțul cafenelei „Jamais Toujours”. Se străduiește să înghită încet, cumpătat, deși ar fi în stare să înfulece într-o secundă tot ce este pe farfurie. Nu se poate stăpâni însă și, la sfârșit, ridică farfuria la buze și linge sosul galben și cremos, aidoma unui câine care-și curăță castronul. Nu are rude apropiate, de mai bine de cincisprezece ani viața lui amoroasă este un subiect de domeniul trecutului și, hai să fim sinceri, puținii prieteni pe care crede că îi are nu sunt decât niște simple cunoștințe. Lui Drew Halliday nu-i pasă decât de cărți și de mâncare.

Ba nu.

În ultima vreme a mai apărut ceva.

Caietele lui John Rothstein au reintrat în viața lui.

Chelnerul, un tânăr cu cămașă albă și pantaloni negri strâmți, se apropie parcă plutind de el. Părul lui blond-închis și destul de lung este curat și legat în coadă, scoțându-i în evidență pomeții delicați. De treizeci de ani Drew face parte dintr-un cerc dramatic (treizeci de ani... cum mai trece

timpul... sau nu) și crede că tânărul William ar fi un Romeo perfect, bineînțeles presupunând că are ceva talent actoricesc. Pe de altă parte, chelnerii buni joacă mai mereu teatru.

— Să vă mai aduc ceva, domnule Halliday?

Da! țipă gândul lui. Încă două porții de ouă și apoi două porții de cremă de zahăr ars și o tartă cu căpșune!

— Parcă aș mai bea o ceașcă cu cafea.

William surâde, dezvelind o dantură care a avut parte de cea mai bună îngrijire stomatologică.

— V-o aduc cât ați bate din palme.

Drew împinge cu regret farfuria din față, lăsând pe ea încă puțin gălbenuș și sos *hollandaise*. Apoi își scoate agenda de buzunar. Legată în moleschin, firește. Răsfoiește paginile pline cu însemnări – adrese, mementouri, prețuri ale cărților comandate deja sau pe care are de gând să le comande pentru diferiți clienți. Aproape de sfârșit este o pagină albă pe care sunt notate doar două nume. Primul este James Hawkins. Se întreabă dacă nu cumva este doar o coincidență că băiatul și-a ales intenționat numele acesta. Oare în zilele astea copiii încă mai citesc Robert Louis Stevenson? Drew înclină să creadă că acesta îl citește; în fond, pretinde că studiază literatura, iar Jim Hawkins este eroul și naratorul romanului *Insula comorii*.

Sub James Hawkins este scris numele Pete Saubers.

9

Saubers – alias Hawkins – a intrat prima oară în anticariat cu două săptămâni în urmă. Își pusese o mustață falsă și ridicolă, pentru că niciun adolescent nu putea să aibă atâta păr pe față. Purta ochelari cu rame negre, de baga, foarte asemănători cu aceia pe care Drew (Andy, la vremea respectivă) îi etalase în anii când Jimmy Carter era președinte. De regulă, adolescenții nu-i treceau pragul prăvăliei, dar pe Drew nu-l supăra asta; încă i se mai puteau aprinde călcâiele după vreun tinerel – exemplul de acum fiind Chelnerul-William –, dar copiii nu se purtau cum trebuie cu

cărțile valoroase, le mânuiau cu brutalitate, le așezau înapoi pe raft cu fundul în sus, ba chiar le scăpau pe jos. Plus că mai aveau și regretabilul obicei de a le fura.

Adolescentul acesta dădea impresia că ar zbughi-o pe ușă afară dacă Drew doar s-ar uita urât spre el. În ciuda vremii prea calde, era îmbrăcat cu o geacă. Drew, care citise destule romane cu Sherlock Holmes la vremea lui, adăugă geaca la mustață și ochelarii de șoarece de bibliotecă și ajunsese la concluzia că puștiul dorea să pară mai vârstnic, de parcă nu într-o librărie cu volume rare intrase el, ci într-unul din cluburile de dans din centru.

Vrei să cred că ai cel puțin douăzeci și unu de ani, își spuse Drew, dar, ghici ce? Îmi mănânc cu drag pălăria dacă ai fie și o zi peste șaptesprezece. Și nici n-ai venit aici ca să te uiți la cărți, nu-i așa? Mi se pare că alt scop ai tu, tinere.

Sub braț, băiatul ducea o carte groasă și un plic din hârtie portocalie. Primul gând al lui Drew a fost că puștiul dorea să-i ceară o evaluare a unui volum vechi și mucegăit pe care îl găsisese în podul casei. Dar atunci când domnul Mustăcios se apropie șovăielnic de el, Drew observă pe cotorul cărții o etichetă purpurie pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Primul lui impuls a fost să-i spună „Bună, fiule!”, dar reuși să și-l stăpânească. Lasă-l să creadă că i-a reușit deghizarea în student. Nu are ce să strice.

Așa că spuse:

— Bună ziua, domnule! Vă pot fi de folos cu ceva?

Câteva secunde domnul Mustăcios nu-i răspunse. Culoarea închisă a noului său păr facial contrasta puternic cu paloarea obrazilor. Drew realizează că puștiul încerca să se decidă dacă să rămână sau dacă să mormăie un *Cred că nu* și să o șteargă de acolo. Un singur cuvânt al lui probabil că ar fi fost suficient să-l gonească din anticariat, dar Drew nu suferea de curiozitate – boală destul de comună a majorității anticarilor. Drept care îl întâmpină pe băiat cu cel mai prietenos zâmbet al lui, acela care părea a spune „nu fac rău nici măcar unei muște”, își încrucișă mâinile pe piept și rămase tăcut.

— Păi... spuse puștiul trăgănat. Poate.

Drew ridică din sprâncene.

— Este adevărat că dumneavoastră cumpărați volume rare, nu doar le vindeți? Așa scrie pe site-ul anticariatului dumneavoastră.

— Foarte adevărat. Nu mă deranjează să fac profit din asta. Așa sunt afacerile.

Băiatul își luă inima în dinți – Drew avu senzația că vede literalmente gestul acesta – și înaintă până la birou, unde o lampă veche lumina un haos de acte și facturi. Anticarul întinse mâna:

— Andrew Halliday.

Puștiul i-o strânse foarte scurt și apoi se retrase, ca și cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva să fie răpit.

— Pe mine mă cheamă James Hawkins.

— Încântat de cunoștință.

— Îhî... și eu... am ceva ce v-ar putea interesa. Un lucru pentru care un colecționar ar plăti bani frumoși. Dacă îl interesează să devină proprietarul lui.

— Nu cumva e vorba despre cartea pe care o duci sub braț?

Drew reușise să observe și titlul: *Mesaje din Olimp*. Subtitlul nu era trecut pe cotor, dar Drew îl cunoștea mult prea bine, deoarece avea și el un exemplar: *Scrisori olografe scrise de 20 mari oameni de litere americani*.

— Vai de mine, nu! Nu asta!

James Hawkins scoase un hohot de râs subțirel și speriat.

— Am adus-o doar pentru comparație.

— Am înțeles. Continuă, te rog.

În prima clipă, „James Hawkins” păru că nu știe cum. Apoi își îndesă mai bine plicul portocaliu sub braț și începu să frunzărească *Mesaje din Olimp*, trecând nepăsător peste un bilet de la Faulkner, în care acesta reproșa unei firme de livrări din Oxford, Mississippi, că-i rătăcise comanda; la fel de neatent sări și peste o scrisoare exuberantă adresată de Eudora Welty lui Ernest Hemingway, peste o mângălitură indescifrabilă a lui Sherwood Anderson și peste o listă de

cumpărături întocmită de Robert Penn Warren²⁹ și pe care acesta desenase doi pinguini, dintre care unul fumând un trabuc.

În cele din urmă găsi ce căuta, puse cartea pe birou și o întoarse spre Drew.

— Poftim, spuse el. Citiți ce scrie aici.

Drew citi titlul: *Biletul lui John Rothstein adresat lui Flannery O'Connor*³⁰. Fotografia biletului era extrem de bine realizată și se putea observa că acesta fusese scris pe o pagină dictando ruptă dintr-un carnetel ieftin. Caligrafia mărunță și îngrijită a lui Rothstein, atât de diferită de mazălelele multor alți scriitori, era de neconfundat.

19 februarie 1953

Draga mea Flannery O'Connor,

Tocmai ce am primit minunatul tău roman, Sfetnicul din sânge, pe care mi l-ai dedicat cu mare amabilitate. Spun în cunoștință de cauză că este minunat pentru că l-am cumpărat imediat ce a apărut și l-am citit pe nerăsuflăte. Sunt deosebit de încântat că am primit și exemplarul cu autograful tău, așa cum sunt convins că și tu ești încântată că ai vândut un exemplar în plus! Mi-au plăcut personajele tale, atât de multicolore, atât de diverse, mai cu seamă Hazel Motes și Enoch Emery, acel paznic de grădină zoologică pe care sunt convins că Jimmy Gold al meu l-ar fi îndrăgit foarte mult. Ți se spune „cunoscătoare a grotescului”, domnișoară O'Connor, însă ce nu izbutesc criticii să-ți surprindă – poate unde lor le lipsește cu desăvârșire așa ceva – este simțul trăsnit al umorului, care nu face compromisuri. Știu că nu te simți bine din punct de vedere fizic, dar sper că asta nu te va împiedica să scrii

---

²⁹ Eudora Welty (1909-2001) – scriitoare de povestiri având ca subiect Sudul american; Sherwood Anderson (1876-1941) – romancier american; Robert Penn Warren (1905-1989) – poet și critic american (n.tr.).

³⁰ Mary Flannery O'Connor (1925-1964) – romancieră și eseistă americană (n.tr.).

*mai departe. Întrucât ce faci este o muncă importantă.
Îți mulțumesc încă o dată,
John Rothstein*

*P.S.: Încă mai râd când îmi aduc aminte de faimosul
tău pui de găină!!!*

Drew examinează scrisoarea mai mult decât ar fi fost necesar, doar ca să-și liniștească bătăile inimii. Apoi ridică ochii spre băiatul care își spunea James Hawkins.

— Înțelegi aluzia la puiul de găină? Îți explic eu, dacă vrei. Este un exemplu cât se poate de bun a ceea ce Rothstein numea „simțul ei trăsnet al umorului”.

— M-am informat. La șase sau șapte ani, domnișoara O'Connor a avut – sau pretinde că ar fi avut – un pui de găină care mergea de-a-ndăratelea. Și au venit la ea acasă niște reporteri care l-au filmat și așa puiul a ajuns vedetă de cinema. Ea spune că acesta a fost punctul culminant al vieții ei și tot ce a urmat după aceea a fost un declin.

— Foarte corect. Acum, că am rezolvat și chestiunea puiului de găină, spune-mi ce pot să fac pentru tine.

Puștiul trase aer în piept, deschise plicul portocaliu și scoase dinăuntru o fotocopie pe care o așeză alături de scrisoarea lui Rothstein din volumul *Mesaje din Olimp*. Chipul lui Drew rămase calm atunci când se uită la cele două mostre de caligrafie, însă atât de tare își frământa mâinile pe sub birou că își înfipse unghiile manichiurate în carne. Își dăduse imediat seama ce avea în față. Recunoscutese din prima clipă cărlionții de la codițele literelor *y*, *b*-urile care ieșeau în evidență, *h*-urile înalte și *g*-urile mai joase. Întrebarea era cât de mult știa acest „James Hawkins”. Probabil că nu prea mult, dar cu siguranță că nici foarte puțin. Altminteri nu și-ar ascunde chipul sub mustața aia caraghioasă și ochelarii care seamănă suspect de mult cu aceia fără dioptrii pe care-i găsești prin magazinele cu costume pentru carnaval.

În partea de sus a paginii era încercuit numărul 44. Sub el urma un fragment de poezie.

*Sinuciderea este un fenomen ciclic, așa cred eu;
tu poți să mă contrazici dacă vrei.
Dar până atunci meditează la asta.*

*O piațetă la răsărit, poate în Mexic.
Sau poate în Guatemala, dacă preferi.
Oricare loc unde camerele încă mai au
ventilatoare mari din lemn în tavan.*

*În orice caz, orașul este în întregime alb
până în seninul cerului, cu excepția ciufurilor
zburlete ale palmierilor și ale trandafirilor.
Băiatul spală caldarâmul din fața cafenelei,
pe jumătate adormit.
În colț, îți așteaptă prima*

Aici se termina. Drew se uită la băiat.

— Continuă cu primul autobuz pe ziua respectivă, spuse „James Hawkins”. Din acela care merge cu curent electric. *Trolebus*, așa se zice în spaniolă la troleibuz. Soția bărbatului care spune poezia – sau poate că e doar iubita lui – e moartă pe un scaun în colțul camerei. S-a împușcat. Tocmai ce a găsit-o.

— Nu mi se pare cine știe ce poezie, comentă Drew.

În starea de perplexitate în care se afla nici nu se putea *gândi* ce altceva să spună. Prost sau bun, poemul acesta era prima operă inedită a lui John Rothstein care ieșise la lumină după o jumătate de secol. Nu-l văzuse nimeni în afară de autorul lui, băiatul ăsta și Drew. Poate și Morris Bellamy, dat fiind numărul mare de caiete pe care pretindea că le-ar fi furat.

Numărul foarte mare.

Dumnezeule, caietele!

— Nu, evident că nu-i vreun Wilfred Owen sau T.S. Eliot, dar nu despre asta-i vorba, nu?

Drew își dădu brusc seama că „James Hawkins” se uita foarte atent la el. Și ce vedea? Poate cam prea multe. Drew

nu obișnuia să-și dea în vileag intențiile – așa și trebuia să facă în acest domeniu unde tragerea pe sfoară a vânzătorului este la fel de importantă ca încercarea acestuia de a-l face pe potențialul cumpărător să ofere cel mai mare preț –, dar ce avea acum în fața ochilor semăna oarecum cu *Titanicul*, reapărut la suprafața Oceanului Atlantic, acoperit cu rugină, însă *întreg*.

Bine, atunci măcar recunoaște.

— Nu, probabil că nu este.

Fotocopia și scrisoarea către O'Connor erau tot alături, iar Drew nu se putu stăpâni și începu să își miște peste ele degetul gros ca un cârnat, comparând literele.

— Poezia asta-i un fals. Unul al dracului de bun.

— Ba nul!

Tonul puștiului era foarte sigur.

— De unde o ai?

Atunci băiatul începu să recite o poveste abracadabrantă, la care Drew era atent doar cu o jumătate de ureche. Spunea ceva despre moartea unchiului Phil, din Cleveland. Și că unchiul Phil îi lăsase tânărului „James” colecția sa de cărți și că acolo, printre edițiile broșate și volumele primite de la Clubul Cărții, găsisese șase caiete cu coperte din moleschin. Și că s-a dovedit că aceste șase caiete, pline cu tot felul de scrieri interesante – în mare parte poezii, dar și câteva eseuri și câteva povestiri neterminate – erau opera lui John Rothstein.

— De unde ți-ai dat seama că e vorba de Rothstein?

— I-am recunoscut stilul, chiar și în poezii, răspunse „Hawkins”.

Evident că se pregătise intensiv pentru întrebarea aceasta.

— Studiez literatura americană la facultate și am citit cam tot ce a scris. Dar mai este și altceva. De exemplu, în poezia asta este o referire la Mexic, iar Rothstein și-a petrecut acolo șase luni imediat după ce a ieșit din viața publică.

— Împreună cu alți vreo zece scriitori americani de renume, printre care Ernest Hemingway și misteriosul B.

Traven³¹.

— Da, sigur. Dar uitați-vă aici.

Și băiatul scoase din plic o a doua fotocopie. Drew își spusese că nu trebuie să se întindă lacom după ea... dar se întinse lacom după ea. Se comporta de parcă lucra în domeniu de doar trei ani, nu de peste treizeci, dar cine l-ar fi putut învinui? Descoperirea asta era importantă. Era *colosală*. Singura problemă era că și „James Hawkins” părea conștient de asta.

O, dar nu are de unde să știe ce știu *eu*. Adică de unde provin caietele astea. Dacă nu cumva băiatul era unealta lui Morris și cât de probabil este ca Morris să mai putrezească și acum în Penitenciarul Waynesville?

Chiar dacă scrisul nu era la fel de îngrijit, era limpede pentru oricine că aceeași mână așternuse pe hârtie și textul din a doua fotocopie. Fragmentul de poezie nu avea cuvinte tăiate și nici adnotări pe margine. Aici erau foarte multe.

— Cred că a scris asta când era beat, spusese băiatul. Știți, obișnuia să bea mult și apoi s-a lăsat. A fost la dezalcoolizare. Citiți. O să vedeți despre ce e vorba.

Numărul încercuit din partea de sus a paginii era 77. Textul de dedesubt începea din mijlocul propoziției.

anticipat niciodată. În vreme ce recenziile favorabile sunt ca niște dulciuri pe termen scurt, am aflat că pot duce la indigestie – insomnie, coșmaruri, ba chiar probleme care îți răpesc somnul încă și mai important de după-amiază – pe termen lung. Iar prosstia sare în ochi mult mai tare în criticile bune decât în cele proaste. Să-i lipești lui Jimmy Gold o etichetă pe care să scrie „etalon”, ba chiar EROU, este ca și cum ai spune despre Billy the Kid (sau chiar despre Charles Starkweather³², cel mai apropiat avatar al lui din secolul 20) că este un

---

³¹ B. Traven – pseudonimul unui romancier de origine germană despre care nu se cunosc prea multe date (n.tr.).

³² Billy the Kid (1859-1881) – renumit pistolar din Vestul Sălbatic; Charles Starkweather (1938-1959) – ucigaș în masă (n.tr.).

simbol al Americii. Jimmy este Jimmy și atât. La fel cum eu sunt eu și tu ești tu. Nu a fost inspirat după Huck Finn, ci după Etienne Lantier³³, cel mai impresionant personaj din literatura secolului nouăsprezece! Retragerea mea din viața publică a fost provocată de faptul că viața aceea este deja infecstată și nu mai are nevoie de alți cobai. După cum ar fi zis Jimmy, „Mi se

Și aici se termina, dar Drew știa ce urmează și era convins că și „Hawkins” știa. Era celebrul motto al lui Jimmy, încă înscricționat pe tricouri după atât de mulți ani.

— A scris greșit *prostie*.

Asta a fost tot ce i-a venit în cap să spună.

— Îhî. Și *infecstată* sau *infestată*. Însă astea sunt greșeli adevărate, greșelile făcute de el însuși și necorectate de niciun redactor.

Ochii băiatului ardeau. Drew mai văzuse văpaia aceea, dar niciodată la cineva atât de tânăr.

— Este o scriere *vie*, asta zic eu. Cât se poate de *vie*. Ați văzut ce spune despre Jimmy Gold și Etienne Lantier? Asta-i personajul principal din romanul *Germinal*, al lui Emile Zola. E ceva *nemaispus* până acum! Înțelegeți? Este o nouă perspectivă asupra unui personaj cunoscut de toată lumea, adusă de însuși creatorul lui! Pun pariu că toți colecționarii ar plăti averi întregi pentru manuscrisele olografe pe care le am.

— Spui că ai șase caiete.

— Îhî.

Șase. Nu o sută sau mai multe. Dacă puștiul nu avea decât șase caiete, atunci precis nu lucra pentru Bellamy. Sigur, era posibil ca Morris să-și fi împărțit prada. Dar nu și-l putea imagina pe vechiul lui amic făcând așa ceva.

— Sunt de mărime medie și au câte optzeci de pagini fiecare. Adică patru sute optzeci de pagini cu totul. Sigur că

---

³³ Etienne Lantier – personaj principal din romanul *Germinal* al lui Emile Zola (n.tr.).

sunt și spații goale – așa se întâmplă în cazul poeziilor –, însă nu sunt doar poezii. Sunt și povestiri. Una e despre Jimmy Gold pe vremea când era copil.

Însă se impunea o întrebare: chiar *credea* el, Drew, că nu erau decât șase caiete? Oare nu cumva puștiul voia să păstreze pentru el textele cu adevărat importante? Și dacă da, atunci le păstra pentru că voia să le vândă mai târziu sau pentru că nu voia să le vândă deloc? Flacăra din ochii lui înclina balanța către a doua variantă, deși poate că băiatul nici nu era conștient de asta încă.

— Domnule? Domnule Halliday?

— Scuze. Încercam să mă obișnuiesc cu ideea că manuscrisele tale s-ar putea să fie cu adevărat niște texte noi ale lui Rothstein.

— Asta și sunt, spuse băiatul cu foarte mare convingere în ton. Așadar, cât?

— Cât aș plăti *eu*?

Drew își spuse că *fiule* ar fi în regulă acum, deoarece ajunseseră în faza negocierilor.

— Fiule, eu nu întorc banii cu lopata. Și nici nu sunt pe deplin convins că nu este vorba despre niște falsuri. Despre o escrocherie. Trebuie să văd originalele.

Observă cum „Hawkins” își mușca buzele pe sub mustața caraghioasă.

— Nu la *dumneavoastră* m-am referit, ci la colecționarii particulari. Precis că știți unii care ar dori să plătească pentru asemenea manuscrise deosebite.

— Da, știu vreo doi.

Știa vreo zece.

— Dar nu aș îndrăzni să iau legătura cu ei doar pe baza unor pagini fotocopyate. Iar în ceea ce privește autentificarea din partea unui expert grafolog... asta s-ar putea să fie cam greu de obținut. E foarte riscant pentru că, pricepi tu, Rothstein a fost ucis. Prin urmare, manuscrisele astea ar fi bunuri furate.

— Nu și dacă le-ar fi dăruit cuiva înainte de moarte, îl contrazise repede băiatul.

Drew se văzu nevoit să-și repete că puștiul se pregătise

temeinic pentru discuția lor. Însă eu am experiența de partea mea, își spuse el. Experiența și viclenia.

— Fiule, nu se poate dovedi că așa s-a întâmplat.

— Nu se poate dovedi nici că *nu* s-a întâmplat.

Deci: impas.

Pe neașteptate, băiatul înhăță cele două fotocopii și le îndesă înapoi în plicul portocaliu.

— Stai o clipă! exclamă alarmat Drew. Hei, stai puțin!

— Nu stau. Cred că a fost o greșeală să vin aici. Mai este un anticariat în Kansas City. „Cele mai bune și mai rare ediții princeps”, al domnului Jarrett. E unul dintre cei mai cunoscuți anticari din țară. Cred că am să încerc acolo.

— Dacă mai aștepți o săptămână, am să dau niște telefoane, spuse Drew. Însă va trebui să-mi lași fotocopiile astea.

Băiatul ezită. În cele din urmă, zise din nou:

— Cât credeți că ați putea obține?

— Pentru aproape cinci sute de pagini nepublicate... la naiba, *nevăzute* de nimeni... ale lui Rothstein? Cumpărătorul s-ar putea să dorească măcar o analiză grafologică făcută de computer și există câteva programe destul de bune care o pot face... și presupunând că spui adevărul, atunci...

Calculă la repezeală în minte cea mai mică sumă pe care ar putea să o lanseze fără să sune ridicol.

— Probabil cincizeci de mii de dolari..

„James Hawkins” păru să accepte suma. Sau doar se prefăcea.

— Și care ar fi comisionul dumneavoastră?

Drew râse politicos.

— Fiule... James... nu există niciun negustor de cărți pe lumea asta care să ia comision *dintr-o* asemenea tranzacție. Mai ales atunci când scriitorul – adică proprietarul, în limbajul juridic – a fost omorât, iar manuscrisele ar putea fi furate. Împărțim banii în mod egal.

— Ba nu, spuse băiatul imediat.

Poate că nu-i dăduseră încă tuleiele adevărate, dar avea și minte, și sânge în instalație.

— Șaptezeci-treizeci. Șaptezeci iau eu.

Drew ar fi putut să cedeze și să obțină poate un sfert de milion cu totul pentru cele șase caiete, apoi să-i dea puștiului șaptezeci de procente din suma declarată de cincizeci de mii, dar oare „James Hawkins” nu se aștepta ca el să se târguiască, măcar puțin? Nu ar intra la bănuieli dacă nu ar face-o?

— Șaizeci-patruzeci. Asta-i ultima mea ofertă, evident în cazul că voi reuși să găsec un cumpărător. Asta ar însemna să capeți treizeci și ceva de mii de dolari pentru niște hârtii pe care le-ai găsit într-o cutie de carton, lângă un exemplar vechi din *Fălci* și unul din *Podurile din Madison County*. Zic că nu-i o afacere chiar atât de proastă.

Fără să răspundă, dar clar luptându-se cu el însuși, băiatul își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

Drew își reluă zâmbetul „nu fac rău nici măcar unei muște”.

— Lasă-mi fotocopiile. Întoarce-te peste o săptămână și am să-ți spun cum stăm. Și uite un sfat de la mine: nu te apropia de anticariatul lui Jarrett. Tipul te fură de nu te vezi.

— Vreau cash.

Drew își spuse: Așa vrem toți.

— Nu pune carul înaintea boilor, fiule.

Băiatul puse plicul portocaliul pe biroul ticsit cu cărți și hârtii.

— Bine. Mă întorc peste o săptămână.

Sunt convins, îi replică gândul lui Drew. Și mai cred că atunci am să mă târguiesc mult mai dur cu tine.

Îi întinse mâna. Băiatul de-abia i-o atinse. De parcă i-ar fi fost teamă să nu lase amprente. De fapt, într-o oarecare măsură, chiar lăsase.

Drew nu se mișcă de la locul lui până când „Hawkins” ieși din magazin, apoi se prăbuși pe scaunul lui de la birou (scaun care scoase un geamăt resemnat) și își porni Macintosh-ul. Una dintre cele două camere video montate deasupra intrării supraveghea Lacemaker Lane. Așa că putu să-l urmărească pe puștiul care coti pe Crossway Avenue și se făcu nevăzut.

Eticheta purpurie de pe cotorul volumului *Mesaje din*

Olimp – aceasta era cheia. Indica faptul că volumul aparținea unei biblioteci, iar Drew le cunoștea pe toate din oraș. Culoarea purpurie era marca bibliotecii de pe Garner Street și desemna o carte de referință, iar cărțile de genul acesta nu erau împrumutate pentru acasă. Dacă băiatul ar fi încercat să o scoată de acolo ascunzând-o sub geacă, atunci ar fi activat senzorii de la ușă, deoarece eticheta purpurie conținea un dispozitiv antifurt. Ceea ce, alături de cunoștințele bogate despre cărți ale puștiului, ducea la altă deducție holmesiană.

Drew intră pe site-ul bibliotecii de pe Garner Street, pe care erau afișate tot soiul de oferte: PROGRAM DE VARĂ, COPII ADOLESCENȚI; EVENIMENTE VIITOARE; SERII DE FILME CLASICE și ultimul, dar și cel mai important îndemn: FACEȚI CUNOȘTIȚĂ CU NOI.

Drew Halliday dădu click pe caseta aceasta și se pomeni că privește la o fotografie cu angajații bibliotecii, făcută în fața clădirii. Erau cam douăzeci și cinci, iar în spatele lor se înălța statuia lui Horace Garner, cu o carte deschisă în mână. Zâmbeau toți cu gurile până la urechi, inclusiv puștiul cu pricina, dar *sans* mustață și ochelari falși. Rândul al doilea, al treilea din stânga. În legenda de sub poză scria că tânărul domn Peter Saubers era elev la Liceul Northfield și că lucra cu jumătate de normă la bibliotecă. Spera să studieze literatura americană la facultate, iar ca materie secundară intenționa să-și aleagă biblioteconomia.

Drew își continuă căutările pe internet. Începuse să transpire. Păi, cum să nu transpire? Șase caiete deja începuseră să i se pară prea puține, o bătaie de joc. *Toate* caietele – în care s-ar fi aflat și al patrulea roman cu Jimmy Gold, în caz că prietenul lui psihopat avusese dreptate acum treizeci și ceva de ani – ar putea valora chiar și cincizeci de milioane de dolari, dacă le-ar vinde cu bucata mai multor colecționari. Al patrulea Jimmy Gold singur i-ar aduce douăzeci de milioane. Și, pentru că Morrie Bellamy era acum la închisoare, tot ce mai stătea între el și averea aceasta era un adolescent căruia de-abia dacă-i mijise mustața.

Chelnerul William revine cu nota de plată și Drew pune cardul American Express în mapa din piele. E convins că nu-i va fi refuzat cardul acesta. Nu același lucru l-ar putea spune despre celelalte două pe care le mai are, însă pe asta îl păstrează destul de curat deoarece îl folosește în tranzacțiile comerciale.

Nu i-a mers prea bine în anii din urmă, deși Dumnezeu știe că *ar fi trebuit* să prospere. Ar fi trebuit să o ducă de minune, mai cu seamă între 2008 și 2012, când economia americană a luat-o rău de tot la vale și nu dădea semne de redresare. În astfel de vremuri creștea întotdeauna valoarea anumitor bunuri – obiecte reale, spre deosebire de biții din computerele Bursei de Mărfuri din New York. Aur și diamante, sigur că da, însă și obiecte de artă, antichități și cărți rare. Boul ăla de Michael Jarrett din Kansas City și-a cumpărat un Porsche. Drew l-a văzut pe pagina lui de Facebook.

Acum se gândește la cea de-a doua întâlnire cu Peter Saubers. Speră ca puștiul să nu fi aflat despre cele trei ipoteci pe care le are, pentru că asta ar fi fost un punct hotărâtor al negocierii. Poate *cel mai hotărâtor*.

Suferințele de natură financiară ale lui Drew au fost provocate de păcătoasa aia de carte a lui James Agee, *Elogiu oamenilor celebri*. Un exemplar superb, în stare perfectă, purtând autograful lui Agee și al lui Walker Evans, realizatorul fotografiilor. De unde să fi știut el că fusese furat?

Mă rog, poate că *știa*. Cu siguranță că simțise pericolul și ar fi trebuit să se țină departe de afacerea aia. Însă vânzătorul habar n-avea de valoarea reală a volumului, iar Drew lăsase puțin garda jos. Nu suficient de jos ca să se căpătuiască cu o amendă sau chiar cu o condamnare la închisoare – și mulțumescu-ți ție, lisuse, pentru asta! –, însă consecințele negative au fost pe termen lung. La toate convențiile, simpozioanele și târgurile de cărți desfășurate din 1999, Drew a adus cu el o anumită *miasmă* dubioasă.

Negustorii și cumpărătorii respectabili îl evitau, cu excepția cazurilor când – și aceasta este ironia situației – erau în posesia vreunui articol nițeluș mai suspect, de pe urma căruia voiau să facă un profit rapid. În nopțile în care nu poate să doarmă, Drew își spune: Ei mă împing în păcat. Nu-i vina mea. Pe bune, eu sunt victima.

Alt motiv pentru care Peter Saubers este extrem de important.

William se întoarce și, cu multă solemnitate, așază pe masă mapa mică din piele. Lui Drew nu-i place deloc aerul lui. Poate că i-a fost refuzat și cardul acesta. Dar imediat chelnerul lui favorit îi surâde și Drew oftează ușor.

— Mulțumim, domnule Halliday. Este o onoare să vă avem oaspete.

— Este o onoare să vin la voi, William. Da, da.

Oftează încă o dată – mai exuberant acum – și pune cardul înapoi în portofel.

Se întoarce pe jos la anticariatul său (fără să-și imagineze că are un mers legănat și dizgrațios) și se gândește la a doua vizită a băiatului, care a decurs *foarte* bine, însă nu atât de bine pe cât sperase și se așteptase el. Prima dată, băiatul fusese atât de tulburat, încât lui Drew îi fusese teamă ca nu cumva să distrugă neprețuita comoară literară care îi căzuse în mâini. Însă văpaia din ochii lui i-a contrazis temerea, mai cu seamă când puștiul a început să vorbească despre a doua fotocopy și să bată câmpii despre Émile Zola.

Este o scriere vie, spusese Saubers. *Asta zic eu.*

Și, dacă e vie, poate puștiul asta să o ucidă? se întreabă Drew intrând în prăvălie și întorcând semnul de pe ușă ca să arate iubitorilor de cărți că este DESCHIS. Nu prea cred. Așa cum n-ar putea nici să dea comoara asta pe mâna autorităților, cu toate amenințările lui în acest sens.

Măine e vineri. Băiatul a promis că vine imediat după ce iese de la cursuri, ca să încheie tranzacția. Probabil că puștiul își închipuie că va fi vorba despre alte negocieri. Și crede că mai are niște cărți în mânecă. Poate că așa și este... însă cărțile din mâneca lui Drew sunt toate ași.

Ledul robotului telefonic clipește. Pesemne că l-a căutat

cineva care vrea să-i vândă vreo asigurare sau o garanție auto extinsă (și iarăși gândul că Jarrett conduce un Porsche prin Kansas City îl pișcă dureros de ego), dar n-ai de unde să știi dacă nu verifici. Urmează să pună mâna pe niște milioane; însă, până nu le va avea în buzunar, are de gând să se comporte ca de obicei.

Drew apasă tasta ca să afle cine l-a căutat în timp ce el își lua prânzul la „Jamais Toujours” și recunoaște de la primul cuvânt vocea lui Saubers.

Ascultă atent și începe să strângă din pumni.

11

Când expertul, cunoscut sub numele de „Hawkins” a sosit în vinerea următoare primei sale vizite, mustața care-i împodobea buza de sus era puțin mai deasă, însă la fel de strigător la cer de falsă – ca un animăluț fricos care se apropie de o momeală gustoasă. Drew deja aflase o mulțime de lucruri despre el și familia lui. Și despre paginile acelea din caiete, da, și despre ele. Trei aplicații de calculatoare îi confirmaseră că scrisoarea către Flannery O’Connor și scrisul de pe fotocopii aparțineau aceleiași persoane. Două aplicații au comparat cele două scrisuri. Cea de-a treia – nu deosebit de sigură, din cauza dimensiunilor extrem de reduse ale mostrelor scanate – a indicat anumite similarități de stil, majoritatea observate și de băiat. Rezultatele acestea îi vor fi de folos lui Drew atunci când va aborda potențiali cumpărători. El, personal, nu avea nicio îndoială pentru că văzuse cu ochii lui unul dintre caietele acestea pe o masă de la „Ceșcuța fericită”, în urmă cu treizeci și șase de ani.

— Salut! spuse Drew.

De data aceasta nu se mai oferi să dea mâna cu băiatul.

— Bună!

— N-ai adus caietele.

— Vreau să-mi spunei o sumă mai întâi. Ați zis că veți da niște telefoane.

Drew nu dăduse niciun telefon. Era mult prea devreme.

— Adu-ți aminte că ți-am spus o sumă. Și ți-am mai spus

că partea ta va fi de treizeci de mii de dolari.

Băiatul scutură din cap.

— Nu-i suficient. Și nu-i corect nici șaiszeci-patruzeci. Va trebui să împărțim șaptezeci-treizeci. Nu sunt prost. Știu că sunt valoroase.

— Și eu știu destule. Numele tău real este Peter Saubers. Nu te duci la facultate, ci ești elev la Liceul Northfield și lucrezi cu jumătate de normă la biblioteca de pe Garner Street.

Băiatul făcu ochii mari și căscă gura. Se legănă pe picioare la propriu și, preț de o secundă, Drew avu senzația că o să leșine.

— De unde...

— Cartea aia pe care ai avut-o cu tine. *Mesaje din Olimp*. Am recunoscut eticheta de siguranță din Sala Volumelor de Referință. După aia a fost floare la ureche. Am aflat chiar și unde stai – pe Sycamore Street.

Iar amănuntul acesta era absolut logic, ba era chiar un dar al divinității, pentru că Morris Bellamy locuise și el pe Sycamore Street, în exact aceeași casă. Drew nu-l vizitase niciodată – presupunea că Morris nu voia să riște o întâlnire între el și scorpia de maică-sa –, dar adresa era acolo, în arhivele orașului. Oare caietele fuseseră ascunse în spatele zidului din pivniță sau îngropate sub pardoseala garajului? Drew putea să jure că una dintre aceste două variante era cea corectă.

Se aplecă spre băiat cât de mult îi îngăduia pântecul voluminos și se uită fix în ochii lui consternați.

— Mai știu ceva. Tatăl tău a fost grav rănit în Masacrul de la Complexul Municipal, din 2009. Se afla acolo pentru că rămăsese fără slujbă din cauza crizei economice din 2008. Acum vreo doi ani a apărut într-o gazetă de duminică un reportaj despre viața de acum a câtorva dintre supraviețuitorii de atunci. L-am căutat și vreau să-ți spun că mi s-a părut extrem de interesant. După ce tatăl tău a fost rănit, familia voastră s-a mutat în cartierul de nord, ceea ce ar fi trebuit să constituie un regres considerabil. Dar uite că voi ați aterizat în picioare. V-ați redus mult cheltuielile,

pentru că doar mama lucra, însă mulți oameni au dus-o mai rău decât voi. Aceasta este povestea succesului american. Ești doborât la pământ? Te ridici, te scuturi de țărână și continui cursa! Numai că în reportajul respectiv nu se spune cum de ați reușit să vă descurcați.

Băiatul își umezi buzele, încercă să spună ceva, nu reuși, își drese glasul, încercă din nou.

— Plec. A fost o mare greșeală să vin aici.

Și se îndepărtă de biroul lui Drew.

— Peter, dacă ieși acum pe ușa aia, îți garantez că ai să ajungi la pușcărie până diseară. Și ce păcat ar fi, când ai toată viața înaintea.

Saubers se întoarse din drum. Ochii îi ieșiseră din orbite, gura și-o ținea căscată, nu se putea opri din tremurat.

— Am aflat mai multe informații și despre asasinarea lui Rothstein. Poliția credea că hoții care l-au ucis au luat caietele doar pentru că se găseau în seif, alături de bani. Ipoteza era că îi spărseseră casa din motivul obișnuit pentru care hoții sparg casele oamenilor, adică pentru bani. Multă lume din orașelul ăla știa că bătrânul ținea bani în casă, probabil destul de mulți. Zvonul ăsta a circulat ani buni prin Talbot Corners. Și până la urmă niște golani s-au hotărât să îl probeze. Și era adevărat, nu?

Saubers se întoarse lângă birou. Încet. Pas cu pas.

— Eu cred că ai găsit caietele furate din seiful lui Rothstein, dar ai găsit și banii. Suficienti bani ca să-ți menții familia pe linia de plutire până când se mai înzdrăvenește tatăl tău. Până când se pune pe picioare la propriu, pentru că în reportajul ăla scria că i-au fost destul de afectate. Părinții tăi știu ce-ai făcut, Peter? Sunt la curent cu povestea asta? Te-au trimis mami și tati să vinzi caietele pentru că s-au terminat banii?

Mare parte din vorbele lui erau simple presupuneri – Drew nu-și amintea să-l fi auzit pe Morris spunând ceva despre vreo sumă de bani în ziua aia, la „Ceșcuța fericită” –, dar observă că fiecare cuvânt nimerea la țintă exact ca un pumn bine direcționat în nas sau plex. Drew se simți cuprins de încântarea pe care o simt detectivii atunci când își dau

seama că pista pe care o urmăresc este cea bună.

— Nu știi despre ce vorbiți.

Vocea băiatului semăna mai mult cu a unui robot decât cu a unui om în carne și oase.

— Cât despre faptul că nu sunt decât șase caiete, nici asta nu-i în regulă. Rothstein s-a retras în 1960, după ce și-a publicat ultima povestire, *Newyorkezul*. A fost omorât în 1978. Mi se pare greu de crezut că în optsprezece ani a scris doar patru sute optzeci de pagini. Sunt convins că trebuie să fie mai multe caiete. *Mult* mai multe.

— Nu puteți dovedi nimic.

Cu aceeași voce monotonă, fără viață, Saubers se clătina pe picioare. Încă doi sau trei pumni și va cădea lat. Palpitanță situație.

— Atunci spune-mi, tânărul meu prieten, ce ar descoperi poliția dacă ar veni la tine acasă cu un mandat de percheziție?

În loc să se prăbușească, Saubers păru că-și vine în fire. Admirabil efort, dacă nu ar fi fost atât de enervant.

— Dar dumneavoastră, domnule Halliday? Ați avut necazuri odată pentru că ați încercat să vindeți ce nu vă aparține.

Da, bine, asta a fost o lovitură... însă una laterală. Drew dădu vesel din cap.

— De aia ai venit la mine, nu? Ai aflat despre povestea cu cartea lui Agee și ți-ai zis că te-aș putea ajuta să comiți o faptă ilegală. Chestia e că am avut mâinile curate atunci, așa cum le am și acum.

Și le flutură sub nasul băiatului.

— A durat ceva până mi-am dat seama că sunt autentice caietele alea pe care vrei tu să le vinzi, dar atunci când am fost sigur de asta mi-am făcut datoria de cetățean onest și am anunțat poliția.

— Nu-i adevărat!

Bine ai venit în lumea reală, Peter! îi spuse Drew în gând. Însă nu rosti niciun cuvânt cu glas tare. Lasă-l deocamdată pe puști să afle cum e să te simți încolțit.

— Aș putea să le ard.

Saubers dădea impresia că vorbește singur, nu că i s-ar fi adresat lui Drew.

— Aș putea să mă duc la... acolo unde sunt și să le dau foc.

— Câte caiete sunt? Optzeci? O sută douăzeci? O *sută patruzeci*? Poliția va găsi urme, fiule. Cenușă. Și chiar dacă n-ar găsi nimic, eu am paginile fotocopyate. Și atunci polițiștii vor începe să pună întrebări despre cum de a *reușit* familia ta să treacă cu bine prin marea criză economică, în situația în care tatăl tău era grav rănit și facturile medicale erau astronomice. Cred că un contabil priceput ar putea descoperi că familia ta a cheltuit mai mult decât îi permiteau veniturile.

Drew nu avea nici cea mai mică idee că așa ar fi stat lucrurile, dar puștiul aproape că intrase în panică, iar asta îi convenea de minune. Oamenii panicați nu gândesc limpede.

— Nu există nicio dovadă, șopti răgușit Saubers. Banii nu mai sunt.

— Normal că nu mai sunt, altminteri nu ai fi venit la mine. Dar au rămas urmele lor. Știi cine le va cerceta, în afară de poliție? Fiscul! Cine știe, Peter, poate că vor merge la pușcărie și părinții tăi pentru evaziune fiscală. Și atunci surioara ta – parcă Tina o cheamă, nu? – va rămâne singură-singurică. Dar poate că există pe undeva o mătușică bună care să aibă grijă de ea până la eliberarea alor tăi.

— Ce vreți de la mine?

— Cum ce vreau? Ești bătut în cap? Vreau caietele. Pe *toate* le vreau.

— Ce primesc în schimb, dacă vi le dau?

— Asigurarea mea că nici tu și nici părinții tăi nu veți păți nimic. Ceea ce, în situația dată, este de neprețuit.

— Vorbiți *serios*?

— Fiule...

— Nu-mi mai spuneți așa!

Puștiul își încleștă pumnii.

— Peter, gândește-te bine. Dacă tu refuzi să-mi predai caietele, eu am să te predau *pe tine* la poliție. Însă odată ce mi le vei aduce, nu te voi mai putea avea cu nimic la mână, pentru că atunci eu voi fi în posesia unor bunuri furate. Și tu

vei fi în siguranță.

În timp ce vorbea, Drew își apropie degetul arătător de butonul de alarmă de sub birou. Pentru nimic în lume nu ar fi dorit să-l apese, dar nu-i plăceau deloc pumnii încleștați ai băiatului. Poate că Saubers era într-atât de tulburat și speriat încât să-i treacă prin minte că există și o altă metodă de a-i închide gura lui Drew Halliday. Sigur, erau înregistrați și de camerele video, dar nu era convins că băiatul le observase.

— Și să vă las dumneavoastră sute de mii de dolari, spuse cu amărăciune Saubers. Poate chiar milioane.

— Ți-ai ajutat familia într-o perioadă foarte dificilă, replică Drew.

Se gândi să adauge și *de ce să te lăcomești acum*, însă în situația dată vorbele lui ar fi putut suna puțin cam... deplasate.

— Cred că ar trebui să te mulțumești cu asta.

Pe chipul băiatului se citea constatarea dureroasă: *Ție ți-e ușor să vorbești*.

— Trebuie să mă gândesc, spuse el.

Drew dădu din cap, dar nu pentru că ar fi fost de acord.

— Înțeleg cum te simți, dar nu. Dacă pleci acum, îți dau cuvântul meu că te va aștepta o mașină de poliție când vei ajunge acasă.

— Iar dumneavoastră veți pierde o căruță de bani.

Drew ridică din umeri.

— N-ar fi prima dată.

Numai că doar acum era vorba chiar despre o „căruță”.

— Știți că tata lucrează în domeniul imobiliar?

Această schimbare neașteptată a subiectului îl deconcertă puțin pe Drew.

— Da. Am văzut asta atunci când am căutat informații despre familia ta. Acum are o afacere micuță. Bravo lui! Deși presupun că banii lui John Rothstein l-au ajutat să și-o pună pe picioare.

— L-am rugat să afle cât mai multe lucruri despre toate librăriile și anticariatele din oraș, continuă Saubers. I-am zis că aveam o lucrare despre impactul pe care îl au cărțile

electronice asupra magazinelor tradiționale cu cărți. Asta s-a întâmplat înainte să vin la dumneavoastră, în perioada când încă mă mai gândeam dacă merită să risc. Și a descoperit că anul trecut ați încheiat a treia ipotecă pe spațiul acesta și mi-a zis că ați reușit să o obțineți doar datorită poziției lui. Pentru că Lacemaker Lane e o zonă de lux.

— Nu mi se pare că asta ar avea vreo legătură cu subiectul pe care îl discu...

— Aveți dreptate. Familia mea a trecut printr-o perioadă foarte grea. Dar știți ceva? O asemenea încercare îți dă abilitatea de a-i putea mirosi pe cei care au probleme. Sau poate doar copiii capătă acest al șaselea simț... habar n-am. Dar mi se pare că sunteți și dumneavoastră cam lefter.

Drew ridică degetul de pe butonul de alarmă și-l îndreptă spre Saubers.

— Nu mă enerva, puștiule!

Obrajii palizi ai lui Saubers se acoperiseră cu pete roșii, iar Drew înțelese ceva ce nu-i făcea deloc plăcere și, cu siguranță, nici nu făcuse parte din planul său: îl înfuriase pe băiat.

— Știi că încercați să mă forțați să fac ce vreți, dar n-o să vă meargă. Da, aveți dreptate, am caietele. O sută șaiszeci și cinci. Majoritatea sunt pline, nu toate. Și știți ceva? Nu există trilogia Jimmy Gold, ci *seria* Jimmy Gold. În caiete mai sunt încă două romane. Ciorne, sigur că da, însă destul de complete.

Băiatul vorbea din ce în ce mai repede, înțelegând treptat toate lucrurile pe care Drew sperase că nu le va putea pricepe din cauza tulburării.

— Caietele sunt puse la loc sigur, dar aveți din nou dreptate: polițiștii le vor putea găsi. Părinții mei n-au știut niciodată ce se întâmplă și bănuiesc că poliția mă va crede. Cât despre mine... eu sunt încă minor.

Și zâmbi ușor, ca și cum de-abia atunci ar fi realizat asta. Apoi continuă:

— Nu voi păți mare lucru, de vreme ce nu eu am furat banii și caietele alea. Nici nu mă născusem la vremea respectivă. Nici dumneavoastră nu veți păți nimic, dar nici

nu vă veți alege cu nimic. Iar când banca vă va lua magazinul – și tata spune că așa se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu – și aici se va face o patiserie „Au Bon Pain”, am să vin și am să mănânc un croasant în onoarea dumneavoastră.

— Frumos discurs! spuse Drew.

— S-a terminat. Plec de-aici.

— Faci o mare greșeală.

— V-am spus că trebuie să mă gândesc.

— De cât timp ai nevoie?

— O săptămână. Gândiți-vă și dumneavoastră, domnule Halliday. Poate vom reuși să ajungem la o înțelegere.

— Așa sper și eu, fiule, spuse Drew folosind dinadins apelativul. Dacă nu, am să dau telefonul acela. Nu glumesc!

Tot curajul puștiului se nărui ca un castel din cărți de joc. Ochii i se umplură cu lacrimi. Dar, înainte de a le lăsa să-i șiroiască pe obraz, Peter Saubers se răsuci pe călcâie și ieși din anticariat.

12

Iar acum, mesajul ăsta telefonic, pe care Drew îl ascultă cu furie, dar și cu teamă, pentru că vocea băiatului pare atât de rece și stăpânită la suprafață și atât de disperată în profunzime.

— Nu pot să vin mâine, așa cum am stabilit. Am uitat complet de tabăra de instruire pentru șefii de clasă. Știu că pare o scuză proastă, dar nu este. Presupun că mi-a ieșit cu totul din minte din cauză că mă amenințați cu pușcăria și cu toate alea.

Trebuie să șterg imediat înregistrarea asta, își zice Drew, cu unghiile împlântate în palme.

— Mergem în stațiunea River Bend, în districtul Victor. Plecăm cu autocarul mâine-dimineață la ora opt – este ziua metodică a profesorilor și nu se face școală. Ne întorcem duminică seara. Suntem douăzeci în programul ăsta de instruire. M-am gândit să mă scutesc cumva, dar părinții deja își fac griji din pricina mea. Și sora mea e îngrijorată. Dacă nu mă duc, atunci își vor da seama că ceva nu e în

regulă. Am senzația că mama își închipuie că am lăsat o fată gravidă.

Băiatul scoate un hohot de râs scurt, aproape isteric. Drew își spune că nu-i nimic mai îngrozitor pe lumea asta decât băieții de șaptesprezece ani. Nu-ți poți da seama niciodată ce au de gând să facă.

— Așa că am să vin luni după-amiază, continuă Saubers. Dacă mă așteptați până atunci, cred că vom putea ajunge la o înțelegere. Vom putea face un compromis. Am o idee. Și dacă vă imaginați că vă mint, puteți să sunați la stațiune și să verificați rezervările făcute de Asociația Elevilor de la Liceul Northfield. Ne vedem luni. Dacă nu, nu. La reve...

Biiiiip. Aici se termină timpul rezervat mesajelor – foarte lung, în special pentru clienții care sună în afara programului de lucru.

Ignorând vaietul disperat al scaunului, Drew se prăbușește în el și se holbează aproape un minut întreg la robotul telefonului. Nu simte nicio nevoie să sune la River Bend... care, ironia sortii, se află la o distanță de doar opt sau zece kilometri de locul unde își ispășește condamnarea la închisoare pe viață adevăratul hoț al caietelor. Drew este convins că Saubers i-a spus adevărul despre excursia asta pentru că este mult prea ușor de verificat. Însă nu este la fel de convins în privința motivelor pentru care puștiul nu a renunțat la întreaga poveste. Poate că a ajuns la concluzia că Drew a jucat la cacealma atunci când l-a amenințat cu poliția. Însă nu este chiar așa. Drew nu are de gând să-i permită lui Saubers să aibă ce el nu poate avea. Cum-necum, îl va face el pe banditul ăsta mic să-i dea caietele.

Am să aștept până luni după-amiază, își zice Drew. Îmi permit să aștept atât, dar apoi situația asta va trebui să se rezolve într-un fel sau altul. Deja i-am permis prea multe.

Se gândește că puștiul Saubers și vechiul lui prieten, Morris Bellamy, deși la capete opuse ale vieții, seamănă extrem de mult atunci când vine vorba despre caietele lui Rothstein. Răvnesc după ce se află scris *înăuntru* lor. De aceea băiatul n-a vrut să-i vândă decât șase dintre ele, probabil cele pe care le considera cel mai puțin interesante.

Pe de altă parte, pe Drew îl doare fix în cot de scrierile lui John Rothstein. A citit *Alergătorul*, însă numai pentru că Morrie era obsedat de romanul ăsta. Nu s-a mai obosit să le citească și pe celelalte două. Și nici volumul cu povestiri.

Ăsta-i punctul tău vulnerabil, fiule, își spune Drew. Aviditatea de colecționar. În vreme ce mie nu-mi pasă decât de bani, iar banii simplifică totul. Așa că du-te sănătos unde trebuie să te duci. Bucură-te de weekend și de joaca aia de-a politica. Când ai să te întorci, o să discutăm chestiuni mai serioase.

Drew se apleacă peste burta-i proeminentă și șterge mesajul.

13

Pe drumul înapoi spre oraș, Hodges se adulmecă la subraț și hotărăște să dea mai întâi o tură pe acasă doar cât să facă un duș și să-și prepare un burger vegetarian. Și să-și schimbe hainele. Nu trebuie să se abată prea mult din drum ca să ajungă pe Harper Road și s-ar simți mult mai confortabil într-o pereche de jeansi. Din punctul lui de vedere, jeansii reprezintă unul dintre marile avantaje ale faptului că îți ești propriul șef.

Când să iasă pe ușă, primește un telefon de la Pete Huntley, care vrea să-l informeze că l-a arestat pe Oliver Madden. Hodges își felicită fostul partener și închide. Dar nici nu se așază bine la volan că telefonul sună din nou. Acum este Holly.

— Unde ești, Bill?

Hodges se uită la ceas și vede că s-a făcut deja trei și un sfert. Cum mai zboară timpul atunci când te distrezi, își spune el.

— Acasă. Acum plec spre birou.

— Ce cauți acolo?

— M-am oprit să fac un duș. N-am vrut să-ți agresez delicatul simț olfactiv. Să știi că n-am uitat de Barbara. O s-o sun imediat ce...

— Nu mai e nevoie. Este aici. Împreună cu o prietenă pe

care o cheamă Tina. Au venit cu taxiul.

— Cu taxiul?

În mod obișnuit, copiii nici măcar nu se *gândesc* la taxiuri. Poate că problema Barbarei este puțin mai gravă decât și-a imaginat el.

— Da. Le-am băgat la tine în birou.

Și continuă pe un ton mai scăzut:

— Barbara mi s-a părut doar îngrijorată, dar fetița cealaltă e speriată de moarte. Cred că are un necaz mare. Vino cât de repede poți, Bill.

— Afirmativ.

— Te rog, grăbește-te. Știi că nu mă descurc în fața emoțiilor puternice. Încerc să rezolv problema asta la terapie, dar deocamdată *nu* sunt în stare să le fac față.

— Am pornit. Ajung în douăzeci de minute.

— Crezi că ar trebui să mă duc până vizavi după niște sucuri sau ceva?

— Habar n-am.

Semaforul din față se face galben. Hodges calcă pedala de accelerație și trece.

— Gândește-te singură.

— Dar nu prea am cu ce să mă gândesc, se vaită Holly.

Înainte ca el să mai apuce să-i spună ceva, îi cere din nou să se grăbească și închide.

14

În timpul când Bill Hodges îi explica unui mult prea tulburat Oliver Madden cum stă treaba cu realitățile vieții, iar Drew Halliday ofta prelung în fața farfuriei cu ouă Benedict, Pete Saubers se afla în cabinetul medical al liceului său, pretinzând că are o migrenă și rugând să fie scutit de la cursurile de după-amiază. Asistenta i-a dat scutirea fără să se gândească de două ori, deoarece Pete face parte din categoria elevilor buni: este printre primii la învățătură, participă la o mulțime de activități (deși niciuna sportivă), are o frecvență aproape perfectă. Unde mai pui că și *arăta* ca și cum ar fi avut o durere înfiorătoare de cap. Mult prea palid și

cu cearcăne negre sub ochi. Asistenta l-a întrebat dacă nu cumva ar fi bine să-l ducă cineva acasă.

— Nu, i-a răspuns Pete. Am să iau autobuzul.

Femeia i-a oferit o pastilă de Advil – nu are voie să dea alte medicamente pentru durerile de cap –, dar băiatul a refuzat-o, spunând că are acasă o rețetă specială pentru migrene. Numai că a uitat să-și ia medicamentul la el, dar va lua o tabletă de îndată ce va ajunge acolo. Nu i s-a părut că minte prea mult, deoarece chiar avea o durere de cap. Însă nu una de natură fizică. Durerea lui de cap se numea Andrew Halliday și medicamentul mamei sale (ea era cea cu migrene din familie) nu îl va ajuta absolut deloc.

Pete știa că trebuie să se ocupe personal de asta.

15

Nu are de gând să ia autobuzul. Următorul va veni abia peste o jumătate de oră, iar el ar putea ajunge pe Sycamore Street în doar cincisprezece minute dacă aleargă. Și va alerga, pentru că această după-amiază de joi este tot ce are la dispoziție. Mama și tata sunt la serviciu și vor veni acasă abia după ora patru. Tina nici nu va fi acolo. Zice că a fost invitată să doarmă două nopți la vechea ei prietenă, Barbara Robinson, pe Teaberry Lane, dar Pete crede că mai degrabă s-a autoinvitat acolo. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că surioara lui nu și-a pierdut speranța că va ajunge totuși la Chapel Ridge. Și Pete crede că tot ar mai putea s-o ajute să-și vadă visul ăsta cu ochii, însă doar cu condiția să aibă succes în ce va întreprinde în următoarele câteva ore. Șansele nu sunt prea mari, dar trebuie să facă *ceva*. Altfel va înnebuni de-a binelea.

A slăbit de când a făcut prostia să-i calce pragul lui Andrew Halliday, acnea pubertății și-a făcut o spectaculoasă revenire pe obrazii lui și, bineînțeles, are cearcăne mari. Puținul somn de care are parte în ultimul timp îi este bântuit de coșmaruri din care se trezește speriat – de obicei ghemuit în poziție fetală și cu pijamaua udă de transpirație pe el –, după care nu mai e în stare să adoarmă la loc și se gândește

cum să scape din capcana în care a intrat.

Uitase cu adevărat de tabăra de instruire pentru șefii de clasă. Și ieri, când i-a adus aminte de asta doamna Gibson, profesoara care urma să-i însoțească acolo, a simțit că îl ia cu frisoane. Era imediat după ora de franceză și înainte de a ajunge în clasa unde avea să se țină cursul de analiză matematică (două săli mai încolo), deja își făcuse planul. Buna lui desfășurare depindea de un cărucior vechi și roșu și, mai ales, de niște chei.

Odată ajuns la o distanță prudentă de școală, Pete sună la anticariatul „Ediții rare” al lui Andrew Halliday, al cărui număr și-ar fi dorit să nu-l cunoască niciodată. Îi răspunde robotul, scutindu-l măcar acum de altă serie de „Mârâieli-și-hămâieli”. Lasă un mesaj destul de lung și perioada de înregistrare se termină înainte de a apuca să spună „la revedere”, dar nu-i niciun bai.

Cu sau fără mandat de percheziție, poliția nu va mai avea ce să găsească dacă el apucă să scoată caietele alea din casă. Este convins că părinții lui vor păstra secretul banilor misterioși, așa cum l-au păstrat și până acum. Pete pune telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor și chiar atunci îi vine în minte o expresie învățată în primul an de latină. Este înspăimântătoare în orice limbă ai traduce-o, dar se potrivește perfect cu situația lui.

Alea iacta est.

Zarurile au fost aruncate.

16

Înainte să intre în casă, Pete trece prin garaj ca să se convingă că vechiul cărucior al Tinei încă se mai află acolo. Multe din lucrurile lor au fost vândute la talcioc când au fost nevoiți să se mute din vechea lor casă, dar Tini a făcut un târboi atât de mare când a venit vorba despre căruțul ei, că a reușit s-o înduplece pe mama și s-o facă să-l păstreze. Pete nu-l vede imediat și se îngrijorează brusc. Apoi îl observă într-un colț și răsufală ușurat. Își aduce aminte cum Tini îl umplea cu toate jucăriile ei (Madam Beasley așezată la loc de

cinste, evident) și îl trăgea încoace și încolo pe gazon, anunțând că se duc la un *pichinic* în poiană, unde copiii cumiți vor primi *samvișe* cu șuncă și *pișcoți* cu ghimbir. Asta se întâmpla pe vremea când viața era frumoasă, înainte ca dementul ăla cu Mercedesul să o schimbe definitiv.

După aia n-a mai fost niciun *pichinic*.

Pete intră în casă și se duce direct în micuțul birou pe care tata și-l amenajase acolo. Inima îi bubuie în piept, pentru că aceasta este problema cea mai dificilă. Sigur, s-ar putea să nu reușească ce și-a propus chiar dacă va găsi cheile de care are nevoie; dar dacă nu le găsește, atunci totul se va termina înainte de a începe. Nu are niciun plan de rezervă.

Cu toate că firma lui Tom Saubers se ocupă îndeobște de domeniul imobiliarelor – descoperirea proprietăților care sunt de vânzare sau vor fi curând de vânzare și transferarea acestor informații companiilor mici și operatorilor independenți –, el a reintrat și pe piața vânzării, chiar dacă la scară foarte mică și doar aici, în cartierul de nord. Firma nu le-a adus prea mulți bani în 2012, însă, în ultimii doi ani, Tom a obținut câteva comisioane destul de consistente și acum are exclusivitate asupra unui număr de douăsprezece proprietăți din cartierul cu străzi ce poartă nume de copaci. Una dintre proprietățile astea – ironie a sorții de care toată familia este conștientă – este casa de la numărul 49 de pe Elm Street, care a aparținut lui Deborah Hartsfield și fiului ei, Brady, supranumit și Ucigașul cu Mercedes.

— S-ar putea să dureze ceva timp până voi reuși s-o vând, a spus tata într-o seară la cină și a început să râdă, spre marea surpriză a familiei sale.

Pe peretele din stânga computerului lui Tom este un panou din plută, pe care sunt agățate cheile diferitelor proprietăți pe care le are spre vânzare în momentul acesta. Pete citește nerăbdător etichetele de sub inelele cu chei, descoperă ce căuta – ce îi *trebuie* neapărat – și lovește cu pumnul în aer. Pe eticheta aceasta stă scris CENTRUL DE REC – BIRCH STREET.

— Puțin probabil să fac ceva cu mastodontul ăla din cărămidă, a spus Tom Saubers la o altă cină în familie, dar

dacă totuși voi reuși, atunci o să ne luăm adio de la locul ăsta și o să ne mutăm înapoi pe Tărâmul Apei Calde și al BMW-urilor.

Așa îi zice Tom Saubers Cartierului de vest.

Pete pune în buzunar cheile de la Centru, alături de telefonul mobil. Apoi dă fuga la etaj ca să ia valizele folosite atunci când a adus caietele acasă. De data aceasta are nevoie de ele doar pentru scurt timp. Se urcă în pod și pune caietele în valize. Cu toată graba lui, le manevrează cu mare grijă. Coboară valizele pe rând, scoate caietele din ele și le întinde pe patul lui, duce valizele înapoi, în dormitorul părinților, apoi fuge până în pivniță. Transpiră la greu din cauza efortului și probabil că pute ca o cușcă de maimuțe de la grădina zoologică, dar nu are timp acum să se spele. O va face mai târziu. Și totuși ar cam trebui să-și schimbe cămașa. Are în dulap un tricou cu logoul organizației pentru liceeni Key Club, foarte potrivit pentru ce urmează să facă. Key Club se ocupă cu tot felul chestii din alea pentru binele comunității.

În pivniță, mama are o rezervă destul de mare de cutii din carton goale. Pete înșfacă două dintre cele mai mari și urcă din nou în camera lui, cu o oprire scurtă în biroul tatei de la parter de unde ia o cariocă.

Ține minte s-o duci la loc atunci când pui și cheile înapoi pe panou, își repetă el. Ține minte să pui *total* la loc.

Pune caietele în cutiile din carton – mai puțin cele șase pe care încă mai trage nădejde că i le va vinde lui Andrew Halliday – și le închide. Scrie cu carioca pe fiecare **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE**. Se uită la ceas. Deocamdată se încadrează în timp... dar numai dacă Halliday nu i-a ascultat mesajul și s-a hotărât să-l toarne la poliție. Pete nu prea crede că anticarul va face asta, dar nici exclus nu este. N-a mai fost niciodată într-o situație asemănătoare și nu știe ce s-ar putea întâmpla. Înainte să iasă din cameră, ascunde cele șase caiete în spatele scândurii din dulap. Au loc suficient și, dacă totul va merge așa cum speră el, nici nu vor rămâne acolo prea mult.

Cară cutiile în garaj și le așază în vechiul căruț al Tinei. Dă

să plece, își amintește că nu și-a pus tricoul cu Key Club, fuge înapoi în casă. Tocmai și-l trage pe cap când își dă seama de ceva și încremenește. A lăsat caietele pe alea din fața casei. Valorează o avere și el le-a uitat acolo, de unde le-ar putea fura oricine.

Cretinule! se ocărăște el. Boule! Cretinule! Boule cretin care ești!

Pete se repede afară. Tricoul curat e deja ud de transpirație. Căruțul este acolo unde l-a lăsat, normal că-i acolo. Cine să fure niște cutii cu ustensile de bucătărie? Însă tot o prostie cât casa se cheamă că făcuse, pentru că există oameni care ar fura orice nu-i bătut în cuie. De aici răsare o întrebare absolut justificată: câte alte tâmpenii de genul ăsta a mai făcut?

Nu ar fi trebuit niciodată să intru în rahatul ăsta, își zice el. Ar fi trebuit să chem poliția, să predau banii și caietele imediat ce le-am găsit.

Însă din cauză că are neplăcutul obicei de a fi sincer cu sine însuși (în cea mai mare parte a timpului), știe că, dacă ar trebui s-o ia de la capăt, probabil că ar acționa la fel, pentru că părinții lui erau în pragul divorțului și el îi iubea mult prea mult ca să nu încerce să-i împiedice.

Și a mers, își spune el acum. Norocul prostului.

Dar.

Acum e prea târziu să mă opresc.

17

La început se gândise să pună caietele înapoi în cufărul îngropat lângă pârâu, dar s-a răzgândit aproape imediat. Dacă polițiștii veneau cu mandatul de percheziție, așa cum îl amenințase Halliday, unde ar fi căutat ei după ce nu ar fi găsit caietele în casă? Nu era nevoie decât să se uite pe geamul de la bucătărie ca să vadă tot terenul ăla viran din spatele casei. Ascunzătoarea perfectă. Și dacă mergeau apoi pe potecă și vedeau pământul răscolit de lângă apă, atunci partida va fi iremediabil pierdută. Nu, așa este mai bine.

Dar și mai riscant.

Trage după el pe trotuar căruțul vechi al Tinei și cotește pe Elm Street. John Tighe, care locuiește pe colțul dintre cele două străzi, e în curte și își tunde gazonul. Bill, fiul lui, se joacă cu câinele familiei. Îi aruncă un Frisbee, care plutește peste capul animalului și aterizează în căruț, între cele două cutii.

— Aruncă-l înapoi, strigă Bill Tighe, alergând spre poartă, cu buclele-i castanii săltând în ritmul pașilor. Aruncă-l *tare!*

Pete aruncă discul, dar, când Bill se pregătește să i-l arunce înapoi, îi face semn că nu are chef de joacă. Când intră pe Birch Street, îl claxonează cineva din spate și aproape că-i sare inima din loc, dar nu-i decât Andrea Kellogg, coafeza care vopsește părul Lindei Saubers o dată pe lună. Pete îi face cu mâna și-i adresează un zâmbet pe care și-l dorește radios și fără griji. Bine măcar că ea nu vrea să ne jucăm cu un Frisbee, își zice el.

Și uite Centrul de Recreere, o clădire din cărămidă cu trei etaje și cu un anunț pe fațadă care spunea: DE VÂNZARE și IMOBILIARE THOMAS SAUBERS, după care urma numărul de mobil al tatălui său. Ferestrele de la parter erau acoperite cu plăci de furnir ca să nu le spargă copiii. În rest, clădirea arată încă destul de bine. Gazonul din față este tuns. Tata se ocupă de el, își zice Pete cu ceva mândrie. Probabil a angajat vreun copil din vecini. Eu l-aș fi tuns gratis, dacă m-ar fi rugat.

Lasă căruțul la baza scării, cară pe rând cutiile până la ușă și tocmai ce vrea să scoată cheile din buzunar când vede un Datsun rablagit care oprește lângă trotuar. Este domnul Evans, care a antrenat echipa de baseball juniori pe vremea când mai exista o asemenea echipă în această parte a orașului. Și pe Pete l-a antrenat domnul Evans, atunci când făcea parte din echipa Zebrele lui Zoney.

— Hei, mijlocașule!

Antrenorul s-a întins ca să deschidă geamul din dreapta.

Căcat! își zice Pete. Căcat-căcat-căcat!

— Bună ziua, domnule antrenor Evans!

— Ce cauți aici? Se redeschide Centrul?

— Nu cred.

Pete și-a pregătit o poveste pentru această eventualitate, dar spera că nu va fi nevoit să o folosească.

— E un fel de întrunire politică săptămâna viitoare. Liga Femeilor cu Drept de Vot? Sau o dezbatere? Nu știu sigur.

Bine măcar că povestea lui e cât de cât plauzibilă, pentru că acesta este un an electoral, iar alegerile preliminare vor avea loc peste două săptămâni și sunt multe chestiuni comunitare pe tapet.

— Au ce discuta, nici vorbă.

Domnul Evans – supraponderal, prietenos, mediocru ca strateg, dar plin de spirit de echipă și în permanență bucuros să-și trateze jucătorii cu câte un suc după meciuri și antrenamente – poartă vechea lui șapcă cu logoul echipei Zebrele lui Zoney. Normal că șapca aia este acum decolorată și cu pete de transpirație.

— Ai nevoie de ajutor?

Te rog, nu! *Te rog!*

— Nu-i nevoie, mulțumesc. Mă descurc.

— Nu-i problemă, mă bucur să pot fi de folos.

Fostul antrenor al lui Pete oprește motorul Datsun-ului și se pregătește să-și extragă trupul masiv din mașină.

— Pe bune, domnule antrenor, nu-i nevoie. Dacă mă ajutați, am să termin prea repede și atunci va trebui să mă întorc la ore.

Domnul Evans începe să râdă și se strecoară înapoi la volan.

— M-am prins.

Răsuțește cheia în contact și Datsun-ul scoate un pârț de fum albastru.

— Da' vezi să încui la loc după ce termini, bine?

— Sigur că da, îi răspunde Pete.

Cheile de la ușa Centrului îi alunecă printre degetele transpirate și se apleacă să le ridice. Când se îndreaptă de mijloc, îl vede pe domnul Evans îndepărtându-se.

Îți mulțumesc, Doamne! Și Te mai rog să nu-l lași să-l sune pe tata ca să-l felicite pentru spiritul civic care îl animă pe feciorul său.

Prima cheie pe care o încearcă Pete nu se potrivește. A

doua se potrivește, dar nu vrea să se întoarcă. Băiatul o zgâlțâie în toate părțile, în timp ce transpirația îi curge șiroaie pe obraji și îi picură în ochiul stâng, înțepându-l. Tot nimic. Își spune că, până la urmă, tot la cușor va ajunge – iar asta înseamnă să se întoarcă acasă și să ia uneltele din garaj pentru a-l putea dezgropa. În momentul acesta ușa încăpățânată se hotărăște să coopereze. O deschide, cară înăuntru cutiile, apoi se întoarce după căruțul Tinei. Nu vrea să-l observe cineva și să se întrebe ce caută acolo, la piciorul scării de la Centrul de Recreere.

Sălile mari ale Centrului au fost complet golite de mobilier, iar acum par încă și mai mari. Nu există aer condiționat, prin urmare căldura dinăuntru este înăbușitoare și miroase a ranced și a praf. Din cauză că geamurile sunt acoperite, este și foarte întuneric. Pașii lui Pete răsună prelung prin sala principală, unde copiii obișnuiau să participe la jocuri de societate și să se uite la televizor. Intră în bucătărie. Ușa care dă spre subsol este de asemenea încuiată, dar o deschide fără probleme cu prima cheie pe care a încercat-o. Bine măcar că nu-i întrerupt curentul. Excelent, de fapt, pentru că nu-i trecuse prin cap să aducă o lanternă.

Duce jos prima cutie și observă un lucru care îl umple de bucurie: subsolul este plin cu tot soiul de boarfe. Zeci de mese de joc sunt sprijinite de un perete, pe puțin o sută de scaune pliante sunt proptite de altul. Se mai află acolo o mulțime de componente de casetofoane vechi și console de jocuri video depășite. Dar cel mai bun lucru este că subsolul e plin și cu cutii foarte asemănătoare cu ale lui. Se uită în câteva și vede acolo trofee sportive din timpuri imemorabile, fotografiile înrămate cu echipe sportive din anii optzeci sau nouăzeci, un echipament de prinzător de baseball, un maldăr de piese LEGO. Slavă Domnului, sunt și câteva cutii pe care scrie BUCĂTĂRIE! Pete își ascunde cutiile amestecându-le printre acestea.

E tot ce pot să fac, își zice el. Și cred că va fi suficient, cu condiția să reușesc să ies de aici fără să mă vadă careva și să mă întrebe ce naiba pun la cale.

Încuie subsolul și se întoarce la ușa de la intrare,

ascultându-și ecoul pașilor și aducându-și aminte de toate dățile când a fost nevoit să o aducă pe Tina aici, pentru ca fetița să nu-și mai audă părinții certându-se. Așa nu-i mai auzea nici el.

Aruncă o privire spre Birch Street, vede că e pustie și hurducăie căruțul Tinei pe trepte în jos. Apoi urcă iar, încuie ușa și pleacă spre casă, având grijă să-i facă din nou cu mâna domnului Tighe. Acum îi este mult mai ușor să-l salute. Ba chiar îi aruncă discul de câteva ori lui Billy Tighe. Câinele interceptează a doua aruncare și-i face pe toți să râdă. Acum, când caietele sunt la loc sigur, în subsolul Centrului de Recreere, ascunse printre toate celelalte cutii, râsul lui sună mult mai natural. Pete se simte mai ușor cu vreo douăzeci de kilograme.

Poate chiar cincizeci.

18

Când Hodges intră în anticamera biroului său de la etajul al șaselea al Clădirii Turner de pe Marlborough Street, dă cu ochii de Holly care se învârte neliniștită, cu un pix în colțul gurii. Se oprește brusc atunci când îl vede.

— A dat Dumnezeu!

— Holly, am vorbit la telefon abia cu un sfert de oră în urmă.

Îi scoate ușor pixul din gură și observă urmele de dinți de pe capacul lui.

— Mie mi s-a părut mult mai mult. Sunt înăuntru. Sunt aproape sigură că prietena Barbarei a plâns. Avea ochii roșii când le-am dus sucurile. Du-te, Bill! Du-te du-te du-te!

Nu are de gând să încerce să o atingă pe Holly când este într-o stare dintr-asta. Ar putea să-i provoace un șoc. Oricum însă, femeia este mult mai normală decât la prima lor întâlnire. Ba chiar, sub răbdătoarea supraveghere a Tanyei Robinson, mama lui Jerome și a Barbarei, Holly învață cum să-și asorteze îmbrăcămintea.

— Mă duc, îi spune el. Dar mi-aș dori să nu pic ca musca-n lapte. Ai idee despre ce e vorba?

Posibilitățile sunt multe, pentru că fetițele cumiți nu sunt chiar *mereu* fetițe cumiți. Ar putea fi vorba despre un furt minor din magazin sau despre o țigară cu marijuana. Sau poate despre vreo ceartă cu ceilalți colegi de la școală sau despre vreun unchi incapabil să-și țină mâinile la el. Bine măcar că poate fi sigur (*destul* de sigur, pentru că nimic nu-i imposibil pe lumea asta) că prietena Barbarei n-a omorât pe nimeni.

— E vorba despre fratele Tinei, așa o cheamă pe prietena Barbarei, ți-am zis că așa o cheamă?

Holly nu-l vede că dă din cap pentru că privește cu mult dor la pixul din mâna lui. Nemaifiindu-i îngăduit să se atingă de el, se apucă să-și roadă buza inferioară.

— Tina crede că fratele ei a furat niște bani.

— Cât de mare este fratele?

— E la liceu. Atâta știu. Îmi dai pixul înapoi?

— Nu. Du-te afară și fumează o țigară.

— Nu mai fumez.

Dar ochii îi fug în sus și spre stânga, indiciu observat foarte adesea de Hodges în viața lui de polițist. Ba, dacă se gândea mai bine, chiar și escrocul trecut prin multe, pe numele lui Oliver Madden, a privit câș o dată sau de două ori. Iar când era vorba de minciuni, Madden era expert.

— Nu mai...

— Fă-mi plăcerea și fumează măcar una. O să te liniștească. Le-ai dat ceva de mâncare fetelor?

— Nu m-am gândit. Îmi pare...

— Nu, nu face nimic. Du-te vizavi și ia niște gustări, niște batoane din alea... cum le cheamă? Nutrabar?

— Batoanele Nutrabar sunt *pentru câini*, Bill.

Hodges nu-și pierde răbdarea.

— Atunci, alt fel de batoane. Chestii sănătoase. Fără ciocolată.

— Bine.

Se răsuțește pe tocurile joase și iese în foșnet de fuste. Hodges trage aer în piept și intră în birou.

Fetele stau pe canapea. Barbara este o fetiță neagră, iar prietena ei, Tina, este albă. Aiurea în tramvai, Hodges se gândește la un set de solnițe pentru sare și piper. Numai că solnițele astea nu seamănă. Da, au părul strâns în cozi de cal aproape identice. Da, poartă teniși la fel, pentru că ăștia sunt la modă printre adolescente anul acesta. Și da, fiecare fată ține în mână câte un exemplar al aceleiași reviste luate de pe măsuța lui pentru cafea: *Pursuit*, publicația despre localizarea infractorilor, deloc potrivită pentru fetețe, dar nu face nimic, pentru că-i limpede că niciuna dintre ele nu citește vreun articol.

Barbara este îmbrăcată cu uniforma de școală și pare relativ calmă. Fetița cealaltă poartă pantaloni negri și un tricou albastru, cu un fluture mare desenat pe piept. Este albă la față, iar ochii înroșiți de plâns îl privesc cu un amestec de speranță și spaimă greu de îndurat.

Barbara sare în picioare și îl îmbrățișează. Pe vremuri s-ar fi mulțumit doar să-și atingă pumnul de al lui.

— Bună, Bill! Mă bucur mult să te văd.

Cu câtă maturitate vorbește și cât de mare s-a făcut! Să fi împlinit deja paisprezece ani? Oare e posibil?

— Și eu mă bucur să te văd, Barbs. Ce mai face Jerome? Vine acasă în vacanța de vară?

Acum Jerome este student la Harvard și alter ego-ul lui – guralivul Tyrone Feelgood Delight – pare să fi ieșit definitiv la pensie. Pe vremea când Jerome era la liceu și îl ajuta pe Hodges cu treburile casei, Tyrone era musafir permanent. Lui Hodges nu-i lipsește prea mult, pentru că Tyrone era un tip teribil de infantil, însă moare de dorul lui Jerome.

Barbara strâmbă din nas.

— A fost o săptămână și a plecat iar. Are o gagică de undeva din Pennsylvania și zice că o duce la un *bal*. Adică de ce doar pe ea? Ție nu ți se pare că-i o discriminare? Mie da.

Hodges se ferește să comenteze.

— Nu-mi faci cunoștință cu prietena ta, vrei?

— Ea este Tina. A locuit pe Hanover Street, cam la o stradă de noi. Vrea să meargă și ea cu mine la Chapel Ridge anul viitor. Tina, dânsul este Bill Hodges. Poate să te ajute.

Hodges se înclină ușor și întinde mâna spre copila albă, care nu s-a ridicat de pe canapea. În primul moment ea se ferește, apoi i-o strânge cu sfială. Și începe să plângă.

— N-ar fi trebuit să vin aici. Pete o să fie atât de *supărat* pe mine.

Vai de mine! își zice Hodges. Ia repede câteva batiste de hârtie din cutia de pe birou, însă nu apucă să i le dea el Tinei pentru că Barbara i le ia din mână și șterge ochii fetei. Apoi se așază alături de prietena ei și o ia în brațe.

— Tina, spune ea pe un ton destul de sever, ai venit la mine și mi-ai cerut ajutorul. Asta facem acum: încercăm să te ajutăm.

Hodges rămâne uimit când își dă seama cât de mult seamănă Barbara cu mama ei.

— Nu trebuie decât să-i spui și lui ce mi-ai spus mie.

Acum Barbara se întoarce spre fostul detectiv.

— Iar pe tine te rog să nu le spui părinților mei, Bill. Și nici Holly să nu le spună. Dacă află tata, el o să vorbească cu tatăl Tinei. Și atunci fratele ei chiar că va avea probleme.

— Să nu discutăm despre asta deocamdată.

Hodges încearcă să-și tragă scaunul de la birou lângă ele – roțile sunt cam blocate, dar se descurcă până la urmă. Nu vrea să aibă un birou între el și prietena înfricoșată a Barbarei: ar semăna prea mult cu un director de școală. Se așază, își strânge mâinile între genunchi și îi zâmbește cu blândețe Tinei.

— Haide să începem cu numele tău întreg.

— Tina Annette Saubers.

Saubers. Parcă a mai auzit undeva numele ăsta. În vreun caz vechi? Posibil.

— Și care-i problema, Tin?

— Fratele meu a furat niște bani.

În șoaptă. Cu ochii plini de lacrimi.

— Poate destul de mulți. Și nu mai poate să-i dea înapoi pentru că au fost cheltuiți. I-am povestit Barbarei fiindcă știu că fratele ei v-a ajutat să-l oprești pe nebunul care l-a rănit pe tata să arunce în aer sala de concerte de la CCAM. Și m-am gândit că poate Jerome o să mă ajute și pe mine, pentru că a

primit medalia aia pentru curaj. L-am văzut la televizor.

— Da, spune Hodges.

Și Holly ar fi trebuit să fie la televizor – dăduse dovadă de tot atâta curaj și cu siguranță că i s-a cerut să apară –, numai că, în perioada aceea a vieții ei, Holly Gibney mai degrabă ar fi băut detergent lichid decât să apară în fața camerelor de luat vederi ca să răspundă la întrebări.

— Da' Barbs mi-a zis că Jerome e în Pennsylvania și că ar trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră, pentru că ați fost polițist.

Și se uită la el cu ochi mari și umezi.

Saubers, își repetă iar Hodges. Da, ăsta e. Nu-și mai aduce aminte prenumele bărbatului, dar numele de familie este greu de uitat. Și acum știe de ce i s-a părut cunoscut. Saubers a fost unul dintre cei foarte grav răniți la Complexul Municipal atunci când Hartsfield a intrat cu mașina în mulțimea de șomeri.

— Am vrut să discut mai întâi doar eu cu tine, adaugă Barbara. Așa m-am înțeles cu Tina. Știi tu, ca să sondez terenul și să văd dacă vrei să o ajuți. Dar Tini a apărut azi la mine la școală și era așa de necăjită...

— Pentru că acum e și mai *rău!* izbucnește Tina. Nu știu ce s-a întâmplat, dar de când și-a lăsat mustața aia tâmpită, se poartă și mai *aiurea!* Vorbește în somn – l-am auzit eu – și a slăbit și i-au ieșit coșuri din nou și profesorul meu de igienă zice că astea apar și de la stres și... și... mai cred că și *plânge* uneori.

Fata pare uluită la culme, ca și cum nu ar putea înțelege că fratele ei mai mare e în stare să plângă.

— Dacă se sinucide? De asta mi-a teamă, pentru că sinuciderile în rândul adolescenților sunt o *problemă serioasă!*

Asta tot la orele de igienă a auzit-o, își zice Hodges. Nu că n-ar fi adevărat.

— Să știi că nu inventează, spune Barbara. Povestea e incredibilă.

— Atunci s-o ascultăm, este de acord Hodges. De la început.

Tina respiră adânc și începe.

20

Dacă l-ar fi întrebat cineva înainte, Hodges ar fi spus că nu crede că povestea tristă a unei copile de treisprezece ani l-ar putea surprinde, necum să-l tulbure în halul ăsta. Și uită-te acum la el cât de tulburat este. Povestea fetei l-a dat cu totul peste cap. Și crede fiecare cuvânt: este prea absurdă ca să fie doar un rod al imaginației.

Tina se mai calmează în timp ce vorbește. Hodges văzuse reacția asta și în alte ocazii. Habar n-are dacă spovedania face sau nu bine la suflet, dar precis îți liniștește nervii.

Deschide ușa spre anticameră și o vede pe Holly la birou: joacă solitaire pe calculator. Alături are o pungă plină cu batoane energizante. A cumpărat atât de multe, de zici că-i era teamă ca nu cumva să-i asedieze o armată de zombi și ei patru să rămână nemâncați.

— Vino încoace, Hols, o cheamă el. Am treabă cu tine. Adu și batoanele.

Holly intră cu sfială în birou, se uită cu atenție la Tina Saubers și pare mulțumită de ce vede. Fetele iau câte un baton, fapt care o mulțumește și mai mult. Ia și Hodges un baton energizant. Parcă a trecut o lună de când a mâncat salata și nici burgerul vegetarian nu l-a săturat. Încă i se mai întâmplă să viseze că se duce la McDonald's și comandă tot ce scrie în meniu.

— Bun, zice Barbara, mestecând. Al meu e cu zmeură. Al tău cu ce e, Tini?

— Cu lămâie. Și e *foarte* bun. Mulțumesc, domnule Hodges. Mulțumesc, doamnă Holly.

— Barb, spune Holly, unde i-ai spus mamei că vă duceți?

— La film, răspunde Barbara. La *Regatul de gheață*. Rulează în fiecare după-amiază la Cinema Seven. Parcă *dintotdeauna* îl dau acolo.

Își dă ochii peste cap către Tina, care se strâmbă și ea.

— Mama a zis să luăm autobuzul la întoarcere, dar oricum trebuie să fim acasă cel mai târziu la șase. Tina doarme la

noi.

Înseamnă că avem ceva vreme, își spune Hodges.

— Tina, te rog să repeți ce mi-ai povestit mie ca să audă și Holly. Este asistenta mea și este foarte isteată. În plus, știe să păstreze un secret.

Tina își spune din nou povestea și, pentru că s-a liniștit, adaugă mai multe detalii. Holly o ascultă cu foarte mare atenție. Majoritatea ticurilor nervoase îi dispar ca prin farmec atunci când este foarte concentrată la ceva. Doar degetele i se mișcă repede în poală, ca și cum ar lovi într-o tastatură invizibilă.

După ce Tina a terminat de vorbit, Holly o întreabă:

— Banii au început să sosească în februarie 2010?

— Februarie sau martie, răspunde fata. Țin minte chestia asta pentru că părinții noștri se certau foarte mult atunci. Tati și-a pierdut serviciul... înțelegeți... și avea probleme mari cu picioarele... și mami țipa la el că de ce fumează, pentru că țigările costă mult...

— Nu suport țipetele, spune Holly pe un ton plat. Mă apucă durerea de stomac.

Tina o privește cu recunoștință.

— Discuția despre dubloni, intervine Hodges, a avut loc înainte sau după ce au început să vină plicurile cu bani?

— Înainte. Dar nu *cu mult*, răspunde Tina fără să ezite.

— Și erau câte cinci sute de dolari în fiecare lună, spune Holly.

— Câteodată și mai repede, cam la trei săptămâni și în alte dați dura puțin mai mult. Dacă trecea luna și banii nu veneau, părinții mei credeau că gata, s-a terminat. Țin minte că odată au trecut chiar șase săptămâni și tati i-a zis lui mami: „Ei, a durat cât a durat și acum s-a terminat.”

— Când a fost asta?

Cu ochii strălucitori și fără să mai zvâcnească din degete, Holly se apleacă spre fetiță. Lui Hodges îi place nespus de mult când este în starea asta.

— Păăăi... se încruntă Tina. Cam de ziua mea. Când am făcut doisprezece ani. Pete nu era acasă. Era vacanța de primăvară și prietenul lui, Rory, îl invitase să meargă la

Disney World cu el și familia lui. A fost o zi de naștere tare nasoală, pentru că eram invidioasă pe el că s-a dus acolo și eu...

Se întrerupe, privind mai întâi la Barbara, apoi la Hodges și, în cele din urmă, la Holly. Se vede treaba că fetița o considera mămoasă ca o cloșcă.

— *De-aia au întârziat banii atunci! Nu-i așa? Pentru că era în Florida!*

Holly se uită la Hodges, surâzând aproape imperceptibil. Apoi se întoarce iar către Tina.

— Probabil. Erau mereu doar bancnote de douăzeci și cincizeci?

— Da. Le-am văzut de multe ori.

— Și din care lună nu au mai venit?

— Din septembrie, anul trecut. Cam pe când a început școala. În ultimul plic a fost și un bilețel. Zicea ceva de genul „Asta-i ultima rată, îmi pare rău că nu am mai mult.”

— Și la cât timp după asta i-ai spus fratelui tău că tu crezi că el trimitea banii?

— Nu prea mult. N-a vrut să recunoască, dar eu știu că el a fost. Și poate că-i doar vina mea, pentru că i-am făcut capul mare cu Chapel Ridge... și el atunci mi-a zis că și-ar dori să mai fie bani ca să mă duc la liceul ăsta... și poate că a făcut o prostie și acum îi pare rău, dar e prea t-t-târziu!

Începe din nou să plângă. Barbara o ia în brațe și încearcă să o liniștească. Holly începe din nou să zvâcnească din degete, însă nu dă alte semne de supărare: e dusă pe gânduri. Hodges are senzația că și vede cum i se învârtesc roțițele. Are și el niște întrebări de pus, dar deocamdată este mai mult decât bucuros să o lase pe Holly să preia inițiativa.

Tina nu mai plânge, ci doar își trage nasul. Așa că Holly începe:

— Ai zis că ai intrat în camera lui într-o seară și l-ai văzut cu un caiet în mână și că s-a purtat cam ciudat. L-a ascuns sub pernă.

— Așa este.

— Asta s-a întâmplat mai aproape de momentul când s-au terminat banii?

— Așa cred, da.

— Nu cumva era vorba despre unul dintre caietele lui de școală?

— Nu. Țista era negru și părea mai elegant. Și mai avea și un elastic care îl ținea închis.

— Jerome are caiete din astea, intervine Barbara. Au copertele din moleschin. Pot să mai iau un baton?

— Ia câte vrei, îi zice Hodges.

Ia repede un carnețel de pe birou și notează *Moleschin*. Apoi, întorcându-se către Tina:

— Ar fi putut să fie un registru?

Tina, care tocmai își scotea batonul din ambalaj, se încruntă.

— Cum adică?

— Este posibil ca fratele tău să fi păstrat evidența sumelor pe care le-a trimis și a banilor rămași.

— Nu știu, poate, dar semăna mai mult cu o agendă de lux.

Holly se uită la Hodges, care îi face un semn din cap: *Continuă*.

— Foarte bine, Tina. Ești un martor remarcabil. Bill, ție nu ți se pare că-i nemaipomenită?

Hodges bâțâie entuziasmat din cap.

— Bun. Acum spune-mi când a început să-și lase mustață.

— Luna trecută. Sau la sfârșitul lui aprilie. Și mami și tati i-au zis că-i o prostie. Tati i-a zis că seamănă cu un spițer, ce-o mai fi și aia, dar Pete nu a vrut să și-o dea jos. Așa că m-am gândit că era o fază prin care trecea el atunci.

Se întoarce spre Barbara.

— Ții minte, ca atunci când eram mici și tu ai încercat să-ți tai părul ca să semeni cu Hannah Montana.

Barbara se strâmbă.

— Te rog frumos, nu pomeni de asta.

Și îi explică lui Hodges:

— Nu-ți imaginezi ce *scandal* mi-a făcut mama.

— Și de atunci e mereu supărat, spune Holly. De când și-a lăsat mustață.

— La început n-a prea fost, deși îmi dădeam seama că și

atunci avea ceva nervi. Da' numai în ultimele două săptămâni a fost speriat. Și acum sunt și *eu* speriată. *Pe bune!*

Hodges se uită la Holly ca să vadă dacă mai are ceva de spus. Femeia îi aruncă o privire care-i zice: *Îți predau legătura.*

— Uite, Tina, sunt dispus să aflu despre ce este vorba, dar mai întâi trebuie să stau de vorbă cu fratele tău. Știi asta, da?

— Da, șoptește fata.

Pune cu mare grijă batonul aproape întreg pe brațul canapelei.

— Of, Doamne, ce o să se mai supere pe mine.

— Nu neapărat, îi zice Holly. E posibil ca fratele tău să se simtă ușurat că a deschis cineva subiectul ăsta.

Din punctul acesta de vedere, își spune Hodges, Holly este vocea experienței.

— Credeți? întreabă Tina cu jumătate de gură.

— Cred, dă Holly din cap cu convingere.

— Bine, dar nu se poate în weekendul ăsta. Se duce în tabără la River Bend. Un fel de instruire pentru șefii de clasă, pentru că anul viitor Pete va fi vicepreședinte. Dacă o să mai fie la școală anul viitor, oftează Tina, ducându-și palma la frunte.

Gestul ei de tristețe este atât de matur, că îl umple pe Hodges de milă.

— Dacă nu cumva la anul o să fie la *pușcărie*. Pentru *furt*.

Holly pare la fel de mâhnită pe cât de mâhnit se simte Hodges, însă ei nu-i place deloc să atingă alți oameni, iar Barbara este prea oripilată de vorbele Tinei ca să-și mai aducă aminte să o aline. Deci n-a mai rămas decât el. Se întinde și prinde mâinile micuțe ale Tinei în mâinile lui.

— Nu cred că se va ajunge la așa ceva. Dar *cred* că Pete are nevoie de ajutor. Când se întoarce din tabăra aia?

— D-d-duminică seară.

— Ce-ar fi să-l aștept luni, după ore? Crezi că e bine?

— D-da, șoptește Tina complet sleită de putere. De obicei merge cu autobuzul, dar l-ați putea prinde când iese de la

liceu.

— Crezi că *tu* ai să fii mai liniștită în weekendul ăsta, Tina?

— Am să am eu grijă de asta, spune Barbara, ținând obrazul prietenei sale.

Tina îi răspunde cu un surâs stins.

— Ce aveți de gând să faceți acum? le întreabă Hodges. E prea târziu ca să mai mergeți la film.

— Ne ducem acasă, hotărăște Barbara. Și o să-i zicem mamei că n-am mai avut chef să-l vedem. Asta nu ar fi chiar o minciună, nu?

— Nu, este de acord Hodges. Aveți suficienți bani pentru taxi?

— Vă duc eu dacă n-aveți, se oferă Holly.

— O să luăm autobuzul, spune Barbara. Amândouă avem abonamente. Am venit cu taxiul doar pentru că ne grăbeam. Nu-i așa că ne grăbeam, Tina?

— Da.

Fetița se uită la Hodges și apoi la Holly.

— Sunt tare îngrijorată pentru el, dar vă rog mult să nu le spuneți părinților noștri ce v-am povestit eu. Cel puțin nu încă. Îmi promiteți că n-o să le spuneți?

Hodges îi promite în numele lui personal și al lui Holly. Băiatul oricum va fi plecat din oraș cu un grup de colegi. O întreabă pe Holly dacă e de acord să coboare cu fetele ca să se asigure că se urcă în autobuzul care duce spre cartierul de vest.

Holly este de acord. Și le obligă pe Barbara și Tina să ia cu ele batoanele energizante rămase. Mai sunt cel puțin zece.

21

Holly se întoarce cu iPad-ul în mână.

— Misiune îndeplinită. Le-am urcat în autobuzul numărul patru, care ajunge pe Teaberry Lane.

— Cum ți s-a părut Tina?

— Mult mai bine. Cât am așteptat autobuzul, ea și Barbara au încercat niște pași de dans pe care i-au văzut la

televizor. Ba chiar au încercat să mă convingă să dansez și eu cu ele.

— Și ai dansat?

— Nu. Fătuca asta nu dansează.

Holly nu zâmbește, deși s-ar putea totuși să glumească. Hodges știe că mai aruncă câte o ironie ici și colo în ultimul timp, dar e greu să te prinzi de ele. Holly Gibney încă reprezintă o enigmă pentru Hodges și el presupune că așa va fi mereu.

— Crezi că se vor da de gol în fața mamei lui Barb? E o femeie foarte perspicace și un weekend întreg înseamnă mult timp atunci când ai ceva de ascuns.

— Poate, dar eu nu prea cred, răspunde Holly. Tina s-a calmat foarte mult odată ce și-a luat greutatea aia de pe suflet.

Hodges zâmbește.

— Așa mi s-a părut și mie. Trebuie să fi fost mai relaxată dacă s-a apucat să danseze în stația de autobuz. Așadar, tu ce zici, Holly?

— Despre ce anume?

— Hai să începem cu banii.

Holly tamburinează cu degetele în iPad-ul ei, dându-și absentă o șuviță care-i intrase în ochi.

— Au început să vină în februarie 2010 și s-au oprit în septembrie, anul trecut. Asta înseamnă patruzeci și patru de luni. Dacă fratele...

— Pete.

— Dacă Pete le-a trimis părinților câte cinci sute de dolari pe lună în perioada asta, înseamnă că le-a trimis suma totală de douăzeci și două de mii de dolari. Aproximativ. Nu-i tocmai o avere, dar...

— O grămadă de bani pentru un copil, îi isprăvește Hodges vorbele. Mai ales când te gândești că a început să-i trimită pe vremea când era de vârsta de acum a Tinei.

Se uită unul la celălalt. Într-un fel, faptul că Holly este uneori capabilă să-l privească în ochi reprezintă cel mai uimitor aspect al progresului ei, din femeia înspăimântată care era atunci când o cunoscuse, în cea practică de acum.

După vreo cinci secunde de tăcere, încep să vorbesc în același timp.

— Deci...

— Cum a...

— Spune tu prima, râde Hodges.

Fără să-l mai privească acum (o face doar câte o fracțiune de secundă, chiar și în momentele când este concentrată asupra vreunei probleme), Holly spune:

— Discuția aia pe care a avut-o cu Tina despre comoara îngropată – aur și bijuterii și dubloni. Mi se pare că are o foarte mare importanță. Nu cred că a furat banii. Cred că i-a găsit.

— Probabil că da. Foarte puțini copii de treisprezece ani se apucă să jefuiască bănci, indiferent cât de disperați ar fi. Dar unde a putut să dea peste o avere ca asta?

— Nu știu. Pot să caut pe internet lista furturilor de bani dintr-o anumită perioadă. De dinainte de 2010, dacă i-a găsit în februarie, anul acela. Douăzeci și două de mii de dolari reprezintă o sumă destul de mare ca să se scrie despre furtul ei în ziare. Dar ce protocol ar trebui să urmez? Care sunt parametrii căutării? Cât de mult ar trebui să mă duc în urmă? Cinci ani? Zece? Cred că informațiile despre furturi dintr-o perioadă de numai cinci ani ar fi extrem de multe, mai ales că trebuie să extind căutarea în statele vecine. Tu ce zici?

— Zic că ai obține rezultate parțiale chiar dacă ai căuta pe tot teritoriul Midwestului.

Hodges se gândește la Oliver Madden, care a escrocat sute de oameni și zeci de organizații în întreaga lui carieră. Era expert în crearea de conturi bancare false, dar Hodges e în stare să pună prinsoare că dragul de Ollie nu avea prea mare încredere în bănci atunci când erau banii lui la mijloc. Nu, nu, el ar fi preferat o rezervă confortabilă de bani gheață.

— De ce parțiale?

— Pentru că tu te gândești la bănci, la instituțiile financiare unde se pot încasa cecuri sau care acordă credite pe loc. Poate și la casele de pariuri. Dar s-ar putea să nu fie vorba despre bani publici. Este foarte posibil ca hoțul sau

hoții să fi jefuit niște indivizi care jucau poker cu mize foarte mari sau să-l fi lăsat în fundul gol pe vreun dealer de metamfetamină de pe Edgemont Avenue, Raiul Drogaților. La fel de bine, banii ăia puteau proveni din spargerea unei case din Atlanta sau San Diego sau de oriunde. Iar un asemenea furt câteodată nici nu este făcut public.

— Cu atât mai mult dacă păgubașii nu au declarat banii la Fisc, spune Holly. Corect corect corect. În cazul ăsta, ce facem?

— Trebuie să stăm de vorbă cu Pete Saubers și, sincer, ard de nerăbdare să-l cunosc pe băiatul ăsta. Credeam că le-am văzut pe toate, dar uite că povestea asta m-a luat prin surprindere.

— Poți să vorbești cu el diseară. De-abia mâine pleacă în tabăra aia cu școala. Am numărul de telefon al Tinei. Dacă vrei, o sun și îl aflu pe al fratelui ei.

— Nu, lasă-l să se bucure de weekend. Poate o să se mai calmeze și o să reflecteze la ce a făcut. Și e bine să o lăsăm în pace și pe Tina. Luni după-amiază nu-i prea târziu.

— Dar caietul ăla negru pe care l-a văzut fata? Cu coperte de moleschin? Ai vreo idee?

— Probabil că nu are nicio legătură cu banii. O fi un jurnal intitulat *50 de umbre ale plăcerii*, în care își notează fanteziile pe care le are despre colega care stă în spatele lui în clasă.

Holly scoate un *hm* răsunător, prin care arată ce părere are despre asta. Începe să se plimbe prin birou.

— Știi ce mă enervează pe mine? Decalajul.

— Decalajul?

— Ultima tranșă de bani a fost în septembrie anul trecut, când a trimis și un bilet în care spunea că-i pare rău că s-au terminat. Dar, din câte ne-a povestit Tina, Pete a început să se comporte ciudat abia în aprilie sau mai anul acesta. Așadar, timp de șapte luni nu are absolut nimic și după aia îl apucă să-și lase mustața și începe să prezinte simptome de anxietate. Ce s-a întâmplat? Ai vreo părere?

Un posibil răspuns iese în evidență.

— A ajuns la concluzia că-i trebuie mai mulți bani, poate pentru că vrea ca sora lui să meargă la același liceu cu

Barbara. Și a crezut că știe cum să facă rost de suma necesară. Dar ceva nu a mers bine.

— Da! La fel cred și eu!

Holly își încrucieșează brațele peste piept și își prinde coatele în palme – Hodges a văzut adesea gestul acesta: este o tehnică prin care femeia încearcă să se liniștească.

— Mi-aș dori doar să fi apucat Tina să vadă ce era în caietul ăla. Caietul cu copertele din moleschin.

— Ai vreo bănuială ori urmărești un lanț logic care mie îmi scapă?

— Aș vrea să înțeleg de ce nu voia el ca Tina să vadă ce-i acolo, atâta tot.

Reușind să evite răspunsul la întrebarea lui Hodges, Holly porni către ușă.

— Am să caut pe internet jafurile dintre 2001 și 2009. Știu că-i puțin probabil să găsesc ceva, dar măcar e un punct de pornire. Tu ce faci?

— Mă duc acasă. Mă gândesc la povestea asta. Măine am de înapoiat niște mașini furate și trebuie să-l caut pe Dejon Frasier, un tip eliberat sub control judiciar și care a spălat putina. Sunt aproape convins că se ascunde fie la mama lui vitregă, fie la fosta soție. Și mai am de gând să mă uit la un meci și poate să mă duc la un film.

Holly se luminează la față.

— Pot să vin și eu la film?

— Dacă vrei.

— Și pot să aleg eu filmul?

— Doar dacă-mi promiți că n-o să mă târăști iar la o tâmpenie din aia de comedie romantică cu Jennifer Aniston.

— Jenifer Aniston este o actriță foarte bună de comedie, din păcate mult subapreciată. Știi că în 1993 ea a jucat în primul film din seria *Spiridușul*³⁴?

— Holly, draga mea, ești un izvor de informații, însă acum ocolești problema. Dacă vrei să mergem împreună la film, promite-mi că n-ai să alegi vreo comedie romantică.

---

³⁴ *Leprechaun*, comedie horror în regia lui Mark Jones (n.tr.).

— Sunt convinsă că putem găsi ceva care să ne convină amândurora, spune Holly, fără să-l privească în ochi. Crezi că fratele Tinei va fi bine până luni? Nu crezi că o să-i treacă prin cap să se sinucidă, nu-i așa?

— Nimic din ce știm despre el nu ne conduce la concluzia asta. A riscat foarte mult de dragul familiei sale. Oamenii de genul acesta, înzestrați cu atâta empatie, nu se prea gândesc la sinucidere. Auzi, Holly, ție nu ți se pare ciudat că fetița și-a dat seama că Pete a trimis banii, iar părinții habar n-au?

Lumina din ochii femeii se stinge și, preț de o clipă, seamănă iar cu Holly din trecut, cea care și-a petrecut aproape întreaga adolescență închisă în camera ei, în izolarea aceea nevrotică pe care japonezii o numesc *hikikomori*.

— Părinții pot fi tare tâmpiți, zice ea și iese din birou.

De acord, își spune Hodges, ai tăi cu siguranță că așa au fost.

Se apropie de fereastră, își strânge mâinile la spate și se uită afară, la Marlborough Street, aglomerată la sfârșitul zilei de lucru. Se întreabă dacă Holly s-a gândit că ar mai putea fi și un alt motiv pentru starea de anxietate a băiatului – și anume că nenorociții care au ascuns banii s-au întors să-i caute și nu i-au mai găsit.

Și cumva au aflat cine i-a luat.

22

Atelierul denumit pompos „Reparații de motociclete și motoare mici – cel mai bun service din întregul stat” nu ar fi în stare să se ocupe nici măcar de defecțiunile dintr-un orașel amărât, darămite dintr-un stat întreg. Este o baracă prăpădită din tablă ondulată și ruginită din cartierul de sud, la o aruncătură de băț de stadionul ligii de juniori, în care joacă și echipa Groundhogs. În față sunt înșirate mai multe biciclete de vânzare, acoperite cu o folie din plastic care flutură indolentă în adierea vântului. Lui Morris i se pare că majoritatea bicicletelor arată destul de dubios. De peretele barăcii se sprijină un individ corpulent, cu o vestă din piele pe el. Probabil că a luat o trântă de pe motocicletă sau

bicicletă, pentru că are mai multe zgârieturi pe un braț, pe care și le curăță de praful drumului cu niște batiste de hârtie. Ridică ochii la Morris, dar nu zice nimic. Nici Morris nu-i zice. A trebuit să vină până aici de pe Edgemont Avenue, adică aproape doi kilometri în soarele fierbinte al dimineții, pentru că autobuzele circulă atât de departe numai în zilele cu meciuri.

Intră în atelier și dă imediat cu ochii de Charlie Roberson, care stă pe un scaun de mașină mânjit de grăsime, în fața unei motociclete Harley pe jumătate demontată. Nu-l observă la început pe Morris: examinează foarte atent bateria motocicletei. Morris îl examinează la rândul lui. Roberson este la fel de zdravăn și vânjos ca atunci când l-a cunoscut, deși trebuie să fi sărit de șaptezeci de ani. E chel în creștet și are câteva lațe cărunte care-i atârnă pe frunte pe post de breton. Poartă un tricou cu mânecile tăiate și Morris observă pe unul dintre bicepsi tatuajul făcut în pușcărie, decolorat acum: SUPREMAȚIA ALBILOR PE VECIE.

Una dintre poveștile mele de succes, își spune Morris zâmbind.

Roberson executa o condamnare pe viață în penitenciarul Waynesville, pentru că omorâse în bătaie o babă bogată care locuia pe Wieland Avenue, în Branson Park. Se pare că femeia se trezise din somn și îl surprinsese atunci când intra în casa ei. A și violat-o – poate înainte să o omoare, poate după aia. Pentru procuror, cazul ăsta a fost floare la ureche. Roberson fusese văzut în zonă de câteva ori înainte de jaf; fusese filmat de camerele de supraveghere din fața porții de la casa cucoanei cu o zi înainte de spargere; planul lui de a pătrunde exact în acea căsoaie și de a o jefui exact pe acea femeie îl discutase cu câțiva dintre amicii lui depravați (cărora acuzarea le-a oferit motive întemeiate pentru a depune mărturie în acest sens, iar ei au acceptat, pentru că aveau propriile necazuri cu legea); și avea un cazier plin cu acuzații de furt calificat cu consecințe deosebit de grave. Verdictul dat de jurați a fost „vinovat”. Sentința dată de judecător a fost „închisoare pe viață fără posibilitatea de eliberare condiționată”. Roberson a schimbat reparatul

motocicletelor cu lăcuirea mobilei și cusutul jeanșilor.

— Am făcut eu multe la viața mea, da' asta nu, îi spunea el mereu lui Morris. Nu zic că n-aș fi făcut-o, pentru că aveam căcatul ăla de cod de la alarmă. Numai că mi-a luat-o cineva înainte. Și știu eu bine cine, pen'că doar lui i-am zis numerele alea. E unul din ăia care au depus mărturie împotriva mea, să-mi bag... Dacă o să apuc să ies vreodată de-aici, îl omor. Pe cuvântul meu că îl omor.

Morris nu a luat nici de bune și nici de rele vorbele lui Roberson – în primii doi ani la Waynesville învățase că toți cei de acolo pretindeau că sunt curați ca lacrima. Dar când Charlie l-a întrebat dacă vrea să-i scrie lui Barry Scheck din partea sa, Morris a acceptat imediat. În fond cu asta se ocupa el acolo, aceasta era slujba lui adevărată la Waynesville.

S-a dovedit că hoțul-ucigașul-violatorul lăsase spermă pe chiloții bătrânei, iar chiloții cu pricina încă se mai găseau într-una dintre grotle cu probe din oraș, iar avocatul trimis de Innocence Project să se ocupe de caz le-a găsit imediat. Testul ADN, inexistent pe vremea procesului lui Charlie Roberson, a dovedit că albușul nu-i aparținea. Același avocat a angajat un detectiv care să dea de urma martorilor aduși de acuzare. Unul dintre aceștia, cu cancer de ficat în fază terminală, nu numai că și-a retractat declarația, dar a și luat vina asupra lui, probabil nădăjduind că astfel își va asigura intrarea pe poarta de sidef a raiului.

— Hei, Charlie! spune Morris. Surpriză!

Roberson se întoarce, își mijește ochii, se ridică în picioare.

— Morrie? Morrie Bellamy?

— În carne și oase.

— Ai, nu mă-nnebuni!

N-am ce face cu tine nebun, frate, îi zice Morris în gând. Roberson pune bateria pe șaua de la Harley și se îndreaptă spre el cu brațele întinse. Morris se supune îmbrățișării ritualice, acompaniate de bătăi zdravene pe spate; ba chiar se străduiește să răspundă cu același entuziasm. Mușchii de sub maioul jegos sunt alarmant de mulți și tari.

Roberson se dă un pas înapoi și zâmbește larg, dezvelindu-

și puținii dinți rămași.

— Iisuse Hristoase? Condiționat?

— Condiționat.

— Scorpia aia și-a luat talpa de pe grumazul tău?

— Și-a luat-o.

— Futu-i, ce bine-mi pare! Haide la mine în birou să ciocnim un pahar! Am niște bourbon.

Morris scutură din cap.

— Mulțam, dar băutura nu-mi face bine la cap. Plus că oricând ar putea să-mi apară supraveghetorul și să-mi ceară o probă de urină. Deja am riscat când am sunat la muncă și le-am zis că sunt bolnav.

— Cine-i ofițerul tău supraveghetor?

— McFarland.

— Ditamai zdrahonu' de negru?

— Da, este negru.

— Nu-i ăl mai rău din câți sunt. Da' la început stau numai cu ochii pe tine, normal. Oricum, haide în birou. Beau eu și paharul tău. Ia spune, ai auzit că a murit Duck?

Firește că Morris auzise. Promise vestea cu puțin înainte de eliberare. Duck Duckworth, primul lui protector, cel care a pus capăt violurilor ale căror victimă era Morris. Însă nu a simțit nimic special atunci când a auzit de moartea lui. Oamenii se nasc, oamenii mor. Și mie mi se rupe.

Clătinând din cap, Roberson ia o sticlă de pe raftul de sus al unui dulap din metal plin cu scule și piese de schimb.

— O chestie la creier. Mă rog, știi și tu vorba aia – chiar și în mijlocul împutitei de vieți tot suntem în mijlocul împutitei de morți.

Toarnă din belșug bourbon într-o cană pe care scrie NIMENI NU MĂ STRANGE-N BRĂȚE CA TINE și o ridică spre Morris.

— În cinstea lu' Ducky ăl bătrân.

Bea cu sete, plescăie din buze și o ridică din nou.

— Și în cinstea ta, Morrie Bellamy, că simți din nou miros de libertate. Ce te-au pus să faci? Bag mâna-n foc că muncă de birou.

Morris îi povestește despre slujba de la CCAM și turuie

despre una și alta, în timp ce Roberson se mai servește cu o porție de bourbon. Morris nu-l invidiază pentru că e în stare să bea. Pe el băutura l-a băgat în multe belele și i-a răpit mult prea mulți ani din viață. Însă simte că Roberson va fi nițeluș mai ușor de convins dacă-i amețit.

Când socotește că a sosit momentul potrivit, îi spune:

— Mi-ai zis să te caut dacă am vreodată nevoie de ajutor.

— Așa am zis... da, da... numai că nu credeam că ai să ieși de-acolo. Mai ales când habotnica aia de i-ai tras-o te călărea ca pe un ponei.

Roberson chicotește și își mai toarnă bourbon în cană.

— Vreau să-mi împrumuți o mașină, Charlie. Pentru foarte puțin timp. Nici douășpe ore.

— Când?

— La noapte. Mă rog... diseară. La noapte am nevoie de ea. Ți-o înapoiez imediat după aceea.

Roberson nu mai râde.

— Asta-i o chestie mai riscantă decât un pahar de alcool, Morrie.

— Tu nu riști nimic; tu ai fost eliberat și acuzațiile au fost retrase.

— Corect, eu nu risc nimic. Poate un simplu avertisment. Însă condusul fără carnet e o încălcare foarte gravă a eliberării condiționate. S-ar putea să ajungi înapoi. Nu mă înțelege greșit. Sunt de acord să te ajut, însă vreau să fiu convins că pricepi care-s riscurile.

— Pricep.

Roberson soarbe din pahar în timp ce se gândește. Morris n-ar vrea să fie proprietarul motocicletei pe care o va asambla Charlie după ce se termină șueta lor.

În cele din urmă, Roberson spune:

— Nu ți-ar conveni mai degrabă un camion decât un automobil? Mă gândesc la o dubiță cu cutie de viteze automată. Pe o latură scria „Florăria Jones”, dar abia dacă se mai disting literele. O am aici, în spate. Ți-o arăt, dacă vrei.

Morris vrea și nu are nevoie decât de o privire ca să-și spună că dubița aceea neagră este un dar trimis de Dumnezeu... presupunând că și funcționează ca lumea.

Roberson îl asigură că nu îi va face probleme.

— Vinerea închid mai devreme. Cam pe la trei. Aș putea să-i bag niște benzină și să-ți las cheile sub roata din dreapta față.

— Perfect, spune Morris.

În cazul acesta, o să se ducă la CCAM, o să-i zică umflatului de șef că l-a durut burta, dar că acum i-a trecut și o să lucreze până la patru, ca un conștiincios șoarece de birou ce este. După aia o să se întoarcă aici.

— Auzi, parcă diseară joacă Groundhogs, nu?

— Da. Cu Dayton Dragons. De ce? Ți-e dor să mergi la un meci? Că aș merge și eu cu tine.

— Poate cu altă ocazie. Mă gândesc să aduc dubița pe la zece, să ți-o las exact în același loc și să mă întorc în oraș cu un autobuz.

— Deloc nu te-ai schimbat, prietene, spune Roberson lovindu-se ușor la tâmplă. Ești același motan viclean.

— Nu uita să lași cheile sub roată.

Ultimul lucru care-i trebuie lui Morris este ca Roberson să se facă mangă și să uite.

— Nu uit. Dator vândut îți sunt, prietene. Ți dator ez toată viața asta *afurisită*.

Declarația aceasta impune o altă îmbrățișare parfumată cu sudoare, bourbon și aftershave ieftin. Roberson îl strânge atât de tare în brațe, că Morris abia dacă mai poate să respire. Slavă Domnului că se hotărăște să-i dea drumul! Îl însoțește pe Charlie înapoi în atelier, gândindu-se că la noapte – în doar douăsprezece ore, poate mai puțin – caietele lui Rothstein vor ajunge din nou în mâinile lui. În fața unei asemenea perspective amețitoare, cine mai are nevoie de bourbon?

— Charlie, te superi dacă te întreb ce faci aici? Credeam că o să primești o gălăgie de bani de la stat pentru lipsire nejustificată de libertate.

— Vai de mine, omule! M-au amenințat că o să repună pe tapet o grămadă de acuzații vechi.

Roberson se așază iarăși în fața motocicletei Harley. Pune mâna pe o cheie fixă și o lovește de cracul mânjit de unsoare

al pantalonului.

— O treabă nasoală din Missouri m-ar fi băgat la loc pentru tot restul vieții. Un căcat de lege despre trei abateri, sau cam așa ceva. Și am ajuns la o înțelegere.

Morris îi vede ochii congestionați și își dă seama că, în ciuda bicepsilor puternici (e limpede că Roberson nu și-a pierdut obiceiul de a trage de fiare, dobândit în pușcărie), vechiul lui amic este cu adevărat bătrân și boala îl pândește de după colț. Dacă nu cumva l-a și găsit.

— Ascultă la mine, prietene, orice ai face, tot ei câștigă. Ți-o trag în cur de nu te vezi. Și dacă te împotrivești, ți-o trag și mai tare. Așa că trebuie să te mulțumești cu ce ți se oferă. Asta mi s-a oferit și mie îmi este suficient.

— Adică ți se rupe, spune Morris.

Roberson izbucnește în hohote stridente de râs.

— Asta-i vorba ta! Așa e, fir-ar să fie!

— Nu uita să-mi lași cheile.

— O să le las, zice Roberson, ridicând un deget murdar la Morris. Vezi să nu te prindă. Ascultă la tăticu'.

N-o să mă prindă, își spune Morris. Prea mult am așteptat ca să mă las prins acum.

— Mai am o rugămintă.

Roberson îl privește curios.

— Nu cred că îmi poți da și o armă.

Observă expresia de pe chipul lui Charlie și se grăbește să adauge:

— Nu ca s-o folosesc, doar pentru protecție.

Roberson scutură din cap.

— N-am nicio armă. Aș căpăta mai mult decât un simplu avertisment dacă m-ar prinde cu așa ceva.

— N-aș zice niciodată că o am de la tine.

Ochii injectați ai lui Roberson se uită chiorâș la Morris.

— Pot să fiu sincer cu tine? Ești prea puriu pentru arme. Probabil că ți-ai trage un glonț în coaie. Dubița, fie, îți datorez asta. Dar dacă vrei să faci rost de o armă, caut-o în altă parte.

La ora trei a acelei după-amiezi de vineri, Morris aproape distruge obiecte de artă modernă în valoare de douăsprezece milioane de dolari.

Mă rog, nu le distruge în sensul strict al cuvântului, însă este cât pe ce să șteargă evidențele acelor opere, care includ proveniența lor, precum și informații sensibile despre mai mult de zece donatori înstăriți ai CCAM. Morris a lucrat săptămâni întregi ca să pună la punct un nou protocol de căutare care să acopere toate achizițiile făcute de Centrul de Artă de la începutul secolului douăzeci și unu. Protocolul acesta este în sine o operă de artă și, în după-amiaza aceasta, în loc să introducă cele mai mari foldere în directorul principal, a apăsat greșit pe butonul mouse-ului și le-a expedit la gunoi, împreună cu niște fleacuri pe care chiar voia să le șteargă. Sistemul informatic de la CCAM, și așa prea greu și depășit, este supraîncărcat cu tot felul de prostii inutile, printre care și datele despre vreo tonă de exponate care nici măcar nu se mai găsesc aici. Tona cu pricina a luat calea Muzeului Metropolitan de Artă din New York încă din 2005. Morris este pe punctul de a goli lada de gunoi a calculatorului pentru a face loc pentru alte tâmpenii, degetul lui este deasupra tastei „delete”, gata să apese... și brusc își dă seama că este gata să trimită direct în raiul computerelor un fișier perfect valabil și extrem de valoros.

O clipă se simte din nou în Waynesville, atunci când se zvonea că urmează o inspecție a celulelor și el încerca să ascundă lucruri căpătate pe sub mână – cel mai periculos ar fi fost un pachet de biscuiți Keebler, dar și acesta i-ar fi putut aduce bile negre la dosar dacă gardianul ar fi fost cu curul în sus. Acum își privește uluit degetul, suspendat la un sfert de centimetru deasupra tastei. Își trage iute mâna la piept, lângă inima care i se zbate speriată. Ce mama dracului a avut în cap?

Boul ăla de șef umflat își alege exact acest moment ca să bage capul în cămăruța cât o debara unde lucrează Morris. Pereții cubiculelor unde trudesce ceilalți șoareci de birou sunt acoperite cu fotografii ale iubiților, iubitelor, familiilor, ba chiar și ale blestematului de câine al familiei. Pe pereții lui

Morris nu se află decât o vedere din Paris, orașul pe care și-a dorit mereu să-l viziteze. De parcă va ajunge vreodată *acolo...*

— Totul în regulă, Morris? îl întrebă boul.

— Excelent! răspunde el, rugându-se ca nu cumva șeful să intre și să se uite la monitorul lui.

Deși probabil că nu ar înțelege la ce anume se uită. Cretinul ăsta obez e în stare să trimită e-mailuri, pare a avea o vagă idee despre Google, dar în rest e complet pe dinafară. Cu toate acestea, locuiește cu soțioara și copilașii în suburbii, nu în Conacul lui Belfegor, unde nebunii răcnesc la dușmani invizibili în miez de noapte.

— Bravo! Dă-i înainte!

Morris îi zice în gând: Mișcă-ți curu' ăla gras de aici!

Boul și-l mișcă, probabil spre cantină ca să vâre pe sub nas. Morris rămâne singur și apasă pe simbolul cu coșul de gunoi, recuperează ce era cât pe ce să șteargă definitiv și transferă documentele înapoi în directorul principal. Nu e mare lucru, dar când termină oftează prelung, la fel ca un genist care tocmai a dezamorsat o bombă.

Unde ți-a fost capul? își repetă el supărat. La ce mama naibii te gândeai?

Întrebări retorice. Evident că se gândea doar la caietele lui Rothstein, atât de aproape acum. Se mai gândea și la dubița lui Charlie și la cât de înspăimântător va fi să se afle din nou la volan după toți anii ăia petrecuți în pușcărie. O singură tamponare minoră... un singur polițist căruia să i se pară suspect...

Trebuie să-mi păstrez calmul încă puțin, își zice Morris. Trebuie!

Însă își simte mintea supraîncărcată, aproape să dea pe dinafară. Crede că își va regăsi liniștea odată ce caietele vor ajunge în mâinile sale (și banii, deși sunt mult mai puțin importanți). Să știe el că odoarele alea sunt la loc sigur, în spatele dulapului din camera lui de la etajul nouă al Conacului Belfegor și atunci se va putea relaxa. Însă deocamdată îl ucide tot stresul ăsta. Îl dă peste cap lumea asta pe care nu o cunoaște, faptul că are o slujbă adevărată și un șef care, deși nu poartă uniformă de gardian, tot îi

pretinde să facă sluj înaintea lui. Iar mai presus de toate, este stresat pentru că la noapte va trebui să conducă un vehicul fără să aibă permis.

Și își spune: Pe la zece, totul va fi mai bine. Până atunci, strânge din dinți și rabdă. Spune că ți se rupe.

— Chiar așa, șoptește Morris, ștergându-și transpirația de deasupra buzei superioare.

24

La ora patru, salvează tot ce a făcut, închide întâi programele folosite, apoi computerul. Intră în holul somptuos al CCAM și încremenește: în mijlocul lui, ca un vis urât devenit realitate, stă Ellis McFarland, cu picioarele crăcănate și mâinile la spate. Examinează o pictură a lui Edward Hopper cu admirație falsă.

Fără să se întoarcă (Morris își dă seama că ofițerul supraveghetor îi văzuse imaginea reflectată în sticla tabloului, însă tot sinistru i se pare), McFarland spune:

— Salut, Morrie! Ce mai faci, amice?

Știe, se sperie Morris. Nu doar despre povestea cu dubița. Știe tot.

Nu-i adevărat, firește, dar partea aceea din el care nu a părăsit închisoarea și nici nu o va părăsi vreodată îl asigură că *este*. Pentru McFarland, fruntea lui Morris Bellamy este exact ca geamul tabloului. Și poate vedea absolut tot ce este dincolo de el, toate roțițele și toate siguranțele incandescente.

— Fac bine, domnule McFarland.

Astăzi ofițerul și-a pus un sacou sport cam de dimensiunea unui covor de sufragerie. Îl măsoară pe Morris din cap și până-n picioare, iar când se uită în ochii lui, tot ce poate face Morris este să-i susțină privirea.

— Nu *pari* deloc bine. Ești palid și ai găurile alea negre sub ochi. Te-ai servit cu ceva interzis, Morrie?

— Nu, domnule.

— Ai făcut ceva interzis?

— Nu.

Și se gândește la dubița pe care încă se mai vede scris

„Florăria Jones” și care îl așteaptă în cartierul de sud. Probabil că Charlie a și pus deja cheile sub roată.

— Nu și mai cum?

— Nu, domnule.

— Așa vezi. Poate ai gripă. Pentru că, sincer să fiu, arăți ca moartea-n vacanță.

— Era să fac o greșală, spune Morris. Cred că ar fi putut fi îndreptată... probabil... dar ar fi însemnat să cheme un IT-ist din afară, poate chiar să închidă serverul principal. Aș fi avut neazuri mari.

— Bine ai venit în lumea oamenilor care muncesc! îi zice McFarland cu zero empatie.

— Pentru mine e altfel! răbufnește Morris și, of, Doamne, ce *bine* se simte că se poate descărca vorbind despre ceva inofensiv. Dumneavoastră ar trebui să știți cel mai bine. Altcineva în locul meu s-ar fi ales doar cu o muștrare. Însă nu și eu. Și dacă m-ar fi dat afară – pentru o simplă neatenție, nu pentru ceva intenționat –, aș fi ajuns înapoi la pușcărie.

— Posibil, spune McFarland.

Se întoarce iar spre tabloul în care sunt înfățișați un bărbat și o femeie într-o cameră și care par a evita să se uite unul la altul.

— Sau nu.

— Șeful nu mă place, zice Morris, știind că dă impresia că se văicărește – și poate *chiar* asta face. Știu de patru ori mai multe lucruri despre cum funcționează sistemul informatizat de aici și asta îl scoate din minți. Și-ar dori să mă vadă plecat.

— Mi se pare că ești nițeluș cam paranoic, îi spune McFarland.

Și-a strâns din nou mâinile deasupra feselor cu adevărat fenomenale și, brusc, Morris înțelege de ce ofițerul supraveghetor a venit aici. McFarland l-a urmărit la atelierul de reparații al lui Charlie Roberson și a înțeles că pune ceva la cale. Morris știe că nu este adevărat. Dar știe și că este.

— În fond, ce au în cap de lasă un individ ca mine să le umble prin fișiere? De ce permit asta unui eliberat

condiționat? Dacă fac vreo greșeală, așa cum era cât pe ce să se întâmple, le-aș produce o pagubă însemnată.

— Da' ce credeai tu că o să faci afară? îl întreabă McFarland, tot cu ochii la tabloul lui Hopper, care se numește *Apartmentul 16-A*. Pare fascinat de pictura aceea, dar Morris nu se lasă păcălit. McFarland se uită iar la reflexia lui în geam. Îl analizează.

— Ești prea bătrân și prea debil ca să muți lăzi în vreun depozit sau să faci parte din vreo echipă de grădinari.

Și acum se întoarce.

— Se cheamă reintegrare în societate, Morris, și nu eu am făcut regulile astea. Dacă ai chef să te smiorcăi pe chestia asta, du-te de caută pe cineva căruia să-i pese.

— Scuze, zice Morris.

— Scuze și mai cum?

— Scuze, domnule McFarland.

— Mulțumesc, Morris, așa mai merge. Acum haide cu mine la budă, unde am să te rog frumos să faci pișu într-un pământel ca să-mi dovedești că paranoia asta a ta nu-i provocată de droguri.

Pleacă acum și ultimii funcționari. Aruncă priviri furișe la Morris și la negrul uriaș în sacou țipător, apoi se uită repede în altă parte. Morris simte nevoia să le strige: *Da, ați ghicit, asta-i ofițerul meu supraveghetor, așa că uitați-vă bine la el!*

Merge după McFarland la toaleta bărbaților, care acum este complet goală, slavă Domnului. McFarland se sprijină de perete, cu brațele încrucișate pe piept, privind cu atenție cum Morris își eliberează socoteala cam bătrăioară și ofilită și produce o mostră de urină. Când trec treizeci de secunde și lichidul nu se face albastru, McFarland îi dă înapoi paharul din plastic.

— Felicitări! aruncă asta, amice.

Morris se conformează. McFarland se spală meticulos pe mâini, săpunindu-se până la încheieturi.

— Să știți că nu am SIDA. În caz că de asta vă e teamă. M-au testat înainte să-mi dea drumul.

McFarland își șterge mâinile cu aceeași meticulozitate. Se studiază puțin în oglindă (probabil dorindu-și să aibă ce să

pieptene), apoi se întoarce către Morris.

— Poate că nu te droghezi, Morrie, dar nu-mi place deloc cum arăți.

Morris nu zice nimic.

— Haide să-ți spun ce m-au învățat pe mine cei opșpe ani de când fac meseria asta. Există două feluri de indivizi eliberați condiționat, doar două, atâta tot: lupii și mieii. Tu ești prea bătrân să mai fii lup, dar mă cam îndoiesc că te-ai împăcat cu gândul ăsta. Poate nu ai *asimilat* încă realitatea asta, cum zic psihologii. Nu știu ce rahat de lup mai ai tu în cap, poate nimic mai mult decât un furt inofensiv de hârtie din depozit, dar indiferent ce-o fi, trebuie să te lași păgubaș. Ești prea bătrân ca să mai urla cum se cuvine și *mult* prea bătrân ca să mai alergi repede.

McFarland pleacă, mulțumit că a putut împărtăși acest aforism. Și Morris se îndreaptă către ușă, dar i se înmoaie picioarele înainte de a reuși să ajungă la ea. Se răsuțește repede, se apucă de marginea unei chiuvete ca să nu cadă și întră clătînându-se într-o cabină. Se așază pe WC și își lasă capul pe genunchi. Închide ochii și respiră adânc de mai multe ori. Se ridică și pleacă de acolo abia atunci când vuietul din cap se mai domolește.

Tot acolo o să-l găsesc, își spune Morris. Cu ochii zgâiți la tabloul ăla cretin și cu mâinile la spate.

Însă acum în hol nu mai este decât paznicul, care-i aruncă o privire bănuitoare atunci când trece pe lângă el.

25

Meciul dintre Groundhogs și Dragons începe abia la ora șapte, însă autobuzele pe ale căror plăcuțe de destinație scrie MECI BASEBALL ÎN SEARA ACEASTA circulă încă de la cinci. Morris se urcă în unul, coboară la parc, apoi se întoarce pe jos până la „Cel mai bun service din întregul stat”, conștient de fiecare mașină care trece pe lângă el și ocărându-se pentru că și-a pierdut cumpătul în toaleta bărbaților după plecarea lui McFarland. Dacă ar fi ieșit mai repede de acolo, poate că ar fi apucat să vadă ce mașină

conducea nenorocitul ăla. Dar nu a văzut, așa că acum oricare mașină de pe stradă ar putea fi a lui McFarland. Sigur, ofițerul supraveghetor ar fi foarte ușor de observat datorită dimensiunilor lui colosale, însă Morris nu îndrăznește să se uite prea atent la mașinile din jur. Din două motive. În primul rând, ar părea vinovat, nu? Chiar așa ar părea, ca un om care are în cap un rahat de lup și trebuie să fie cu ochii în patru. În al doilea rând, ar fi capabil să-l vadă pe McFarland chiar dacă McFarland nu este acolo, pentru că se apropie cu pași repezi de o cădere nervoasă. Ceea ce nu-i deloc de mirare. La cât de mult stres să reziste un om?

La urma urmei, câți ani ai? Douăzeci și doi? îl întrebase Rothstein. Douăzeci și trei?

Estimare corectă, făcută de un bun observator. Atunci Morris *avea* douăzeci și trei de ani. Acum mai are puțin și face șizeci de ani, iar perioada dintre *atunci* și *acum* s-a risipit ca un fum. A auzit spunându-se că, în zilele astea, un om la șizeci de ani este în floarea vârstei, însă-i o tâmpenie cât casa. Când ți-ai petrecut cea mai mare parte din viață la pușcărie, șizeci de ani se simt ca șaptezeci și cinci. Sau optzeci. Prea bătrân să mai fie lup, după cum zicea McFarland.

Mă rog, o să vedem noi.

Intră în curtea atelierului auto – obloanele sunt trase, bicicletele expuse de dimineață sunt acum încuiate la loc sigur – și se așteaptă ca, dintr-o clipă în alta, să audă cum se trănțește portiera unei mașini și cum McFarland îi strigă: *Hei, amice, ce cauți pe o proprietate particulară?*

Dar singurele zgomote sunt cele ale traficului către stadion, iar atunci când ocolește atelierul și ajunge în spatele lui, parcă se mai slăbește menghina care i-a strâns până atunci pieptul. Un perete înalt din tablă ondulată desparte bucata asta de curte de restul lumii. Pereții au darul de a-l liniști pe Morris. Nu-i place, știe că nu-i în regulă, dar așa simte. Omul este suma tuturor experiențelor sale.

Se duce direct la dubiță – mică, plină de praf și dumnezeiesc de anonimă – și caută sub roata dreaptă din

față. Cheile sunt acolo. Se urcă la volan și se bucură când motorul pornește din prima. Odată cu el izbucnesc și acorduri rock dintr-un radio. Morris îl închide repede.

— Pot s-o fac, își spune el, reglându-și scaunul și punând mâinile pe volan. Pot s-o fac.

Și se dovedește că poate. Este la fel ca mersul pe bicicletă. Singura parte mai dificilă este să reușească să intre în trafic. Dar nici măcar asta nu i se pare prea greu. Doar un minut așteaptă și un autobuz MECI BASEBALL ÎN SEARA ACEASTA pune frână și șoferul îi face semn să treacă. Benzile care duc spre nord sunt aproape pustii și Morris evită centrul orașului folosind noua centură ocolitoare. Aproape că se bucură că poate să conducă iarăși o mașină. *S-ar bucura* dacă nu l-ar săcăi bănuiala că McFarland se află pe urmele lui. Dar încă nu-l oprește, pentru că vrea să vadă ce pune la cale vechiul lui *amic*.

Morris oprește la mallul de pe Bellows Avenue și intră în magazinul cu unelte și materiale de construcție. Se plimbă tacticos sub lumina orbitoare a tuburilor fluorescente. Nu se grăbește. Trebuie să aștepte lăsarea întinericului ca să-și poată duce planul la îndeplinire, iar în iunie asta se întâmplă abia pe la opt jumate, nouă seara. De la raionul de grădinarit cumpără o lopată și o bardă, în eventualitatea că va fi nevoit să taie câteva rădăcini – este posibil ca acel copac de pe malul pârâului să fi apucat cufărul strâns în ghearele lui. Din alt raion cumpără două genți din pânză, cu douăzeci de dolari bucata, își pune cumpărăturile în spatele dubiței și se îndreaptă spre portieră.

— Hei!

Din spatele lui.

Morris îngheață, ascultând pașii care se apropie de el și așteptând să simtă mâna lui McFarland pe umărul lui.

— Știi cumva dacă e vreun supermarket în mallul ăsta?

Vocea este tânără. Și albă. Morris descoperă că poate să respire din nou.

— E un „Safeway”, spune el fără să se întoarcă.

Habar nu are dacă există vreun supermarket acolo. „Safeway” sau altul.

— Aha. Bine. Mulțam.

Morris se urcă în dubiță și pornește motorul. Pot s-o fac, își spune el.

Pot s-o fac și o voi face.

26

Morris parcurge încet străzile cu nume de copaci din Northfield, vechiul lui teren de joacă – nu că s-ar fi jucat prea mult în copilărie: de obicei stătea cu nasul în cărți. Încă este prea devreme, așa că parchează un timp pe Elm Street. În torpedou găsește o hartă veche și se preface că o studiază cu atenție. După vreo douăzeci de minute, se duce până pe Maple Street, oprește și face același lucru. După aia se duce la magazinul Zoney's, de unde își cumpăra chipsuri când era mic. Și țigări pentru tatăl lui. Pe atunci un pachet costa patruzeci de cenți și copiilor li se vindeau țigări pentru părinți. Acum își ia un suc și îl bea fără grabă ca să-l țină cât mai mult. După aia se mută pe Palm Street și iar se preface că ar studia harta. Umbrele înserării se lungesc, dar, vai, cât de încet!

Ar fi trebuit să-mi aduc o carte, își spune el, dar se contrazice imediat: Ba nu – un om cu o hartă în față nu stârnește bănuieli, dar unul care citește o carte într-o dubă poate fi luat drept posibil pedofil.

Asta-i paranoia sau inteligență? Nu-și mai dă seama. De un singur lucru este sigur acum: caietele sunt foarte aproape. Țiuite la el ca un radiolocator.

Treptat, lumina acestei înserări de iunie se topește în întuneric. Copiii care s-au jucat pe trotuare sau în curți intră în case ca să se uite la televizor, ori ca să se joace pe calculator, ori ca să petreacă o seară educativă trimitând prietenilor diverse mesaje cu greșeli de ortografie și emoticoane cretine.

Sigur că McFarland nu se află prin apropiere (deși nu *întru totul* sigur), Morris răsucesche cheia în contact și merge încet până la destinația finală: Centrul de Recreere pentru Tineret de pe Birch Street, unde obișnuia să se ducă atunci când era

închisă biblioteca de pe Garner Street. Aschilambic, pasionat de lectură, cu obiceiul regretabil de a vorbi prea mult, era foarte rar ales să participe la jocurile în aer liber. Iar atunci când, totuși, se juca împreună cu ceilalți copii, primea apostrofări de genul: „Ce-i bă, ai două mâini stângi?” sau „Hei, tolomacule!” sau „Băi, împiedicatule!” Din cauza buzelor roșii, ceilalți băieți îl strigau Revlon. La Centrul de Recreere stătea mai ales înăuntru, citind sau făcând un puzzle. Acum municipalitatea închisese vechea clădire din cărămidă și o scosese la vânzare, ca urmare a reducerilor de buget.

Pe terenurile năpădite de buruieni, câțiva băieți mai aruncă o ultimă dată la coș, însă se face tot mai întuneric și nu mai sunt becuri la lumina cărora să vadă, așa că se cară de acolo, strigând și driblând și aruncând mingea de la unul la altul. Când băieții dispar, Morris pornește dubița și intră în curte, pe lângă latura clădirii. Nu aprinde farurile, așa că micuța dubă neagră are exact culoarea potrivită pentru genul ăsta de treabă. Parchează cât mai aproape de clădire, acolo unde un semn decolorat anunță: REZERVAT PENTRU VEHICULELE CENTR. RECREERE. Oprește motorul, coboară și trage în piept aerul de iunie, cu parfum de iarbă și caprifoi. Se aude cântec de greieri și se mai aude zumzetul îndepărtat al traficului de pe centură. În rest, noaptea este numai și numai a lui.

Să te penetrez, domnule McFarland! își zice el. Să te penetrez cu mult spor!

Scoate din spatele dubei uneltele și gențile și pornește către maidanul – încă neconstruit după atâția ani – de dincolo de terenul de baseball, unde a avut atâtea eșecuri în trecut. Îi vine brusc o idee și se întoarce. Se sprijină cu mâna de zidul din cărămidă, cald încă de la soarele zilei, se așază pe vine și smulge câteva buruieni ca să se poată uita pe unul dintre geamurile de la subsol. Astea nu au fost acoperite cu scânduri. Abia a răsărit luna, portocalie și plină. Lumina ei este suficientă ca să vadă scaunele pliante, mesele de joc și maldărele de cutii.

Morris a avut de gând să ia caietele în camera lui din Conacul lui Belfegor, însă este mult prea riscant. Domnul

McFarland îi poate face percheziție acolo oricând i se năzare. Așa e învoiala. Pe când Centrul de Recreere este aproape de locul unde sunt îngropate caietele, iar subsolul, unde au fost depozitate tot felul de catrafuse inutile, ar fi tainița perfectă. Ar putea să le ascundă acolo pe cele mai multe și să ducă acasă doar câteva ca să le citească pe rând. Morris este destul de subțire ca să încapă prin geamul subsolului. Și cât de greu i-ar fi să-i forțeze încuietoarea? Cu o șurubelniță ar rezolva problema. Nu are așa ceva, dar o să cumpere de la magazin. A văzut un sector cu unelte când a fost la Zoney's să-și cumpere sucul.

Se apropie și mai mult de geamul murdar ca să-l cerceteze cu atenție. Știe unde să caute dispozitive de alarmă (penitenciarul de stat este o școală bună în privința metodelor de intrare prin efracție), însă nu vede niciunul. Dar dacă alarma se declanșează doar prin contact? În cazul acesta nu are cum să o vadă și s-ar putea nici să nu o audă. Unele alarme sunt silențioase.

Morris se mai uită puțin, apoi se ridică cu părere de rău în picioare. Nu prea crede că o clădire atât de veche cum este aceasta a fost prevăzută cu sistem de alarmă – nu încapă îndoială că lucrurile valoroase au fost mutate în alt loc –, dar nu are curajul să riște.

Mai bine să rămână la planul inițial.

Își ia sculele și gențile și pornește din nou spre maidan, ocolind cu grijă terenul de baseball. Nu are de gând să treacă pe acolo, nu, nu, nici vorbă. Luna îl va ajuta când va ajunge printre copaci și tufe, dar în loc deschis lumea seamănă cu o scenă sub lumina reflectoarelor.

A dispărut punga goală de chipsuri care l-a ajutat ultima oară să găsească poteca, așa că acum durează mai mult până reușește să ajungă pe drumul cel bun. Morris se fâțâie înapoi și încolo pe lângă terenul unde îndurase multe umilințe în copilărie, descoperă cărarea în cele din urmă și merge mai departe. Cu greu se abține să o rupă la fugă atunci când aude susurul stins al pârâului.

Sunt vremuri grele, își spune el. S-ar putea să dau peste niște oameni care să-și fi făcut culcușul pe aici, boschetari.

Dacă mă vede vreunul dintre ei...

Dacă îl vede vreunul dintre ei, va folosi barda. Fără să ezite. L-o considera domnul McFarland prea bătrân ca să mai fie lup, însă ce nu știe ofițerul supraveghetor este că el a omorât deja trei oameni. Și nu numai condusul unei mașini este ca mersul pe bicicletă.

27

Copacii sunt sfrijiți, îngrămădiți unii în alții și filtrează razele lunii printre crengile lor. Morris se rătăcește de două sau de trei ori și orbecăie în căutarea potecii. Nu îl deranjează. Dimpotrivă. Dacă se va rătăci de-a binelea, se va ghida după susurul pârâului. Buruienile care au năpădit cărarea îi confirmă faptul că este mult mai puțin folosită acum decât fusese pe vremea lui. Speră doar să nu dea peste niște oțetari otrăvitori.

Când regăsește poteca, murmurul pârâului se aude de foarte aproape și, peste nici cinci minute, ajunge pe malul opus copacului pe care îl are drept reper. Se oprește puțin în umbrele vârgate de lună și se uită în jur, căutând semne care i-ar da de înțeles că locul este populat: pături, saci de dormit, vreun căruț de cumpărături, vreun cort improvizat dintr-o folie de plastic atârnată de crengi. Nu vede nimic. Doar apa șoptind în albia-i din pietre și copacul înclinat de pe celălalt mal. Copacul care i-a vegheat cu credință comoara în toți acești ani.

— Bunul și dragul meu copac, murmură Morris și traversează pârâul.

Pune jos sculele și gențile și se așază în genunchi pentru o clipă de meditație.

— Am sosit, șoptește el, lipindu-și palmele de pământ ca și cum ar fi vrut să-i simtă bătăile inimii.

Și i se pare că *simte*. Este geniul lui John Rothstein. Bătrânul scriitor îl transformase pe Jimmy Gold într-un produs comercial, sigur că da. Dar dacă Rothstein și-a răscumpărat greșeala și l-a salvat pe Jimmy în anii aceia de solitudine autoimpusă? Și dacă a făcut-o... *dacă*... atunci

toate chinurile lui Morris au avut un sens.

— Am sosit, Jimmy! Iată-mă, în sfârșit!

Apucă lopata și începe să sape. Nu durează mult până dă de cufăr. Însă, da, rădăcinile copacului l-au prins în îmbrățișarea lor și îi trebuie aproape o oră până le taie suficient de mult ca să îl poată scoate. De mulți ani nu a mai făcut muncă fizică și este epuizat. Se gândește la foștii colegi de închisoare – Charlie Roberson, de exemplu – care trăgeau zilnic de fiare în sala penitenciarului. Și își aduce aminte cu cât dispreț îi privea el, imaginându-și că era vorba de un comportament obsesiv-compulsiv (evident, fără să le-o spună vreodată). Acum s-a dus disprețul acela. Îl dor picioarele, îl doare spatele și, mai rău, îi pulsează capul ca la o măsea infectată. Adierea ușoară îi răcorește pielea acoperită cu sudoare lipicioasă, dar mișcă și crengile, formând umbre care îl sperie. Și își aduce aminte din nou de McFarland. McFarland, care urcă pe potecă; McFarland, care se deplasează cu agilitatea mută de care sunt capabili unii oameni foarte grași – mai ales foști soldați și foști atleți.

După ce își recapătă suflul și parcă inima i s-a mai domolit puțin, Morris întinde mâna după mânerul din capătul cufărului. Însă mânerul nu mai este acolo. Se apleacă peste groapă, furios pe el însuși pentru că a uitat să aducă o lanternă.

Mânerul *este* acolo, numai că e rupt în două.

Nu-i normal, își spune Morris. Sau e?

Încearcă din rășputeri să-și amintească dacă mânerul cufărului fusese rupt de la bun început. Parcă nu. De fapt, e aproape convins că nu. Dar își aduce aminte cum a pus cufărul în picioare atunci când era în garaj și răsufală profund ușurat. Mânerul trebuie să se fi rupt când l-a așezat pe cărucior. Sau poate pe drumul plin de gropi spre locul acesta. Săpase groapa și pusese cufărul înăuntru cât de repede fusese în stare. Pentru că voia să plece de aici și era mult prea agitat ca să observe un amănunt atât de puțin important cum era un mâner rupt. Asta era. Precis. La urma urmei, cumpăraseră cufărul de la un târg de vechituri.

Îl apucă de laturi și cufărul iese atât de ușor din groapă, că

Morris își pierde echilibrul și cade pe spate. Rămâne întins acolo, privind fix la globul lunii și încercând să-și spună că totul este în regulă. Numai că știe că se minte singur. Poate că a reușit să se liniștească în privința mânerului rupt, dar ce a simțit acum a fost ceva cu totul neașteptat.

Cufărul este prea ușor.

Morris se ridică repede în șezut. Pielea umedă îi este mânjită de țărână. Îi tremură mâna când își dă părul la o parte din ochi și lasă o dâră de mizerie și pe frunte.

Cufărul este prea ușor.

Se întinde spre el, dar se dă imediat înapoi.

Nu pot, își spune. Nu pot. Dacă îl deschid și nu mai găsesc caietele, pur și simplu am să... *clachez*.

Dar de ce ar lua cineva niște caiete? Banii, da, dar caietele? Nici măcar pagini albe nu mai aveau cele mai multe dintre ele; Rothstein folosise tot spațiul de scris.

Dar dacă cineva a luat banii și a *ars* caietele? Pentru că habar nu avea de valoarea lor colosală și voia doar să scape de niște probe împotriva lui?

— Nu! șopti năucit Morris. N-ar face nimeni una ca asta. Caietele sunt tot acolo. Trebuie să fie.

Dar cufărul este prea ușor.

Se holbează la el – un coșciug mic, deshumat și așezat strâmb pe mal, în lumina lunii. În spatele lui se află groapa, căscată ca o gură care tocmai a vomitat un lucru rău. Morris întinde iarăși mâinile spre cufăr, ezită, apoi se repede și deschide iute încuietorile, rugându-se la un Dumnezeu despre care știe că nu-i pasă de cei de teapa lui.

Se uită înăuntru.

Cufărul nu este cu totul gol. Mai este în el plasticul cu care îl căptușise. Îl smucește, iscând un nor de praf, sperând că au mai rămas câteva caiete dedesubt – două sau trei, sau, te rog, Doamne, măcar unul! Nu vede însă decât țărâna adunată prin colțuri.

Morris își duce mâinile murdare la față – odinioară tânără și netedă, acum ofilită și cu riduri adânci – și începe să plângă sub privirea nepăsătoare a lunii.

A promis că va înapoia dubița până la ora zece, dar este deja trecut de miezul nopții când o lasă în spatele atelierului auto și pune cheile sub roata dreaptă din față, așa cum le găsisese. Nu-și mai bate capul cu sculele sau gențile goale care ar fi trebuit să fie deja pline; să le ia Charlie Roberson dacă are nevoie de ele.

De o oră s-au stins și luminile stadionului aflat la patru străzi distanță. Autobuzele nu mai circulă, dar cârciumile – și sunt multe în cartierul acesta – duduie de muzica trupelor live și a tonomatelor. Țin ușile deschise și în fața lor, pe trotuare, bărbați și femei purtând tricouri și șepci cu emblema echipei Groundhog fumează și beau din pahare de plastic. Morris se târăște pe lângă ei, fără să-i privească și ignorându-i pe suporterii cherkeliți și euforici datorită victoriei, care strigă după el, întrebându-l dacă nu vrea să bea împreună cu ei. Merge mai departe și curând cârciumile rămân în urmă.

Nu se mai gândește la McFarland, iar gândul că are un drum de cinci kilometri până la Conacul Belfegor nici nu-i trece prin cap. Și nici nu-i mai pasă de durerea din picioare, parcă ar aparține altcuiva. Se simte la fel de gol ca și cufărul acela vechi, luminat de razele lunii. Singurul lucru care l-a motivat în ultimii treizeci și șase de ani a dispărut ca prin farmec.

Ajunge în Government Square și aici picioarele îi cedează. Se prăbușește pe o bancă. Se uită amorțit la întinderea pustie de beton, dându-și seama că ar putea părea suspect oricăror polițiști care s-ar întâmpla să treacă pe acolo într-o mașină de patrulare. Unde mai pui că nici nu are voie să se afle afară la ora asta târzie (asemenea unui adolescent, și el *trebuie* să fie acasă la o anumită oră), dar ce contează? I se rupe. Să-l trimită înapoi la Waynesville. De ce nu? Măcar acolo nu va mai fi nevoit să-l suporte pe boul ăla de șef. Sau să se pișe sub privirea atentă a lui Ellis McFarland.

Vizavi este „Ceșcuța fericită”, unde avusese atât de multe conversații interesante și plăcute cu Andrew Halliday. Mai

puțin *ultima*, deloc plăcută. *Nu te apropia de mine*, îi zisese Andy. Așa se sfârșise ultima lor discuție.

Mintea lui Morris, care până acum zăbovise în zona gri, s-a trezit brusc la viață și ochii lui buimăciți au început să se limpezească. *Nu te apropia de mine, dacă nu vrei să chem chiar eu poliția*, îi zisese Andy... însă a zis mai multe în ziua aia. Vechiul lui prieten îi dăduse și niște sfaturi.

Ascunde-le undeva. Îngroapă-le.

Dar chiar așa îi spusese Andy Halliday. Ori imaginația îi juca feste?

— Așa a spus, șoptește Morris.

Își privește pumnii încleștați și vede că sunt murdari de țărână. Chiar așa a spus, cuvânt cu cuvânt. Ascunde-le! mi-a spus.

Îngroapă-le!

Și atunci trebuie să mă întreb:

Cine era singura persoană de pe fața pământului care știa că el este în posesia caietelor lui Rothstein?

Cine era singura persoană de pe fața pământului care a văzut unul dintre caietele lui Rothstein?

Cine era singura persoană de pe fața pământului care știa unde locuia el la vremea respectivă?

Și – asta este bomba – cine era singura persoană de pe fața pământului care avea cunoștința despre terenul acela viran, năpădit de buruieni, obiect al unui interminabil proces de partaj și folosit doar de copii, pentru că pe acolo se ajungea mai repede la Centrul de Recreere de pe Birch Street.

Toate aceste întrebări au unul și același răspuns.

Zic să mă mai cauți cu caietele astea, îi spusese vechiul lui prieten. *Peste zece sau douăzeci de ani.*

Ei, uite drăcia dracului: au trecut mult mai mulți, nu-i așa? Timpul s-a scurs pe nesimțite, dar a fost suficient ca vechiul său prieten să se gândească bine la caietele acelea extrem de valoroase, care nu au fost găsite niciodată – nici atunci când Morris a fost arestat pentru viol și nici mai târziu, când casa părintească a fost vândută.

Oare s-a decis la un moment dat vechiul său prieten să-i viziteze cartierul? Oare s-a plimbat de mai multe ori pe

poteca dintre străzile Sycamore și Birch? Oare a avut cu el un detector de metale, sperând că acesta va sesiza încuietorile metalice ale cufărului și va începe să țiuie?

Dar oare Morris *pomenise* de cufăr în ziua aceea?

Poate că nu, însă ce altceva să fi fost? Ce altceva să fi avut sens? Chiar și o cutie mare de carton tot ar fi fost prea mică. Pungile din hârtie ar fi putrezit. Morris se întreabă câte gropi fusese nevoit să sape Andy până să dea de comoară. Zece? Patruzeci? Patruzeci de gropi sunt foarte multe, însă, în anii șaptezeci, Andy era destul de subțire – nu balena împuțită de astăzi. Plus că era motivat. Sau poate că nu a fost nevoie să sape nicio groapă. Poate că fusese vreo inundație și malul se erodase suficient cât să se vadă cufărul, în leagănul lui de rădăcini. Era posibil, nu?

Morris se scoală de pe bancă și pleacă mai departe. Se gândește la McFarland și se uită din când în când în jur ca să se asigure că nu-l urmărește. Este important, pentru că acum are din nou pentru ce să trăiască. Are din nou un scop. Este foarte posibil ca vechiul lui prieten să fi vândut caietele, pentru că negoțul este meseria lui, tot așa cum fusese și a lui Jimmy Gold în *Alergătorul o lasă mai moale*. Însă este la fel de posibil să fi păstrat o parte din ele. Sau pe toate. Și nu există decât o singură cale prin care poate afla, o singură cale prin care își poate da seama dacă bătrânul lup mai are colți. Trebuie să-i facă o vizită *amicului* său.

Vechiului său prieten.

PARTEA A TREIA
PETRICĂ ȘI LUPUL

1

Este sâmbătă după-amiază, iar Hodges și Holly sunt la cinematograful. Negociază aprins în vreme ce se uită la programele afișate în holul multiplexului din oraș. El ar prefera *Noaptea judecătii: Anarhia*, însă Holly nu este de acord, spunând că este prea de groază. Îi plac filmele horror, spune ea, însă numai pe computer, pentru că poate face pauză ori de câte ori vrea și se poate plimba prin cameră ca să se elibereze de tensiunea acumulată. Contrapropunerea ei, *Sub aceeași stea*, este respinsă de Hodges, care zice că-i prea romantic. Ce vrea el, de fapt, să spună e că filmul este prea sentimental. Povestea despre moartea unei tinere l-ar face să se gândească la Janey Patterson, ucisă într-o explozie care îi fusese destinată lui. Așa că pică de acord pentru *22 Jump Street*, o comedie cu Jonah Hill și Channing Tatum. Filmul este bunicel. Amândoi râd și mănâncă floricele de porumb din aceeași cutie. Însă Hodges este doar pe jumătate atent la ce se întâmplă pe ecran, pentru că gândurile lui se întorc iar și iar la povestea Tinei despre banii care i-au ajutat părinții să depășească o perioadă grea. Unde Dumnezeu o fi găsit Peter Saubers douăzeci de mii de dolari?

În timpul genericului de final, Holly își pune mâna peste cea a lui Hodges, care se sperie puțin atunci când îi vede ochii plini de lacrimi. O întreabă ce s-a întâmplat.

— Nimic. E bine că am cu cine să merg la film. Mă bucur că ești prietenul meu, Bill.

Vorbele ei îl emoționează pe Hodges.

— Și eu mă bucur că ești prietena mea. Ce planuri ai pentru restul zilei?

— Diseară am să-mi comand mâncare chinezească și am să mă uit la câteva episoade din *Portocaliul este noul negru*, spune ea. Dar până atunci am să caut pe net și alte jafuri. Ți-am făcut deja o listă.

— Ai găsit vreunul care să ne intereseze?

Holly scutură din cap.

— Am să mai caut, dar impresia mea este că-i altceva aici,

deși nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea fi. Crezi că fratele Tinei îți va spune adevărul?

Hodges nu-i răspunde imediat. Își croiesc drum printre staluri și curând vor ieși din oaza aceasta a fanteziei și vor reveni în lumea reală.

— Bill? Pământul către Bill?

— Sper că așa va fi, spune el în cele din urmă. Pentru binele lui. Pentru că banii apăruți de nicăieri aduc întotdeauna neazuri.

2

Tina, Barbara și mama Barbarei își petrec această după-amiază de sâmbătă în bucătăria familiei Robinson. Fac mingi din pop-corn, operațiune deopotrivă lipicioasă și veselă. Se distrează de minune și, pentru prima oară de când a venit în vizită, Tina nu mai pare necăjită. Tanya Robinson se bucură. Nu știe ce problemă are Tina, însă o mulțime de lucruri mărunte – felul cum tresare fata atunci când curentul trânteste o ușă de la etaj sau ochii ei înroșiți de plâns – o fac pe Tanya să creadă că este ceva în neregulă cu micuța. Nu știe dacă este vorba despre ceva important sau nu, dar este sigură de un lucru: în momentul ăsta Tina Saubers are nevoie de ceva veselie în viața ei.

Tocmai au terminat și se amenință între ele cu mâini pline de sirop lipicios, când aud o voce amuzată:

— Ia te uită cum mai trebăluiesc femeile astea! Mă declar de-a dreptul impresionat.

Barbara se întoarce repede, își vede fratele în pragul bucătăriei și zbiară:

— *Jerome!*

Fuge la el și îi sare în brațe. Tânărul o prinde, o învârte de două ori, apoi o pune jos.

— Credeam că te duci la *ball!*

Jerome zâmbește.

— Din păcate, smochingul meu s-a întors nepurtat la magazinul de unde l-am închiriat. După un lung și onest schimb de opinii, Priscilla și cu mine am convenit să ne

despărțim. E o poveste lungă, deloc interesantă. În orice caz, m-am hotărât că-i mai bine să vin acasă și să gust din mâncarea pregătită de mămița mea.

— Nu-mi zice așa! spune Tanya. E de prost-gust.

Dar și ea pare fericită la culme să-l vadă pe Jerome.

Tânărul se întoarce spre Tina și-i face o plecăciune.

— Sunt foarte încântat să te cunosc, domnișorică. Orice prietenă de-a Barbarei... știi continuarea.

— Eu sunt Tina.

Reușește să se prezinte pe un ton cât de cât normal, dar nu-i deloc ușor. Jerome este înalt, Jerome este lat în umeri, Jerome este extrem de chipeș și Tina Saubers se îndrăgostește pe loc de el. Imediat va începe să calculeze cât trebuie să mai crească pentru ca el să se uite și altfel la ea, să nu o mai considere o domnișorică nostimă, cu un șorț supradimensionat pe ea și cu mâinile mânjite și lipicioase de la mingile de pop-corn. Însă deocamdată Tina este prea surprinsă de frumusețea lui ca să se apuce să facă socotelile astea. Mai spre seară, Barbara nici nu trebuie să o îndemne prea mult ca să-i spună totul despre problema ei. Deși nu-i e chiar lesne să fie coerentă sub privirile pătrunzătoare ale ochilor lui negri.

3

Pentru Pete, după-amiaza aceleiași zile de sâmbătă nu este la fel de bună. De fapt este chiar nasoală.

La ora două, șefii de clasă din trei licee se înghesuie în cea mai mare sală de conferințe din River Bend Resort ca să asculte discursul lung și plictisitor al unuia dintre cei doi senatori ai statului, cu titlul „Conducerea liceului: Introducere în arta de a governa”. Individul cu pricina, dichisit în costum cu vestă și etalând o coamă bogată de păr alb („ca părul personajului negativ dintr-o telenovelă”, își spune Pete), pare hotărât să dea din gură până la ora cinei. Poate chiar până mai târziu. Le spune că ei sunt GENERAȚIA VIITOARE și statutul lor de șefi ai clasei îi va pregăti să rezolve gravele probleme ale poluării, încălzirii globale,

diminuării resurselor naturale și, poate, îi va pregăti și pentru prima întâlnire cu extraterestrii de pe Proxima Centauri. Vorbește și tot vorbește, iar minutele acestei după-amiezi de sâmbătă se scurg ucigător de încet.

Lui Pete nu-i pasă câtuși de puțin de funcția de vicepreședinte al Asociației Elevilor din Liceul Norhtfield, pe care ar putea să o dețină cu începere din septembrie. Din punctul lui de vedere, septembrie este la fel de departe ca Proxima Centauri și extraterestrii de acolo. Pentru el viitorul se rezumă doar la după-amiaza de luni, când va trebui să îl înfrunte pe Andrew Halliday, omul pe care acum își dorește din suflet să nu-l fi cunoscut niciodată.

Dar am să reușesc să ies din încurcătura asta, își spune el. Cu condiția să rămân calm. Și să nu uit ce spune mătușa bătrână a lui Jimmy Gold în *Alergătorul înaltă steagul*.

Pentru că Pete s-a hotărât să înceapă discuția cu Halliday citându-i cuvintele: *Jumătate de pâine e oricum mai bună decât deloc, Jimmy, dar într-o lume săracă pâinea și o singură felie tot e mai bună decât nimic.*

Pete știe ce vrea Halliday și îi va oferi mai mult decât o singură felie. Însă nu jumătate de pâine. Și cu siguranță că nu una întreagă. Așa ceva este absolut imposibil. Își poate permite să negocieze acum, când a ascuns bine caietele în subsolul Centrului de Recreere de pe Birch Street. Iar dacă Halliday vrea să-și scoată un profit din povestea asta, atunci trebuie să negocieze și el.

Fără ultimatumuri.

O să vă dau treizeci de caiete, se gândește Pete că va spune. Conțin poezii, eseuri și nouă povestiri complete. Sunt chiar dispus să împărțim banii în mod egal, doar ca să scap definitiv de dumneavoastră.

Trebuie să insiste asupra banilor, deși nu are cum să afle cât anume va primi Halliday de la cumpărător sau cumpărători. Pete își imaginează că anticarul va încerca să-l înșele, să-l înșele la greu. Dar nu îi pasă. Important este să-l convingă pe Halliday că este serios. Nu are de gând să se lase luat la perpulis, așa cum spune sarcastic Jimmy Gold. Dar mai ales nu trebuie ca Halliday să-și dea seama cât de

speriat este.

Cât de îngrozit.

Senatorul își încheie cuvântarea cu câteva fraze bombastice despre cum LUCRAREA VITALĂ a GENERAȚIEI VIITOARE începe din LICEELE AMERICANE și despre cum ei, elita acestor licee, trebuie să ducă mai departe FĂCLIA DEMOCRAȚIEI. Aplauzele sunt înflăcărate, posibil pentru că, slavă Domnului, senatorul a terminat de vorbit. Toată lumea se pregătește să iasă din sală. Pete vrea cu disperare să plece de acolo, să facă o plimbare lungă de unul singur și să-și revizuiască de câteva ori planul, căutând fisuri și neajunsuri în el.

Numai că nu sunt lăsați să plece. Directoarea liceului care a organizat această interminabilă șuetă cu mai-marii țării lor face un pas înainte și anunță că senatorul este de acord să mai rămână încă o oră alături de ei, pentru a le răspunde la întrebări.

— Sunt convinsă că aveți foarte multe, le spune ea.

Și imediat sala se umple de mâinile ridicate ale pupincuriștilor și tocilarilor – și se pare că sunt foarte mulți.

Mi se rupe! își spune Pete.

Aruncă o privire spre ușă, calculează ce șanse ar avea să iasă neobservat, înțelege că nu are niciuna și se resemnează. De astăzi într-o săptămână se va termina totul, își spune el.

Gândul acesta îi aduce puțină alinare.

4

Un anume deținut, de curând eliberat condiționat, tocmai se trezește la ora la care Hodges și Holly ies de la cinematograful, iar Tina se îndrăgostește de fratele Barbarei. După o noapte agitată și fără somn, Morris a ațipit abia atunci când primele raze ale acelei dimineți de sâmbătă i-au pătruns în cameră și a dormit dus până după-amiază. Visele lui au fost îngrozitoare. În cel care l-a și trezit, se făcea că deschide cufărul și descoperă înăuntru o mulțime de păianjeni, din specia văduva neagră. Mii de asemenea păianjeni scârboși, prinși unul de altul, umflați cu otravă și

fremătând în lumina lunii. Și păianjenii ăia se revarsă afară din cufăr peste mâinile lui și încep să i se cațere pe brațe.

Morris geme și se sufocă și își găsește drumul înapoi în lumea reală.

Își dă picioarele jos din pat și stă pe marginea lui, cu capul în piept, la fel cum a stat pe WC cu o după-amiază în urmă, după ce McFarland ieșise din toaleta bărbaților de la CCAM. Îl ucide incertitudinea și știe că nu și-o poate alunga prea curând.

Precis le-a luat Andy, își spune el. Nu există altă explicație. Ai face bine să le mai ai, amice. Dumnezeu să te ajute dacă le-ai vândut.

Își pune o pereche de jeanși curați și ia autobuzul până în cartierul de sud, pentru că și-a dat seama că are totuși nevoie de sculele abandonate în dubiță. O să ia și gențile din pânză. Pentru că în viață trebuie să gândești pozitiv.

Charlie Roberson stă tot în fața Harley-ului, atât de dezasamblat acum că nici nu mai seamănă cu o motocicletă. Nu pare prea încântat de noua vizită a omului care l-a ajutat să iasă din pușcărie.

— Cum a mers aseară? Ți-ai rezolvat problema?

— Totul este în ordine, spune Morris, cu un zâmbet prea larg și prea vesel ca să fie convingător.

Roberson nu zâmbește.

— Atâta timp cât nu sunt implicați și apărătorii *ordinii*... Nu arăți deloc bine, Morrie.

— Păi, știi și tu cum e. Nu le poți avea pe toate. Mai am câteva detalii de pus la punct.

— Dacă mai ai nevoie de dubă...

— Nu, nu. Am lăsat câteva lucruri în ea, atâta tot. Pot să le iau acum?

— N-o să am probleme din cauza asta, nu?

— Deloc. Sunt doar două genți.

Și barda, dar omite să pomenească despre ea. Sigur, și-ar putea cumpăra un cuțit mai mare, dar o bardă are un aer mai înspăimântător. Morris o pune într-una din genți, își ia la revedere de la Charlie și pornește către stația de autobuz. La fiecare pas simte cum barda se leagănă în geantă.

Nu cumva să mă faci s-o folosesc, îi va spune el lui Andy. Nu vreau să-ți fac rău.

Bineînțeles că o parte din el *vrea* s-o folosească. O parte din el *vrea* să-i facă rău fostului amic. Pentru că, lăsând la o parte caietele, simte nevoia să se răzbune, iar dorința de răzbunare e o curvă insistentă.

5

În această după-amiază de sâmbătă, atât Lacemaker Lane, cât și pasajul comercial sunt înțesate de lume. Acolo se găesc sute de magazine cu denumiri drăgălașe, cum ar fi „Debutantele” și „Catarama” și „Forever 21”. Mai este o prăvălie care se cheamă „Capace” și unde se vând pălării. Morris intră și își cumpără o șapcă cu emblema echipei Groundhogs și cozorocul extra lung. Când se mai apropie puțin de anticariatul „Ediții rare” al lui Andrew Halliday, se oprește din nou și își cumpără o pereche de ochelari de soare de la o tonetă.

Chiar atunci când dă cu ochii de firma cu litere aurii a anticariatului deținut de vechiul său prieten, îi trece prin cap un gând oribil: dacă Andy închide mai devreme sâmbăta? Toate celelalte magazine par deschise, dar există anticariate care nu au program lung. La norocul lui ar trebui să se aștepte la așa ceva.

Dar când trece pe lângă prăvălie, legănând gențile în mâini (*poc* și *trosc* face barda) și ascunzându-se sub ochelarii de soare, vede în ușă plăcuța pe care scrie DESCHIS. Mai vede și altceva: camere video îndreptate spre stânga și spre dreapta trotuarului. Probabil că înăuntru mai sunt și altele, dar nu-i pasă. Morris are la activ câțiva zeci de ani de studii postuniversitare printre hoți.

Merge agale pe stradă, oprindu-se să se uite în vitrina unei brutării, apoi studiind marfa unei tonete cu suvenire (deși nu-și poate imagina în ruptul capului cine și-ar dori vreun suvenir din orașelul ăsta împutit de pe malul lacului). Ba chiar se oprește ca să urmărească un saltimbanc jonglând cu niște mingi colorate și apoi prefăcându-se că urcă niște

trepte invizibile. Morris azvârle câteva monede în pălăria saltimbancului. Ca să-i poarte noroc, își spune el. Din difuzoarele de la colțul străzii se revarsă acorduri de muzică pop. În aer se simte aromă de ciocolată.

Se întoarce. Vede doi tineri care ies din anticariatul lui Andy și pornesc mai departe pe trotuar. De data aceasta Morris se oprește ca să se uite în vitrina în care proiectoarele luminează trei cărți deschise pe un postament: *Să ucizi o pasăre cântătoare*, *De veghe în lanul de seară* și – precis acesta este un semn – *Alergătorul în acțiune*. Prăvălia pe care o zărește în spatele vitrinei este strâmtă și are tavanul înalt. Nu mai vede alți clienți, dar îl vede pe vechiul lui prieten, unicul și inegalabilul Andy Halliday, stând la birou și citind un volum broșat.

Morris se preface că-și leagă șiretul, dar de fapt trage fermoarul genții în care se află barda. Se îndreaptă de spate și, fără nicio ezitare, deschide ușa anticariatului „Ediții rare” al lui Andrew Halliday.

Vechiul lui prieten ridică ochii din carte și examinează atent ochelarii de soare, șapca cu cozoroc lung și gențile din pânză. Se încruntă, însă foarte puțin, pentru că *toată lumea* de pe-aici are genți, iar ziua este caldă și însorită, justificând și șapca și ochelarii. Morris îi observă atitudinea prudentă, dar atât. Vechiul lui prieten nu dă semne de panică. Excelent!

— Sunteți bun să vă lăsați gențile sub cuier? îl întrebă Andy surâzându-i politicos. Politica magazinului.

— Firește, spune Morris.

Lasă jos gențile, își scoate ochelarii, le îndoiaie brațele și îi pune în buzunarul de la cămașă. Apoi își scoate și șapca și își trece mâna prin părul scurt și alb. Vezi? Sunt doar un hodorog bătrân, care a intrat ca să se adăpostească de soarele fierbinte și să răsfoiască niște cărți. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Aoleu! Cald, domnule, tare cald e afară.

Își pune șapca înapoi pe cap.

— Da. Și la meteo au zis că mâine o să fie și mai cald. Vă pot ajuta cu ceva?

— Mulțumesc. Vreau doar să arunc o privire. Deși... am tot *căutat* o carte mai greu de găsit. *Călăii*, scrisă de John D. MacDonald. E un roman polițist.

Cărțile lui MacDonald din biblioteca penitenciarului se bucurau de mult succes printre deținuți.

— Îl știu foarte bine! exclamă Andy cu veselie. A scris toate poveștile alea cu Travis McGee, știți, recuperatorul ăla care le găsea oamenilor obiectele pierdute sau furate. Romanele lui s-au publicat mai ales în ediții broșate, iar eu, de regulă, nu vând așa ceva. Nu pot fi numite volume de colecție, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Dar caietele? îl întreabă Morris în gând. Caietele cu coperte din moleschin, ca să fiu mai clar. Pe astea le vinzi, borfaș nenorocit și umflat ce ești?

— *Călăii* a apărut în ediție cartonată, spune el, examinând un raft cu cărți de lângă ușă.

Deocamdată vrea să stea aproape de ieșire. Și de geanta în care este barda.

— A fost punctul de plecare pentru un film care s-a chemat *Promontoriul groazei*. Dacă se întâmplă să aveți vreun exemplar în stare foarte bună, aș fi bucuros să îl cumpăr. Evident, cu condiția să-mi cereți un preț corect.

Acum Andy pare cu totul subjugat. De ce nu? Tocmai ce a agățat un fraier.

— Sunt sigur că nu am așa ceva în stoc, dar aș putea să mă interesez pentru dumneavoastră pe Book Finder. Este o bază de date. Dacă apare acolo – și un exemplar MacDonald cartonat nu are cum să lipsească, mai cu seamă că a fost ecranizat... și este ediție princeps... vi l-aș putea aduce pe marți, cel târziu miercuri. Vreți să mă interesez?

— Aș vrea, spune Morris. Dar prețul trebuie să fie corect.

— Normal, normal.

Chicotitul lui Andy este la fel de obez ca burta lui. Se uită la ecranul laptopului. Și atunci Morris întoarce semnul de pe ușă și DESCHIS devine ÎNCHIS. Se apleacă fulgerător și scoate barda din geanta deja deschisă. Înaintează pe intervalul îngust, ținând-o lipită de picior. Nu se grăbește. N-are nevoie să se grăbească. Andy are treabă cu laptopul și

pare absorbit de ce vede pe ecran.

— L-am găsit! exclamă vechiul său prieten. James Graham are unul, zice că e ca nou și costă doar trei sute de dol...

Se întrerupe brusc atunci când observă cu coada ochiului lama bardei. Și după aceea cu tot ochiul. Chipul îi este desfigurat din cauza șocului.

— Vreau să-ți ții mâinile acolo unde le pot vedea, îi cere Morris. Sunt convins că ai un buton de alarmă sub tăblia biroului. Dacă vrei să rămâi cu toate degetele, fă bine și nu încerca să-l apeși.

— Ce vrei? De ce...

— Nu mă recunoști, nu?

Morris nu știe dacă să fie amuzat sau înfuriat.

— Nici măcar când mă vezi de aproape.

— Nu. Eu... eu...

— Nu mă prea miră. A trecut mult timp de când obișnuiam să ne întâlnim la „Ceșcuța fericită”, nu?

Cu un soi de fascinație îngrozită, Halliday se uită la chipul zbârcit și scofâlcit al lui Morris, care își spune: Ca o pasăre care se uită la un șarpe. Îl încântă constatarea aceasta și zâmbește.

— Dumnezeule! murmură Andy, de-abia reușind să-și miște buzele de pe fața de culoarea brânzei vechi. Nu se poate! Tu ești în pușcărie!

Zâmbind încă, Morris clatină din cap.

— Probabil că există o bază de date și cu cei eliberați condiționat, nu doar cu volume rare, dar presupun că nu ai consultat-o niciodată. Bine pentru mine, nu la fel de bine pentru tine.

Una dintre mâinile lui Andy alunecă de pe tastatura laptopului. Morris îi arată barda.

— Nu face asta, Andy! Vreau să-ți văd mâinile de-o parte și de alta a computerului, cu palmele în jos. Nici cu genunchiul n-ar fi bine să încerci să apeși butonul ăla. O să-mi dau seama și consecințele vor fi extrem de neplăcute pentru tine.

— Ce vrei?

Întrebarea îl înfurie, dar zâmbetul se face și mai larg.

— De parcă n-ai ști.

— Habar n-am, Morrie. Doamne Dumnezeu!

Gura lui Andy minte, dar ochii lui spun adevărul, tot adevărul și numai adevărul.

— Haide în birou. Sunt sigur că trebuie să ai unul în spate.

— Nu!

Morris îi arată din nou barda.

— Poți să ieși întreg din toată chestia asta sau poți să-ți pierzi câteva degete. Crede-mă că nu glumesc, Andy. Nu mai sunt cel pe care îl cunoșteai tu.

Andy se ridică fără să-și dezlipească ochii de fața lui, dar Morris nu crede că vechiul lui prieten îl mai vede. Anticarul se leagănă, parcă în ritmul unei muzici doar de el auzite. Este în pragul leșinului. Iar dacă leșină, nu va mai putea răspunde la nicio întrebare. Plus că Morris va fi nevoit să-l *târască* până în birou. Și nu-i tocmai convins că va reuși. N-o avea Andy chiar o sută cincizeci de kilograme, dar nici departe nu e.

— Respiră adânc, îi spune el. Liniștește-te. Nu vreau decât niște răspunsuri. Și după aia plec.

— Promiți?

Lui Andy îi atârnă buza inferioară, plină cu salivă. Parcă-i un băiețel obez certat de taică-său.

— Da. Respiră.

Andy trage aer în piept.

— Încă o dată.

Pieptul masiv al lui Andy se umflă, spre disperarea nasturilor de la cămașă. Apoi se dezumflă. Obrajii își mai pierd din culoarea de brânză puturoasă.

— În birou! Acum! Haide!

Andy se întoarce și, mișcându-se cu grația specifică persoanelor grase, se îndreaptă pe două cărări spre fundul prăvăliei, printre cutii și teancuri de cărți. Morris îl urmează. Furia îi sporește, alimentată parcă de greața pe care o simte la vederea unduirilor feciorelnice ale feselor lui Andy, acoperite cu gabardina cenușie a pantalonilor.

Pe dispozitivul de securitate de lângă ușă Andy tastează 9118 și se aprinde un led verde. Morris îi citește gândurile

chiar de la spatele capului său chel.

— Nu ești destul de rapid ca să intri și să-mi închizi ușa în nas. Dacă încerci, ai să-ți pierzi ceva ce nu mai poate fi înlocuit. Crede-mă.

Andy își încordase umerii, pregătindu-se exact pentru această mișcare. Acum se gârbovește la loc. Intră, iar Morris îl urmează și închide ușa.

Biroul este mic, cu rafturi doldora de cărți pe toți pereții și luminat de becuri globulare care atârnă din tavan. Pe jos este un covor turcesc. Masa de lucru este mult mai frumoasă decât cea din magazin – este din mahon sau tec sau altă esență scumpă. Abajurul lămpii de pe ea pare un Tiffany autentic. În stânga ușii se află un bufet pe care sunt înșirate patru carafe grele din cristal. Morris nu știe ce poate fi în cele două cu lichid incolor, dar cu siguranță celelalte două sunt pline cu scotch și bourbon. De calitate. Din câte își cunoaște vechiul prieten, acesta precis se cinstește cu câte un păhărel atunci când încheie o afacere profitabilă.

Și Morris își amintește de băuturile din închisoare – tescovină de prune sau stafide. Și furia îi crește, chiar dacă nu a băut decât rareori acolo: de ziua lui și de ziua lui John Rothstein, pe care o comemora cu un singur păhărel. Băutură faină și mâncăruri rafinate – de astea a avut parte Andy Halliday, în vreme ce el vopsea jeansi, inhala vapori de lac și trăia într-o celulă cât un sicriu. Era la închisoare din cauza unui viol, foarte adevărat, însă nu s-ar fi aflat niciodată în aleea aia întunecată, niciodată nu s-ar fi îmbătat atât de tare încât să i se rupă filmul dacă individul ăsta nu s-ar fi lepădat de el și nu i-ar fi dat papucii. *Morris, nici măcar n-ar trebui să fii văzut în compania ta.* Așa i-a spus în ziua aia. Și i-a mai spus că e „nebun cu acte în regulă”.

— Mișto hogeac ți-ai făcut aici, prietene!

Andy privește mirat în jur, de parcă acum ar vedea pentru prima oară hogeacul cel mișto.

— Așa pare, recunoaște el, dar aparențele înșală, Morrie. Adevărul este că sunt în pragul falimentului. Nu mi-am revenit deloc în urma crizei și a unor... acuzații nefondate. Trebuie să mă crezi.

Morris se gândește foarte rar la plicurile cu bani găsite de Curtis Rogers în seiful lui Rothstein, alături de caiete. Dar acum este unul dintre aceste rare momente. Vechiul lui prieten a pus mâna și pe bani, nu doar pe caiete. Și foarte posibil să-și fi cumpărat din banii ăia și biroul din lemn scump, și covorul turcesc, și carafele din cristal.

Acum se sparge balonul de furie și Morris lovește cu barda. Aceasta sfâșie gabardina cenușie și se împlântă în buca umflată de dedesubt. *Hârști!* Andy zbiară și se împleticește. Se proptește cu mâinile de marginea biroului și abia apoi se prăbușește în genunchi. Sângele țâșnește prin despicătura lungă de peste zece centimetri din turul pantalonilor. Pune repede mâna acolo și sângele i se prelinge printre degete. Cade pe o parte și se rostogolește pe covorul turcesc. Cu ceva satisfacție, Morris își zice: Ei, uite, pata *aia* n-ai s-o mai scoți, amice.

Andy urlă:

— Ai zis că n-o să-mi faci rău!

Morris se gândește bine și apoi clatină din cap.

— Nu cred că ți-am spus asta, deși s-ar putea să-ți fi dat de înțeles.

Se uită cu toată sinceritatea la chipul schimonosit de durere al lui Andy și continuă:

— Imaginează-ți că ți-am făcut o liposucție fesieră. Și ai scăpat cu viață. Acum nu mai trebuie decât să-mi dai caietele. Unde sunt?

Acum Andy nu se mai preface că nu ar ști despre ce vorbește Morris, nu-l lasă fundul care parcă i-a luat foc și sângele care i se scurge din trup.

— Nu le am!

Având grijă să evite balta de sânge de pe jos, Morris se așază într-un genunchi.

— Nu te cred. Au dispărut. Nu mai e nimic în cușorul în care le pusesem și doar tu ai știut că sunt la mine. Așa că te mai întreb o dată și ai grijă cum îmi răspunzi dacă nu vrei să-ți vezi de aproape mațele și mâncarea de la prânz. *Unde sunt caietele?*

— Le-a găsit un copil! Nu eu, un puști le-a găsit! Locuiește

în fosta ta casă, Morrie. Probabil că le-a găsit îngropate în pivniță sau pe undeva pe acolo!

Morris îl privește lung pe vechiul lui prieten. Caută să-i citească minciuna în ochi, dar, în același timp, încearcă să asimileze această răsturnare de situație. Ca și cum ai vrea să iei un viraj strâns la o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Te rog, Morrie, te rog! Îl cheamă Peter Saubers!

Acesta este detaliul care îl convinge, pentru că Morris cunoaște numele familiei care s-a mutat în casa copilăriei sale. În plus, un om cu o gaură atât de adâncă în fund nu ar putea să inventeze pe loc asemenea amănunte.

— De unde știi?

— *Pentru că încearcă să mi le vândă mie!* Am nevoie de doctor, Morrie! Sângerez ca un porc înjunghiat!

Păi, chiar ești un porc, îi explică Morris în gând. Dar nu te teme, prieten vechi, foarte curând vei scăpa de chin. Am de gând să te trimit la anticariatul ăla imens din ceruri. Însă nu acum, pentru că Morris întrezărește o rază de speranță.

Andy a spus *încearcă*, nu *a încercat*.

— Povestește-mi de la început, îi zice Morris. Și după aia am să plec. O să fii nevoit să chemi singur ambulanța, dar sunt convins că ai să te descurci.

— De unde să știu că nu mă minți?

— Dacă puștiul are caietele, atunci nu mai am nicio treabă cu tine. Evident, va trebui să-mi dai cuvântul de onoare că nu vei spune cine ți-a tăiat curul. A fost un bărbat cu mască, da? Probabil sub influența drogurilor. Și voia bani, da?

Andy dă cu râvnă din cap.

— Nicio legătură cu caietele, da?

— Nu, niciuna! Crezi tu că vreau să mă bag în povestea asta?

— Nu cred. Dar dacă ai să inventezi o poveste și numele meu o să apară în povestea aia, știi bine că voi fi nevoit să mă întorc.

— Nu, Morrie, n-o să pomenesc numele tău!

Și urmează o fâgăduială solemnă, la fel de copilăroasă ca buza aia răsfrântă și plină cu salivă:

— Să mor io!

— Atunci, povestește-mi totul.

Și Andy îi povestește. Începe cu prima vizită a lui Saubers, atunci când a adus fotocopiile din caiete și cartea *Mesaje din Olimp* pentru compararea scrisului. Continuă apoi, explicând cum l-a identificat pe băiatul care își zicea „James Hawkins”, doar cu ajutorul etichetei de bibliotecă de pe cotorul cărții. Povestește în continuare despre a doua vizită a puștiului, când l-a amenințat cu poliția. Apoi relatează mesajul din robotul telefonului, cu anunțul despre tabăra de instruire pentru șefii de clasă de la River Bend Resort și cu promisiunea de a veni luni după-amiază, adică peste doar două zile.

— Luni la ce oră?

— Nu... n-a spus. Presupun că după ore. Învață la Liceul Northfield. Morrie, tot curge sânge.

— Mda, spune neatent Morris. Îți curge.

O mie de gânduri i se zbat furioase în minte. Băiatul susține că ar avea toate caietele. Poate că minte, dar mai degrabă spune adevărul. I-a spus lui Andy câte sunt. *Și le-a citit*. Iar lucrul ăsta aprinde o scânteie de invidie otrăvită în mintea lui Morris Bellamy. Iar scânteia asta se face foc și focul se întinde iute până la inima lui. Puștiul ăla, Saubers, a citit ce era menit numai și numai pentru ochii lui Morris. Iar acest fapt constituie o nedreptate deosebit de gravă, care trebuie reparată de urgență.

Se apropie de Andy și îl întreabă:

— Ești homosexual? Sigur că ești, nu-i așa?

Andy bate bezmetic din pleoape.

— Sunt... ce contează? Morrie, am nevoie de o *ambulanță!*

— Ai vreun iubit?

Vechiul lui prieten este rănit, dar nu este prost. Înțelege ce prevestește întrebarea asta.

— Da, am!

Ba nu, îl contrazice gândul lui Morris, care lovește cu barda: *hârști*.

Andy zbiară și începe să se zvârcolească pe covorul turcesc. Morris lovește din nou și Andy zbiară din nou. Bine că încăperea e căptușită cu rafturile astea pline cu cărți, își

spune Morris. Mai rar o izolație fonică așa de bună.

— Da' stai locului, fir-ai tu să fii! îi spune el.

Însă Andy nu vrea să stea. Așa că e nevoie de patru lovituri de bardă. Ultima se nimerește să fie chiar deasupra nasului și îi terciuiește ambii ochi exact ca pe niște struguri în teasc. Și Andy nu se mai zvârcolește. Morris smulge barda din trupul vechiului său prieten și o lasă să cadă pe covor, lângă una dintre mâinile întinse ale lui Andy.

— Uite, spune el. Am isprăvit.

Covorul turcesc este îmbibat cu sânge. Stropi mari acoperă partea din față a mesei de lucru. Peretele și Morris însuși sunt plini de sânge. Biroul acesta secret s-a transformat într-un adevărat abator. Însă asta nu-l tulbură prea mult pe Morris; este destul de calm. Probabil din cauza șocului, își spune el. Și ce dacă? *Trebuie* să fie calm. Oamenii tulburați uită.

În spatele mesei de lucru se află două uși. Una dă în baia personală a vechiului său prieten, cealaltă dă într-un dulap. Aici sunt o mulțime de sacouri, pantaloni, cămăși și două costume care par extrem de scumpe. Dar Morris n-are ce face cu ele. Ar înota în asemenea haine.

Și-ar fi dorit ca în baie să fie și un duș, dar, așa cum știe toată lumea, și cu porcul în băătătură, și cu untura în pod nu se poate. O să se descurce doar cu chiuveta. Își scoate cămașa plină de sânge și se spală, încercând în tot acest timp să se gândească la toate obiectele pe care le-a atins de când a intrat în anticariatul lui Andy. Nu pot fi prea multe. Neapărat să țină minte să șteargă anunțul de pe ușa de la intrare. Și clanțele de la dulap și de la baia aceasta.

Se șterge și se întoarce în birou, aruncând peste cadavru prosopul și cămașa. Și jeanșii îi sunt stropiți, dar rezolvă lesne problema asta folosind ce se află pe un raft al dulapului: cel puțin douăzeci de tricouri, frumos împăturite și cu foiță de mătase între ele. Găsește unul mărimea XL care îi va acoperi pantalonii până la jumătatea pulpelor, unde sunt cele mai mari pete. Îl despătorește și vede că pe piept are imprimat EDIȚII RARE LA ANDREW HALLIDAY, împreună cu numărul de telefon al magazinului, adresa site-

ului și un desen care reprezintă o carte deschisă. Probabil că acestea sunt cadouri pentru clienții barosani. Care le acceptă, zic frumos „mulțumesc” și nu le poartă niciodată.

Dă să îmbrace tricoul, dar își dă seama că nu vrea să meargă prin oraș cu adresa ultimei sale crime pe piept. Așa că îl întoarce pe dos. Se vede puțin scrisul, dar nu atât cât să poată fi citit, iar cartea poate fi orice fel de obiect dreptunghiular.

Însă pantofii pot constitui o problemă. Și partea de deasupra și tălpile sunt pline de sânge. Morris studiază picioarele vechiului său prieten, dă din cap mulțumit și se întoarce la dulap. O fi talia lui Andy de două ori cât cea a lui Morris, dar par să poarte aproximativ același număr la încălțăminte. Alege o pereche de pantofi fără șireturi și îi probează. Îl cam strâng, poate o să-i facă și o bășică sau două, dar bășicile sunt un preț foarte mic de plătit pentru informațiile aflate și pentru satisfacția obținută în urma răzbunării atât de mult amânate.

Unde mai pui că sunt niște pantofi al naibii de arătoși.

Își aruncă încălțăminte alături de celelalte lucruri scârboase de pe covor și își examinează șapca. Nici măcar o picătură de sânge. A avut noroc. O pune pe cap și dă o tură prin birou, ștergând bine de amprente suprafețele pe care știe că le-a atins și pe acelea pe care bănuiește că le-ar fi putut atinge.

Îngenunchează pentru o ultimă dată lângă cadavru și cotrobăie prin buzunarele lui Andy, știind că se va umple iarăși de sânge pe mâini și că va trebui să se spele din nou. Ei, ce să-i faci, asta-i viața.

Așa zice Vonnegut, nu Rothstein, își spune el și începe să rădă. Întotdeauna îl binedispun aluziile literare.

Găsește cheile lui Andy în buzunarul din față, iar portofelul în cel de la spate – de pe fesa nedespicată cu barda. Alt noroc. Nu sunt prea multe bancnote, mai puțin de treizeci de dolari, dar, așa cum știe toată lumea, calul de dar nu se caută la dinți. Morris ia banii și cheile. Apoi se spală din nou pe mâini și șterge robinetul de la chiuvetă.

Înainte de a pleca din sanctuarul lui Andy, se uită lung la

bardă. Tăișul este mânjit cu sânge închegat și plin de păr. Pe mânerul cauciucat se află amprenta palmei sale. Probabil că ar trebui să-l ia, să-l ascundă într-o geantă, împreună cu pantofii și cămașa, însă un fel de presimțire – prea vagă pentru a putea fi pusă în cuvinte, dar foarte puternică – îi spune să lase barda acolo. Cel puțin pentru moment.

Morris șterge lama și mânerul de amprente, apoi o pune ușor pe biroul elegant. Ca pe un avertisment. Sau o carte de vizită.

— Cine mai poate spune acum că nu sunt lup, domnule McFarland? se adresează el încăperii goale. Cine?

Și pleacă, apăsând clanța cu mâna înfășurată în prosopul pătat de sânge.

6

În anticariat, Morris pune toate obiectele murdare într-o geantă și îi trage fermoarul. Apoi se așază la birou, în fața laptopului lui Andy.

Este un Macintosh, mult mai dichisit decât cel din biblioteca penitenciarului, dar în principiu același. Nu trebuie să piardă vremea încercând să descopere parola, deoarece este deschis. Pe ecran sunt o mulțime de fișiere de afaceri, plus o aplicație care se numește SECURITATE, în bara de jos. Intenționează să o examineze pe îndelete, dar mai întâi deschide fișierul JAMES HAWKINS și, da, aici se află informațiile pe care le caută: adresa lui Peter Saubers (pe care o cunoaște foarte bine) și, de asemenea, numărul de mobil al lui Peter Saubers, probabil obținut din mesajul telefonic despre care îi povestise vechiul lui prieten. Pe tatăl lui Peter Saubers îl cheamă Thomas. Pe mamă, Linda. Sora lui se numește Tina. Fișierul conține chiar și o fotografie cu tânărul domnișor Saubers, alias James Hawkins, alături de câteva persoane de la biblioteca de pe Garner Street, bibliotecă pe care Morris o cunoaște foarte bine. Sub aceste date – care s-ar putea să-i fie de folos, cine știe, cine știe – este bibliografia lui John Rothstein, la care Morris aruncă doar o privire. Cunoaște opera lui Rothstein pe de rost.

Bineînțeles, cu excepția scrierilor pe care le are acum tânărul domnișor Saubers. Scrieri pe care acesta le-a furat de la proprietarul lor de drept.

Morris notează numărul de mobil al băiatului pe o foaie din carnețelul aflat lângă laptop, o rupe și și-o pune în buzunar. Apoi deschide aplicația de securitate și dă click pe CAMERE. Pe ecran apar șase imagini. În două se vede Lacemaker Lane în toată gloria sa mercantilă. În alte două se vede interiorul strâmt al anticariatului. În a cincea este înfățișată masa de lucru, la care stă Morris, îmbrăcat în tricoul cel nou. Iar în a șasea se vede biroul secret al lui Andy și cadavrul întins pe covorul turcesc. În imaginea aceasta alb-negru, stropii și petele par de cerneală.

Morris dă click pe ea și imaginea umple ecranul. În partea de jos apar niște săgeți. Dă click pe săgeata dublă pentru derulare, apoi apasă PLAY. Și urmărește iar și iar cum își ucide vechiul prieten. Captivat. Absolut fascinat. Sigur, nu este un film de amatori destinat publicului larg, ceea ce înseamnă că trebuie să ia laptopul cu el.

Deconectează toate cablurile, inclusiv pe acela care iese dintr-o cutie lucioasă pe care scrie SISTEME DE SECURITATE VIGILANT. Camerele de supraveghere se încarcă direct în hardul laptopului, drept care nu există DVD-uri. Logic. Un asemenea sistem ar fi nițeluș cam prea scump pentru o firmă atât de mică precum „Ediții rare la Andrew Halliday”. Totuși, unul dintre cabluri mergea la un DVD-writer, adăugat ulterior. Adică vechiul lui prieten ar fi putut face DVD-uri după imaginile de pe camere, dacă ar fi vrut.

Morris percheziționează metodic biroul în căutarea lor. Sunt doar cinci sertare. În primele patru nu găsește nimic interesant, dar cel de la mijloc este încuiat. Lui Morris acest amănunt i se pare elocvent. Caută printre cheile lui Andy, o alege pe cea mai mică, descuie sertarul și dă de o comoară. Nu-l interesează deloc cele șase sau opt fotografii extrem de sugestive în care vechiul lui prieten îi face sex oral unui tânăr cu o grămadă de tatuaje. Însă în sertar se mai află și un pistol. Un P238 SIG Sauer, mult prea delicat și plin de

brizbrizuri: roșu cu negru, cu flori aurii încrustate pe țevă. Morris îl desface și vede că este încărcat. Ba chiar are un glonț pe gură. Pune încărcătorul la loc și așază pistolul pe birou – îl va lua și pe el. Cotrobăie în fundul sertarului și găsește un plic alb pe care nu scrie nimic. Nu este lipit. Îl deschide, așteptându-se să găsească alte poze deochete, dar se bucură când dă cu ochii de bani – cel puțin cinci sute de dolari. Deci nu i s-a isprăvit norocul. Pune plicul alături de pistol.

Altceva nu mai este acolo și își zice că, dacă *există* DVD-uri, probabil că Andy le-a încuiat într-un seif. Dar uite că Zeița Norocului nu și-a terminat treburile cu Morris Bellamy. Când se ridică de pe scaun, se lovește cu umărul de un raft plin cu de toate, aflat în stânga biroului. Câteva cărți vechi se rostogolesc pe jos, iar în spatele lor rămâne un teanc cu carcase de DVD-uri, legate cu benzi elastice.

— Ce mai faceți? șoptește Morris. Îmi pare *bine* de cunoștință.

Se așază la loc și le examinează repede. Pe fiecare Andy notase câte un nume cu marker negru. Doar ultimul are înțeles pentru el și este cel pe care îl caută. Pe suprafața lucioasă stă scris HAWKINS.

A avut parte de o mulțime de șanse în după-amiaza aceasta (poate ca recompensă pentru îngrozitoarea dezamăgire de azi-noapte), dar nu are rost să forțeze lucrurile. Morris ia laptopul, arma, plicul cu bani și discul pe care scrie HAWKINS. Se duce la cuierul de la intrare și le pune într-o geantă, fără să-i bage în seamă pe trecătorii care se perindă prin fața magazinului. Dacă te porți ca și cum ai fi de-al locului, majoritatea oamenilor chiar te cred. Iese cu pași siguri din anticariat și încuie ușa. Semnul cu ÎNCHIS se leagănă de câteva ori, apoi se potolește. Morris își trage pe ochi cozorocul lung al șepcii și pleacă de acolo.

Mai face o singură oprire înainte de a se întoarce la Conacul Belfegor. La un internet-cafe care se cheamă *Bytes 'N Bites*. În schimbul a doisprezece dolari de la Andy Halliday capătă o ceașcă cu cafea mizerabilă și exagerat de scumpă și douăzeci de minute într-un separeu, la un computer cu DVD

player. Nu are nevoie decât de cinci minute ca să își dea seama despre ce este vorba: vechiul său prieten stând de vorbă cu un băiat care poartă ochelari falși și mustața tatălui său. În primul filmuleț, Saubers are o carte care probabil că este *Mesaje din Olimp* și un plic mare cu câteva foi de hârtie – probabil fotocopiile despre care i-a povestit Andy. În al doilea filmuleț, Saubers și Andy par că s-ar certa. Aceste mini-filme în alb și negru nu au sunet, dar nu face nimic. Băiatul ar putea spune absolut orice. Ba chiar în al doilea filmuleț, cel cu cearta, ar putea spune: „Data viitoare când o să mai vin, o să-mi aduc și barda, dobitoc obez ce ești.”

Morris iese surâzând din *Bytes 'N Bites*. Bărbatul de la bar zâmbeste și el și îi spune:

— Înțeleg că v-ați simțit bine la noi.

— Da, spune bărbatul care și-a petrecut în pușcărie mai mult de două treimi din viață. Dar cafeaua ta e de toată jena, tâmpitul! Ar trebui să ți-o torn în capul ăla cretin.

Și uite așa se face că zâmbetul dispare de pe chipul barmanului. Mulți dintre clienții de aici sunt dependenți de droguri. Iar în cazul acesta cel mai bine este să-ți ții gura și să speri că n-o să-i mai vezi niciodată.

7

Hodges i-a spus lui Holly că intenționează să-și petreacă cel puțin o parte din acest weekend tolănit în fotoliul lui comod, cumpărat de la La-Z-Boy, cu ochii la meciul de baseball de la televizor. Și duminică după-amiază chiar urmărește primele trei reprize, însă apoi începe să-l zgândărească un oarecare neastâmpăr și se hotărăște să se ducă în vizită. Nu la un vechi prieten, ci mai degrabă la o veche cunoștință. După fiecare dintre aceste vizite își spune: Da, bine, gata, n-are niciun rost. Și vorbește foarte serios. Și apoi – peste patru săptămâni, sau opt, poate chiar zece – se duce din nou. Ceva îl împinge să o facă. Iar echipa lui favorită conduce deja cu cinci puncte și nu-i decât a treia repriză.

Închide televizorul, își trage pe el un tricou vechi de la Liga

Polițiștilor Sportivi (în vremurile cu „greutate” obișnuia să se ferească de tricouri, dar acum nu mai are aproape deloc burtă deasupra beteliei de la pantaloni și materialul cade drept) și încuie ușa de la casă. Duminica se circulă bine și, nici douăzeci de minute mai târziu, își lasă Priusul la al treilea etaj al parcării vizitatorilor, construcție lipită de clădirea uriașă, în permanentă dezvoltare ca o metastază, a Spitalului John M. Kiner. Îndreptându-se spre ascensorul parcării, îi mulțumește lui Dumnezeu, așa cum o face aproape de fiecare dată, pentru că se află aici ca vizitator, iar nu în calitate de client. Mult prea conștient fiind, chiar și atunci când înalță ruga aceasta de mulțumire, că, mai devreme sau mai târziu, majoritatea oamenilor *devin* clienții acestui loc sau al altuia dintre celelalte patru stabilimente sanitare din oraș. Nimeni nu călătorește gratis și la sfârșit chiar și cea mai zdravănă navă tot se duce la fund: băldâbâc, pa, mi-a părut bine. Iar Hodges este de părere că singura modalitate de a echilibra oarecum situația este să folosești la maximum fiecare zi pe care ți-e dat s-o trăiești.

Păi, dacă așa stau lucrurile, ce mama dracului caută el aici?

Și gândul acesta îi aduce aminte de un vers, citit sau auzit demult și care i-a rămas, habar n-are din ce motiv, întipărit în memorie: *așa ajungi la copleșitoarea întrebare, O, n-ntreba... „Care anume, oare?” Să mergem, așadar, în vizită*³⁵.

8

Este foarte ușor să te rătăcești în oricare spital mare, însă Hodges a făcut drumul acesta de atâtea ori că a ajuns în stare să-i îndrume el pe ceilalți vizitatori. Ascensorul parcării etajate îl duce la un pasaj acoperit; pasajul îl duce într-un hol de mărimea unei gări; ascensorul de pe Coridorul A îl duce la etajul al treilea; o pasarelă îl traversează Bulevardul Kiner și îl duce la destinație – locul unde pereții sunt

---

³⁵ „Cântecul de dragoste al lui Alfred J. Prufrock”, de T.S. Elliot (n.tr.).

zugrăviți într-un trandafiriu dulce și blând, iar atmosfera este calmă și tăcută. Pe placa de deasupra recepției scrie:

**BINE AȚI VENIT LA CLINICA
PENTRU TRAUMATISME CRANIO-CEREBRALE
DIN REGIUNEA MARILOR LACURI
ESTE INTERZISĂ FOLOSIREA TELEFOANELOR
MOBILE
AJUTAȚI-NE SĂ PĂSTRĂM O AMBIANȚĂ
LINIȘTITĂ
VĂ MULȚUMIM PENTRU COOPERARE**

Hodges se duce la recepție, unde îl așteaptă deja ecusonul de vizitator. Asistenta-șefă îl cunoaște; după patru ani se poate spune că sunt prieteni vechi.

— Ce mai fac ai tăi, Becky?

Îi răspunde că fac bine.

— Și mâna ruptă a fiului tău? E mai bine?

Îi spune că da. I-au scos ghipsul și o să-i dea jos și atela într-o săptămână, cel mult două.

— Mă bucur. Băiatul meu e în cameră sau la fizioterapie?

Îi zice că este în cameră.

Hodges merge agale pe coridor, către rezerva 217, unde locuiește pe banii statului un anumit pacient. Înainte să ajungă la ea, se întâlnește cu un infirmier pe care asistentele în numesc Al-Biblioteca. Are șaiszeci și ceva de ani și, ca de obicei, împinge un cărucior ticsit cu volume broșate și ziare. De curând a mai adăugat un articol micului său arsenal cu mijloace de recreere: o cutie din plastic plină cu e-bookuri.

— Salut, Al! îi spune Hodges. Ce mai faci?

Deși Al este un tip vesel și vorbăreț, în după-amiaza aceasta pare pe jumătate adormit și are cearcăne vinete sub ochi. Cineva a avut o noapte grea, își spune amuzat Hodges. Cunoaște bine simptomele, căci și el a avut parte de asemenea nopți. Se gândește să pocnească din degete în fața lui Al, ca un magician într-un număr de hipnoză, dar își dă seama că ar fi un gest urât. Lasă omul să-și ducă mahmureala în pace. Dacă așa de rea este după-amiază, nici

nu vrea să-și imagineze cum trebuie să fi fost de dimineată.

Însă Al pare să-și revină și zâmbește înainte ca Hodges să meargă mai departe.

— Salutare, domnule detectiv! Rar vă mai vede omul pe la noi.

— S-a terminat cu „detectiv”, Al. Te simți bine?

— Sigur. Doar mă gândeam... spune el și ridică din umeri. Măi, să fie! Nu mai știu la ce mă gândeam.

Începe să râdă:

— Ce să-i faci! Știți cum se zice: „Bătrânețe, haine grele”.

— În zilele noastre se mai zice și că la șaizeci de ani ești în floarea vârstei, îi spune Hodges.

Al pufnește.

— Cine zice așa mănâncă rahat cu *polonicul*.

Hodges este într-un acord. Arată spre cărucior.

— Nu cred că băiatul meu ți-a cerut vreo carte, nu?

Al mai pufnește o dată.

— Hartsfield? N-ar putea să mai citească nici *Cei trei purceluși*.

Și se bate sugestiv cu degetul în frunte.

— Nu mai are decât terci la mansardă. Atâta tot. Deși câteodată mai întinde mâna după chestiile astea.

Și indică o tabletă Zappit de culoare roz, ca pentru fetițe.

— Aiurelile astea au jocuri.

— Păi, cum? Se joacă? exclamă uluit Hodges.

— Vai de capul lui, cum să se joace?! Are funcțiile motrice făcute varză. Dar dacă-i deschid unul, cum ar fi „Prezentarea de modă a lui Barbie”, ori „La pescuit”, stă și se holbează la el cu orele. Astea sunt jocuri pur demonstrative și fac același lucru iar și iar, dar pricepe el asta?

— Cred că nu.

— Și bine credeți. Eu zic că-i plac mai mult sunetele – bipurile și pif-paf-pufurile și toate trosnetele și pocnetele alea. Mă întorc după două ceasuri și tableta e tot unde am lăsat-o, pe pat sau pe pervaz. Numai că ecranul e stins și bateria moartă. Dar ce naiba, nu face nimic. O pun la reîncărcat și după trei ore e ca și nouă. Doar *el* nu se reîncarcă, Și probabil că asta e bine pentru toată lumea.

Al strâmbă din nas, ca în fața unui miros dezagreabil.

Poate că e, dar poate că nu, își zice Hodges. Cât nu se va simți mai bine, va rămâne aici, în camera asta drăguță de spital. Priveliștea nu-i cine știe ce, dar are aer condiționat, televizor color și, din când în când, câte o tabletă Zappit la care să se uite. Dacă ar avea discernământ – adică dacă ar fi capabil să se apere, așa cum cere legea –, ar trebui să fie judecat pentru vreo mulțime de infracțiuni, dintre care nouă acuzații de crimă. Sau chiar zece, dacă procurorul o adaugă la lista victimelor și pe mama nenorocitului, care a murit otrăvită. Și atunci, la revedere televizor și tabletă cu jocuri și bună ziua ție, Waynesville, penitenciar de stat, fără aer condiționat. Acolo și-ar petrece turbatul ăla tot restul vieții.

— Ia-o mai ușurel, Al. Pari obosit.

— Nee, n-am nimic, domnule detectiv Hutchinson. Vizită plăcută vă doresc.

Și trece mai departe. Hodges privește încruntat în urma lui. Hutchinson? De unde mama dracului a scos numele *ăsta*? Hodges vine aici de ani buni și Al știe cum îl cheamă. Sau știa. Iisuse, sper să nu sufere de demență precoce!

În primele patru, cinci luni, rezerva 217 a fost păzită de două gărzi. Apoi de una singură. Acum nu mai este nimeni în fața ușii, pentru că supravegherea lui Brady este o pierdere de timp și de bani. Nu este niciun pericol să evadeze de acolo, din moment ce ucigașul nu poate să ajungă nici măcar până la toaletă fără ajutor. În fiecare an se discută despre transferarea lui într-o instituție mai ieftină din nordul statului. Și în fiecare an procurorul amintește tuturor că, teoretic, domnul acesta încă mai așteaptă să compară în fața instanței de judecată, indiferent cât de grave i-ar fi leziunile cerebrale. Și este mai ușor să-l țină aici, pentru că această clinică acoperă cea mai mare parte a costurilor. Echipa de neurologi – mai cu seamă domnul doctor Felix Babineau, șeful departamentului – consideră că Brady reprezintă un caz deosebit de interesant.

În după-amiaza asta este așezat lângă fereastră și a fost îmbrăcat în blugi și o cămașă cadrilată. I-a crescut părul și i-ar prinde bine un tuns, dar infirmierele i l-au spălat și acum

aruncă sclipiri aurii sub razele soarelui. Fetelor le-ar plăcea să-și treacă degetele printr-un asemenea păr, își spune Hodges. Cu condiția să nu știe ce monstru ar mângâia.

— Salut, Brady!

Hartsfield nici nu se clintește. Se uită pe fereastră, sigur că da, dar oare vede el zidul din cărămidă al parcării, singura priveliște pe care o are de aici? Oare știe el că Hodges este persoana care i-a intrat în cameră? Mai bine zis, știe că i-a intrat *cineva* în cameră? La întrebările astea o echipă întreagă de neurologi și-ar dori să găsească răspunsuri. La fel și Hodges, care s-a așezat la capătul patului și reflectează: *A fost un monstru? Sau încă mai este?*

— Bine te-am găsit sănătos, cum se zice.

Hartsfield nu răspunde.

— Ai dreptate, e un banc prost și răsuflat. Știu sute, poți s-o întrebi pe fiică-mea. Cum te simți?

Hartsfield nu răspunde. Își ține degetele lungi și albe împletite ușor pe genunchi.

În luna aprilie 2009, Brady Hartsfield a furat un Mercedes-Benz, care aparținea mătușii lui Holly, și a intrat dinadins cu el în mulțimea de șomeri strânși în fața unui târg de joburi de la Complexul Municipal. A omorât opt persoane și a rănit grav alte douăsprezece, printre care s-a numărat și Thomas Saubers, tatăl lui Peter și al Tinei. A scăpat neprins. Dar a făcut greșeala să-i scrie lui Hodges, deja ieșit la pensie la vremea respectivă, o scrisoare persiflantă.

În anul următor, Brady a ucis-o pe verișoara lui Holly, de care se îndrăgostise Hodges. Și întâmplarea a făcut ca tocmai Holly să-i oprească ceasul lui Brady Hartsfield, atunci când aproape i-a întins creierii pe jos cu Pliciul Norocos al lui Hodges, înainte ca Hartsfield să apuce să detoneze bomba care ar fi ucis mii de copii la un concert de muzică pop.

Prima lovitură cu Pliciul îi crăpase țeasta, însă cea de-a doua a provocat traumele considerate ireparabile. A fost internat la Clinica pentru Traumatisme Cranio-Cerebrale în comă profundă, din care se spunea că este puțin probabil să se trezească vreodată. Domnul doctor Babineau spunea asta. Însă, într-o noapte întunecată și furtunoasă a lunii noiembrie

din anul 2011, Hartsfield a deschis ochii și a spus câteva cuvinte infirmierei care îi schimba perfuzia. (Mereu când se gândea la scena aceasta, Hodges îl și vedea pe doctorul Frankenstein zbierând: „E viu! Monstrul e viu!”) Hartsfield a spus că îl doare capul și a întrebat de mama lui. A fost chemat doctorul Babineau, care i-a cerut pacientului să-i urmărească degetul, pentru a-i putea verifica mișcarea oculară. Hartsfield a făcut ce i s-a spus fără probleme.

În cele treizeci de luni scurse de atunci, Brady Hartsfield a vorbit de mai multe ori (deși niciodată în prezența lui Hodges). De obicei cere să-și vadă mama. Când i se spune că a murit, dă din cap, ca și cum ar înțelege... dar după o zi sau o săptămână repetă aceeași rugămintă. Este în stare să urmeze instrucțiunile de la fizioterapie și se poate spune că a început să meargă din nou, deși mai degrabă infirmiera îl ajută să-și târșâie picioarele. În zilele bune este capabil să mănânce singur, dar nu se poate îmbrăca. Este caracterizat drept semicatatonie. În cea mai mare parte a timpului stă în camera lui, fie privind pe fereastră la parcare etajată, fie uitându-se fix la un tablou cu flori de pe perete.

Însă în ultimul an au fost anumite incidente în preajma lui Brady Hartsfield care l-au transformat într-un soi de legendă în Clinica pentru Traumatisme Cranio-Cerebrale. S-au iscat zvonuri și speculații. Domnul doctor Babineau râde și refuză să discute despre ele... dar sunt infirmieri și asistente care abia așteaptă să vorbească, iar un anume polițist la pensie s-a dovedit un ascultător avid în tot acest timp.

Acum Hodges se apleacă și îi zâmbește lui Hartsfield.

— Te prefaci, Brady?

Brady nu răspunde.

— De ce te mai obosești? Oricum ar fi, tot ai să stai închis câte zile mai ai de trăit.

Brady nu răspunde, însă una dintre mâinile lui se ridică încet. Aproape și-o bagă în ochi, apoi reușește să facă ce intenționa: își îndepărtează niște șuvițe de pe frunte.

— Vrei să mă întrebi despre maică-ta?

Brady nu răspunde.

— E moartă. Putrezește în coșciug. I-ai dat să mănânce o

porție bună de otravă pentru șoareci. Trebuie că s-a chinuit foarte mult. S-a chinuit, ia spune-mi? Erai acolo? Te-ai uitat?

Niciun răspuns.

— Ești acasă, Brady? Cioc, cioc. Alo, e cineva acolo?

Niciun răspuns.

— Eu cred că înțelegi ce-ți spun. Sper că înțelegi. Știi ceva? Am băut la greu pe vremuri. Dar știi ce-mi aduc aminte cel mai bine din perioada aia?

Nimic.

— Mahmurelile. Zilele când mă străduiam să mă ridic din pat, în timp ce capul mă durea atât de tare că ziceam că mi-l crapă cineva cu vreun topor. Diminețile când făceam un litru de pipi și nu reușeam să-mi amintesc ce am făcut cu o seară în urmă. Uneori neștiind nici măcar cum am ajuns acasă. Zilele când îmi verificam mașina să văd dacă nu este cumva lovită. Era ca și cum m-aș fi rătăcit în propria-mi minte imbecilă și nu mai găseam ușa pe care să ies de acolo. Și o găseam abia spre prânz, când lucrurile reintrau cât de cât în normal.

Se gândește în treacăt la Al-Biblioteca.

— Sper că în locul ăla te afli și tu acum, Brady. Sper că rătăcești disperat prin creierul ăla pe jumătate storcoșit al tău, căutând o ieșire. Numai că pentru tine nu există niciuna. În cazul tău mahmureala este veșnică. Așa este? Sper din tot sufletul să fie așa.

Îl dor mâinile. Se uită în jos la ele și vede că și-a împlântat unghiile în palme. Și le scoate și semicercurile albe se fac acum roșii. Își primenește zâmbetul.

— Ziceam și eu, amice. Ziceam și eu așa. Vrei să-mi spui și tu ceva?

Hartsfield nu vrea să-i spună nimic.

Hodges se ridică în picioare.

— Perfect! Stai tu acolo cuminte la fereastră și încearcă să găsești ieșirea. Ieșirea aia care nu există. Și în timpul ăsta, eu o să mă duc afară și o să respir aer curat. Este o zi splendidă.

Pe masa dintre scaun și pat se află o fotografie pe care Hodges a văzut-o prima dată în casa de pe Elm Street, unde

locuia Hartsfield împreună cu mama lui. Aceasta este o copie de dimensiuni mai mici și este pusă într-o ramă simplă, argintie. În ea sunt Brady și mama lui undeva pe o plajă, ținându-se în brațe, cu obrajii lipiți unul de al celuilalt și semănând mai degrabă cu un iubit și o iubită decât cu un fiu și o mamă. Când Hodges se întoarce să plece, fotografia aceasta cade cu un pocnet mic și sec.

Se uită la ea, se uită la Hartsfield, apoi se uită iarăși la fotografia căzută cu fața în jos.

— Brady?

Niciun răspuns. Niciodată. Nu pentru el.

— Brady, tu ai făcut asta?

Nimic. Brady își privește fix degetele împreunate pe genunchi.

— Unele infirmiere spun...

Dar Hodges nu-și duce vorbele până la capăt. Pune fotografia la loc.

— Dacă tu ai făcut asta, mai fă-o o dată.

Hartsfield nu face nimic, fotografia nu face nimic. Mama și fiul în zile mai fericite. Deborah Ann Hartsfield și scumpetea ei de băiat.

— În regulă, Brady. Haide, pa. Două mere, două pere, eu îți zic la revedere.

Iese și închide ușa după el. Atunci Brady ridică ochii o fracțiune de secundă. Și zâmbește.

Fotografia cade din nou.

Poc.

9

Ellen Bran (poreclită Bran Stoker de elevii care au făcut cursul de literatură fantasy și horror la Liceul Northfield) stă lângă ușa autocarului parcat în fața campingului din River Bend. Are mobilul în mână. Este duminică, ora 4 p.m. Și ea vrea să sune la poliție ca să anunțe dispariția unui elev. Chiar în momentul acesta apare Peter Saubers venind în goana mare din spatele restaurantului. Aleargă atât de repede că îi flutură părul.

Ellen este mereu corectă cu elevii ei, păstrându-și în permanență aerul profesoral și neîncercând să se împrietenească cu ei. Însă de data aceasta renunță la atitudinea ei sobră și-l strânge pe Pete în brațe cu atâta forță și disperare că băiatului aproape i se taie respirația. Din autocarul în care se află ceilalți șefi de clasă actuali și în devenire de la Liceul Northfield se aud câteva aplauze sarcastice.

Ellen îi dă drumul din brațe, dar îl apucă strâns de umeri și face alt lucru pe care nu l-a mai făcut vreodată în cariera ei didactică: îl scutură zdravăn.

— *Unde ai fost? Ai lipsit de la toate seminarele de dimineață! Ai lipsit de la masa de prânz! Voiam să sun la poliție!*

— Iertați-mă, doamnă Bran. M-a durut stomacul. Am crezut că puțin aer curat o să-mi facă bine.

Doamna Bran – supraveghetoare și consilier în această tabără de weekend, deoarece predă și cursul de științe politice, pe lângă cel de istorie americană – se hotărăște să îl creadă. Nu numai pentru că Pete este unul dintre cei mai buni elevi ai ei și nu i-a mai făcut niciodată probleme, dar și pentru că băiatul chiar *pare* bolnav.

— Ar fi trebuit să mă anunți, îi spune ea. M-am gândit că ți-a venit ideea să te întorci cu autostopul sau ceva de genul ăsta. Și eu aș fi de vină dacă ai păți ceva. Nu pricepi că acum sunteți responsabilitatea mea?

— Nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Mi-a venit să vomit și n-am vrut s-o fac înăuntru. Probabil că mi-a făcut rău ceva de la masă. Sau am un virus din ăla care ține o zi.

Nu i s-a făcut rău de la mâncare și nu are niciun virus, dar partea cu vomitatul este foarte adevărată. De la nervi. De la spaima pură, mai corect spus. Îl îngrozește la culme gândul că mâine va trebui să dea ochii cu Andrew Halliday. Sigur, întâlnirea asta s-ar putea desfășura bine, știe că există șansa ca lucrurile să iasă așa cum își dorește, însă este foarte riscant. Iar dacă merge prost, atunci o să aibă probleme și cu părinții, și cu poliția. Bursă pentru facultate, de ajutor social sau de alt fel? Îi poate pune cruce. Ar putea chiar să intre la

închisoare. Așa că și-a petrecut ziua cutreierând pe cele douăsprezece hectare ale stațiunii, recapitulând iar și iar confruntarea de a doua zi. Ce va spune el; ce-i va răspunde Halliday. Și da, a pierdut noțiunea timpului.

Acum Pete își dorește să nu fi dat în viața lui cu ochii de cufărul ăla blestemat.

Își spune: Dar eu am încercat să fac un lucru bun. La naiba, atâta tot am vrut să fac!

Ellen observă lacrimile din ochii băiatului și mai vede acum cât de tras este la față – poate unde și-a ras tuleiele alea abia mijite deasupra buzei superioare. Își pune telefonul înapoi în poșetă și scoate de acolo un pachet cu batiste din hârtie.

— Șterge-ți fața, îi spune.

O voce din autocar îi strigă:

— Hei, Saubers! Ai fript-o pe vreuna?

— Taci din gură, Jeremy! spune Ellen, fără să se întoarcă.

Și i se adresează lui Pete:

— Ar trebui să te exmatriculez o săptămână de la cursuri pentru isprava asta, dar am de gând să ți-o trec cu vederea deocamdată.

Normal că așa va face, pentru că o exmatriculare de o săptămână ar presupune să-l informeze pe Waters, directorul-adjunct al liceului și totodată partizan al impunerii unei discipline stricte în rândul elevilor. Și Waters se va informa despre acțiunile ei și va dori să știe de ce nu dăduse alarma mai devreme, mai ales dacă va fi obligată să recunoască faptul că nu-l mai văzuse pe Peter Saubers de la cina din restaurant de cu o seară înainte. Nu mai știuse nimic de el aproape o zi întregă, ceea ce însemna foarte mult timp pentru o excursie organizată de școală.

— Vă mulțumesc, doamnă Bran.

— Crezi că ai să mai vomți?

— Nu. Nu mai am ce.

— În cazul ăsta, urcă-te în autocar și hai să mergem acasă.

Se aud alte aplauze batjocoritoare când Pete se urcă în mașină și se duce la locul lui. Încearcă să zâmbească, de

parcă totul ar fi în regulă. Nu vrea decât să ajungă acasă, pe Sycamore Street și să se ascundă în camera lui, în așteptarea zilei de mâine, când se va termina tot acest coșmar. Într-un fel sau altul.

10

Hodges se întoarce acasă de la spital și vede pe veranda lui un tânăr chipeș, îmbrăcat cu un tricou cu emblema Universității Harvard și care citește o carte groasă, pe a cărei copertă sunt desenați niște războinici greci sau romani. Lângă el stă un setter irlandez, cu un rânjet vesel pe bot – expresie caracteristică tuturor câinilor crescuți în familii cumsecade. Și tânărul, și câinele se ridică atunci când Hodges intră cu mașina în șopronul de lângă casă unde și-a improvizat garajul.

Tânărul îi iese în întâmpinare, cu pumnul ridicat. Hodges își ciocnește degetele de ale lui, prin aceasta recunoscând originea afroamericană a lui Jerome; apoi îi strânge mâna, prin aceasta afirmându-și propriul statut de bărbat alb din clasa de mijloc.

Ținându-l pe Hodges de mâini, tânărul face un pas înapoi și îl măsoară din cap până în picioare.

— Ia uită-te la tine! exclamă el. Niciodată n-ai fost așa de slab!

— Merg mult pe jos, spune Hodges. Și mi-am cumpărat o bandă de alergat pentru zilele când plouă.

— Excelent! O să fii nemuritor!

— Aș vrea eu.

Acum Hodges se apleacă la câinele care îi întinde o labă. Hodges dă noroc cu el și îl întreabă:

— Tu ce mai faci, Odell?

Odell latră o dată. Adică face bine.

— Haideți în casă, le spune Hodges. Am cola la frigider. Dacă nu cumva acum preferi berea.

— Bună și cola. Și sunt sigur că Odell ar dori niște apă. Am venit pe jos până aici și el nu mai este rezistent ca pe vremuri.

— Castronul lui e tot sub chiuvetă.

Intră și ciocnesc pahare cu cola de la gheață. Odell lipăie apa, apoi se întinde în locul lui obișnuit, lângă televizor. În primele luni de pensie, Hodges era un telespectator neobosit, însă acum deschide foarte rar televizorul, doar ca să-l asculte pe Scott Pelley, la *Știrile de seară* de pe CBS, și, uneori, ca să vadă câte un meci de baseball.

— Cum merge pacemakerul, Bill?

— Nici nu mai știu că-l am. Și îmi convine de minune. Ia spune-mi, ce s-a întâmplat cu balul din Pittsburg la care trebuia să te duci cu fata aia pe care nu mai știu cum o cheamă?

— Relația n-a mers. Părinții mei știu că eu și fata aia am descoperit că interesele noastre academice și personale nu coincid.

Hodges ridică din sprâncene.

— Åsta parcă-i limbaj de avocat, nu de student la filosofie și istorie antică.

Jerome soarbe din pahar, își întinde picioarele lungi și zâmbește cu toată gura.

— Vrei să-ți zic adevărul? Fata „aia” – i se mai spune și Priscilla – se folosea de mine ca să-l facă gelos pe iubitul ei din liceu. Și i-a mers. Mi-a zis că-i pare nespus de rău că m-a indus în eroare, că speră să rămânem prieteni și așa mai departe. Normal că a fost o scenă destul de penibilă, dar probabil că tot răul e spre bine.

Se gândește puțin și continuă:

— Recunosc că am cam căzut pe gânduri când am văzut că încă își mai ține pe un raft toate păpușile Barbie. Probabil că nu m-ar deranja *prea* tare dacă ai mei ar afla că eu am fost polonicul cu care a amestecat ea în ciorba aia reîncălzită a amorului din liceu, dar dacă află Barbster, o să mă toace toată viața la cap cu eșecul Åsta sentimental.

— N-am să scot nicio vorbă, îl asigură Hodges. Și acum ce ai de gând? Te întorci în Massachusetts?

— Nu. Vreau să-mi petrec vacanța de vară aici. Mi-am găsit și o slujbă la docuri, la descărcat containere.

— Dar asta nu-i muncă pentru un student la Harvard,

Jerome.

— Ba uite că este pentru studentul ăsta. Mi-am luat iarna trecută permisul de operator macara și leafa este excelentă. Iar Harvard nu-i un loc ieftin, nici dacă ai o bursă parțială.

Acum intră în scenă Tyrone Feelgood Delight. Slavă Domnului că numai pentru câteva momente!

— Țst băiet negru o să dăscarșe la barje și o să ridișe la baloți, conașu' Hodges!

Și, cât ai clipi, Jerome se întoarce.

— Cine îți tunde gazonul? Arată destul de bine. Sigur, nu ca atunci când ți-l tundeă Jerome Robinson, dar e destul de îngrijit.

— Un puști din capătul străzii, răspunde Hodges. Ascultă, asta-i doar o vizită de curtoazie sau...?

— Barbara și Tina, prietena ei, mi-au spus o poveste aproape incredibilă, zice Jerome. Tina n-a prea vrut, dar a convins-o Barbs. Se pricepe al naibii de bine la așa ceva. Știi că tatăl Tinei a fost rănit în mizeria aia de la Complexul Municipal, da?

— Da.

— Iar dacă fratele ei a fost cel care a trimis bani ca să-și țină familia pe linia de plutire, atunci bravo lui... dar de unde i-a avut? Nu-mi pot da seama, oricât aș încerca.

— Nici eu.

— Tina zice că ai să stai de vorbă cu el.

— Măine, după ore, așa mi-am propus.

— Ai implicat-o și pe Holly?

— Într-o oarecare măsură. Se ocupă de documentare.

— Super! râde Jerome cu gura până la urechi. Ce-ar fi să vin și eu cu tine mâine? S-a reunit gașca, omule! E ca pe vremuri!

Hodges se gândește serios.

— Nu știi, Jerome. Un singur om – un ramolit ca mine – poate că nu l-ar tulbura prea tare pe tânărul domn Saubers. În schimb, *doi* indivizi, dintre care unul este un șmecher negru, înalt de un metru nouăzeci și...

— Cînșpe runde și încă mă mai țin pe picioare³⁶! zbiară Jerome, fluturându-și mâinile strânse deasupra capului.

Odell își dă urechile pe spate.

— Încă mă mai țin pe picioare! Matahala aia de Sonny Liston nici nu m-a atins! Plutesc ca un fluturaș, înțep ca o...

Observă privirea indulgentă a lui Hodges și se oprește.

— Mda, scuze, uneori mă mai ia valul. Unde ai de gând să-l aștepți?

— În fața liceului. La ieșirea elevilor.

— Nu toți ies pe acolo și s-ar putea să evite ieșirea aia, mai ales dacă se scapă Tina și îi spune că a vorbit cu tine.

Vede că Hodges vrea să-l întrerupă și ridică o mână.

— Știu că zice că nu, dar frații mai mari își cunosc foarte bine surioarele, și-o spune unul care știe ce vorbește. Dacă a aflat că o să fie luat la întrebări, s-ar putea să iasă prin spate și să o taie peste terenul de fotbal care dă pe Westfield Street. Aș putea să stau acolo în mașină și să te sun dacă îl văd.

— Știi cum arată?

— Îhî. Tina avea o poză în portofel. Lasă-mă să te ajut, Bill. Barbie ține la fetița asta. Și mi-a plăcut și mie. Trebuie să recunoști că a avut ceva curaj ca să vină la tine, indiferent cât a insistat soră-mea.

— Ai dreptate.

— Plus că sunt al naibii de curios. Tina zice că banii au început să vină atunci când fratele ei nu avea decât treisprezece ani. Îți dai seama? Un puști atât de mic cu acces la atâția bani...

Jerome scutură trist din cap.

— Nu mă mir că are probleme.

— Nici eu nu mă mir. Mă rog, dacă vrei să vii și tu, atunci poți să vii.

— Ăsta-i prietenul meu!

Strigătul acesta cere o altă lovire a pumnilor.

— Și tu ai învățat la Liceul Northfield, Jerome. Mai există vreo altă ieșire în afară de cea din față și cea care dă spre

---

³⁶ Replică a lui Muhammad Ali (n.tr.).

Westfield Street?

Jerome încearcă să-și amintească.

— Dacă se duce la subsol, acolo mai e o ușă care te scoate pe o latură a clădirii, unde era zona pentru fumat pe vremuri. Cred că ar putea să o ia și pe acolo, apoi să treacă prin sala de festivități și să iasă pe Garner Street.

— Acolo ar putea să-l aștepte Holly, zice Hodges, dus pe gânduri.

— Excelentă idee! strigă iarăși Jerome. Se reunește vechea gașcă! Exact ce spuneam!

— Dar să nu-l abordezi dacă dai cu ochii de el, spune Hodges. Mă suni și atât. Doar *eu* vorbesc cu el. O să-i spun același lucru și lui Holly. Nu că ea s-ar gândi să-l ia la întrebări pe băiat.

— Dar ne povestești și nouă ce ți-a zis.

— Dacă îmi zice ceva, veți afla și voi, spune Hodges, sperând că nu face o promisiune fără acoperire. Vino pe la două la biroul nostru din Clădirea Turner și vom pleca împreună la două și un sfert, ca să ajungem la locurile noastre la trei fără un sfert.

— Sigur Holly o să fie de acord să participe?

— Da. Îi place să urmărească acțiunea. Confruntările îi dau bătaie de cap.

— Nu întotdeauna.

— Nu, spune Hodges, nu întotdeauna.

Amândoi se gândesc acum la acea confruntare cu Brady Hartsfield de la CCAM, când Holly s-a descurcat de minune. Jerome se uită la ceas.

— Trebuie să plec. I-am promis lui Barbstere că o duc la mall. Vrea să-i cumpăr un ceas de fițe.

Și își dă ochii peste cap.

Hodges zâmbește.

— Sunt topit după soră-ta, Jerome.

Jerome zâmbește și el.

— Și eu. Odell, haide să ne târâm fundurile până acasă.

Odell se ridică și se duce la ușă. Jerome pune mâna pe clanță și se întoarce. Zâmbetul a dispărut.

— Ai mai fost unde îmi închipui eu că ai fost?

— Probabil.

— Holly știe că te duci acolo?

— Nu. Și tu nu ai să-i spui. Ai tulbura-o îngrozitor de tare.

— Ai dreptate. Cum se mai simte?

— La fel. Deși...

Hodges își aduce aminte de fotografia care a căzut fără să o atingă cineva. Își aduce aminte de pocnetul acela mic și sec.

— Deși ce?

— Nimic. Este la fel. Te rog să-mi faci un serviciu, bine? Roag-o pe Barbara să mă anunțe dacă o sună Tina și îi spune că fratele ei a aflat că fetele au fost vineri să discute cu mine.

— Sigur. Pe mâine.

Jerome pleacă. Hodges deschide televizorul și se bucură când vede că meciul nu s-a terminat încă. Acum este egalitate. Urmează reprizele de prelungiri.

11

Holly își petrece seara de duminică în apartamentul ei, încercând să urmărească la calculator *Nașul* – partea a II-a. În mod normal, îndeletnicirea aceasta ar fi una foarte plăcută, deoarece ea crede că este în topul celor mai bune trei filme făcute vreodată, alături de *Cetățeanul Kane* și *Cărările gloriei*. Însă în seara aceasta îl tot oprește, ca să se poată învârti îngrijorată prin living. Spațiul este suficient. Sigur, apartamentul nu este la fel de luxos ca acela de pe malul lacului, unde a locuit la început, când abia se mutase în oraș, dar e mare și se află într-un cartier sigur. Plus că își poate permite chiria. Verișoara Janey îi lăsase moștenire o jumătate de milion de dolari. Evident, mult mai puțin după achitarea tuturor impozitelor, dar tot o sumă frumoasă. Iar acum, datorită serviciului pe care îl are la Bill Hodges, își mai permite și să pună deoparte mulți bani albi pentru zile negre.

Se plimbă agitată prin încăpere, murmurând replici din filmul preferat:

— „Nu trebuie să-i elimin pe toți, doar pe dușmani.”

— „Cum zici daiquiri de banane?”

— „Să îți minte că familia e mai presus de țară.”

Și, firește, replica pe care o știe toată lumea:

— „Știi că tu ai fost, Fredo. Mi-ai frânt inima.”

Dacă s-ar fi uitat la alt film, atunci altele ar fi fost replicile pe care le-ar fi recitat. Aceasta este o formă de autohipnoză pe care o practică încă de la șaptesprezece ani, de când a văzut prima oară *Sunetul muzicii*. (Replica favorită de acolo este: „Oare ce gust are iarba?”)

De fapt, Holly se gândește la caietul cu coperte din moleschin ascuns sub pernă de fratele Tinei. Bill nu crede că ar avea vreo legătură cu banii trimiși de Pete părinților, însă ea nu este chiar atât de sigură.

Scrive într-un jurnal zilnic de când se știe. Acolo trece toate filmele pe care le-a văzut, toate cărțile pe care le-a citit. Acolo trece numele tuturor oamenilor cu care a stat de vorbă, acolo notează orele de deșteptare și de culcare. Plus problemele de tranzit intestinal, însă folosind codul DWC, adică *Dus la WC* (pentru că, nu-i așa, cineva s-ar putea să-i citească jurnalele după moartea ei). Știe prea bine că este o tulburare obsesiv-compulsivă – a discutat cu psihoterapeutul despre faptul că această înșiruire obsedantă de nume și evenimente nu este decât o altă formă de „gândire magică”³⁷ –, dar nu face niciun rău și nu e treaba nimănui dacă ea preferă să scrie în caiete cu coperte de moleschin. Ideea este că ea se *pricepe* la copertele din moleschin și prin urmare știe că asemenea caiete nu sunt deloc ieftine. Un caiet cu spiră costă în medie cam doi dolari cincizeci; însă unul cu același număr de pagini, dar cu coperte din moleschin, ajunge și la zece dolari. Și atunci, la ce i-ar trebui unui copil un asemenea caiet de lux și foarte costisitor, mai ales dacă provine dintr-o familie destul de strâmtorată?

— N-are niciun sens, bombăne Holly.

Și imediat, ca în continuarea acestei înlănțuirii de idei:

---

³⁷ Denumire dată de psihologi modului ideal de a explica, astfel, ce pare inexplicabil și de a controla ce pare de necontrolat (n.tr.).

— „Lasă arma. Ia niște cannoli.”

Replica asta este din *Nașul* original, dar este o replică bună. Una dintre cele mai bune.

Expediază banii. Păstrează caietul.

Un caiet foarte *costisitor*, pe care l-a ascuns repede sub pernă atunci când surioara lui a intrat pe neașteptate peste el. Cu cât se gândește Holly mai mult la gestul acesta, cu atât este mai convinsă că este deosebit de important în întreaga poveste.

Pornește din nou filmul, dar nu e în stare să-i urmărească firul atât de tocit și atât de îndrăgit când nu se gândește decât la caietul ăla. Așa că Holly face un lucru fără precedent: închide computerul înainte de ora de culcare. Apoi începe iarăși să se plimbe prin cameră, cu mâinile strânse la spate.

Expediază banii. Păstrează caietul.

— Și decalajul! se adresează ea apartamentului gol. Să nu uităm de el!

Da. Cele șapte luni trecute de când banii au încetat să mai sosească și până când puștiul Saubers a început să tremure în izmene. Oare a avut nevoie de aceste șapte luni ca să conceapă o nouă metodă prin care să facă rost de *mai mulți* bani? Holly crede că așa a fost. Holly crede că băiatul a avut o idee, dar ideea asta s-a dovedit una *nefericită*. Și l-a băgat în bucluc.

— Cum dau oamenii de necaz atunci când e vorba despre bani? întrebă Holly camera goală și iuțește pașii. Din cauză că îi fură. Sau șantajează.

Despre asta să fi fost vorba? Oare Pete Saubers a încercat să șantajeze pe cineva cu vreo informație din caietul acela? Poate cu o informație legată de banii furati? Dar cum să fi șantajat Pete pe cineva când el era acela care probabil că furase banii?

Holly se duce la telefon, întinde mâna să-l ia, dar se retrage imediat. Stă acolo aproape un minut, mușcându-și rău buzele. Nu este obișnuită să ia inițiativa. Poate că ar fi bine să-l sune mai întâi pe Bill și să-l întrebe dacă e bine ce vrea să facă?

— Însă Bill nu crede că acel caiet ar avea vreo importanță, îi explică ea livingului. Eu nu sunt de acord. Și am voie să nu fiu de acord dacă așa vreau.

Ia mobilul de pe măsuța de cafea și o sună pe Tina Saubers înainte să-și piardă curajul.

— Alo? răspunde Tina aproape în șoaptă. Cine e?

— Holly Gibney. Nu mi-ai văzut numărul pe ecran pentru că este ascuns. Sunt foarte prudentă în privința asta, deși ție ți-l dau bucuroasă, dacă vrei. Și așa am putea să vorbim oricând, pentru că suntem prietene și prietenele vorbesc la telefon. S-a întors fratele tău din tabără?

— Da. Pe la șase, când noi tocmai terminam de mâncat. Mami i-a zis că mai are destulă friptură și cartofi și că i le încălzește, dacă vrea, dar a zis că s-au oprit la un fast-food și au mâncat toți acolo. Și după aia s-a dus în camera lui. N-a vrut nici măcar o bucată de prăjitură cu căpșune, care e preferata lui. Sunt tare îngrijorată, doamnă Holly.

— Poți să-mi spui doar Holly.

Nu suportă apelativul „doamnă”. Are impresia că se aplică doar cucoanelor cu mulți copii agățați de fuste.

— Bine.

— El ți-a zis ceva?

— „Bună” și atât, răspunde Tina încet.

— Și tu nu i-ai spus că vineri ai venit cu Barbara la noi?

— Nu! Doamne ferește!

— Unde e acum?

— Tot în camera lui. Ascultă grupul ăla, Black Keys. Eu nu pot să-i sufăr.

— Te-nțeleg. Nici mie nu-mi place.

Holly habar n-are despre ce grup e vorba, deși ar putea înșira pe de rost întreaga distribuție din *Fargo*. (Cea mai bună replică din filmul ăla îi aparține lui Steve Buscemi: „Fumează o pipă a păcii, în puii mei!”)

— Spune-mi, Tina, are cumva Pete un prieten apropiat cu care să fi vorbit despre ce îl frământă?

Tina se gândește. Holly profită de pauza aceasta ca să ia o pastilă de Nicorette din pachetul de lângă calculator.

— Nu cred, spune fetița în cele din urmă. Probabil că are

prieteni la școală, e foarte popular acolo, dar singurul prieten bun al lui a fost Bob Pearson, de pe strada noastră. Dar s-a mutat cu familia la Denver anul trecut.

— Dar prietenă?

— Ar fi Gloria Moore, dar s-au despărțit după Crăciun. Pete zicea că nu-i place să citească și el nu ar putea avea o relație cu o fată căreia nu-i plac cărțile.

Adaugă apoi pe un ton melancolic:

— Mie îmi plăcea Gloria. M-a învățat cum să mă fardez la ochi.

— Fetele nu au nevoie să se fardeze până nu trec de treizeci de ani, spune Holly cu fermitate, deși ea personal nu s-a fardat niciodată.

Mama ei spune că fardurile sunt pentru târfe.

— *Pe bune?* exclamă surprinsă Tina.

— Dar profesorii? Există vreun profesor care i-a plăcut atât de mult încât să i se poată destăinui?

Holly nu prea crede că un frate mai mare ar discuta despre profesori cu surioara lui și nici că, presupunând că o asemenea conversație ar fi avut loc, surioara cu pricina ar fi fost prea atentă. Însă pune întrebarea pentru că altceva nu-i mai trece prin minte.

Dar Tina nu ezită nicio secundă.

— Ricky-Hippy, spune ea și începe să chicotească.

Holly se oprește brusc în mijlocul camerei.

— Cine?

— Domnul Ricker, așa îl cheamă de-adevăratelea. Pete zicea că sunt niște copii care-i zic „Ricky-Hippy” pentru că se îmbracă doar cu cămăși din alea cu flori mari care se purtau acum o mie de ani. A fost profesorul lui Pete în anul întâi de liceu. Sau al doilea. Nu mai știu. Și zicea că domnul Ricker se pricepe la cărțile bune. Doamnă... adică Holly, domnul Hodges o să stea de vorbă mâine cu Pete?

— Sigur că da. Fii fără grijă.

Dar Tina are o mulțime de griji. Pare gata-gata să plângă și, auzindu-i vocea gătuită, Holly simte că i se frânge inima.

— Of, sper doar să nu mă urască după aia.

— N-o să te urască, încearcă Holly să o liniștească, în

vreme ce mestecă pastila de Nicorette cu viteza luminii. Bill o să afle care-i problema și o s-o rezolve. Și atunci fratele tău o să te iubească mai mult ca oricând.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt. *Au!*

— Ce e?

— Nimic.

Holly se șterge la gură și vede câteva picături de sânge pe degete.

— Mi-am mușcat buza. Trebuie să închid acum, Tina. O să mă suni dacă îți vine în minte vreo persoană cu care Pete ar fi putut să vorbească despre bani?

— N-are ce să-mi vină în minte. Nu-i nimeni, spune Tina amărâtă și începe să plângă.

— Da... bine.

Și, pentru că parcă mai este nevoie de ceva, Holly adaugă:

— Nu te mai gândești la farduri. Ochii tăi sunt frumoși și fără așa ceva. La revedere!

Între rupe convorbirea, fără să o mai lase pe Tina să-i răspundă și pornește din nou la plimbare prin apartament. Scuipă cocoloșul de Nicorette în coșul de gunoi de lângă birou și își tamponează buzele cu un șervețel. Dar sângerarea s-a oprit deja.

Fără prieteni apropiați și fără iubită. În afară de numele acelui profesor nu a mai reușit să afle nimic altceva.

Holly se așază și dă din nou drumul la computer. Deschide Firefox, intră pe pagina web a Liceului Northfield, dă click pe PROFESORII NOȘTRI și uite-l pe Howard Ricker, îmbrăcat cu o cămașă cu model floral și mâneci bufante, exact cum l-a descris Tina. Și cu o cravată ridicolă. Este oare chiar imposibil ca Pete Saubers să-i fi spus ceva profesorului său preferat de literatură, mai ales dacă avea legătură cu ce scria (sau citea) el într-un caiet cu coperte din moleschin?

După alte câteva click-uri, pe ecran se afișează numărul de telefon al lui Howard Ricker. Este încă destul de devreme, dar Holly nu se poate hotărî să sune din senin o persoană complet necunoscută. Și așa i-a fost destul de greu să o sune pe Tina, iar convorbirea aia s-a terminat cu lacrimi.

O să-i zic mâine lui Bill, își spune ea. Și o să-l sune el pe Ricky-Hippy dacă i se pare că merită.

Intră din nou în voluminosul fișier cu filme și, curând, urmărește captivată *Nașul* – partea a II-a.

12

În acea seară de duminică, Morris intră într-un alt internet-café și se ocupă de propria lui documentare. Găsește ce căuta, scoate bucata de hârtie cu numărul de mobil al lui Pete Saubers și notează și adresa de acasă a lui Andrew Halliday. Coleridge Street se află în cartierul de vest. În anii șaptezeci acolo era o enclavă cu populație majoritar albă din clasa mijlocie. Casele încercau să pară puțin mai scumpe decât erau în realitate și așa au ajuns să fie aproximativ identice.

O vizită scurtă pe câteva site-uri imobiliare este de ajuns să-i dovedească lui Morris că lucrurile nu s-au prea schimbat de atunci, chiar dacă a apărut un centru comercial elegant și cu prețuri mari: Valley Plaza. Posibil ca mașina lui Andy să fie parcată în fața casei. Firește, ar putea să fie și în spatele anticariatului, pentru că Morris nu s-a dus să verifice (Hristoase, n-ai cum să verifici chiar *tot!* își spune el), dar i se pare puțin probabil. De ce să suporti aglomerația traficului din oraș pentru doar cinci kilometri dus și cinci întors, când ți-ai putea cumpăra un abonament lunar de autobuz cu doar zece dolari sau unul pentru șase luni cu cincizeci? Morris are cheile de la casa vechiului său prieten, deși n-ar îndrăzni în veci să le folosească. Probabil că locuința are o alarmă puternică.

Dar are și cheile de la mașina lui Andy, iar o mașină i-ar putea fi de folos.

Se întoarce pe jos la Conacul Belfegor, convins că acolo îl așteaptă McFarland cu gânduri mai mari decât simpla colectare a unei probe de urină. Nu, simpla probă de urină nu va mai fi suficientă. De data aceasta o să vrea să-i percheziționeze camera și atunci o să găsească geanta în care se află computerul lui Andy, alături de cămașa și pantofii

plini de sânge. Fără să mai vorbim despre plicul cu bani pe care l-a luat din biroul vechiului său prieten.

Am să-l omor, își spune Morris, care acum este (cel puțin în propria-i imaginație) „Morris, Lupul cel Rău”.

Însă nu poate să folosească pistolul, majoritatea locatarilor din Conacul Belfegor știu foarte bine cum sună un foc de armă, chiar și un *poc* delicat și cuviincios scos dintr-un pistol de poponaut, ca acela al vechiului său prieten. Și a lăsat barda în biroul lui Andy. Deși, chiar dacă ar avea-o, s-ar putea să nu-i fie de niciun folos. McFarland este la fel de masiv ca Andy, însă nu plin de osânză cum era el. McFarland pare tot numai vână, *pare puternic*.

Nu face nimic, își zice Morris. Mi se rupe de cât de puternic este. Pentru că un lup bătrân este un lup viclean și așa trebuie să fiu și eu acum: viclean.

McFarland nu-l așteaptă în fața clădirii, dar Morris nu răsufală ușurat pentru că acum este convins că ofițerul supraveghetor îl așteaptă sus. Dar nu pe hol. Probabil că și-a făcut rost de un șperaclu cu care poate să intre în oricare cameră din balamucul ăsta care pute a pișat.

Pune-mă la încercare! își spune el. Doar pune-mă tu la încercare, jegosule!

Dar ușa este încuiată, camera este pustie și nu pare să fi fost percheziționată, deși Morris presupune că McFarland ar face-o cu foarte multă grijă... cu foarte multă *viclenie*.

Și atunci Morris își zice că-i idiot. Dacă McFarland i-ar fi percheziționat locuința, l-ar fi așteptat acum cu încă vreo doi polițiști și polițiștii ăia ar fi zdrăngănit din cătușe.

Cu toate acestea, deschide repede ușa de la dulap ca să se asigure că gențile sunt tot acolo unde le-a lăsat. Sunt. Scoate banii și-i numără. Șase sute patruzeci de dolari. Nu prea mult, nici pe departe suma din seiful lui Rothstein, dar nici prea puțin. Îi pune la loc, trage la loc fermoarul, apoi se așază pe pat și își întinde mâinile. Tremură.

Trebuie să iau lucrurile astea de aici, își spune, și trebuie să o fac mâine-dimineață. Dar unde să le duc?

Morris se întinde pe pat și se uită fix la tavan. Se gândește. Și, la un moment dat, adoarme.

Dimineața de luni este senină și călduroasă. Termometrul uriaș din fața Complexului Municipal arată douăzeci și unu de grade încă dinainte ca soarele să apară cu totul de dincolo de orizont. Mai sunt încă două săptămâni de școală, dar astăzi va fi prima zi cu adevărat caniculară, o zi din aceea în care oamenii se șterg pe obraji de transpirație, se uită chiorăș la soare și discută despre încălzirea globală.

Hodges ajunge la birou la ora opt și jumătate și o găsește pe Holly așteptându-l. Ea îi povestește despre discuția cu Tina de cu o seară înainte și îl întreabă dacă vrea să stea de vorbă cu Howard Ricker, zis și Ricky-Hippy, în cazul că Pete nu-i va spune nimic. Hodges este de acord și îi spune lui Holly că a avut o idee extraordinară (ea se îmbujorează puternic), însă în sinea lui crede că nu va avea nevoie să discute cu Ricker. Dacă nu-i în stare să facă un puști de șaptesprezece ani să vorbească – unul care abia așteaptă să-și descarce sufletul –, atunci este clar că trebuie să se lase de meserie și să se mute în Florida, unde acum locuiesc foarte mulți polițiști ieșiți la pensie.

O întreabă pe Holly dacă este de acord ca după-amiază, la încheierea cursurilor, să se posteze pe Garner Street și să se uite după Pete. Ea spune că acceptă cu dragă inimă, atâta vreme cât nu trebuie să vorbească ea cu băiatul.

— Nu trebuie, o asigură Hodges. Dacă îl vezi, mă suni și atâta tot. Eu am să vin pe după clădire și am să-i tai calea. Avem vreo poză cu el?

— Am descărcat șase fotografii pe computerul meu. Cinci din anuarul liceului și una de la biblioteca de pe Garner Street, unde lucrează ca asistent de bibliotecar. Vino să ți le arăt.

Cea mai bună fotografie – un portret în care Pete Saubers poartă cravată și un sacou sport închis la culoare – VICEPREȘEDINTELE PROMOTIEI 2015. Are părul negru și este destul de frumuseț. Asemănarea cu sora lui mai mică nu-i izbitoare, dar există. Ochii lui albaștri și inteligenți privesc fix în cei ai lui Hodges. În ei se deslușește un licăr

mic de umor.

— Poți să i le trimiți prin e-mail lui Jerome?

— Le-am trimis deja.

Holly zâmbește și Hodges se gândește – așa cum o face mereu – că ar trebui să zâmbească mai des. Pentru că atunci este aproape frumoasă. Iar dacă și-ar da și cu puțin rimel, probabil că ar fi foarte frumoasă.

— Ce mă bucur să-l văd iar pe Jerome.

— Ce program am în dimineața asta, Holly? Trebuie să mă duc undeva?

— La tribunal, la ora zece. Povestea aia cu agresiunea.

— Aha! Tipul ăla care l-a snopit pe cumnată-su. Belson, Mardeiașul cel Chel.

— Nu-i frumos să vorbești urât despre alți oameni, spune Holly.

Probabil că are dreptate, dar procesele sunt neplăcute, iar faptul că trebuie să se prezinte tocmai astăzi la tribunal este cu atât mai enervant, deși probabil că toată povestea nu va dura mai mult de o oră, presupunând că judecătoarea Wiggins va fi la fel de expeditivă ca pe vremea când Hodges lucra în poliție. Pete Huntley o poreclise Fedex pe Brenda Wiggins, tocmai pentru că era mereu punctuală și nu târăgăna procedurile.

Numele Mardeiașului cel Chel este James Belson, a cărui poză ar trebui să se afle în dicționar, alături de expresia *gunoi alb*. Locuiește pe Edgemont Avenue, zonă cunoscută și sub numele de Raiul Mocofanilor. Prin contractul încheiat cu un dealer auto din oraș, Hodges a trebuit să preia mașina lui Belson, o Acura MDX, pentru care individul nu mai plătea ratele de câteva luni bune. Hodges s-a dus la maghernița unde stătea Belson, dar nu l-a găsit acasă. Nu a găsit nici mașina. Doamna Belson – o cucoană care părea agitată și speriată – i-a spus că Acura fusese furată de fratele ei, Howie. I-a dat adresa acestuia, tot din Raiul Mocofanilor.

— Nu mor de dragul lui Howie, i-a spus ea lui Hodges, dar ar fi bine să ajungeți acolo până nu-l omoară Jimmy. Când e furios, nu mai crede că se poate rezolva ceva cu vorba bună. Trece direct la bătaie.

Și așa era: când Hodges a ajuns la adresa respectivă, James Belson îl cotonogea pe Howie. Pentru această operațiune se ajuta de o coadă de greblă. Chelia îi lucea de transpirație în lumina soarelui. Cumnatul lui Belson zăcea în buruienile din fața casei, chiar lângă bara de protecție din spatele mașinii care iscase tot scandalul. Dădea în zadar din picioare și încerca să-și apere cu mâinile chipul însângerat și nasul spart. Hodges s-a furișat în spatele lui Belson și l-a cumințit cu Pliciul lui Norocos. Până la prânz, Acura era înapoi în parcul auto al dealerului, iar Belson, Mardeiașul cel Chel, era pus sub acuzare pentru comiterea infracțiunii de ultraj.

— Avocatul lui o să încerce să te facă pe tine personajul negativ, îl atenționează Holly. O să te întrebe cum l-ai calmat pe domnul Belson. Trebuie să te pregătești pentru întrebarea asta, Bill.

— Of, pentru Dumnezeu! exclamă Hodges. I-am dat una ca să-l împiedic să-l omoare pe cumnată-su. Atâta tot. Am folosit forța doar cât să-l pot imobiliza.

— Însă ai făcut-o cu o armă. O șosetă plină cu bile de rulment, mai exact.

— Corect, dar Belson nu are de unde să știe asta. Era cu spatele la mine. Iar tipul celălalt era semiconștient, în cel mai bun caz.

— Bine...

Dar pare îngrijorată și a început din nou să-și roadă buza rănită în timpul discuției cu Tina.

— Nu vreau să ai necazuri. Promite-mi că o să-ți păstrezi calmul și nu o să te apuci să *țipi* sau să *gesticulezi* ca nebunul sau să...

— Holly!

O prinde de umeri. Cu multă blândețe.

— Du-te afară la aer. Fumează o țigară. Liniștește-te. Totul va fi bine și de dimineață la tribunal, și după-amiază cu Pete Saubers.

Holly se uită la el cu ochi mari.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu!

— Bine. Am să fumez doar o *jumătate* de țigară.

Pornește spre ușă, scotocind în poșetă.

— O să avem o zi *foarte* plină.

— Așa este. Încă ceva.

Holly se întoarce, privindu-l întrebător.

— Ar trebui să zâmbești mai des. Ești frumoasă atunci când o faci.

Holly se înroșește puternic până la rădăcina părului și se grăbește să iasă din birou. Dar zâmbește din nou, iar zâmbetul ei îl face fericit pe Hodges.

14

Și Morris are o zi plină, iar asta este un lucru bun. Cât timp este în mișcare, îndoielile și temerile nu au nicio șansă să-l copleșească. Îl ajută și faptul că s-a trezit absolut convins de un lucru: aceasta este ziua când va deveni un lup adevărat. A terminat de pus la punct sistemul învechit de arhivare al calculatorului de la CCAM, așa că boul ăla obez de șef al lui o să dea bine în fața șefului *cel mare*. Și nu mai are de gând să fie fraierul lui Ellis McFarland. Gata cu *da, domnule!* și *nu, domnule!* și *cum ziceți dumneavoastră, domnule!* Gata și cu regulile eliberării condiționate. Imediat ce va pune mâna pe caietele lui Rothstein, va pleca naibii din orașul ăsta de tot căcatul. Alaska și Canada ies din discuție, dar îi rămân patruzeci și opt de state americane. Crede că va opta pentru New England. Cine știe, poate se va stabili chiar în New Hampshire. Cum ar fi să citească manuscrisele lui Rothstein în munții la care el probabil că se uita atunci când le-a scris? Asta da, simetrie literară. Și simetria este cea mai de preț calitate a romanelor. Felul în care totul se armonizează la sfârșit. Ar fi trebuit să-și închipuie că Rothstein nu-l va lăsa pe Jimmy să lucreze la tâmpenia aia de agenție de publicitate, pentru că nu ar fi fost niciun fel de simetrie în alegerea asta, ci doar o mizerie îngrozitoare. Poate că, în adâncul sufletului său, Morris *știuse* asta. Și poate că tocmai acest gând l-a ajutat să-și păstreze sănătatea mintală.

În viața lui nu s-a simțit mai sănătos la cap.

Probabil că boul ăla obez de șef al lui îl va suna pe McFarland când va vedea că lipsește de la serviciu astăzi. Cel puțin, asta ar trebui să facă în caz de absență nemotivată. Așa că Morris trebuie să dispară. Să se facă nevăzut. Să se volatilizeze.

Foarte bine.

Ba chiar minunat.

La ora opt dimineața, ia autobuzul spre Main Street, merge cu el până la capăt și apoi se duce pe jos până pe Lacemaker Lane. Morris și-a îmbrăcat unicul sacou și și-a pus la gât singura cravată pe care o are. Ținuta asta îl ajută să pară cumva de-al locului, deși este prea devreme și magazinele de fițe nu au deschis încă. Cotește pe aleea dintre anticariatul „Ediții rare la Andrew Halliday” și prăvălia vecină, „Buticul copiilor La Bella Flora”. În curtea micuță din spatele clădirilor sunt trei locuri de parcare, două pentru magazinul de îmbrăcăminte și unul pentru magazinul cu cărți. Într-unul din locurile pentru „La Bella Flora” este un Volvo. Celălalt loc este liber. La fel și spațiul rezervat pentru Andrew Halliday.

Și asta-i bine.

Morris părăsește curtea cu același pas vioi de la venire, se oprește cât să arunce o privire admirativă spre anunțul cu ÎNCHIS din ușa anticariatului, apoi se întoarce pe Lower Main, de unde ia autobuzul către periferie. Îl schimbă de două ori și în cele din urmă coboară în fața centrului comercial Valley Plaza, la doar două străzi distanță de casa răposatului Andrew Halliday.

Merge repede acum, nu ca la plimbare. Dă impresia că știe unde se află, știe încotro se îndreaptă și are tot dreptul să fie aici. Nu-i deloc surprins să vadă că Coleridge Street este aproape pustie. Este nouă și un sfert (boul ăla obez de șef trebuie că se uită lung la biroul gol al lui Morris și spumegă de furie). Copiii sunt la școală; tăticii și mămicile care lucrează sunt plecați la joburile lor unde se dau peste cap ca să țină pasul cu ratele cardului de credit; majoritatea firmelor de livrări la domiciliu și de prestări servicii nu-și vor face apariția în zonă decât pe la zece. Singura perioadă mai bună pentru ce are el de gând să facă ar fi în orele adormite

ale după-amiezii, dar nu-și poate permite să aștepte atât de mult. Sunt mult prea multe locuri unde trebuie să ajungă, are prea multe lucruri de făcut. Aceasta este o zi crucială pentru Morris Bellamy. Viața lui a făcut un ocol lung, foarte lung, dar aproape că a revenit la traseul principal.

15

Tinei începe să-i fie rău cam pe la momentul când Morris intră pe aleea casei răposatului Drew Halliday și vede mașina vechiului său prieten parcată în garaj. Tina n-a dormit aproape deloc toată noaptea pentru că îi este teamă de reacția pe care o va avea Pete atunci când va afla că l-a pârât. I-a căzut greu ce a mâncat la micul dejun și, pe neașteptate, chiar atunci când doamna Sloan interpretează „Annabel Lee”³⁸ (doamna Sloan nu citește *niciodată* pur și simplu), mâncarea nedigerată de dimineață începe să i se urce în gât, către ieșire.

Tina ridică mâna. Parcă ar cântări cel puțin cinci kilograme, dar reușește să o țină sus până când o vede doamna Sloan.

— Da, Tina, ce s-a întâmplat?

Pare iritată, dar Tinei nu-i pasă. A trecut de faza asta.

— Mi-e rău. Trebuie să mă duc la toaletă.

— Du-te, sigur că da. Dar vezi să te întorci repede.

Tina se grăbește să iasă din clasă. Câteva fete râd pe înfundate în urma ei – la vârsta de treisprezece ani ți se par extrem de amuzante vizitele neplanificate la toaletă –, dar Tina este mult prea preocupată de nodul ăla pe care îl are în gât ca să-i mai fie rușine. Ajunge pe coridor și o rupe la fugă cât de repede e în stare, însă mâncarea nedigerată este mai rapidă și o face să-și vomite micul dejun pe pantofi înainte de a apuca să ajungă la toaletă.

Domnul Haggerty, administratorul școlii, tocmai urcă pe scară. O vede cum se clatină pe picioare, se îndepărtează de

---

³⁸ Poem al lui Edgar Allan Poe (n.tr.).

băltoaca aburindă și se apropie repede de ea. Centura cu scule pe care o poartă la brâu se leagănă în ritmul pașilor lui.

— Te simți bine, fetiço?

Tina caută peretele cu o mână ce i se pare făcută din plastilină. Lumea toată se învâрте în jurul ei. Pe de-o parte, din cauză că a vomitat cu atâta putere încât i-au dat lacrimile. Dar mai este un motiv. Își dorește din tot sufletul să n-o fi ascultat pe Barbara și să nu fi stat de vorbă cu domnul Hodges și să-l fi lăsat în pace pe Pete să-și rezolve singur problemele. Dacă n-o să mai vorbească cu ea niciodată?

— Da, spune ea. Scuze pentru...

Dar lumea se leagănă și mai tare și nu-și poate încheia propoziția. Nu leșină, dar lumea aceea se îndepărtează de ea și devine o imagine văzută printr-o ferestruică murdară, nu un loc în care se află ea în realitate. Se prelinge pe lângă perete, uimită că poate vedea cum genunchii ei, în ciorapi verzi, se ridică să o întâmpine. În momentul acesta domnul Haggerty o ia în brațe și o duce la parter, unde se află cabinetul medical al școlii.

16

Din punctul de vedere al lui Morris, mașina lui Andy (un Subaru micuț și verde) este perfectă: nu atrage nici măcar o privire, darămite două. Dă cu spatele, iese pe stradă și pornește către cartierul de nord, cu ochii în patru după polițiști și respectând toate regulile de circulație.

Tot ce face la început pare a fi o reluare a serii de vineri. Se oprește încă o dată la mallul de pe Bellows Avenue și intră din nou în magazinul cu unelte și materiale de construcție. Se duce direct la sectorul cu scule, de unde alege o șurubelniță lungă și o daltă. Apoi merge pe Birch Street, la hardughia din cărămidă unde a fost Centrul de Recreere și parchează din nou pe locul cu semnul care spune REZERVAT PENTRU VEHICULELE CENTR. RECREERE.

Loc bun pentru treburi necurate. Pe o latură este o rampă de încărcare, iar pe cealaltă, un gard viu destul de înalt.

Poate fi văzut numai din spate, de pe terenul de baseball și de pe cele de baschet, dar e dimineată și copiii sunt la școală, așa că nu se află nimeni acolo. Morris se îndreaptă către fereastra de la subsol pe care a observat-o la prima vizită, se pune pe vine și înfige capătul lung al șurubelniței în crăpătura de sus. Intră ușor, pentru că lemnul e putred. Lărgește crăpătura cu dalta. Geamul se clatină în cadru, dar nu se sparge, deoarece chitul este vechi și are suficient loc de mișcare. Posibilitatea ca acest colos de clădire să aibă vreo alarmă de protecție pare din ce în ce mai redusă.

Morris schimbă dalta cu șurubelnița. O introduce prin gaura pe care a făcut-o, găsește încuietorea și împinge. Se uită de jur împrejur ca să se asigure că nu-l observă nimeni – locul este foarte bun, sigur că da, dar intrarea prin efracție în miezul zilei rămâne o chestiune înspăimântătoare – și nu vede decât o cioară cocoțată în vârful unui stâlp de telefon. Bagă dalta în partea de jos a cadrului și o bate cu podul palmei ca să o facă să intre cât mai mult, apoi se sprijină pe ea cu toată greutatea. Preț de o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, cu un scârțâit strident de lemn, fereastra se ridică încet, într-un nor de praf. Bingo! Își șterge transpirația de pe frunte și se uită înăuntru la toate lucrurile depozitate acolo: scaune pliante, mese de joc și cutii din carton cu tot felul de vechituri. Apreciază că-i va fi ușor să se lase să alunece pe acolo și să ajungă jos.

Dar nu încă. Nu atâta timp cât mai există chiar și cea mai slabă posibilitate ca un sistem silențios de securitate să fi dat alarma de undeva dinăuntru.

Morris își ia uneltele, se urcă în Subaru și merge mai departe.

17

Linda Saubers supraveghează ora de activități libere de la Școala Primară Northfield, când Peggy Moran intră în clasă și îi spune că a sunat cineva de la Gimnaziul Dorton, care a zis că Tinei i s-a făcut rău.

— Au dus-o la cabinetul medical, adaugă Peggy cu glas

scăzut. Am înțeles că a vomitat și apoi și-a pierdut cunoștința câteva minute.

— Dumnezeu! exclamă Linda. Mi s-a părut mie cam palidă la micul dejun, dar, când am întrebat-o dacă se simte bine, mi-a spus că da.

— Așa sunt copiii, zice Peggy, dându-și ochii peste cap. Ori te înnebunesc cu ieșirile melodramatice, ori ți-o taie cu *Mă simt bine, zău, mami, mai lasă-mă-n pace*. Du-te și ia-o acasă. Îți țin eu ora asta și doamna Jablonski a chemat deja un suplinitor.

— Ești o comoară.

Linda își strânge repede cărțile și le aruncă de-a valma în servietă.

— Probabil că are ceva la stomac, spune Peggy, așezându-se pe scaunul Lindei. Sigur, ai putea s-o duci la cel mai apropiat doctor, dar de ce să dai aiurea treizeci de dolari? Știi bine că circulă un virus intestinal.

— Știu, spune Linda.

Dar nu-i prea convinsă.

Ea și cu Tom au ieșit încet, dar cu multă perseverență, din două prăpăstii: prăpastia banilor și prăpastia căsniciei. În anul de după accidentul lui Tom ruptura părea aproape sigură. Apoi s-a întâmplat o minune și au început să sosească banii aceia misterioși și situația s-a mai îndreptat. Nu se poate spune că au ieșit cu totul din cele două prăpăstii, dar Linda a ajuns să creadă că o vor face.

Pentru că părinții le erau acaparați de lupta brută pentru supraviețuire (firește, Tom se confrunta în plus și cu recuperarea în urma traumatismului suferit), copiii lor au rămas nepermis de mult timp pe pilot automat. Și abia acum, când în sfârșit simte că poate respira mai liniștită și are timp să privească în jur, Linda simte că ceva nu-i tocmai în regulă cu Pete și Tina. Amândoi sunt copii buni, copii *inteligenti* și nu crede să fi căzut vreunul dintre ei în capcanele inerente adolescenței – alcool, droguri, sex, furt din magazine. Dar se petrece *ceva* cu ei și ea crede că știe despre ce anume este vorba. Și are senzația că știe și Tom.

Dumnezeu a trimis mana cerească atunci când poporul lui

Israel murea de foame, dar banii provin din surse mult mai prozaice: bănci, prieteni, o moștenire, rude care au de unde să te ajute. Plicurile cu bancnote n-au venit din niciuna dintre aceste surse. Și în niciun caz de la rude. În 2010, neamurile lor erau la fel de sărace ca Tom și Linda. Dar și copiii sunt rude, nu-i așa? E ușor să-i treci cu vederea pentru că sunt atât de aproape. Dar și ei îți sunt rude. Este ridicol să-și imagineze că banii ar fi putut veni de la Tina, care nu avea decât nouă ani când au început să sosească plicurile și care oricum nu ar fi fost în stare să păstreze un asemenea secret.

Însă Pete... el este tăcut din fire. Linda își aduce aminte ce a spus mama ei când Pete avea doar cinci ani: „Mititelul ăsta are lacăt la gură.”

Dar de unde să fi făcut rost de toți banii ăia un copil de treisprezece ani?

În mașină, în timp ce se îndreaptă spre Gimnaziul Dorton ca să-și ia fiica bolnăvioară, Linda își spune: Nu am pus niciodată *întrebări*, nu așa cum ar fi fost normal să o facem, pentru că ne-a fost teamă. Cine nu a trecut prin ce am trecut noi în lunile alea cumplite de după accidentul lui Tommy nu ar fi în stare să înțeleagă asta. Iar eu n-am de gând să mă scuz. Am avut motivele noastre să ne purtăm ca niște lași. Multe motive și foarte serioase. Două dintre ele, cele mai importante, locuiesc împreună cu noi și au nevoie de ajutorul nostru. Însă a venit momentul să ne întrebăm cine pe cine a ajutat în realitate. Dacă a fost Pete și Tina a aflat și din cauza asta nu se simte bine, atunci trebuie să nu mai fiu lașă. Trebuie să deschid ochii.

Trebuie să obțin niște răspunsuri.

18

Mijlocul dimineții.

Hodges este la tribunal și se poartă ireproșabil. Holly ar fi mândră de el. Răspunde scurt și precis la toate întrebările adresate de avocatul Mardeiașului cel Chel. Avocatul îi oferă multe ocazii să se lanseze în polemici și, cu toate că Hodges

intrase de multe ori în capcana aceasta pe vremea când lucra în poliție, acum are grijă să o evite.

Linda Saubers își duce acasă fiica palidă și tăcută. Odată ajunsă acolo, îi va da Tinei un pahar cu suc de ghimbir, ca să-i liniștească stomacul. Apoi o va băga în pat. S-a hotărât să o întrebe ce știe despre banii misterioși, însă se va abține până când cea mică se va simți mai bine. Vor avea timp berechet după-amiază și îl va include și pe Pete în discuția aceasta atunci când băiatul se va întoarce de la școală. Vor fi doar ei trei și probabil că așa este cel mai bine. Tom duce un grup de clienți să viziteze un complex de birouri, de curând eliberat de IBM, aflat la șaptezeci de kilometri de oraș. Nu va ajunge acasă decât spre șapte. Poate chiar mai târziu, dacă se opresc să cineze undeva la întoarcere.

Pete este la ora de fizică, a treia din orarul zilei; și, cu toate că stă cu ochii la domnul Norton, care ridică în slăvi bosonul lui Higgs și Acceleratorul de particule din Elveția al Organizației Europene pentru Cercetare Nucleară, mintea lui hoinărește în altă parte. Recapitulează iarăși planul pentru după-amiază și își repetă că nu-i obligatoriu ca Halliday să se conformeze acestui plan al lui. Anticarul face afaceri dubioase de multă vreme și probabil că de nenumărate ori s-a aflat la limita legii. Pe de altă parte, Pete este doar un copil și va trebui să fie extrem de prudent și să țină cont de lipsa lui de experiență. Trebuie să se gândească de două ori de fiecare dată când va deschide gura.

Și, mai presus de orice altceva, trebuie să aibă curaj.

Îi va spune lui Halliday: „Jumătate de pâine e oricum mai bună decât deloc, dar, într-o lume săracă, până și o singură felie tot e mai bună decât nimic. Vă ofer treizeci de felii. Gândiți-vă la propunerea mea.”

Îi va spune lui Halliday: „Nu am de gând să fiu fraierul nimănui, gândiți-vă și la asta.”

Îi va spune lui Halliday: „Dacă vă imaginați că încerc să vă înșel, puteți să mă puneți la încercare, dar în cazul ăsta vom rămâne amândoi cu buza umflată.”

Își spune: O să reușesc să scap cu bine dacă n-am să mă pierd cu firea. Și n-am să mă pierd. Trebuie să am curaj și să

fiu stăpân pe mine. Trebuie.

Morris Bellamy parchează Subaru-ul furat la două străzi distanță de Conacul Belfegor și se duce acasă pe jos. Zăbovește câteva secunde lângă vitrina unui magazin cu haine second-hand ca să se asigure că Ellis McFarland nu-i prin zonă. Apoi se grăbește spre clădirea aia infectă și urcă scările până la etajul nouă. Ambele lifturi sunt scoase din funcțiune astăzi, așa cum era de așteptat. Aruncă la întâmplare niște haine într-o geantă și apoi iese pentru ultima oară pe ușa camerei sale mizerabile. La coborâre și pe stradă, până la primul colț, simte că îl arde spatele, ca și cum l-ar urmări cineva, iar ceafa îi este țeapănă ca o scândură pentru călcat. Duce o geantă în fiecare mână și i se pare că ar cântări câte cincizeci de kilograme. Tot așteaptă să audă vocea lui McFarland strigându-l. Îl așteaptă să iasă de sub copertina vreunui magazin și să-l întrebe de ce nu e la muncă. Să-l întrebe unde se duce. Să-l întrebe ce are în gențile alea. Și apoi să-l anunțe că se întoarce la pușcărie: Gata, s-a terminat cu distracția! Morris se mai relaxează abia după ce nu mai vede Conacul Belfegor. Și nici nu îl va mai vedea vreodată.

Tom Saubers îi conduce pe cei câțiva agenți imobiliari prin fosta clădire a IBM, indicând diferitele caracteristici ale acesteia și sugerându-le să facă fotografii. Toți sunt entuziasmați de potențialul spațiului. La sfârșitul zilei, picioarele și șoldurile reparate chirurgical îl vor dura ca toți dracii, dar deocamdată Tom se simte bine. Aceste birouri și facilități de producție ar putea fi o afacere excepțională pentru el. În sfârșit, viața își schimbă cursul.

Jerome a apărut în biroul lui Hodges ca să-i facă o surpriză lui Holly, care chițăie bucuroasă când îl vede. Și țipă înfricoșată atunci când tânărul o ia în brațe și o învârte de câteva ori, așa cum îi place să facă și cu sora lui. Stau de vorbă o oră, povestind ce au mai făcut și ce au mai văzut; apoi Holly îl pune la curent cu părerile ei despre cazul Saubers. Se bucură nespus când Jerome îi ia în serios ipotezele legate de caietul cu coperte de moleschin și se bucură încă și mai mult când află că tânărul a văzut 22

Jump Street. Abandonează subiectul Pete Saubers și încep să discute pe îndelete despre film, comparându-l cu altele din filmografia lui Jonah Hill. După care trec să dezbată avantajele diferitelor aplicații pentru computer.

Andrew Halliday este singurul care nu face nimic. Edițiile princeps nu mai contează pentru el. Și nici ospătarii tineri, cu pantaloni strâmți și negri. Ulei sau apă, vânt sau abur, totuna îi sunt acum. Doarme somnul cel lung într-o baltă de sânge coagulat, spre deliciul muștelor.

19

Ora unsprezece. Sunt douăzeci și șapte de grade în oraș și la radio se anunță că mercurul din termometre ar putea ajunge la o maximă de treizeci și două de grade. *Precis* asta-i din cauza încălzirii globale își spun oamenii între ei.

Morris trece de două ori cu mașina pe lângă Centrul de Recreere de pe Birch Street și se bucură (deși nu-i prea surprins) să vadă că pare la fel de pustiu – doar o cutie uriașă din cărămidă, care se coace la soare. Nu tu poliție, nu tu mașini de la vreo firmă de securitate. Până și cioara și-a luat zborul spre alte zări mai răcoroase. Dă un ocol prin zonă, observând acum un Ford Focus parcat în fața fostei sale case. Ori domnul, ori doamna Saubers a venit mai devreme acasă. La naiba, poate au venit amândoi. Pe Morris îl lasă rece. Se întoarce la Centrul de Recreere și de data aceasta intră în curte, merge în spatele clădirii și oprește în locul pe care acum îl consideră spațiul lui personal de parcare.

Este convins că nu îl vede nimeni, dar tot ar fi bine să se grăbească. Ia gențile, le duce la fereastra pe care a forțat-o și le aruncă în subsolul clădirii, unde acestea aterizează cu un trosnet sec și în doi nori de praf. Morris se uită iute în jur, apoi se așază pe burtă, își bagă picioarele prin fereastră și se lasă să alunece în jos.

Îl ia cu amețală când inspiră prima dată aerul rece și stătut. Se clatină ușor și întinde mâinile ca să-și păstreze echilibrul. Din cauza căldurii de afară, își explică el. Am avut

prea multe pe cap și nu mi-am dat seama, dar uite cum curge transpirația pe mine. Unde mai pui că n-am mâncat nimic de dimineață.

Foarte adevărat, dar motivul principal pentru care se simte astfel este unul mai simplu și foarte evident: nu mai este tânăr și au trecut destui ani de când făcea mișcare fizică în vopsitoria penitenciarului. Trebuie să o ia mai încet. Mai încolo, lângă centrala termică, sunt două cutii mari, din carton, pe laturile cărora scrie **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE**. Morris se așază pe una dintre ele ca să-și mai domolească bătăile inimii și să aștepte până îi trece amețea. Apoi trage fermoarul de la geanta în care se află pistolașul lui Andy, îl ia și și-l îndeasă la spate, în betelia pantalonilor, apoi își trage cămașa pe deasupra. Ia și o sută de dolari din banii lui Andy, în eventualitatea că ar avea ceva cheltuieli neprevăzute și lasă restul banilor în geantă. Se va întoarce diseară, poate chiar își va petrece noaptea aici. Depinde de puștiul care i-a furat caietele și de măsurile pe care trebuie el să le ia pentru a le recupera.

Am să fac absolut tot ce trebuie, bulangiule. Absolut tot ce trebuie.

Acum a venit momentul să pornească la treabă. În tinerețe, ar fi putut să iasă pe fereastra subsolului în doi timpi și trei mișcări. Însă asta a fost demult. Trage până la perete una dintre cutiile cu **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE** – este surprinzător de grea, probabil că are înăuntru vreun aparat casnic defect – și se urcă pe ea. Cinci minute mai târziu este pe drum către „Ediții rare la Andrew Halliday”, unde va parcă mașina vechiului său prieten în spațiul de parcare al vechiului său prieten și își va petrece restul zilei bucurându-se de aerul condiționat și așteptându-l pe tânărul hoț de caiete.

Mda, James Hawkins, ce să-ți povestesc...

20

Două și un sfert.

Hodges, Holly și Jerome se îndreaptă spre locurile lor din

jurul Liceului Northfield: Hodges rămâne în față; Jerome în colțul cu Westfield Street; Holly pe Garner Street, dincolo de sala de festivități a liceului. Îl vor anunța pe Hodges când vor ajunge în punctele stabilite.

În anticariatul de pe Lacemaker Lane, Morris își îndreaptă cravata, întoarce semnul de la intrare – acum este DESCHIS – și descuie ușa. Se întoarce și se așază la birou. Va sări cu dragă inimă în ajutorul oricărui client care ar intra să se uite la cărți –, deși așa ceva este puțin probabil în această perioadă a zilei. Iar dacă va fi un client înăuntru la sosirea puștiului, va vedea el ce o să facă. Va improviza ceva. Inima îi bate cu putere, dar mâinile îi sunt ferme. I-au trecut frisoanele. Sunt lup, își spune. Și am să mușc dacă trebuie.

Pete este la ora de creație literară. Studiază textul *Elemente de stil*, scris de Strunk și White, iar astăzi discută celebra Regulă 13: *Renunțați la cuvintele inutile*. Exemplul pe care aplică regula aceasta este povestirea „Ucigașii” a lui Hemingway și în clasă se stârnește o dezbatere aprinsă. Se spun multe cuvinte despre cum Hemingway omite cuvintele inutile. Pete aproape că nu aude niciunul. Stă cu ochii pe limbile ceasului care se mișcă încet, dar sigur spre ora întâlnirii sale cu Andrew Halliday. Și își recapitulează planul în gând.

La ora două și douăzeci și cinci de minute, telefonul îi vibrează în buzunarul de la pantaloni. Îl scoate și aruncă o privire la ecran.

Mama: Vino direct acasă, trebuie să vorbim.

Îl apucă crampele și inima începe să-i bată și mai tare. Sigur, s-ar putea să aibă vreo sarcină casnică pentru el, dar nu prea crede. Pe limba mamei, *trebuie să vorbim* este echivalentul lui *Houston, avem o problemă*. S-ar putea să fie vorba despre bani și, de fapt, asta i se pare cel mai probabil, pentru că un necaz nu vine niciodată singur. Și dacă așa stau lucrurile, înseamnă că pe Tina a luat-o gura pe dinainte.

În regulă. Asta este. Se va duce acasă și va sta de vorbă cu părinții, dar mai întâi trebuie să rezolve afacerea cu Halliday.

Părinții lui nu sunt răspunzători pentru beleaua în care a intrat și nu are de gând să-i considere *vinovați* pentru asta. De fapt, nici pe el nu se consideră vinovat. A făcut ce trebuia să facă. Dacă Halliday refuză să cadă la înțelegere, dacă va chema poliția, în ciuda tuturor contraargumentelor oferite de Pete, atunci este bine ca părinții să nu știe prea multe. Nu ar vrea să-i vadă acuzați de complicitate sau de ceva în genul ăsta.

Se gândește să-și închidă mobilul, dar nu o face. E bine să știe dacă mama (sau Tina) îi vor mai trimite vreun mesaj. Se uită din nou la ceas și vede că s-a făcut trei fără douăzeci. Curând va suna clopoțelul și el va pleca de la școală.

Pete se întreabă dacă se va mai întoarce vreodată.

21

Hodges își parchează Priusul la vreo douăzeci de metri de intrarea principală a liceului. Staționarea este interzisă aici, dar mai are încă în torpedou un permis vechi de poliție pe care îl păstrează exact pentru probleme de felul acesta. Așa că îl scoate de acolo și îl proptește de bord. Când se aude clopoțelul, coboară din mașină și se sprijină de ea, cu brațele încrucișate pe piept și cu ochii la ușă. Deasupra intrării este o inscripție cu mottoul liceului: EDUCAȚIA ESTE LUMINA VIETII. Hodges ține telefonul în mână, gata să sune sau să răspundă la el, în caz că îl va vedea sau nu pe băiat.

Așteptarea nu este deloc lungă, deoarece Pete Saubers se află în primul grup de elevi care țășnesc afară pe treptele late din granit. Majoritatea celorlalți copii merg împreună. Pete Saubers este singur. Firește, mai sunt și alții neînsoțiți de prieteni, dar are pe chip o expresie îndârjită, de parcă ar trăi în viitor, nu în prezent. Privirea lui Hodges este la fel de ageră ca în tinerețe și își spune că expresia aceasta ar putea aparține unui soldat care plecă la luptă.

Sau poate că puștiul se teme doar de examenele de sfârșit de an.

În loc să se îndrepte către autobuzele galbene parcate în stânga liceului, Pete Saubers face la dreapta, către locul

unde se află Hodges. Fostul detectiv pornește să-i iasă în întâmpinare. În același timp apasă tasta de apelare rapidă și o sună pe Holly.

— L-am văzut. Spune-i lui Jerome.

Și închide, fără să-i aștepte răspunsul.

Băiatul iese pe stradă, dorind să-l ocolească pe Hodges. Acesta îi taie calea.

— Bună, Pete, ai o clipă?

Ochii puștiului se opresc dezorientați asupra lui. Este frumușel, dar prea tras la față și fruntea îi este plină de acnee. Plus că și-a strâns atât de tare buzele, că parcă nu mai are gură.

— Cine sunteți? îl întreabă el.

Nu *Da, domnule*, și nici *Cu ce vă pot fi de folos?* Doar *Cine sunteți!* Tonul îi este la fel de încordat ca și chipul.

— Numele meu este Bill Hodges. Aș dori să discut ceva cu tine.

Pe lângă ei trec copii sporovăind, dându-și coate, râzând în hohote, aranjându-și mai bine ghiozdanele pe spate. Câțiva se uită la Pete și la bărbatul cu părul alb și cam rărit, dar niciunul nu pare interesat de ce se întâmplă. Au o mulțime de alte lucruri de făcut.

— Ce anume?

— Ar fi mai bine să stăm de vorbă în mașină. Ca să nu ne audă nimeni.

Și îi arată Priusul.

Băiatul repetă:

— Ce anume vreți să vorbim?

Și nu se clintește din loc.

— Uite care-i treaba, Pete. Sora ta, Tina, este prietenă cu Barbara Robinson. Eu cunosc familia Robinson de multă vreme, iar Barb a convins-o pe Tina să stea de vorbă cu mine. Pentru că este foarte îngrijorată din cauza ta.

— De ce?

— Dacă întrebi de ce Barb i-a propus să discute cu mine, îți răspund că am fost polițist.

O scânteie de panică se aprinde în ochii puștiului.

— Dacă întrebi de ce își face Tina griji pentru tine, atunci

despre asta nu ar trebui să vorbim în mijlocul străzii.

Și imediat licărul de panică dispăre, iar chipul băiatului redevine inexpresiv. Este chipul unui jucător bun de poker. La vremea lui, Hodges a interogat suspecți pe fețele cărora nu se putea citi nimic, iar, de obicei, aceștia mărturisesc cel mai greu. Dacă mărturisesc vreodată.

— Nu știu ce v-a spus Tina, dar nu are de ce să-și facă griji.

— Te contrazic, dacă ce mi-a spus este adevărat.

Hodges îi adresează lui Pete cel mai blând zâmbet al său.

— Haide, Pete, n-am de gând să te răpesc. Mă jur pe ce am mai sfânt.

Pete dă din cap fără nicio tragere de inimă. Când ajung lângă mașină, puștiul se oprește brusc. A văzut permisul din parbriz.

— *Ați fost polițist sau încă mai sunteți?*

— Am fost, îi răspunde Hodges. Permisul ăla... să zicem că-i un сувенир. Îmi este de folos câteodată. Am ieșit la pensie de cinci ani. Urcă, te rog, ca să putem sta de vorbă. Am venit în calitate de prieten. Am să mă topesc dacă mai stăm în căldura asta.

— Și dacă nu vreau să urc?

Hodges ridică din umeri.

— Atunci, poți să te duci unde vrei.

— Bine, dar doar un minut, spune Pete. Trebuie să mă duc pe jos acasă ca să mă opresc la farmacie și să iau ceva pentru tata. Ia niște medicamente, Vioxx, pentru că a fost rănit acum câțiva ani.

Hodges dă din cap.

— Știu. La Complexul Municipal. A fost cazul meu.

— Da?

— Da.

Pete deschide portiera din dreapta și se urcă în Prius. Nu pare deloc neliniștit la gândul că se află în mașina unui necunoscut. Da, este atent și precaut, dar nu neliniștit. Hodges, care a interogat de-a lungul anilor aproximativ zece mii de suspecți și martori, este destul de sigur că băiatul a luat deja o hotărâre. Însă nu-și poate da seama dacă

hotărârea asta este să vorbească sau să nu recunoască nimic. Oricum ar fi, va afla curând.

Se urcă și el în spatele volanului. Pete stă liniștit până în momentul când Hodges pornește motorul. Atunci se încordează și pune mâna pe mânerul portierei.

— Stai cuminte. Vreau doar să dau drumul la aerul condiționat. Nu știu dacă ai băgat de seamă, dar e al dracului de cald. Și abia e iunie. Probabil încălzirea globa...

— Haideți să terminăm cu povestea asta ca să iau rețeta pentru tata și să mă duc acasă. Ce v-a spus sora mea? Știți că n-are decât treisprezece ani, da? O iubesc de nu mai pot, dar și mama o numește „Tina-Eroina”.

Și încearcă să explice:

— E înnebunită după telenovele. Ea și prietena ei, Ellen, nu pierd niciun episod din *Micuțele mincinoase*.

În regulă, deci s-a hotărât să nu vorbească. Deloc surprinzător. Acum treaba lui Hodges este să-l convingă să se răzgândească.

— Povestește-mi despre banii expediți prin poștă, Pete.

Nu se mai crispează; nu-i trece pe chip nicio expresie nedumerită. Știa de la bun început că despre asta este vorba, își zice Hodges. A știut din momentul în care am rostit numele surioarei lui. Ba se prea poate să fi fost avertizat din timp. Este posibil ca Tina să se fi răzgândit și să-i fi trimis un mesaj.

— Adică banii misterioși, spune Pete. Așa le zicem noi.

— Mda. La ei mă refer.

— Au început să vină cam acum vreo patru ani. Aveam vârsta de acum a Tinei. Erau într-un plic expediat pe numele tatălui meu aproximativ în fiecare lună. Fără vreo scrisoare sau bilet sau ceva, doar banii.

— Cinci sute de dolari.

— Parcă o dată sau de două ori au fost mai mulți sau mai puțini. Nu eram mereu acasă când veneau și, după primele două sau trei luni, mama și tata nici n-au prea mai vorbit despre ei.

— Ca și cum n-ar fi vrut să le aducă ghinion dacă ar fi vorbit?

— Mda, cam așa ceva. Și, la un moment dat, lui Tini i-a intrat în cap că eu îi trimiteam. Vezi să nu. Pe vremea aia nici bani de buzunar nu-mi dădeau.

— Dar dacă nu ai fost tu, atunci cine i-a expediat?

— Nu știu.

Se pare că asta-i tot ce are de gând să spună, dar continuă. Hodges îl ascultă calm, sperând că Pete va spune prea mult. Îi este clar că puștiul e extrem de inteligent, dar se mai întâmplă ca și cei foarte inteligenți să vorbească prea mult. Dacă le dai ocazia.

— Ați văzut reportajele alea despre tipii care împart de Crăciun bancnote de câte o sută de dolari prin supermarketuri?

— Sigur.

— Cred că a fost o chestie de genul ăsta. Un barosan s-a gândit să facă pe Moș Crăciun cu unul dintre oamenii răniți în ziua aia la Complexul Municipal și a tras un bilețel dintr-o pălărie și pe bilețel era numele tatălui meu.

Și acum, pentru prima oară de când s-au urcat în mașină, se întoarce cu fața la Hodges. Are ochii mari și serioși și cu desăvârșire nesinceri.

— Părerea mea e că a trimis bani și altora. Probabil celor care au avut rănilile cele mai grave și nu au mai fost în stare să muncească.

Hodges îl laudă în gând: Bravo, puștiule! Minciuna ta este foarte ticluită.

Și îi spune:

— Una e să dai de pomană o mie de dolari sau zece mii de Crăciun. Și cu totul altceva este să dai douăzeci de mii unei singure familii pe o durată de patru ani. Dacă adaugi și alte familii, ajungi la o mică avere.

— Poate că și-a făcut o organizație caritabilă, spune Pete. Poate că-i unul dintre tipii ăia care s-au îmbogățit când toți ceilalți au ajuns săraci lipiți și acum se simte vinovat.

Nu se mai uită la Hodges, ci drept înainte, prin parbriz. Emană un soi de miros sau cel puțin așa i se pare lui Hodges. Nu de transpirație, ci de fatalism. Și iarăși se gândește la soldații care se duc la luptă, știind că sunt șanse

egale să moară sau să scape întregi.

— Ascultă-mă, Pete, nu îmi pasă de bani.

— Nu eu i-am trimis!

Hodges insistă. Se pricepe de minune să o facă.

— Ai avut parte de un noroc neașteptat și l-ai folosit ca să-ți ajuți părinții să treacă peste o perioadă dificilă. Nu este un lucru rău. Este un lucru admirabil.

— Nu cred că ar fi mulți de părerea dumneavoastră, spune Pete. Dacă ar fi adevărat ce spuneți.

— Te înșeli. Majoritatea ar fi de părerea mea. Și am să-ți mai spun un lucru pe care trebuie să-l crezi necondiționat, pentru că se bazează pe experiența mea de patruzeci de ani ca polițist. Nu există procuror în orașul ăsta, nu există procuror în întreaga țară care să încerce să acuze un copil care a găsit niște bani și i-a folosit pentru a-și ajuta familia după ce tatăl lui și-a pierdut serviciul și după aia s-a pomenit cu picioarele zdrobite de un dement. Presa ar crucifica pe oricine ar încerca să te pună sub urmărire pentru *asta*.

Pete tace, dar se vede cum i se contractă gâtul, de parcă ar încerca să-și înghită suspinele. Evident că vrea să se destăinuie, dar îl oprește ceva. Nu banii, însă ceva în legătură cu banii. N-are ce altceva să fie. Hodges este curios să afle de la cine au venit banii ăia expediți lunar – oricine ar fi –, dar mai curios este să afle ce anume se petrece acum cu copilul ăsta.

— Tu ai trimis banii...

— Pentru ultima oară, *nu i-am trimis eu!*

— ...și totul a mers ca uns, dar după aia ai intrat într-un necaz. Spune-mi despre ce este vorba, Pete. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să te ajut să îndrepti lucrurile.

Băiatul se cutremură, ca în pragul mărturisirii. Apoi ochii îi alunecă spre stânga. Hodges îi urmărește și observă că s-au oprit asupra permisului din parbriz. Este galben, culoarea prudenței. Culoarea pericolului. POLIȚIE. Își dorește să-l fi lăsat naibii în torpedou și să fi parcat o sută de metri mai departe. Iisuse Hristoase, doar merge pe jos în fiecare zi! O sută de metri ar fi fost floare la ureche.

— Nu am niciun necaz, spune Pete.

Vocea lui seamănă acum cu aceea a computerului din GPS-ul pe care Hodges îl are la bordul mașinii. Dar se vede cum îi pulsează venele la tâmplă și își strânge tare mâinile pe genunchi și obraji îi sunt acoperiți cu stropi de transpirație în ciuda aerului condiționat din Prius.

— Nu eu am trimis banii. Trebuie să mă duc să iau medicamentul pentru tata.

— Ascultă-mă, Pete. Chiar dacă încă aș mai fi în poliție, discuția asta dintre noi nu ar fi admisă ca probă în niciun proces. Tu ești minor și de față nu se află niciun adult care să te sfătuiască ce să spui. În plus, nici nu ți-am citit drepturile...

Atât a trebuit. Chipul băiatului se închide ca ușa blindată a tezaurului unei bănci. Nu a fost nevoie decât de două cuvinte *citit drepturile*.

— Apreciez grija pe care mi-o purtați, spune Pete pe același ton de robot și deschide portiera. Însă nu am nicio problemă. Pe bune.

— Ba ai, zice Hodges, întinzându-i o carte de vizită pe care a scos-o din buzunarul de la piept. Ia asta. Dă-mi un telefon dacă te răzgândești. Crede-mă că te pot ajuta indiferent despre ce este...

Portiera se trânteste. Hodges se uită după Pete Saubers care se îndepărtează cu pași grăbiți, pune cartea de vizită înapoi în buzunar și își spune: Ce tâmpit sunt! Am dat greș. Acum șase ani, poate chiar doi, i-aș fi dezlegat limba.

Însă e mult prea ușor să dea vina pe vârstă. O parte mai profundă din el, mai analitică și mai puțin emoțională, recunoaște că nici măcar nu s-a apropiat de momentul mărturisirii. E doar o iluzie, dacă își închipuie așa ceva. Atât de bine și complet s-a pregătit Pete pentru bătăliile pe care le are de purtat, că este incapabil să își mai detensioneze mintea.

Puștiul ajunge la farmacia „City Drug”, scoate rețeta tatălui din buzunarul de la pantaloni și intră. Hodges apasă tasta de apelare rapidă ca să vorbească cu Jerome.

— Bill! Cum a mers?

— Nu prea bine. Știi unde e „City Drug”?

— Sigur.

— S-a dus să ia medicamente pentru tatăl lui. Mișcă-ți fundul până acolo cât de repede poți. Mi-a zis că merge acasă și poate că a spus adevărul, dar, dacă m-a mințit, vreau să știu unde *se duce*. Crezi că poți să-l urmărești? Îmi cunoaște mașina, dar nu o știe pe a ta.

— Nicio problemă. Am pornit.

Peste nici trei minute, Jerome apare de după colț. Se strecoară în spațiul lăsat liber de o mamă care a luat doi copii prea mici ca să fi fost elevi de liceu. Hodges pornește, îi face cu mâna lui Jerome și se îndreaptă spre locul de pe Garner Street, unde se află Holly. Vor aștepta împreună telefonul de la Jerome.

22

De când a reușit să se lase de Oxycontin, tatăl lui Pete ia într-adevăr Vioxx, dar acum are suficiente pastile. Hârtia împăturită pe care o scoate Pete din buzunar înainte de a intra în farmacie nu este decât un anunț sever din partea directorului adjunct, prin care acesta amintește elevilor din primul an că „Ziua Liberă a Liceenilor”³⁹ nu este decât un mit și că orice absențe din ziua respectivă vor fi analizate cu deosebită atenție de conducere.

Pete nu flutură bucata asta de hârtie. O fi la pensie Bill Hodges, dar nu pare deloc sclerozat. Aruncă o singură privire, ca și cum ar vrea să se asigure că este rețeta care îi trebuie, și apoi intră. Se apropie grăbit de ghișeu pentru rețete din spatele farmaciei, de unde domnul Pelkey îl salută cu prietenie.

— Bună, Pete. Ce îți trebuie astăzi?

— Nimic, domnule Pelkey, toți ai mei se simt bine. Dar mă urmăresc doi copii care vor să mă bată pentru că nu i-am

---

³⁹ Junior Skip Day – tradiție în unele instituții de învățământ americane, o zi în care elevii nu fac cursuri, ci se duc într-un parc de distracții (n.tr.).

lăsat să copieze la extemporalul de la istorie. Mă gândeam că m-ați putea ajuta.

Domnul Pelkey se încruntă și dă să se ducă la ușă. Îi este simpatic Pete, care-i mereu vesel, deși familia lui a trecut printr-o perioadă incredibil de grea.

— Arată-mi care sunt. O să le spun eu să te lase în pace.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc și singur. Dar am s-o fac mâine, când vor fi mai calmi. Aș vrea doar... știți... dacă se poate, aș vrea să ies prin spate.

Domnul Pelkey îi face complice cu ochiul, ca și cum ar vrea să-i spună că și el a fost odată copil.

— Sigur.

Și îl conduce pe Pete printre rafturile pline cu alifii și hapuri, până în biroul micuț din spatele farmaciei. Acolo este o ușă cu un semn mare și roșu care anunță ALARMĂ ACTIVATĂ. Domnul Pelkey apasă niște taste pe dispozitivul de alături. Se aude un bătăit.

— Gata, poți să ieși, îi spune el lui Pete.

Băiatul îi mulțumește, se strecoară pe platforma de încărcare din spatele farmaciei și sare de pe ea pe cimentul crăpat de jos. Iese pe alee în Frederick Street. Se uită în ambele părți după Priusul fostului detectiv, nu-l vede și o ia la fugă. Are nevoie doar de douăzeci de minute ca să ajungă pe Lower Main Street și, cu toate că nu vede nici urmă de Priusul albastru, se abate de vreo două ori de la drumul drept, doar ca să fie sigur. Tocmai ce intră pe Lacemaker Lane când simte iarăși vibrațiile telefonului. Mesajul de acum este de la sora lui.

Tina: Ai vb cu dl Hodges? Sper că da. Mami știe. Nu i-am zis, ȘTIA ea. Te rog, nu te supăra pe mine.

De parcă aș fi în stare să mă supăr, își spune Pete. Dacă diferența de vârstă dintre ei ar fi fost de doi ani, poate că ar fi apărut acea rivalitate despre care se spune că există între frați. Dar poate că nu. Câteodată Tina îl enervează, însă nu s-a întâmplat niciodată să se supere tare pe ea, cu toate că fata e o obrăznicătură răzgâiată.

S-a aflat adevărul despre bani, însă poate va reuși să spună că *doar* bani a găsit. Și să ascundă faptul că a

încercat să vândă proprietatea de suflet a unui om asasinat pentru ca sora lui să se ducă la o școală unde nu va fi nevoită să facă duș la grămadă. Și unde va uita de tembela aia de Ellen.

Știe că șansele lui de a scăpa cu bine din povestea asta sunt puține spre deloc, dar la un moment dat – poate chiar în după-amiaza aceasta, atunci când urmărea limbile ceasului mișcându-se ineluctabil către ora trei – siguranța lui a trecut în planul secund. Tot ce își dorește acum este să trimită caietele, mai cu seamă acelea cu ultimele două romane Jimmy Gold, la Universitatea din New York. Sau poate la revista *The New Yorker*, deoarece acolo au apărut aproape toate povestirile lui Rothstein în anii cincizeci. Și să-l lase cu buza umflată pe Andrew Halliday. Să-l facă să-și muște pumnii. Să se dea cu capul de pereți. Pentru nimic în lume nu-i va permite lui Halliday să vândă *vreunul* dintre ultimele manuscrise ale lui Rothstein unui colecționar bogat și excentric, care să-l păstreze într-o cameră secretă, prevăzută cu sisteme de încălzire și ventilație, alături de tablourile lui semnate de Renoir sau Picasso sau de extrem de valoroasa Biblie din secolul al cincisprezecelea.

La început, când era doar un puști fără minte, Pete a crezut că aceste caiete sunt o comoară. Comoara *lui*. Dar acum s-a deșteptat, însă nu doar pentru că s-a îndrăgostit de proza malițioasă, nostimă și, uneori, teribil de emoționantă a lui John Rothstein. Acum și-a dat seama că aceste caiete nu i-au aparținut niciodată doar lui. De fapt, nici lui Rothstein nu i-au aparținut în întregime, indiferent ce credea el atunci când le-a scris, ascuns de lume în ferma lui din New Hampshire. Poate că nu a fost decât o pură întâmplare faptul că s-a surpat malul în ziua aceea de iarnă și a ieșit cufărul la iveală. Dar Pete nu crede. El crede că, la fel cum s-a întâmplat cu sângele lui Abel, și caietele au strigat din pământ. Nu-i pasă dacă această convingere îl transformă într-un romantic cretin și demn de dispreț. Uneori *nu este bine* să ți se rupă.

A ajuns la jumătatea drumului pe Lacemaker Lane și vede firma desuetă a anticariatului. Seamănă cu firmele puburilor

englezești, doar că pe aceasta scrie „Ediții rare la Andrew Halliday”, în loc de „Popasul Plugarului” sau altă năzbâtie. Pete se uită la ea și, cât ai bate din palme, toate îndoielile pe care le mai avea se risipesc în vânt.

John Rothstein nu e fraierul tău, domnule Halliday. Nici acum și nici altădată. N-ai să pui mâna pe niciun caiet. *Nexam hexam*, iubire! cum ar zice Jimmy Gold. Dacă te duci la poliție, atunci am să le povestesc tot. Și o să vedem pe cine o să creadă, după afacerea aia a ta cu cartea lui James Agee.

O greutate invizibilă, dar cumplit de apăsătoare i se ridică de pe umeri. Și ceva din sufletul lui parcă își revine la viață. Pete pornește grăbit către anticariatul lui Halliday, fără să-și dea seama că are pumnii încleștați.

23

La câteva minute după ora trei – cam atunci când Pete se urcă în Priusul lui Hodges – în anticariat chiar *intră* un client. Un individ durduliu, ai cărui ochelari cu lentile groase și țacălia încărunțită nu reușesc să mascheze incredibila lui asemănare cu Elmer Fudd⁴⁰.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întreabă Morris, deși îi vine să spună: *Eiii, care-i treaba, moșule?*

— Nu știi, ezită Elmer. Unde-i Drew?

— A avut o urgență de familie în Michigan.

Morris știe că Andy era originar din Michigan, așa că este acoperit în privința asta, dar va trebui să fie cu băgare de seamă în legătură cu familia. Habar nu mai are dacă l-a auzit vreodată vorbind despre neamurile lui.

— Eu sunt un vechi prieten de-al lui. M-a rugat să am grijă de prăvălie în după-amiaza asta.

Elmer cade pe gânduri. Între timp, mâna stângă a lui Morris se furișează la spate și mângâie forma pistolului. Nu vrea să-l împuște pe nefericitul ăsta, nu vrea să riște să facă zgomot, dar o va face dacă nu are încotro. Încape și Elmer în

---

⁴⁰ Personaj de desene animate sin seria „Looney Tunes” (n.tr.).

biroul secret al lui Andy din spatele anticariatului.

— Îmi păstra o carte pentru care îi dădusem deja avansul. Prima ediție din *Și caii se împușcă, nu-i așa?* De...

— Horace McCoy, spune Morris repede.

Din cărțile aflate pe raftul din stânga biroului – cele în spatele cărora erau ascunse DVD-urile camerelor de supraveghere – ies niște bilețele. De când a venit, Morris a avut vreme să le examineze pe toate. Sunt cărți comandate de clienți, iar romanul lui McCoy se află printre ele.

— Exemplar în stare perfectă, cu autograful autorului, fără dedicație. Cotorul este foarte puțin degradat.

Elmer zâmbeste.

— Asta e.

Morris ia cartea de pe raft, aruncând în același timp o privire la ceasul de la mână. 3:13. Cursurile de la Liceul Northfield se termină la trei. Ceea ce înseamnă că băiatul ar trebui să fie aici cel târziu la trei și jumătate.

Trage bilețelul dintre filele cărții. *Irving Yankovic, 750\$*. Îi întinde cartea lui Elmer, zâmbindu-i cu toată gura.

— Îmi aduc aminte în mod deosebit de cartea asta. Andy – am impresia că acum preferă să i se spună „Drew” – mi-a zis că are de gând să vă ia doar cinci sute. Afacerea s-a dovedit mai bună decât a crezut și a vrut să împartă profitul.

Orice suspiciune ar fi avut Elmer atunci când a găsit un necunoscut ținându-i locul lui Drew se evaporă la gândul că va economisi două sute cincizeci de dolari. Își scoate carnetul de cecuri:

— Deci, avem avansul... asta înseamnă că mai rămân...

Morris dă mărinimos din mână.

— A omis să-mi spună cât a fost avansul. Scădeți-l dumneavoastră. Sunt convins că Andy ar avea încredere.

— Păi, cum să nu aibă, după atâția ani?

Elmer se apleacă pe tejghea și începe să scrie cecul. Chinuitor de încet. Morris se uită la ceas. 3:16. Aude vocea lui Elmer:

— Dumneavoastră ați citit cartea asta?

— Nu, răspunde Morris. Asta mi-a scăpat.

Ce va face dacă apare copilul cât timp dobitocul ăsta cu

țacălie și plin de aere încă se mai screme să-și scrie cecul? Nu va putea să-i spună lui Saubers că Andy e în spate, atâta vreme cât i-a zis lui Elmer Fudd că a plecat în Michigan. Stropi de transpirație i se preling pe obraji de la rădăcinile părului. Îi simte. În pușcărie transpira așa atunci când aștepta să fie violat.

— Minunată carte, spune Elmer, cu pixul în aer deasupra cecului doar pe jumătate completat. Excelent *roman noir* și o analiză socială care rivalizează cu *Frucele mâniei*.

Se întrerupe ca să se gândească ce să mai spună, în loc să-și scrie blestematul ăla de cec. Și s-a făcut deja trei și optsprezece minute.

— Mă rog... poate comparația cu *Frucele* e cam exagerată, dar cu siguranță că rivalizează cu *Bătălie îndoielnică*⁴¹, care pare mai mult un manifest socialist decât un roman, nu credeți?

Morris zice că da, crede. I-au amorțit mâinile. Acum i-ar scăpa pistolul din mână. Sau s-ar împușca singur drept în gaura curului. La gândul ăsta scoate un hohot hămăit de răs, neașteptat și înspăimântător în spațiul acesta strâmt și captușit cu cărți.

Elmer se încruntă.

— E ceva de răs? Despre Steinbeck?

— Nici vorbă, spune Morris. Este... am o problemă de sănătate.

Își trece palma peste obrazul umed și încearcă să explice:

— Mă face să transpir și după aia mă apucă răsul.

Expresia de pe chipul lui Elmer Fudd îl face să hohotească din nou. Se întreabă dacă Andy și cu Elmer au făcut vreodată sex, iar imaginea cu cărnurile lor săltânde îi provoacă o nouă izbucnire zgomotoasă.

— Îmi cer scuze, domnule Yankovic. Nu râd din cauza dumneavoastră. Apropo... sunteți cumva rudă cu renumitul cântăreț comic „Ciudatul Al” Yankovic?

— Nu, nici vorbă.

---

⁴¹ Roman al lui John Steinbeck, la fel ca *Frucele mâniei* (n.tr.).

Acest Yankovic se semnează în grabă, rupe cecul din carnet și i-l întinde lui Morris, care rânjește larg și se gândește că este o scenă parcă desprinsă din romanele lui John Rothstein. Yankovic are mare grijă ca degetele lor să nu se atingă.

— Încă o dată, mii de scuze pentru ieșirea mea, spune Morris, râzând și mai tare, pentru că acum și-a adus aminte că renumitului cântăreț comic i se mai spunea și „Ciudatul Al Ține-Mă-de-Sculă”. Realmente nu mă pot controla.

Ceasul arată acum trei și douăzeci și unu de minute. Până și asta i se pare nostim.

— Înțeleg, murmură Elmer, retrăgându-se cu cartea strânsă la piept. Mulțumesc.

Se grăbește către ușă. Morris strigă după el:

— Nu uitați să-i spuneți lui Andy că v-am făcut reducere. Când vă veți întâlni cu el.

Și râde ca nebunul, pentru că poanta e al naibii de bună. Când vă veți întâlni cu el! Te-ai prins?

Când îi trece criza, este trei și douăzeci și cinci și abia acum îi trece prin minte că poate l-a gonit degeaba pe domnul Irving „Elmer Fudd” Yankovic. Poate că băiatul s-a răzgândit. Poate că nu mai vine și asta nu-i deloc de răs.

Asta este, își zice Morris. Dacă nu vine el aici, voi fi nevoit să-i fac eu o vizită. Și o să vedem cine râde atunci. Păi, nu?

24

Patru fără douăzeci.

Nu mai e nevoie să parcheze unde staționarea este interzisă. Au dispărut părinții care umpluseră mai devreme zona din jurul liceului, așteptându-și odraslele. Au plecat și autobuzele. Hodges, Holly și Jerome se află într-un Mercedes care odinioară i-a aparținut verișoarei lui Holly, Olivia. Mașina a fost arma crimei de la Complexul Municipal, dar niciunul dintre ei nu se mai gândește acum la asta. Au altele pe cap, în principal fiul lui Thomas Saubers.

— O avea necazuri puștiul, dar trebuie să recunoști că îl duce mintea, spune Jerome.

După ce așteptase zece minute vizavi de „City Drug”, a intrat în farmacie și a constatat că cel pe care îl urmărea dispăruse.

— Nici măcar un profesionist nu s-ar fi descurcat mai bine.

— Adevărat, spune Hodges.

Băiatul este o provocare și îl stimulează mult mai mult decât hoțul ăla de avioane, domnul Madden. Hodges nu a vorbit personal cu farmacistul, dar nici nu are nevoie. De câțiva ani Pete ia de aici medicamentele pentru tatăl său, așa că îl cunoaște pe farmacist și farmacistul îl cunoaște pe el. Puștiul a inventat o poveste, farmacistul l-a lăsat să iasă pe ușa din spate și pe-aci ți-e drumul. Nu s-a gândit să-l urmărească și de pe Frederick Street pentru că nu părea necesar.

— Acum ce facem? vrea să știe Jerome.

— Cred că ar fi bine să mergem la el acasă. Poate că am fi reușit să facem în așa fel încât părinții să nu afle, cum ne-a rugat Tina, dar cred că s-a ales praful de planul ăsta.

— Dar trebuie să-și fi închipuit că el a trimis banii, zice Jerome. În fond, sunt *părinții* lui.

Hodges ar vrea să spună *Nimeni nu este mai orb decât acela care nu vrea să vadă*, dar renunță și ridică din umeri.

Holly nu a intervenit încă în discuție, ci s-a mulțumit să stea în spatele volanului de la colosala ei mașină, cu brațele încrucișate peste piept și lovindu-și ușor umerii cu degetele. Acum se întoarce spre Hodges care stă tolănit pe bancheta din spate.

— L-ai întrebat pe Pete despre caiet?

— N-am apucat, răspunde Hodges.

Holly are o obsesie cu caietul ăla și poate că ar fi *trebuit* să întrebe, doar ca s-o liniștească, dar adevărul e că nici nu i-a trecut prin cap să o facă.

— A plecat brusc de lângă mine. Nici măcar n-a vrut să-mi ia cartea de vizită.

Holly arată spre liceu.

— Cred că ar trebui să vorbim cu Ricky-Hippy, dacă tot suntem aici.

Și adaugă, atunci când niciunul dintre cei doi nu-i răspunde:

— *Casa* lui Pete nu pleacă *nicăieri*, așa să știți. N-o să-și ia *zborul*.

— Cred că n-ar strica să vedem ce are de zis profesorul, este de acord Jerome.

Hodges oftează.

— Și ce să-i spunem? Că unul dintre elevii lui a găsit sau a furat o grămadă de bani din care a dat părinților în fiecare lună, ca pe o alocație? Părinții sunt cei care trebuie să afle ce a făcut fiul lor, nu un oarecare profesor care probabil că habar nu are de nimic. Și Pete trebuie să fie cel care le spune. Măcar așa iese aia mică din încurcătură.

— Dar dacă are vreun necaz despre care nu vrea ca ai lui să afle și tot ar fi vrut să discute cu cineva... cu un adult...

Jerome este cu patru ani mai mare decât atunci când îl ajutase pe Hodges la cazul Brady Hartsfield, deci are drept de vot și poate cumpăra fără probleme de băut, dar încă își mai aduce aminte cum e să ai șaptesprezece ani și să-ți dai seama că ai intrat într-un rahat cât casa. Atunci când se întâmplă așa ceva simți nevoia să stai de vorbă cu cineva care a văzut mai multe decât tine.

— Jerome are dreptate, spune Holly și se întoarce spre Hodges. Hai să discutăm cu profesorul și să vedem dacă Pete i-a cerut vreun sfat. Dacă ne întrebă de ce ne interesează...

— *Normal* că o să ne întrebe, ripostează Hodges, și n-am cum să invoc nicio clauză de confidențialitate, că doar nu sunt avocat.

— Sau preot, adaugă Jerome, inutil.

— Poți să-i zici că suntem prieteni de familie, spune hotărâtă Holly. Pentru că este adevărat.

Deschide portiera.

— Bănuiești tu ceva, corect? o întreabă Hodges.

— Corect, spune ea. Am o bănuială de tip Holly. Haideti!

25

În timp ce ei urcă treptele late de sub mottoul EDUCAȚIA

ESTE LUMINA VIETII, ușa de la „Ediții rare la Andrew Halliday” se deschide din nou și Pete Saubers intră în anticariat. Pornește pe intervalul principal dintre rafturile cu cărți, dar se oprește repede și se încruntă nedumerit. Bărbatul de la birou nu este domnul Halliday. Din foarte multe puncte de vedere este chiar *opusul* domnului Halliday. Palid, nu îmbujorat (mai puțin buzele, care sunt ciudat de roșii); cu părul alb, nu chel; foarte slab, nu aproape obez. Iisuse! Pete se aștepta să i se ducă planul pe apa sâmbetei, dar nici chiar așa de repede.

— Unde este domnul Halliday? Trebuia să mă văd cu dânsul.

Necunoscutul zâmbește.

— Da, firește, deși nu mi-a spus cum te numești. Mi-a zis doar că îl va căuta un tânăr. Te așteaptă în biroul lui din spatele magazinului.

Ceea ce este adevărat. Oarecum.

— Bate la ușă și intră.

Pete se mai relaxează puțin. Este logic ca Halliday să nu-și dorească să poarte o asemenea discuție decisivă aici, unde i-ar putea întrerupe oricine caută un exemplar la mâna a doua din *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Uite, dă dovadă de precauție și gândește în perspectivă. Dacă Pete nu va face același lucru, atunci praful se va alege de șansa lui de a scăpa cu bine din întâlnirea asta.

— Mulțumesc, spune el și se îndreaptă spre spatele anticariatului printre rafturile cu cărți.

De îndată ce băiatul trece de birou, Morris se ridică fără zgomot și se duce repede la intrarea anticariatului. Întoarce semnul din ușă. Nu mai este DESCHIS. Acum e ÎNCHIS.

Și pune zăvorul.

26

Secretara Liceului Northfield se uită curioasă la cei trei vizitatori, dar nu pune nicio întrebare. Poate își închipuie că sunt niște rude care au venit să pledeze cauza vreunui elev amenințat cu corigența sau mai rău. Dar, indiferent ce ar fi,

cei trei sunt problema lui Howie Ricker, nu a ei.

Se uită pe un panou acoperit cu bilețele multicolore și le spune:

— Ar trebui să fie în clasa unde e diriginte. Numărul trei-zero-nouă, etajul al treilea. Dar vă rog să vă uitați pe geam și să vă asigurați că nu-i cumva cu un elev. Azi are consultații până la ora patru și, pentru că școala se termină în două săptămâni, sunt mulți copii care îi cer ajutorul pentru lucrările de sfârșit de an. Sau îl roagă să le prelungească termenul de predare.

Hodges îi mulțumește și toți trei încep să urce pe scară. Pașii lor răsună îndelung în clădirea aproape pustie. Doar de undeva, de jos, se aude un cvartet de instrumentiști care interpretează colindul *Greensleeves*. Iar la un etaj superior, o voce puternică de bărbat strigă amuzată: „Ești de toată *jena*, *Malone!*”

Sala 309 este la jumătatea coridorului de la etajul al treilea. Domnul Ricker, într-o cămașă în dungi, imposibil de țipătoare, descheiat la guler și cu cravata trasă într-o parte, discută cu o fată care gesticulează teatral. Ricker ridică ochii, vede că are musafiri, apoi se concentrează din nou asupra fetei.

Cei trei stau lângă peretele plin cu anunțuri pentru cursuri de vară, seminare de vară, excursii de vară, balul de sfârșit de an. Două fete țopăie pe coridor. Amândouă poartă uniforme de softball și șepci. Una se joacă cu mânușa, aruncând-o dintr-o mână în alta, ca pe un cartof fiert.

Telefonul lui Holly anunță primirea unui mesaj și etajul răsună de acordurile temei muzicale din filmul *Fălci*. Fără să încetinească, una dintre fete spune:

— O să ai nevoie de o barcă mai mare.

Și râd amândouă.

Holly se uită la telefon și zice:

— Mesaj de la Tina.

Hodges ridică din sprâncene.

— Mama ei știe despre bani. Și o să-i spună și tatălui de îndată ce vine acasă de la serviciu.

Face un semn cu capul către ușa clasei domnului Ricker.

— Acum nu mai avem niciun motiv să nu-i spunem adevărul.

27

Când Pete deschide ușa de la biroul întunecat, îl izbește duhoarea insuportabilă. Metalică și organică deopotrivă, ca un fel de amestec de așchii de fier cu varză împuțită. Apoi aude zgomotul – un bâzâit înfundat. Muște, își spune el. Și, cu toate că nu poate să vadă ce anume se află înăuntru, mirosul și zgomotul i se împreunează în minte cu bufnitură de mobilă grea aruncată pe scări. Se întoarce să fugă.

Vânzătorul cu buze roșii se află chiar în spatele lui, sub unul din becurile care luminează spatele anticariatului. Și în mână ține un pistol cu aspect ridicol: roșu cu negru și cu înflorituri aurii. Primul gând al lui Pete este: Pare o imitație. Pistoalele din filme par adevărate.

— Fii rațional, Peter! spune vânzătorul. Nu face nicio prostie și n-ai să pățești nimic. Vreau doar să discut ceva cu tine.

Al doilea gând al lui Pete este: Minți. Ți se citește în ochi.

— Întoarce-te, fă un pas și aprinde lumina. Comutatorul e în stânga ușii. După aia intră în birou, dar să nu încerci să-mi trănțești ușa în nas dacă nu cumva vrei să te alegi cu un glonț în spate.

Pete face un pas. I s-au înmuiat toate organele de la piept în jos. Speră că nu va face pe el ca un bebeluș. Probabil că n-ar fi mare chestie – cu siguranță că n-ar fi primul om care-și udă nădragii când e amenințat cu o armă –, dar lui așa i se *pare*. Bâjbâie pe perete cu mâna stângă, găsește comutatorul, aprinde lumina. Îi vine să urle când vede ce se află pe covorul îmbibat cu sânge, dar i-au amorțit mușchii diafragmei și tot ce se aude este un geamăt inconsistent. Muștele bâzâie și colcăie pe ce a mai rămas din fața domnului Halliday. Adică nu prea mult.

— Știu, spune înțelegător vânzătorul. Nu-i o priveliște prea plăcută, nu? Rareori lecțiile de viață sunt plăcute. M-a supărat, Pete. Vrei și tu să mă superi?

— Nu, spune Pete cu o voce pițigăiată și nesigură, mai asemănătoare cu a Tinei decât cu a lui. Nu vreau.

— Atunci, ți-ai învățat lecția. Haide, intră! Mișcă-te încet, dar poți să ocolești mizeria aia de pe jos.

Pete pășește spre stânga, pe picioare pe care abia dacă și le mai simte, încercând să-și țină tălpile doar pe bucata de covor neatinsă de sânge. Care este foarte mică. Panica lui inițială a fost înlocuită cu o teroare inertă. Se gândește numai și numai la buzele alea roșii. Și-l imaginează pe lupul mare și rău spunându-i Scufiței Roșii: *Ca să te sărut mai bine, drăguța mea.*

Trebuie să gândesc, își spune. Trebuie, altminteri am să mor în camera asta. Probabil că am să mor oricum, dar în mod cert așa o să se întâmple dacă n-am să-mi pun mintea la contribuție.

Continuă să ocolească pata de sânge întunecat, până când se împiedică de un bufet din lemn de cireș și rămâne acolo. Dacă ar înainta mai mult ar însemna să calce în sângele ăla și l-ar auzi cum îi *pleascăie* sub tălpi. Pe bufet sunt carafe cu băutură și câteva pahare groase, fără picior. Pe birou vede o bardă, al cărei tăiș lucește în lumina din tavan. Cu siguranță că aia este arma cu care l-a omorât Buze-Roșii pe domnul Halliday și Pete presupune că ar trebui să fie și mai speriat, însă la vederea ei mintea i se limpezește brusc.

Se aude sunetul ușii care se închide. Vânzătorul, care probabil că nu e vânzător, se sprijină de ea, îndreptând pistolașul spre el.

— Bravo! spune el zâmbind. Acum putem sta de vorbă.

— De-de... De-de...

Își drege glasul și parcă acum vocea îi sună cam așa cum trebuie.

— Despre ce? Despre ce să vorbim?

— Nu face pe prostul! Despre caiete. Caietele pe care le-ai furat.

Și acum Pete pricepe despre ce este vorba. Și rămâne cu gura căscată.

Vânzătorul care nu e vânzător îi zâmbește.

— Aha! Văd că ți-a picat fisa. Spune-mi unde sunt și s-ar

putea să scapi cu viață.

Pete nu prea este de aceeași părere.

Crede că deja știe prea multe ca să mai fie lăsat în viață.

28

Fata iese surâzând din clasa domnului Ricker, semn că rezultatul discuției este unul bun. Ba chiar flutură șăgalnic din degete – poate către toți trei, mai probabil doar lui Jerome în vreme ce se îndepărtează iute pe coridor.

Domnul Ricker, care a condus-o la ușă, se uită la Hodges și partenerii lui.

— Doamnă, domnilor, vă pot fi de folos cu ceva?

— Nu cred, spune Hodges, dar merită să încercăm. Putem intra?

— Bineînțeles.

Se așază în băncile din primul rând, ca niște elevi silitori. Ricker se suie pe colțul catedrei, gest neprotocolar de la care se abținuse în timpul discuției cu eleva.

— Sunt aproape sigur că nu sunteți părinți, așa că despre ce este vorba?

— Despre unul dintre elevii dumneavoastră, răspunde Hodges. Un băiat pe care îl cheamă Peter Saubers. Credem că s-ar putea să aibă necazuri mari.

Ricker se încruntă.

— Pete? Cred că vă înșelați. Este unul dintre cei mai buni elevi pe care i-am avut vreodată. Dă dovadă de o dragoste sinceră pentru literatură, mai cu seamă pentru cea americană. A fost la panoul de onoare în fiecare trimestru. Despre ce fel de necazuri vorbiți?

— Tocmai asta este – nu știm. L-am întrebat, dar nu a vrut să-mi răspundă.

Ricker se încruntă și mai tare.

— Nu seamănă cu Pete Saubers pe care îl cunosc eu.

— Are legătură cu banii peste care se pare că a dat cu câțiva ani în urmă. Aș dori să vă pun la curent cu ce am aflat noi deocamdată. Nu va dura mult.

— Vă rog, spuneți-mi că n-are nimic de-a face cu drogurile.

— Nu are.

Ricker pare uşurat.

— Bun. Am văzut prea multe cazuri din astea. Acelaşi pericol îi pândeste şi pe copiii inteligenţi, şi pe cei mai prostuţi. Ba uneori riscurile sunt chiar mai mari pentru ei. Spuneţi-mi despre ce e vorba. Am să încerc să vă ajut.

Hodges îi povesteşte despre banii pe care a început să-i primească familia Saubers în cea mai grea perioadă a vieţii lor, cum, la şapte luni după încetarea acestor plicuri misterioase cu bani, Pete a început să pară frământat şi nefericit. Încheie spunând că Tina este convinsă că fratele ei a încercat să mai facă rost şi de alţi bani, poate din aceeaşi sursă ca primii, dar acum a dat de necaz.

— A încercat să-şi lase mustaţă, murmură dus pe gânduri Ricker, după ce Hodges termină de vorbit. Acum face cursul de creaţie literară cu doamna Davis, dar l-am văzut într-o zi pe hol şi am făcut mişto de el pe chestia asta.

— Şi ce v-a răspuns? întrebă Jerome.

— Nu-s sigur nici că m-a auzit. Părea cu totul dus pe o altă planetă. Dar asta nu-i ceva neobişnuit la adolescenţi, așa cum sunt convins că ştiţi şi dumneavoastră. Mai cu seamă când vacanţa de vară îi aşteaptă după colţ.

Întrebă şi Holly:

— V-a spus vreodată ceva despre un caiet? Un caiet cu copertele din moleschin?

Ricker cade pe gânduri, iar Holly îl priveşte plină de speranţă.

— Nu, spune în cele din urmă profesorul. Nu cred.

Şi Holly se desumflă.

— Dar a venit să discute despre *ceva* cu dumneavoastră? îl întreabă Hodges. Despre ceva care îl supăra, indiferent cât de neînsemnat ar fi fost? Am o fiică şi ştiu că uneori vorbesc codificat despre problemele lor. Probabil că ştiţi şi dumneavoastră.

Ricker zâmbeşte.

— O, da. Faimoasa introducere cu „am un prieten care”.

— Poftim?

— De exemplu: „am un prieten care s-ar putea să-şi fi

lăsat iubita însărcinată”. Sau „am un prieten care știe cine a scris lozinci împotriva homosexualilor pe peretele de la vestiarul băieților”. După câțiva ani de meserie toți profesorii ajung să facă cunoștință cu celebrul „prieten-care”.

— Pete Saubers a avut un „prieten-care”? întrebă Jerome.

— Nu-mi aduc aminte. Îmi pare rău. V-aș ajuta dacă aș ști cum.

Îl întreabă și Holly, pe un ton scăzut și nu prea optimist:

— N-a vorbit niciodată despre vreun prieten care ținea un jurnal secret sau care a descoperit niște informații valoroase într-un caiet?

Ricker clatină din cap.

— Nu. Îmi pare foarte rău. Iisuse, nici nu-mi vine să cred că Pete ar putea să aibă necazuri! A scris una dintre cele mai bune lucrări trimestriale pe care le-am citit în toată cariera mea de profesor. Despre trilogia Jimmy Gold.

— A lui John Rothstein, surăde Jerome. Pe vremuri am avut un tricou pe care scria...

— Nu-mi spune, zice Ricker. „Mi se rupe!”

— Nu asta. Chestia cu „Nu sunt fraierul nimănui”.

— Aha! zâmbește și Ricker. *Aia*.

Hodges se ridică.

— Eu unul îl prefer pe Michael Connelly. Îmi plac romanele polițiste. Vă mulțumim pentru timpul acordat.

Întinde mâna. Ricker i-o strânge. Se ridică și Jerome. Doar Holly rămâne pe loc.

— John Rothstein, murmură ea. A scris cartea aia despre băiatul care s-a săturat să mai stea cu părinții și a fugit la New York, da?

— Da, a fost primul roman din trilogia Gold. Pete era topit după Rothstein. Poate încă mai este. Sigur, și-ar putea descoperi alți eroi în facultate, dar, când a fost elevul meu, credea că Rothstein merge pe apă. I-ați citit romanele?

— Nu, spune Holly, ridicându-se și ea din bancă. Dar sunt o cinefilă împătimită, așa că intru mereu pe un site care se cheamă „Termen limită”. Ca să citesc ultimele știri de la Hollywood. Acolo a fost un articol despre mai mulți producători care au vrut să facă un film după *Alergătorul*.

Însă, indiferent cât de mulți bani i-au oferit, Rothstein i-a trimis pe toți la dracu’.

— Tipic pentru Rothstein, spune Ricker. Celebritatea nu i-a atenuat mârliania. Detesta cinematografia. Sustinea că este artă pentru idioți. Strâmba din nas când auzea cuvântul *film*. Parcă a și scris un eseu pe tema asta.

Holly s-a însuflețit.

— Și după aia a fost *asasinat* și nu s-a găsit niciun *testament* și nici acum nu se poate face un film după cărțile lui din cauza tuturor problemelor *juridice*.

— Holly, trebuie să plecăm, spune Hodges.

Vrea să ajungă la familia Saubers. Oriunde ar fi Pete acum, tot va veni acasă în cele din urmă.

— Da... bine... oftează ea.

Cu toate că a trecut de patruzeci și cinci de ani și ia antidepresive, Holly tot mai petrece o groază de timp în caruselul emoțiilor. Lumina din ochii ei pălpâie și se stinge și femeia pare îngrozitor de abătută. Lui Hodges îi pare rău de ea și ar dori să-i spună că, indiferent cât de puține presupuneri se dovedesc corecte, nu trebuie să renunți niciodată la ele. Întrucât cele adevărate sunt mai prețioase decât aurul. Nu-i tocmai o perlă de înțelepciune, dar i-o va oferi când vor fi singuri. Ca să-i mai aline supărarea.

— Vă mulțumim că ne-ați primit, domnule Ricker.

Hodges deschide ușa. Foarte slab, se aud acordurile cântecului popular englezesc.

— Vai de mine! exclamă Ricker. Stați puțin!

Se întorc spre el.

— Pete *m-a căutat* în legătură cu ceva. Nu demult. Dar stau de vorbă cu atât de mulți elevi...

Hodges bââtaie din cap înțelegător.

— Și, de fapt, nici n-a fost mare chestie, nimic dramatic. Ci o conversație foarte plăcută. Mi-am adus aminte abia acum pentru că a fost vorba despre cartea aceea pe care ați pomenit-o, doamnă Gibney. *Alergătorul*.

Zâmbește trist și continuă:

— Pete nu avea un „prieten-care”. Avea un „unchi-care”.

În mintea lui Hodges se aprinde ceva, ca scânteia unui fitil.

— Ce anume făcuse unchiul lui Pete de a simțit nevoia să discute cu dumneavoastră?

— Mi-a spus că unchiul avea o primă ediție din *Alergătorul* cu autograf. I-a oferit-o lui Pete pentru că băiatul era fan Rothstein – cel puțin asta a fost povestea. Și Pete mi-a zis că ar vrea să vândă cartea. L-am întrebat dacă e sigur că vrea să se despartă de un volum semnat de idolul său și mi-a răspuns că se gândește serios la asta. Spera ca așa să-și poată ajuta surioara să intre într-una din școlile alea particulare, nu-mi amintesc despre care era vorba...

— Chapel Ridge, îl ajută Holly.

Speranța i se citește din nou în ochi.

— Da, cred că aveți dreptate.

Hodges se întoarce încet până la catedră.

— Vă rog să-mi spuneți... să *ne* spuneți tot ce vă amintiți din discuția respectivă.

— Doar ce v-am spus. Însă a fost ceva care mi-a declanșat senzorul de minciuni. Mi-a spus că unchiul lui câștigase romanul la poker. Și mi-aduc aminte că atunci mi-am spus că așa ceva se întâmplă doar în romane și filme, dar aproape niciodată în viața reală. Deși, firește, se mai întâmplă ca viața să *imite* arta.

Hodges vrea să pună următoarea întrebare, însă Jerome i-o ia înainte:

— V-a întrebat despre negustorii de cărți?

— Da, asta a fost motivul pentru care m-a căutat. Avea o listă scurtă cu câțiva negustori locali, luați probabil de pe internet. L-am convins să se păzească de unul dintre ei, cu reputație cam îndoielnică.

Jerome se uită la Holly. Holly se uită la Hodges. Hodges se uită la Howard Ricker și pune întrebarea evidentă:

— Care este numele acestui negustor de cărți cu reputație dubioasă?

29

Pete își dă seama că are o singură șansă ca să rămână în viață. Atâta timp cât nu știe unde sunt caietele lui Rothstein,

bărbatul cu buze roșii și ten palid nu va apăsa pe trăgaciul pistolului care pare din ce în ce mai puțin drăgălaș.

— Ești partenerul domnului Halliday, da? întrebă el, fără să se uite la cadavrul prea oribil, dar ridicând din bărbie în direcția lui. Lucrezi în cârdășie cu el.

Buze-Roșii scoate un chicotit scurt și face un gest care-l șochează pe Pete, deși băiatul credea că nu-l mai poate șoca nimic. Scuipează pe cadavru.

— N-am fost *niciodată* parteneri. Deși a avut șansa asta pe vremuri, cu mult înainte ca taică-tu să afle cum se fac copiii. Cu toate că mi se pare realmente admirabilă încercarea ta de a-mi distra atenția, insist să nu ne abatem de la subiect. Unde sunt caietele? La tine acasă? Apropo, aia a fost casa *mea* în trecut. Nu zici că-i o coincidență interesantă?

Alt șoc.

— *Casa...*

— Altă poveste veche. Nu contează. Acolo sunt caietele?

— Nu. Le-am ținut un timp acolo, dar le-am mutat.

— Și eu ar trebui să te cred?

— Din cauza lui le-am mutat, ridică Pete din nou bărbia spre cadavru. Am încercat să-i vând câteva dintre ele și m-a amenințat că mă reclamă la poliție. Am fost *obligat* să le mut.

Buze-Roșii se gândește puțin, apoi dă din cap.

— În regulă, așa ceva pot să înțeleg. Se potrivește cu ce mi-a spus el. Deci, unde le-ai dus? Mărturisește, Peter. Varsă tot. O să ne simțim amândoi mai bine. Mai ales tu. Dacă tot trebuie s-o faci, măcar fă-o repede. *Macbeth*, actul unu.

Pete nu mărturisește. A mărturisi înseamnă a renunța la viață. Acum știe că acesta este bărbatul care a furat caietele la început. A furat caietele și l-a omorât pe John Rothstein cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Și acum l-a omorât și pe domnul Halliday. Ce l-ar împiedica să-l adauge și pe Pete Saubers la lista lui?

Buze-Roșii îi citește cu ușurință gândurile.

— Să știi că nu-i obligatoriu să te ucid. Cel puțin nu deocamdată. Aș putea doar să-ți fac o gaură în picior. Iar dacă asta nu-ți va dezlega limba, atunci o să-ți vâr un glonț și în coaie. Fără ele, un tânăr ca tine nici nu ar mai avea de

ce să mai trăiască, nu?

Lui Pete nu i-a mai rămas decât revolta arzătoare și disperată pe care doar adolescenții o pot simți.

— L-ai omorât! *Tu l-ai omorât pe John Rothstein!*

Îi curg lacrimi fierbinți pe obraji.

— Cel mai bun scriitor al secolului douăzeci și tu i-ai intrat cu forța în casă și l-ai ucis! Pentru bani! Pentru nimic altceva în afară de bani!

— *Nu pentru bani! strigă și Buze-Roșii. A trădat!*

Face un pas înainte și ține mai neglijent pistolul.

— L-a trimis pe Jimmy Gold în iad și a zis că-i o agenție de publicitate! Și cine te crezi tu să te dai curat la suflet? Tu ai încercat să vinzi caietele! *Eu* nu vreau să le vând! Poate am vrut odată, când eram tânăr și prost, dar acum nu mai vreau. Vreau să le citesc. Îmi aparțin. Vreau să-mi trec degetele peste cerneală și să simt cuvintele pe care le-a scris. Numai gândul ăsta m-a ținut cu mintea întreagă vreme de treizeci și șase de ani!

Și mai face un pas.

— Da, și ce s-a întâmplat cu banii din cufăr? I-ai luat și pe ăia? Normal că i-ai luat. Tu ești hoțul, nu eu. *Tu!*

În momentul acesta Pete este mult prea furios ca să se mai gândească cum să scape de acolo, pentru că ultima acuzație, oricât de nedreaptă pare, este foarte adevărată. Așa că pune mâna pe una dintre carafe și o azvârle cu toată puterea în călăul său. Buze-Roșii nu se așteaptă la așa ceva. Tresare și se înclină ușor spre dreapta, iar carafa îl lovește în umăr. Dopul cade atunci când se lovește de covor. Aroma puternică și înțepătoare de whisky se contopește cu duhoarea de sânge. Muștele au fost deranjate de la masă și acum zboară într-un nor agitat deasupra cadavrului.

Pete înșfacă altă carafă și se năpustește la Buze-Roșii cu ea ridicată ca o măciucă. A uitat cu totul de pistol. Se împiedică de picioarele lui Halliday, cade într-un genunchi și, atunci când Buze-Roșii trage – zgomotul se aude ca o bătaie din palme în camera închisă –, glonțul trece razant pe deasupra capului său: zzzzzz. Aruncă și a doua carafă și aceasta îl nimerește pe Buze-Roșii fix sub gură. Din rană

țâșnește sânge. Buze-Roșii urlă de durere, se clatină pe picioare, face câțiva pași înapoi, se lovește de perete.

Bufetul cu cele două carafe rămase este prea departe acum și nu are timp să se întoarcă la el. Așa că Pete se ridică în picioare și pune mâna pe barda de pe birou, dar nu de mânerul cauciucat, ci de celălalt capăt. Simte cum îi intră tăișul în palmă, însă durerea aceasta este îndepărtată, este durerea altcuiva dintr-o altă țară. Buze-Roșii nu a scăpat arma din mână și o ridică acum ca să mai tragă o dată. Minte lui Pete nu mai funcționează normal, dar o parte a ei (probabil nemaifolosită vreodată până astăzi) înțelege că, dacă s-ar afla mai aproape, s-ar putea lupta cu Buze-Roșii și i-ar putea lua pistolul. Cu ușurință. Este mai tânăr și mai puternic. Dar masa de lucru se află între ei, așa că aruncă barda spre omul cu buze roșii. Și barda se rotește prin aer, aidoma unui tomahawk.

Buze-Roșii țipă și se ferește, ridicând arma cu pistolul ca să-și protejeze fața. Pistolul îi zboară dintre degete, se lovește de un raft cu cărți și cade pe podea. Se aude o altă bătaie din palme atunci când se descarcă. Pete nu știe unde s-a dus acest al doilea glonț, dar nu a intrat în el și asta-i tot ce contează.

Buze-Roșii se târăște după pistol. Părul alb și subțire îi atârnă în ochi. Stropi mari de sânge îi picură din bărbie. Se mișcă cu o rapiditate sinistră, ca o șopârlă. Tot fără să știe că gândește, Pete face calculele și pricepe că va pierde dacă va încerca să ajungă înaintea lui la armă. Va ajunge destul de aproape de ea, dar va pierde. S-ar putea să reușească să-l apuce pe Buze-Roșii de mână înainte ca acesta să tragă. Dar șansele nu sunt prea mari.

Așa că se repede la ușă.

— Întoarce-te, căcat cu ochi ce ești! urlă Buze-Roșii după el. N-am terminat cu tine!

Un gând coerent trece în goană prin mintea lui Pete: O, ba da, ai terminat.

Smucește ușa și iese pe ea aplecat de spate. Apoi o închide, împingând-o puternic cu mâna stângă. O ia la fugă spre intrarea anticariatului, spre Lacemaker Lane și spre

viețile norocoase ale celorlalți oameni. Se mai aude un foc înăbușit, iar Pete își vâără și mai mult capul între umeri, dar nu-l lovește niciun glonț, nu simte nicio durere.

Trage de ușa de la intrare. Nu vrea să se deschidă. Aruncă o privire disperată peste umăr și-l vede pe Buze-Roșii ieșind pe trei cărări din biroul lui Halliday. Pe bărbie i-a apărut o țacălie din sânge. Are pistolul în mână și vrea să tragă. Pete lovește zăvorul cu degete amorțite, reușește să-l apuce și îl trage. Într-o fracțiune de secundă se află afară, pe trotuarul înșorit. Nu se uită nimeni la el; de fapt, nu se află nimeni în imediata lui apropiere. În această după-amiază fierbinte din mijlocul săptămânii, pasajul comercial de pe Lacemaker Lane este pustiu ca după război.

Pete o ia la fugă, fără să știe încotro se duce.

30

Acum se află Hodges la volanul Mercedesului lui Holly. Respectă semnele de circulație și nu trece ca nebunul de pe o bandă pe alta, dar încearcă să meargă cât mai repede posibil. Nu-l surprinde deloc faptul că drumul acesta, din cartierul de nord al anticariatului lui Halliday de pe Lacemaker Lane, îi readuce în minte amintirea unei curse mult mai nebunești, făcute exact cu această mașină. În seara aceea Jerome a fost la volan.

— Cât de siguri sunteți că fratele Tinei s-a dus la Halliday ăsta? întrebă Jerome, aflat acum pe bancheta din spate.

— Foarte siguri, spune Holly, fără să-și ridice ochii de pe iPad-ul pe care l-a scos din torpedoul încăpător al Mercedesului. Știu că la el s-a dus și cred că știu și de ce. Nu a fost vorba de nicio carte cu autograf.

Lovește nerăbdătoare ecranul cu vârfurile degetelor și bombăne:

— Haide haide haide. *Încarcă-te* odată, nesimțitul!

— Ce cauți, Hollyberry? o întrebă Jerome, aplecându-se printre scaune.

Femeia se întoarce și se uită urât la el.

— Nu-mi zice așa, știi că nu pot să sufăr numele ăsta.

— Scuze, scuze.

Și Jerome își dă ochii peste cap.

— Îți zic imediat, îi spune Holly. Aproape am intrat. Of, ce-mi mai doresc să fi avut WiFi în loc de tâmpenia asta de conexiune pe mobil. E atât de *lentă* și *căcăcioasă!*

Hodges râde. Nu se poate abține. Acum Holly se uită urât la el, în timp ce maltratează ecranul de la iPad.

Hodges urcă o stradă în pantă și iese pe șoseaua care străbate orașul de la un capăt la celălalt.

— Povestea a început să aibă sens, îi explică el lui Jerome. Presupunând, firește, că volumul despre care i-a spus Pete lui Ricker era, în realitate, un manuscris al scriitorului – caietul pe care l-a văzut Tina. Cel pe care Pete s-a grăbit să-l ascundă sub pernă.

— Păi, exact asta era, spune Holly, tot fără să-și ridice ochii. Categorie.

Mai atinge de câteva ori ecranul cu degetul, îl șterge și scoate o exclamație de frustrare care îi sperie pe cei doi parteneri ai ei.

— Uuuuf! Tâmpitele astea de reclame care apar când ți-e lumea mai dragă. Mă *înebbunesc de cap!*

— Liniștește-te, îi spune Hodges.

Nu-l bagă în seamă.

— Așteaptă. Așteaptă și ai să vezi.

— Banii și caietul au venit la pachet, spune Jerome. Pete Saubers le-a găsit împreună. Asta crezi, da?

— Mda, zice Hodges.

— Și ce se află în caiet valora mai mulți bani. Numai că onorabilul negustor de cărți rare nu a vrut să se atingă de el nici cu...

— *AM GĂSIT!* strigă Holly, făcându-i pe amândoi să tresară.

Mercedesul pierde direcția. Tipul de pe banda învecinată claxonează nervos și face un gest inconfundabil cu degetul mijlociu.

— Ce ai găsit? o întreabă Jerome.

— Nu ce, Jerome! *Pe cine! Pe afurisitul de John Rothstein!* Asasinat în 1978! Cel puțin trei indivizi i-au spart casa din

New Hampshire – acolo stătea mai de multă vreme – și l-au omorât. Ascultați la asta. E din ziarul *Union Leader* din Manchester și a apărut la trei zile după moartea lui.

Începe să le citească. În timpul ăsta Hodges iese de pe șosea și intră pe Lower Main.

— „Există o convingere tot mai mare în rândurile poliției că spărgătorii urmăreau și altceva în afară de bani. «Este posibil să fi luat și câteva caiete care conțineau diferite scrieri ale domnului Rothstein, de după retragerea sa din viața publică», ne-a mărturisit o sursă apropiată de anchetă. Sursa noastră a mai spus că aceste caiete, a căror existență a fost confirmată abia ieri de menajera lui John Rothstein, ar putea să valoreze foarte mult pe piața neagră.»

Ochii lui Holly aruncă flăcări. Trece printr-una din stările acelea divine când uită cu totul de ea.

— Hoții le-au ascuns, spune ea.

— Au ascuns banii, zice Jerome. Douăzeci de mii.

— Și caietele. Pete a găsit câteva, poate le-a găsit pe toate. A folosit banii ca să-i ajute pe ai lui. Și totul a mers ca pe roate până în momentul când a încercat să vândă caietele ca să-și ajute sora. Halliday știe toată povestea. Poate chiar a pus deja mâna pe ele. Grăbește-te, Bill! Grăbește-te grăbește-te grăbește-te!

31

Morris se împleticește până la ușa de la intrare. Inima îi bubuie, tâmplele i se zbat. Pune pistolul lui Andy în buzunarul de la haină, smulge o carte de pe una dintre mesele de prezentare, o deschide și și-o apasă cu putere de bărbie, ca să oprească sângerarea. S-ar fi putut șterge cu mâneca de la sacou, a fost pe punctul să o facă, dar acum i s-au limpezit gândurile și știe că nu e bine. Va fi nevoit să iasă pe stradă și nu vrea să i se vadă mâneca mânjită de sânge. Ce-i drept, băiatul avea pantalonii pătați. Bine. Chiar foarte bine.

Uite că sunt iar în stare să gândesc. Ar trebui să gândească și băiatul. Atunci aș mai putea să fac ceva.

Deschide ușa anticariatului și se uită în ambele direcții. Nici urmă de Saubers. Cum era de așteptat, de altfel. Adolescenții sunt rapizi. Prin asta se aseamănă cu gândacii de bucătărie.

Morris se scotocește în buzunar după bucățița de hârtie pe care a notat numărul de mobil al lui Pete. Are un moment de groază pură când nu reușește să o găsească. În cele din urmă, ajunge cu vârfurile degetelor la un ghemotoc de hârtie înghesuit într-un colț și scoate un suspin de ușurare. Inima îi bate tare, foarte tare și Morris se izbește cu pumnul în pieptu-i jigărit.

Să nu mă lași tocmai acum, îi spune el. Să nu îndrăznești!

Îl sună pe Saubers de la telefonul fix al anticariatului pentru că amănuntul acesta se potrivește cu povestea pe care o țese acum în minte. Morris crede că este o poveste grozavă. Se îndoiește că John Rothstein ar fi putut să scrie una mai bună.

32

Când Pete se dezmeticește pe deplin, se află într-un loc bine cunoscut lui Morris Bellamy: Government Square, vizavi de cafeneaua „Ceșcuța fericită”. Vede o bancă și se așază pe ea ca să-și tragă sufletul, privind tot timpul cu îngrijorare în urmă. Nu e surprins să nu-l vadă pe Buze-Roșii. Mintea lui Pete și-a revenit și ea și acum băiatul știe că bărbatul care a încercat să-l omoare ar atrage atenția pe stradă. I-am tras-o ca lumea, își spune el înverșunat. Acum pe Buze-Roșii îl cheamă Bărbie-Însângerată.

Până aici e bine, dar mai departe?

Ca și cum ar vrea să-i răspundă, telefonul mobil îi vibrează în buzunar. Pete îl scoate și se uită la numărul afișat pe ecran. Îl recunoaște după ultimele patru cifre, 8877. Este numărul anticariatului lui Halliday, la care a sunat el și a lăsat mesajul în care explica despre excursia de weekend la River Bend. *Trebuie să fie Buze-Roșii, că domnul Halliday nu mai are cum să mă sune.* Atât de sinistru este gândul ăsta și atât de speriat este Pete, că scoate un hohot mic de răs,

foarte asemănător cu un suspin.

Nu vrea să răspundă. Dar se răzgândește imediat, pentru că își aduce aminte de vorbele lui Buze-Roșii: *Casa ta a fost casa mea în trecut. Nu zici că-i o coincidență interesantă?*

Mesajul mamei îi cerea să vină direct acasă după ore. Mesajul Tinei îl anunța că mama știe despre bani. Înseamnă că sunt amândouă acasă și-l așteaptă să sosească. Pete nu vrea să le îngrijoreze inutil – mai ales când *el* este cauza îngrijorării lor. Însă trebuie neapărat să știe ce vrea să-i spună Buze-Roșii, pentru că tata nu este acasă să le aperse în caz că dementul face o vizită pe Sycamore Street. Tata este plecat din oraș la una din prezentările lui.

O să sun la poliție, își zice Pete. Și o să-i spun și lui și atunci o să dea bir cu fugiții. N-o să aibă altă scăpare. Gândul acesta îl mai liniștește puțin și răspunde la telefon.

— Salut, Peter! spune Buze-Roșii.

— Nu am de ce să vorbesc cu tine, zice Pete. Ai face bine să dispari, pentru că acum o să sun la poliție.

— Mă bucur că te-am prins înainte să faci prostia asta. Știu că nu mă crezi, dar ți-o spun în calitate de prieten.

— Ai dreptate, spune Pete. Nu te cred. Ai încercat să mă omori.

— Uite altceva ce n-o să crezi. Mă bucur că nu am reușit. Pentru că nu aș mai fi aflat niciodată unde ai ascuns caietele lui Rothstein.

— Nici n-ai să afli, zice Pete, adăugând: Ți-o spun în calitate de prieten.

Acum se simte mai calm. Buze-Roșii nu e pe urmele lui și nici pe drum spre Sycamore Street. Se ascunde în anticariat și vorbește de la telefonul fix.

— Asta crezi tu acum, pentru că nu te gândești în perspectivă. Eu m-am gândit. Uite cum stau lucrurile: tu ai venit la Andy ca să-i vinzi caietele. El a încercat să te șantajeze și tu l-ai omorât.

Pete nu spune nimic. Nu mai poate să vorbească. E încremenit de uimire.

— Peter? Mai ești la telefon? Ai face bine să mă ascuți dacă nu vrei să-ți petreci un an în Centrul de Detenție

Juvenilă Riverview, urmat de douăzeci sau mai mulți în penitenciarul Waynesville. Eu am fost în ambele și crede-mă că nu sunt locuri tocmai potrivite pentru tineri cu funduri virgine. Nu crezi că ți-ar fi mai bine la facultate?

— Nici măcar n-am fost în oraș weekendul trecut, murmură Pete. Am fost în excursie cu școala. Pot să dovedesc.

Buze-Roșii nu ezită.

— Înseamnă că l-ai omorât înainte de plecare. Sau duminică seara, după ce te-ai întors. Poliția va descoperi mesajul de pe robotul telefonic – am avut eu grijă să-l salvez. Mai sunt și înregistrările camerelor de securitate unde se vede cum vă certați. Am luat eu DVD-urile, dar am să mă asigur că vor ajunge la poliție dacă nu vom reuși să ajungem la o înțelegere. Și să nu uităm de amprentele tale de pe clanța de la biroul din spate. Bașca pe arma crimei. Mi se pare că ai cam dat de belea, indiferent dacă poți să justifici fiecare minutul din weekendul ăsta.

Brusc, Pete își dă seama cu spaimă că nici măcar asta nu poate face. A lipsit de la toate activitățile de duminică. Își aduce aminte cum stătea doamna Bran – zisă și Bran Stoker – lângă ușa autocarului, cu telefonul în mână, gata să sune la poliție și să raporteze dispariția unui elev.

Iertați-mă, i-a spus el atunci. M-a durut stomacul. Am crezut că puțin aer curat o să-mi facă bine. Mi-a venit să vomit.

Și acum și-o imaginează în boxa martorilor, spunând că da, Peter părea *bolnav* în după-amiaza aceea. Și îl aude pe procuror explicând juraților că orice adolescent ar *părea* bolnav după ce a ciopârțit cu barda un negustor de cărți de o vârstă respectabilă.

Doamnelor și domnilor jurați, vă supun spre examinare următorul scenariu: Pete Saubers s-a întors cu o ocazie în oraș în dimineața zilei de duminică, deoarece avea programată o întrevvedere cu domnul Halliday, care credea că domnul Saubers cedase șantajului său și îi va îndeplini cererile. Numai că domnul Saubers nu avea nicio intenție să îndeplinească nimic.

Este un coșmar, își spune Pete. E ca și cum aș avea din

nou de-a face cu Halliday, numai că de o mie de ori mai rău.

— Peter? Mai ești acolo?

— Nu va crede nimeni. Nici măcar o secundă. Mai ales după ce vor afla despre tine.

— Să afle ce anume despre mine?

Că ești lupul, îi răspunde Pete în gând. Ești lupul mare și rău. Nu se poate să nu-l fi văzut în duminica aia, rătăcind pe domeniul stațiunii. Trebuie să-l fi văzut *mulți* oameni, pentru că mersese doar pe poteci. Cu siguranță că și-l vor aminti unii dintre ei și vor depune mărturie în favoarea lui. Dar, așa cum a spus Buze-Roșii, mai rămâne perioada de dinainte de plecarea în excursie și cea de după sosire. Seara de duminică prezintă mai multe probleme, pentru că se dusese direct în camera lui și închisese ușa. Criminaliștii din *CSI* și *Minți criminale* erau întotdeauna în stare să stabilească ora exactă a morții cuiva. Dar cine poate spune dacă la fel stau lucrurile și în viața reală? Cu siguranță că nu, Pete. Iar dacă poliția pune mâna pe un suspect, ale cărui amprente se aflau pe arma crimei, atunci ora decesului poate deveni discutabilă.

Dar *a trebuit* să arunc barda aia în el! Era tot ce puteam face!

Imaginându-și că nu poate fi mai rău decât acum, Pete se uită în jos și vede o pată de sânge pe genunchi.

Sângele domnului Halliday.

— Eu pot să te ajut, spune micos Buze-Roșii, și chiar am s-o fac dacă ne înțelegem. Pot să-ți șterg amprente. Pot să șterg mesajul telefonic. Pot să distrug înregistrările camerelor de supraveghere. Tot ce trebuie să faci tu este să-mi spui unde sunt caietele.

— De parcă te-aș crede!

— Ar trebui s-o faci.

Pe ton scăzut. Persuasiv și rațional.

— Gândește-te, Peter. Dacă nu află nimeni de tine, moartea lui Andy va fi considerată consecința unei încercări de jaf care a mers prost. Fapta unui drogat. Iar asta ne-ar avantaja pe amândoi. Pe de altă parte, dacă tu vei fi *suspectul* principal, se va afla despre existența caietelor. De ce mi-ar conveni asta?

Pentru că nu-ți va păsa, se gândește Pete. Nu va trebui să-ți pese, pentru că vei fi departe când se va descoperi cadavrul domnului Halliday. Ai zis că ai stat la Waynesville, ceea ce înseamnă că ești un fost pușcăriaș. Și îl cunoșteai pe domnul Halliday. Dacă punem informațiile astea cap la cap, rezultă că și tu ai fi suspect. Și amprente tale sunt acolo, nu doar ale mele. Și nu prea cred că vei reuși să le ștergi pe toate. Dar ce poți să faci – dacă îți permit eu – este să iei caietele și să fugi. Și, odată plecat de aici, ce te-ar împiedica să trimiți înregistrările alea la poliție, doar de-al dracului? Ca să te răzbuni pe mine pentru că te-am lovit cu carafa aia și după aia ți-am scăpat printre degete? Dacă accept ce-mi propui...

Își termină gândul cu voce tare:

— Îmi voi înrăutăți situația. Indiferent ce zici tu acum.

— Te asigur că te înșeli.

Morris vorbește ca un avocat, unul dintre avocații ăia soiși, cu părul lung, care își fac reclamă pe televiziunea prin cablu după miezul nopții. Pete se simte iarăși cuprins de furie și se îndreaptă de spate, ca străbătut de un șoc electric.

— Du-te-n pizda mă-tii! N-ai să pui *niciodată* mâna pe caietele alea!

Și închide telefonul. Aproape imediat acesta începe să-i bâzâie în mână. Același număr. Buze-Roșii îl sună din nou. Pete apasă tasta de respingere a apelului și deconectează telefonul. În momentele astea trebuie să se gândească bine și să fie mai deștept decât a fost el vreodată.

Mama și Tina, ele sunt cele mai importante. Trebuie să discute cu mama și să-i spună să o ia pe Tini și să plece imediat din casă. Să se ducă la un motel. Trebuie să...

Ba nu, nu mama. Mai întâi trebuie să vorbească cu sora lui.

Nu a luat cartea de vizită pe care i-o oferise domnul Hodges, dar Tina trebuie să știe cum să dea de el. Dacă varianta asta nu ține, atunci va fi nevoit să-și asume toate riscurile și să sune la poliție. În niciun caz nu-și va pune familia în primejdie.

Pete o sună pe sora lui.

— Alo? Peter? Alo? Alo?

Nimic. Rahatul ăla cu ochi i-a închis. Primul impuls al lui Morris este să smulgă telefonul din perete și să-l azvârle în rafturile cu cărți. Dar reușește să se înfrâneze în ultima clipă. Nu-i momentul să se lase pradă nervilor.

Și acum? Ce urmează? Va suna Saubers la poliție, în ciuda tuturor probelor care îl incriminează?

Morris nu-și poate permite să creadă una ca asta, pentru că atunci n-ar mai avea nicio șansă să intre în posesia caietelor. Și ia să ne gândim puțin: Va lua oare băiatul o măsură atât de drastică fără să vorbească mai întâi cu părinții lui? Fără să le ceară sfatul? Fără să-i avertizeze?

Trebuie să mă mișc repede, își spune Morris. Și adaugă cu glas tare, în timp ce-și șterge amprente de pe telefon:

— Dacă tot trebuie s-o fac, măcar s-o fac mai repede.

Și mai bine ar face să se spele pe față și să iasă pe ușa din dos. Nu crede că focurile de pistol s-au auzit până în stradă – toate rafturile alea cu cărți aproape că izolează fonic blestematul ăla de birou secret al lui Andy –, dar nu vrea să riște.

Intră în baia lui Halliday, își spală bine țacălia de sânge, apoi are grijă să lase în chiuvetă buretele pătat, ca să-l găsească acolo poliția când va veni. După asta merge pe intervalul îngust dintre biblioteci până la ușa deasupra căreia scrie IEȘIRE. Este blocată de multe maldăre de cărți. Le dă la o parte, gândindu-se cât de imbecil să fii să-ți blochezi așa ieșirea de incendiu. Imbecil și retardat.

Ăsta ar putea fi epitaful vechiului meu amic, își zice Morris. Aici doarme somnul de veci Andrew Halliday, un poponar obez, imbecil și retardat. Nu ne va fi dor de el.

Căldura după-amiezii îl izbește ca un ciocan și se clatină pe picioare. Îl doare capul de la lovitura cu carafa, dar mintea dinăuntru îi funcționează cu viteză maximă. Se urcă în Subaru, unde temperatura este și mai ridicată, pornește motorul și dă drumul la aerul condiționat. Se studiază în oglinda retrovizoare. Are o vânătaie urâtă în jurul tăieturii

din bărbie, dar nu mai sângerează și, una peste alta, nu arată chiar așa de rău. Regretă că nu are niște aspirină la el, dar mai poate aștepta.

Iese cu spatele din spațiul de parcare al lui Andy și pornește pe aleea care dă în Grant Street. Magazinele de pe Grant sunt mai modeste și mai accesibile decât cele de pe Lacemaker Lane și traficul auto este permis aici.

Când Morris oprește în capătul aleii, Hodges și cei doi parteneri ai săi ajung în cealaltă parte a clădirii și se uită lung la semnul cu ÎNCHIS care atârnă în ușa anticariatului „Ediții rare la Andrew Halliday”. Chiar atunci când Hodges apasă pe clanță și ușa se deschide, se face o breșă în traficul de pe Grant Street și Morris virează iute la stânga, îndreptându-se către șoseaua care face legătura cu cealaltă parte a orașului. Încă nu a început ora de vârf, așa că ar putea să ajungă în cartierul de nord cam în cincisprezece minute, poate chiar douăsprezece. Trebuie să-l împiedice pe Saubers să ia legătura cu poliția, presupunând că nu a făcut-o încă. Și nu există decât o singură modalitate pentru asta.

Trebuie să ajungă la sora lui cea mică înaintea hoțului de caiete.

34

În spatele casei familiei Saubers, în apropiere de gardul care desparte curtea de terenul viran, se află un leagăn vechi și ruginit, pe care Tom Saubers tot vrea să-l dea jos, din moment ce ambii lui copii sunt acum prea mari pentru așa ceva. În după-amiaza aceasta, Tina stă pe el și se balansează încet. Ține pe genunchi romanul *Divergent*⁴², dar n-a citit nici măcar un rând în ultimele cinci minute. Mama i-a promis că se vor uita amândouă la film, după ce termină cartea, însă astăzi Tina nu are niciun chef să citească despre adolescenți care rătăcesc printre ruinele orașului Chicago. Astăzi

---

⁴² Roman distopic pentru adolescenți, scris de Veronica Roth (n.tr.).

subiectul cărții i se pare mai degrabă horror decât romantic. Legănându-se încetișor, fata închide și cartea, și ochii.

Doamne, se roagă ea, te rog, fă ca Pete să nu aibă probleme foarte grave. Și fă să nu mă urască. O să mor dacă se supără de tot pe mine, așa că, te rog, fă-l să înțeleagă de ce am vorbit. *Te rog.*

Și Dumnezeu îi răspunde imediat. Dumnezeu îi spune că Pete nu o s-o considere vinovată, pentru că mama și-a dat seama singură ce se petrece. Însă Tinei nu-i prea vine să-l creadă. Deschide iarăși cartea, dar tot nu poate să citească. Timpul parcă a încremenit și așteaptă să se petreacă ceva rău.

Și-a lăsat în camera ei de la etaj telefonul pe care l-a primit atunci când a împlinit unsprezece ani. E doar o făcătură, nu iPhone-ul cu multe brizbrizuri pe care și-l dorea ea, însă este bunul ei cel mai de preț și nu se desparte de el. Dar a făcut-o astăzi. După ce i-a trimis mesajul lui Pete, l-a lăsat în cameră și a coborât în curte. *Trebuia* să-i trimită mesajul ăla, *trebuia* să-l anunțe, ca să se poată pregăti sufletește pentru confruntarea cu mama. Dar nu suportă gândul că o va suna înapoi și o va certa furios. În scurtă vreme va da oricum ochii cu el, nu are cum să evite asta, însă atunci va fi și mama cu ea. Și mama îi va spune lui Pete că Tina nu are nicio vină și el o va crede.

Probabil.

Acum mobilul începe să vibreze și să danseze pe biroul ei. Tonul de apel ales de ea este un cântec bestial al grupului Snow Patrol, dar, pentru că se simțea rău și era cu gândul numai la Pete, Tinei nu i-a trecut prin cap să treacă de la setarea pe vibrații (obligatorie în timpul orelor de școală) la cea normală, cu sonor. Așa că Linda Saubers nu-l aude de la parter. Ecranul se aprinde și apare fotografia fratelui ei. În cele din urmă, telefonul amuțește. După aproximativ treizeci de secunde începe iar să vibreze. Și încă o dată. Apoi amuțește definitiv.

Și fotografia lui Pete dispare de pe ecran.

În Government Square, Pete se holbează la telefonul lui. Nu-i vine să creadă: pentru prima oară de când își aduce el aminte, Tina nu a răspuns la mobil fără să se afle la școală.

În cazul ăsta să o sune pe mama... sau poate nu. Încă nu. O să-i pună un catralion de întrebări și nu are acum timp de așa ceva.

De asemenea (cu toate că nu vrea să recunoască nici față de sine însuși), nu vrea să stea de vorbă cu ea decât dacă va fi absolut necesar.

Intră pe internet de pe mobil și caută numărul de telefon al domnului Hodges. Găsește nouă localnici care se numesc William Hodges, dar cel de care are el nevoie trebuie să fie K. William, de la agenția „Ce-am găsit al meu să fie”. Pete sună și îi răspunde robotul. La capătul mesajului, care pare să fi durat cel puțin o oră, Holly spune:

— Dacă aveți nevoie de asistență imediată, puteți suna la numărul 555-1890.

Pete se mai gândește o dată dacă nu cumva ar fi mai bine să o sune pe mama, dar se hotărăște să încerce mai întâi numărul obținut de la agenția lui Hodges. L-au convins cele două cuvinte: *asistență imediată*.

36

— Uuuf! exclamă Holly când se apropie de masa din mijlocul magazinului lui Andrew Halliday. A ce miroase în halul ăsta?

— A sânge, răspunde Hodges.

Și a carne putrezită, dar nu vrea să le spună asta.

— Rămâneți aici. Amândoi.

— Ai vreo armă la tine? îl întreabă Jerome.

— Pliciul.

— Atâta tot?

Hodges ridică din umeri.

— Atunci, vin și eu cu tine.

— Și eu, spune Holly.

Înșfacă de pe un raft o carte de dimensiuni apreciabile, intitulată *Plante sălbatice din America de Nord*. O ține ca și

cum ar vrea să pocnească un gândac.

— Ba nu, spune cu răbdare Hodges, o să rămâneți aici. Amândoi. Să vedem cine reușește să sune primul la poliție dacă mă auziți strigându-vă asta.

— Bill... începe Jerome.

— Nu te contrazice cu mine, Jerome, și nu-mi irosi timpul. Am senzația că nu avem prea mult.

— Ai un presentiment? vrea să știe Holly.

— Poate puțin mai mult.

Hodges își scoate Pliciul cu Noroc din buzunarul de la haină (rareori iese din casă fără el în ultima vreme, deși pe vechea armă de serviciu nu prea mai pune mâna) și îl apucă bine deasupra nodului. Înaintează repede și fără zgomot până la ușa în spatele căreia presupune că ar fi biroul particular al lui Andrew Halliday. Este ușor întredeschisă. Capătul greu al Pliciului i se leagănă în mâna dreaptă. Se poziționează într-o parte a ușii și bate în ea cu mâna stângă. Deoarece acesta pare unul dintre momentele când adevărul adevărat este facultativ, strigă:

— Poliția, domnule Halliday!

Niciun răspuns. Bate din nou, mai tare de data aceasta. Și când tot nu primește niciun răspuns, deschide ușa. Mirosul este imediat mult mai pătrunzător: sânge, materie descompusă și băutură. Și încă ceva. Praf de pușcă, aromă pe care o cunoaște prea bine. Muște bâzâie somnolente. Lumina este aprinsă chiar deasupra cadavrului de pe covor.

— Iisuse, nu mai are juma de cap! țipă Jerome.

Tânărul este atât de aproape, că Hodges tresare surprins, ridicând instinctiv Pliciul. Tocmai ce era să-mi plesnească pacemaker-ul, își spune el. Se întoarce și dă cu ochii de cei doi care se înghesuie în spatele lui. Jerome își ține mâna la gură. Și i-au ieșit ochii din orbite.

În schimb, Holly pare calmă. Strânge la piept *Plante sălbatice din America de Nord* și evaluează din priviri mizeria însângerată de pe jos. Îl sfătuiește pe Jerome:

— Nu te apuca să dai la rațe. Țasta-i acum locul unei crime.

— Nu dau la nicio rață.

Cuvintele sună înăbușit, din cauza palmei lipite de gură.

— N-aveți minte nici cât niște găini, le spune Hodges. Dacă v-aș fi profesor, v-aș lăsa repetenți pe amândoi. Intru. Voi nu vă mișcați de unde sunteți.

Face doi pași în încăpere. Jerome și Holly îl urmează imediat, umăr la umăr. Parcă ar fi gemeni siamezi, pentru Dumnezeu! exclamă Hodges în gând.

— Fratele Tinei a făcut asta? întrebă Jerome. Iisuse Hristoase, el a făcut-o, Bill?!

— Dacă a fost el, nu s-a întâmplat astăzi. Sângele e aproape uscat. Și mai sunt și muștele. N-am văzut încă niciun vierme, dar...

Jerome icnește.

— *Încetează!* îi spune Holly pe un ton sever.

Apoi i se adresează lui Hodges:

— Uite acolo o toporișcă. O bardă. Cum i s-o spune. Aia e arma crimei.

Hodges nu-i răspunde. Studiază scena. Crede că Halliday – dacă acel cadavru este al lui Halliday – e mort de cel puțin douăzeci și patru de ore. Poate chiar mai mult. *Probabil* mai mult. Însă de la moartea lui s-a mai întâmplat ceva aici, pentru că mirosul de băutură vărsată pe jos și de praf de pușcă este mai proaspăt și mai puternic.

— Aia-i o gaură de glonț, Bill? îl întreabă Jerome.

Arată spre niște rafturi cu cărți din stânga ușii, lângă un bufet mic din lemn de cireș. Într-un exemplar din *Catch 22* se vede o gaură mică și rotundă. Hodges se apropie, se uită mai bine și își spune aiurea: Chestia asta o să-i *reducă* prețul de vânzare. După aia se uită la bufet. Acolo sunt două carafe din cristal, probabil Waterford. Bufetul este ușor prăfuit, așa că se vede bine locul unde s-au aflat alte două carafe. Privește în jur, apoi sub masa de lucru și, da, iată-le acolo.

— Normal că-i o gaură de glonț, spune Holly. Se simte miros de praf de pușcă.

— Aici a avut loc o luptă, trage Jerome concluzia și arată spre cadavru, dar fără să se uite la el. Însă cu siguranță că *tipul* de colo nu a luat parte la ea.

— Nu, spune Hodges. Ai dreptate. Și cei care s-au bătut au plecat de aici.

— Oare Pete Saubers a fost unul dintre ei?

Hodges oftează din rărunchi.

— Aproape sigur. Cred că a venit aici după ce a scăpat de noi la farmacie.

— Cineva a luat computerul domnului Halliday, spune Holly. Conexiunea la DVD este lângă aparatul de marcat și mouse-ul fără fir și mai e acolo și o cutiuță cu câteva stick-uri de memorie, dar computerul nu mai este. Locul lui e gol. Probabil că era un laptop.

— Și acum? întrebă Jerome.

— Acum chemăm poliția.

Hodges nu vrea să cheme poliția, simte că Pete Saubers are necazuri mari și apariția în scenă a poliției nu ar face decât să înrăutățească și mai mult situația, dar a făcut pe „Călărețul singuratic” în cazul Ucigașului cu Mercedes și erau să moară câteva mii de copii din cauza asta.

Își scoate mobilul, dar înainte să mai facă și altceva, acesta începe să-i sune în mână și ecranul se luminează.

— E Pete, spune Holly.

Îi strălucesc ochii și vorbește pe un ton extrem de convins.

— Fac pariu cu voi pe șase mii de dolari. *Acum* vrea să vorbească. Nu sta ca blegul, Bill, răspunde la afurisitul ăla de telefon!

Hodges răspunde.

— Am nevoie de ajutor, spune repede Pete Saubers. Vă rog, domnule Hodges! Chiar am nevoie de ajutor!

— O secundă. Te pun pe speaker ca să te audă și asociații mei.

— Asociați?

Pete pare mai panicat ca oricând.

— Ce asociați?

— Holly Gibney. O știe sora ta. Și Jerome Robinson. Fratele mai mare al Barbarei Robinson.

— A, în cazul ăsta... în cazul ăsta cred că e în regulă.

Și băiatul adaugă, ca pentru sine:

— Oricum, mai rău de-atât nu se poate.

— Peter, noi suntem în anticariatul lui Andrew Halliday. În biroul lui este un bărbat mort. Presupun că este Halliday și

mai presupun că tu știi despre povestea asta. Presupunerile mele sunt corecte?

Un moment de tăcere. Dacă nu s-ar auzi zgomotul slab al traficului din locul unde se află Pete, Hodges ar putea crede că băiatul a închis telefonul. Apoi Pete începe să vorbească. Cuvintele se revarsă în cascadă.

— Era acolo când am ajuns. Bărbatul cu buze roșii. Mi-a zis că domnul Halliday mă așteaptă în spate, așa că m-am dus în biroul lui și el a venit după mine cu un pistol și a încercat să mă omoare când n-am vrut să-i spun unde sunt caietele. N-am vrut pentru că... Pentru că nu merită să le aibă și pentru că *oricum* m-ar fi omorât. Se vedea în ochii lui. El... eu...

— Tu ai aruncat cu carafele în el, nu-i așa?

— Da! Cu sticlele alea de pe bufet! Și el a tras în mine! Nu m-a nimerit, da' glonțul a trecut atât de aproape, că l-am auzit cum bâzâie. Și am fugit și am reușit să scap, da' după aia m-a sunat și mi-a zis că toată lumea o să creadă că eu sunt de vină și că poliția *pe mine* o să mă scoată vinovat, pentru că am aruncat cu barda în el... Ați văzut barda?

— Da, îi răspunde Hodges. Mă uit la ea chiar acum.

— Și că... amprentele mele sunt... sunt pe ea pentru că am aruncat-o în el... și că are niște înregistrări video cu mine și cu domnul Halliday... în care ne certăm... pentru că încerca să mă șantajeze! Adică Halliday... el încerca să mă șantajeze, nu bărbatul cu buze roșii, doar că acum mă șantajează și el!

— Bărbatul ăsta cu buze roșii are înregistrările de la camerele de securitate ale magazinului? întrebă Holly, aplecându-se deasupra telefonului. Asta vrei să spui?

— *Da!* Și zice că poliția o să mă aresteze și sunt sigur că așa o să se întâmple, pentru că nu m-am dus la niciuna dintre activitățile de duminică de la River Bend... și mai are și un mesaj de pe robotul telefonic... și nu știu ce să mă fac!

— Unde ești, Pete? îl întreabă Hodges. Unde ești în clipa asta?

O altă pauză și Hodges știe exact ce face băiatul: se uită în jur după repere. Nu contează că trăiește de o viață în orașul ăsta, acum este atât de înspăimântat că nu mai știe care e

estul și care e vestul.

— În Government Square, spune Pete într-un final. Vizavi de cafeneaua aia, „Ceșcuța fericită”.

— Îl vezi pe bărbatul care a tras în tine?

— N-nu. Am fugit și nu cred că ar fi fost în stare să se țină după mine pe jos. E cam bătrân și pe Lacemaker Lane mașinile nu au voie.

— Rămâi acolo unde ești, îi spune Hodges. Venim acum să te luăm.

— Vă rog, nu chemați poliția. După câte au avut de pățimit, chestia asta chiar o să-i omoare pe ai mei. Vă dau caietele. Nici n-ar fi trebuit să le păstrez și niciodată n-ar fi trebuit să încerc să vând din ele. Ar fi trebuit să mă mulțumesc doar cu banii.

Vocea i se aude tot mai înăbușit pentru că acum băiatul este în pragul lacrimilor.

— Părinții mei... aveau atâtea necazuri. De *tot* felul. Am vrut doar să-i ajut!

— Sunt convins că așa este, dar *trebuie* să anunț poliția. Probele vor demonstra dacă tu l-ai ucis sau nu pe Halliday. Și dacă nu l-ai ucis, n-o să ți se întâmple nimic. Venim acum să te luăm și apoi mergem la tine acasă. Părinții tăi sunt acolo?

— Tata e într-un soi de călătorie de afaceri, dar mama și sora mea sunt acasă.

Pete se îneacă și apoi continuă:

— O să intru la închisoare, nu-i așa? N-o să mă creadă nimeni când am să povestesc despre bărbatul cu buze roșii. Toată lumea o să spună că l-am inventat eu.

— Tu nu trebuie să faci nimic altceva decât să spui adevărul, intervine Holly. Bill o să aibă grijă să nu pățești nimic rău.

Îl apucă de braț pe Hodges și îl strânge cu sălbăticie.

— Nu-i așa?

Hodges repetă:

— Dacă nu tu l-ai ucis, n-o să ți se întâmple nimic.

— Nu l-am omorât eu! Pe Dumnezeu, mă jur că nu l-am omorât eu!

— L-a omorât individul ăla. Bărbatul cu buze roșii.

— Da. Și l-a omorât și pe John Rothstein. Mi-a zis că Rothstein a trădat.

Hodges are încă un milion de întrebări, dar acum nu-i momentul potrivit.

— Fii atent la mine, Pete. Fii foarte atent. Rămâi acolo unde ești. Ajungem în Government Square în cincisprezece minute.

— Ba chiar în zece, dacă mă lași pe mine să conduc, spune Jerome.

Hodges nu-l bagă în seamă.

— Apoi mergem toți patru la tine acasă. Și acolo ne vei spune întreaga poveste mie, asociaților mei și mamei tale. S-ar putea ca ea să îl sune pe tatăl tău ca să discute despre angajarea unui avocat. Și de-abia *după aceea* vom anunța poliția. Este tot ce pot să fac pentru tine.

Și este mult mai bine *așa*, își zice el, privind la cadavrul mutilat și amintindu-și cât de aproape a fost și el de închisoare în urmă cu patru ani. Pentru aproximativ același lucru: idioțenia asta cu eu sunt cel mai tare, eu le rezolv pe toate, eu sunt Călărețul Singuratic. Dar cu siguranță că o amânare de treizeci sau patruzeci și cinci de minute nu are cum să facă vreun rău. Iar ce a spus băiatul despre părinții lui l-a lovit pe Hodges unde îl durea mai tare. A fost și el la Complexul Municipal în ziua aceea. A văzut cu ochii lui masacrul.

— B-bine. Veniți cât de repede puteți.

— În regulă, spune Hodges și închide.

— Și cu amprentele *noastre* cum rămâne? întrebă Holly.

— Lasă-le, îi zice Hodges. Hai să mergem după copilul ăla. De-abia aștept să-i aud povestea.

Îi aruncă lui Jerome cheile de la Mercedes.

— Mulțam fain, conașu' Hodges! chirăie Tyrone Feelgood. ăst băiet negru e un *birjar a-ntâia!* Io vă duc mintenaș...

— Taci din gură, Jerome! spun într-un glas Hodges și Holly.

Pete respiră adânc și tremurat și închide telefonul. Toate întâmplările ultimelor ore i se învârtesc prin cap, ca într-un carusel de coșmar și este sigur că a vorbit ca un tâmpit. Sau ca un ucigaș care, înspăimântat că va fi prins, a inventat o poveste abracadabrantă. A uitat să-i spună domnului Hodges că Buze-Roșii a locuit pe vremuri în casa lor și acum știe că ar fi trebuit să o facă. Se gândește să sune din nou, dar de ce să-l mai deranjeze și pe el, și pe ceilalți doi când oricum vin să-l ia de aici?

Oricum individul nu o să se ducă acolo, își spune Pete. Nu poate. Trebuie să rămână invizibil.

Dar dacă se duce? Dacă își închipuie că l-am mințit când i-am spus că am dus caietele în altă parte, atunci ar putea să se ducă. Pentru că e dus cu capul. E nebun de-a binelea.

O sună din nou pe Tina și ascultă iarăși mesajul ei din căsuța vocală: „Bună, sunt Tini, scuze că nu pot să răspund, fă ce știi.” *Biiuip*.

Asta este.

Mama.

Însă nu o sună imediat, pentru că vede un autobuz pe a cărui placă de destinație, ca un dar din ceruri, sunt scrise cuvintele CARTIERUL DE NORD. Și se hotărăște brusc să nu-l mai aștepte pe domnul Hodges. Vrea să ajungă acasă chiar acum și autobuzul îl va duce mai repede. După ce se urcă, o să-l sune pe domnul Hodges ca să-i ceară să se întâlnească acasă. Dar mai întâi o va suna pe mama și îi va spune să încuie toate ușile.

Autobuzul este aproape gol, dar Pete se duce în spate. Și se vede treaba că nici nu mai trebuie să o sune pe mama, pentru că telefonul începe să sune chiar atunci când se așază pe scaun. MAMA îl anunță ecranul. Trage aer în piept și răspunde. Mama nu-l lasă nici măcar să spună „bună ziua”.

— Unde ești, Peter?

Adică Peter, nu Pete. Început deloc promițător.

— Te așteptam să ajungi acasă acum o oră.

— Acum vin, spune el. Sunt în autobuz.

— Ce-ar fi să nu mă minți? Autobuzul a venit și a plecat.

L-am văzut.

— Nu autobuzul școlii. Sunt în autobuzul public. Am avut...

Ce? Am avut o treabă? E atât de ridicol, că până și lui îi vine să râdă. Numai că nu-i nimic de râs aici. Nici pe departe.

— Am avut ceva de făcut. Tina e acasă? Nu s-a dus la Ellen sau în altă parte?

— E în curte. Citește.

Îngrozitor de încet, autobuzul parcurge un drum în reparații.

— Ascultă-mă, mamă. Trebuie să...

— Ba nu. Ascultă-mă *tu* pe mine. Tu ai trimis banii?

Pete închide ochii.

— Tu ai fost? Mă mulțumesc acum cu un simplu da sau nu. Vom discuta detaliile mai târziu.

Fără să deschidă ochii, băiatul spune:

— Da. Eu i-am trimis. Dar...

— De unde i-ai avut?

— Asta-i o poveste lungă și nici nu mai contează acum. *Banii* nu mai contează. E un tip care...

— Cum *adică* nu mai contează? Au fost peste *douăzeci de mii de dolari!*

Pete își înăbușește impulsul de a-i spune: *De-abia acum ți-ai dat seama?*

Autobuzul își continuă drumul anevoios prin zona în reparații. Transpirația curge șiroaie pe obrajii lui Pete. Se uită la pata de sânge de pe pantaloni. Nu mai este roșie, ci s-a făcut maro închis. *Vinovat!* țipă pata aia. *Vinovat, vinovat!*

— Mamă, te rog, taci din gură și ascultă-mă!

În partea cealaltă se așterne o tăcere șocată. Nu i-a spus niciodată mamei să tacă, nici măcar în perioada când era un țânc năbădăios.

— E un tip care e periculos.

I-ar putea spune *cât* de periculos, însă vrea doar să o pună în alertă, nu să-i declanșeze o criză de isterie.

— Nu cred că o să vină la noi acasă, dar s-ar putea s-o facă. Trebuie să o bagi pe Tina înăuntru și să încui toate

ușile. Câteva minute doar, pentru că eu ajung imediat. Mai vin și alți oameni la noi. Oameni care ne pot ajuta.

Cel puțin așa sper, își spune el.

Of, Doamne, sper din tot sufletul să fie așa!

38

Morris Bellamy intră pe Sycamore Street. Își dă seama că viața lui se apropie de un punct culminant. Nu are decât câteva sute de dolari, o mașină furată și nevoia de a pune mâna pe caietele lui Rothstein. A, da, mai are și altceva: un loc unde se poate ascunde pe termen scurt, doar cât să citească și să afle ce s-a întâmplat cu Jimmy Gold după ce campania la Duzzy-Doo l-a umplut de Dolari de Aur și l-a plasat în vârful căcărezei care este industria publicitară. Morris este conștient că țelul lui este unul absurd și nebunesc, de unde rezultă că el este nebun și absurd, dar asta este tot ce are și lui i se pare suficient.

Uite și vechea lui casă, care acum este casa hoțului de caiete. O mașină mică și roșie e parcată în față.

— Nu sunt nebun, spune Morris Bellamy. Nu sunt nebun. *Mi se rupe de tot și de toate!*

Cuvinte care îți trasează destinul.

39

— Bill, zice Jerome, îmi pare rău că trebuie să spun, dar cred că pasărea noastră a zburat din cuib.

Hodges căzuse pe gânduri. Acum se dezmeticește și vede că Mercedesul a intrat în Government Square. Sunt destui oameni pe bănci – citesc ziarul, pălăvrăgesc și beau cafea, hrănesc porumbeii –, dar printre ei nu se află niciun adolescent.

— Nu-l văd nici la măsuțele din fața cafenelei, raportează Holly. Poate s-a dus înăuntru să-și ia o cafea?

— În momentul ăsta exact la cafea îi stă gândul, spune supărat Hodges, lovindu-se cu pumnul în picior.

— Autobuzele spre cartierul de nord și cel de sud trec pe

aici la interval de cincisprezece minute, spune Jerome. Pentru mine ar fi un chin să aștept pe cineva care să mă ia de aici. Aș vrea să fac ceva, nu să stau degeaba.

Și chiar acum sună telefonul lui Hodges.

— A venit un autobuz și m-am hotărât să nu vă mai aștept, spune Pete, care pare puțin mai calm. O să fiu acasă când o să ajungeți dumneavoastră. Tocmai ce am vorbit cu mama. Și ea, și Tina sunt în regulă.

Lui Hodges nu-i sună bine ultimele cuvinte.

— Adică de ce nu ar fi, Pete?

— Pentru că tipul cu buze roșii știe unde locuim. Mi-a zis că și *el* a locuit aici pe vremuri. Am uitat să vă spun.

Hodges îl întreabă pe Jerome:

— Cât mai avem până pe Sycamore Street?

— Douăzeci de minute. Poate mai puțin. Dacă știam că puștiul se duce cu autobuzul, aș fi luat-o pe centură.

— Domnule Hodges? zice Pete.

— Aici sunt.

— Ar fi tâmpit dacă s-ar duce la mine acasă. Pentru că, dacă o face, nimeni nu ar mai putea să mă acuze de nimic.

Aici cam are dreptate.

— Le-ai spus să stea în casă și să încuie toate ușile?

— Da.

— Și i-ai spus mamei tale cum arată individul ăsta?

— Da.

Hodges știe că, dacă ar chema acum poliția, domnul Buzeroșii s-ar face nevăzut și atunci Pete ar depinde doar de analiza criminalistică a probelor ca să scape din încurcătură. Unde mai pui că ei ar putea să ajungă acolo înaintea poliției.

— Spune-i să-l sune pe individ, zice Holly.

Se apleacă spre Hodges și răcnește în telefon:

— *Sună-l și spune-i că te-ai răzgândit și o să-i dai caietele!*

— Ai auzit, Pete?

— Mda, dar nu pot să-l sun. Nici nu știu dacă are mobil. Pe mine m-a sunat de la fixul din anticariat. Știți, nu prea am avut timp să facem schimb de numere de telefon.

— Situație de cacao, comentează Holly, fără să se adreseze cuiva anume.

— Bine. Sună-mă imediat ce ajungi acasă și te asiguri că totul este în ordine. Dacă nu am nicio veste de la tine, va trebui să chem poliția.

— Sunt sigur că mama și Tina sunt în...

Hodges închide telefonul și se apleacă spre Jerome.

— Dă-i bice, băietel!

— Imediat, spune Jerome făcând un semn spre traficul aglomerat pe trei benzi. Cum trecem de sensul giratoriu de colo, o să zburăm ca vântul.

Douăzeci de minute, își zice Hodges. Cel mult douăzeci de minute. Ce se poate întâmpla în douăzeci de minute?

Experiența l-a învățat destul de multe. În douăzeci de minute se pot întâmpla multe lucruri care fac diferența între viață și moarte. Tot ce poate face el deocamdată este să sperie că nu va purta pe conștiință povara acestor douăzeci de minute câtă vreme mai are de trăit.

40

Linda Saubers s-a hotărât să-l aștepte pe Pete în biroul micuț al soțului ei, pentru că acolo este laptopul și poate juca solitaire. Nu crede că-i în stare să citească.

Discuția cu Pete a neliniștit-o cumplit de mult. Și i s-a făcut și teamă; însă nu de vreun ticălos sinistru care stă la pândă pe Sycamore Street. Pentru fiul ei îi este teamă, deoarece este limpede că *el* crede în existența unui asemenea ticălos sinistru. În sfârșit, lucrurile încep să se limpezească. Paloarea lui, pierderea în greutate... mustața aia caraghioasă pe care a încercat să și-o lase... revenirea acnee și tăcerile lui îndelungate... acum toate au o explicație. Dacă nu a făcut deja o cădere nervoasă, nici mult nu mai are.

Se ridică de pe scaun și se uită pe geam, la fiica ei. Tina și-a pus cea mai bună bluză, cea galbenă, cu mâneci bufante, pe care în ruptul capului nu ar purta-o pe un leagăn vechi și murdar, care ar fi trebuit demontat de mult. Are o carte la ea și cartea este deschisă, dar nu citește. Fetița ei pare trasă la față și mâhnită.

Dumnezeule, ce coșmar! își spune Linda. Mai întâi

povestea cu nenorocitul ăla de la Complexul Municipal, care l-a schilodit pe viață pe Tom. Iar acum fiul nostru vede monștri la colț de stradă. Baniii ăia n-au fost o mană cerească, au fost o ploaie acidă. Dar poate că va fi de ajuns să ne spună adevărul. Să ne spună de unde au venit banii. Odată ce va mărturisi și își va lua greutatea aia de pe suflet, va putea începe procesul de vindecare.

Până atunci, Linda va face ce i-a cerut Pete: o s-o cheme pe Tina în casă și va încuia toate ușile. N-are ce să strice.

Parchetul scârțâie în spatele ei. Se întoarce, așteptându-se să-și vadă fiul. Dar nu, nu este Pete. Ci un bărbat palid, cu părul alb și rar și buzele roșii. Bărbatul descris de Pete, ticălosul sinistru. Dar, ciudat, prima ei reacție nu este una de spaimă, ci una de mare ușurare. Înseamnă că fiul ei nu a făcut nicio cădere nervoasă.

Apoi vede pistolul din mâna bărbatului și o cuprinde și spaima. Puternică și violentă.

— Trebuie că ești mama, spune intrusul. Sar în ochi trăsăturile de familie.

— Cine ești? întreabă Linda Saubers. Ce cauți aici?

Intrusul – aflat în pragul de la biroul soțului ei, iar nu în mintea fiului – aruncă o privire pe fereastră. Și Linda trebuie să facă un mare efort ca să nu-i spună: *Nu te uita la ea.*

— Aia-i fata ta? întreabă Morris. Ia te uită ce drăguță e! Mereu mi-au plăcut fetițele îmbrăcate în galben.

— Ce vrei? întreabă Linda.

— Ce-mi aparține, spune Morris și o împușcă în cap.

Sângele țâșnește din rană și stropește fereastra. Sună ca ropotul de ploaie.

41

Tina aude bubuitura din casă și se repede la ușa care dă în bucătărie. Oala sub presiune a făcut așa, își zice ea. Iar a uitat mama să stingă focul la oala aia afurisită. Incidentul ăsta a mai avut loc și înainte, când mama făcea conserve. Oala e veche și nu mai merge cum trebuie, iar Pete a pierdut odată o întreagă după-amiază de sâmbătă cocoțat pe scară și

rașchetând gem de căpșune de pe tavan. Mama a avut noroc pentru că dădea cu aspiratorul în living atunci când a explodat oala. Tina speră din tot sufletul să nu se fi aflat nici de această dată în bucătărie.

— Mami? strigă ea dând fuga înăuntru.

Dar nu este nimic pe aragaz.

— Ma...

Un braț o înșfacă de mijloc și o strânge cu putere. Tinei i se taie respirația: *pfuuu!* Brațul o ridică în aer și ea începe să dea din picioare. Simte niște fire de păr aspre care îi înțepă obrazul. Și mai simte și miros de transpirație, acru și fierbinte.

— Nu țipa și-atunci n-o să te rănesc, îi șoptește bărbatul în ureche, făcându-i pielea ca de găină. Pricepi?

Tina reușește să dea din cap, deși inima i se zvârcolește speriată și lumea din jur își pierde strălucirea.

— Nu pot să... respir, gâfâie ea și strânsoarea slăbește puțin. Simte iar podeaua sub tălpi. Se întoarce și vede un bărbat cu fața palidă și buzele roșii. Pe bărbie are o tăietură, una nasoală. Pielea din jur e umflată și vânătă.

— Să nu țipi! repetă el și ridică degetul la ea. Să nu *îndrăznești*. Și zâmbește, de parcă asta ar trebui s-o facă să se simtă mai bine. Degeaba. Are dinții galbeni. Seamănă mai mult cu niște colți de animal.

— Ce i-ai făcut lui mami?

— N-are nimic, răspunde bărbatul cu buze roșii. Unde ți-e mobilul? O fetiță așa de drăguță ca tine trebuie să aibă un telefon mobil. Altfel cum ai sta de vorbă cu toți prietenii ăia mulți ai tăi? Îl ții în buzunar?

— N-n-nu. E sus. În camera mea.

— Haide să-l luăm, spune Morris. Trebuie să dai un telefon.

42

Stația la care coboară Pete este pe Elm Street, la două străzi distanță de casa lui. Autobuzul aproape că a ajuns. Telefonul sună în timp ce băiatul își face drum până la ușa

din față. Sentimentul de ușurare care îl cuprinde atunci când vede chipul surâzător al surorii lui este atât de coplesitor că i se înmoaie genunchii și trebuie să se apuce repede de o bară.

— Tina! Ajung în...

— A venit un bărbat!

Tina plânge atât de tare că de-abia poate să înțeleagă ce spune.

— Era deja în casă! A...

Și nu o mai aude. Dar cunoaște vocea care îi ia locul. Și ce mult și-ar dori să nu o mai fi auzit vreodată.

— Salut, Peter! spune Buze-Roșii. Ești pe drum?

Băiatul nu e capabil să răspundă. Parcă i s-a lipit limba de cerul gurii. Autobuzul oprește la intersecția dintre Elm și Breckenridge Terrace, stația lui, dar Pete nu se mișcă.

— Nu te obose să-mi răspunzi și nu te obose nici să vii acasă, pentru că nu o să te mai aștepte nimeni.

— Minte! se aude strigătul Tinei. Mami e...

Și imediat fetița scoate un urlat de durere.

— Să nu-i faci vreun rău! spune Pete.

Ceilalți călători nu-și ridică ochii de pe ziare sau tablete, pentru că băiatul abia reușește să șoptească.

— Să nu îndrăznești să-i faci vreun rău surorii mele!

— Ba o să-i fac dacă nu tace. Trebuie să tacă. Și tu trebuie să taci și să mă ascuți. Dar mai întâi trebuie să-mi răspunzi la două întrebări. Ai chemat poliția?

— Nu.

— Ai chemat pe *cineva*?

— Nu, minte Pete fără să ezite.

— Bine. Excelent! Acum vine partea aia unde trebuie să ascuți. Asculti?

Respirând greu, o doamnă corpulentă, cu o sacoșă în mână se urcă în autobuz. Pete reușește să coboare de îndată ce femeia eliberează ușa. Merge ca un somnambul, cu telefonul lipit de ureche.

— O iau pe sora ta cu mine și ne ducem într-un loc sigur. Un loc unde ne vom întâlni imediat ce vei avea caietele.

Pete vrea să-i spună că nu trebuie să facă asta, că o să-i zică lui Buze-Roșii unde sunt caietele și gata. Dar își dă

seama la timp că ar fi o greșeală enormă. Când Buze-Roșii va afla că sunt în subsolul Centrului de Recreere, nu va mai avea niciun motiv să o lase în viață pe Tina.

— Mai ești la telefon, Peter?

— D-da.

— Și foarte bine faci. Foarte bine faci. Ia caietele. Când vor fi la tine – și nu înainte – sună din nou pe numărul surorii tale. Dacă ai să suni din orice alt motiv, am să-i fac rău.

— Mama e bine?

— E bine. Am legat-o doar. Nu-ți face griji pentru ea și nu te mai obosești să te duci acasă. Ia caietele și sună-mă.

Și Buze-Roșii închide. Pete nu mai apucă să-i spună că *trebuie* să se ducă acasă, pentru că are nevoie de căruțul Tinei ca să care cutiile. Și mai trebuie să ia și cheia tatălui său. Cheia care descuie ușa de la Centrul de Recreere. După ce a folosit-o, a pus-o la loc pe panoul din birou și trebuie să o ia de acolo.

43

Morris pune în buzunar telefonul Tinei și smulge un cablu de la calculatorul ei de pe birou.

— Întoarce-te! Măinile la spate!

— Ai împușcat-o? îl întreabă Tina plângând în hohote. Ce zgomot a fost ăla? Ai împușcat-o pe ma...

Morris o pâlmuiește. Tare. Stropi de sânge țâșnesc din nasul și colțul gurii Tinei. Ochii fetiței se holbează șocați.

— Tacă-ți fleanca și întoarce-te! Cu mâinile la spate.

Plângând, Tina îl ascultă. Morris îi leagă mâinile.

— Au! *Au, domnule!* E prea strâns!

— Nu mă interesează.

Se întreabă în treacăt câte gloanțe or mai fi rămas în pistolul vechiului său prieten. Două i-ar fi suficiente; unul pentru hoțul de caiete și unul pentru sora hoțului.

— Mișcă-te! La parter. Pe ușa din spate. Haide! Și doi-trei-patru.

Tina se întoarce să se uite la el. Are ochii înroșiți și plini de lacrimi.

— Vrei să mă violezi?

— Nu, răspunde Morris.

Și imediat adaugă ceva ce o sperie și mai tare pe fetiță pentru că nu are niciun sens.

— Nu am să mai fac greșeala asta.

44

Linda deschide ochii și vede tavanul. Știe unde se află – în biroul lui Tom –, dar nu și ce a pățit. Parcă i-a luat foc toată partea dreaptă a capului și mâna pe care și-o duce la obraz se umple de sânge. Ultimul lucru pe care și-l amintește este că Peggy Moran i-a spus că Tinei i se făcuse rău la școală.

Du-te și ia-o acasă, îi spusese Peggy. Îți țin eu ora asta.

Ba nu, își mai amintește și altceva. Ceva despre banii misterioși.

Aveam de gând să discut cu Pete despre ei, își spune ea. Să obțin niște răspunsuri de la el. Jucam solitaire pe computerul lui Tom, ca să-mi treacă mai ușor timpul până la venirea lui și atunci...

Și atunci s-a stins lumina în capul meu.

Iar acum durerea asta îngrozitoare, ca o ușă care se trânteste neîncetat. E mai rău decât migrenele pe care le are uneori. O doare mai tare decât a durut-o la cele două nașteri. Încearcă să ridice capul și chiar reușește, dar lumea din jur începe să pâlpaie în ritmul bătăilor inimii: acum *se stinge*, acum *se aprinde*, producându-i o durere atroce la fiecare oscilație...

Privește în jos și vede că pieptul rochiei sale gri este acum roșu murdar. Și își spune: Doamne, Dumnezeule, e mult sânge acolo! Am făcut un accident cerebral? Am hemoragie cerebrală?

Bineînțeles că nu. Ar sângera pe dinăuntru în astfel de cazuri. Dar, indiferent ce este, are nevoie de ajutor. Are nevoie de o ambulanță, însă nu-și poate convinge mâna să ajungă la telefon. Se ridică, tremură și cade la loc pe podea.

Aude un țipăt mic de durere de undeva de aproape. Și apoi niște hohote de plâns pe care le-ar recunoaște oricând, chiar

și în pragul morții (așa cum bănuiește că ar fi cazul acum). Tina.

Reușește să se sprijine într-o mână și se ridică atât cât să se poată uita pe fereastră. Vede un bărbat care o îmbrânțește pe Tina în curtea din spatele casei. Fata are mâinile legate la spate.

Și Linda uită cu totul de durerea ei, uită cu totul că ar avea nevoie de o ambulanță. Un necunoscut le-a intrat în casă și acum îi răpește fiica. Trebuie să-l oprească. Trebuie să cheme poliția. Încearcă să se cațare pe scaunul rotativ din spatele biroului, dar nu poate decât să-l lovească neputincioasă cu mâinile-i însângerate. Se opintește din toate puterile și se scoală în capul oaselor. Durerea este atât de cumplită, că lumea se face albă. Dar se îndârjește să-și păstreze cunoștința și se apucă de brațul scaunului. Când i se limpezește vederea, îl vede pe necunoscut cum deschide poarta și o împinge pe Tina afară din curte. Ca pe un animal la tăiere.

Adu-o înapoi! strigă Linda. *Nu-i face rău copilașului meu!*

Dar strigă doar în mintea ei. Încearcă să se ridice, dar scaunul se învârtește și îi scapă din mână. Lumea se întunecă. Aude un horcăit oribil înainte să leșine și mai are timp să se întrebe: Oare eu am fost?

45

Situația *nu-i* deloc mai bună după sensul giratoriu. Traficul este blocat și două semne portocalii anunță: ATENȚIE și DRUM ÎN CONSTRUCȚIE. Un cârd lung de mașini așteaptă ca individul cu fanion să le lase să treacă pe rând. După trei minute, lungi cât o oră, Hodges îi cere lui Jerome să meargă pe străzile laterale.

— Și eu aș vrea, dar suntem blocați aici.

Tânărul face un semn peste umăr la șirul de mașini care se întinde acum până la sensul giratoriu.

Holly ridică ochii de pe iPad.

— Ia-o pe trotuar, spune ea și se întoarce la tableta ei magică.

— Acolo sunt cutiile poștale ale oamenilor, Hollyberry, îi zice Jerome. Și un gard de sârmă mai în față. Nu cred că avem loc.

Ea mai aruncă o privire scurtă.

— Ba da. S-ar putea să ne zgâriem nițel, dar mașina asta a trecut prin altele și mai rele. Haide, du-te!

— Cine plătește amenda dacă mă prind? Tu?

Holly își dă ochii peste cap. Jerome se întoarce spre Hodges, care oftează și îi spune:

— Are dreptate. Avem loc. Îți plătesc eu blestemata aia de amendă.

Jerome trage de volan spre dreapta. Mercedesul atinge bara de protecție a mașinii din față, apoi se hurducă pe trotuar. Aici îi apare prima cutie poștală. Jerome trage și mai mult de volan spre dreapta, ieșind acum complet de pe stradă. Urmează un bufnet, când latura stângă a mașinii dărâmă cutia de pe stâlpul ei; apoi un scrâșnet prelung, când latura din dreapta se alintă ca o pisică de gardul din sârmă. O femeie în pantaloni scurți și maiou cu buricul la vedere își tunde gazonul. Strigă la ei atunci când portiera din stânga jupoaie un anunț cu INTRAREA INTERZISĂ NU PRIMIM AGENȚI COMERCIALI. Se repede pe aleea din fața casei continuând să țipe. Se oprește acolo și se uită la ei, ținându-și mâna pavază la ochi. Hodges vede că încă i se mai mișcă buzele.

— Bravos! exclamă Jerome. Ne-a luat numărul.

— Tu vezi-ți de condus, îi spune Holly. Haide haide haide!

Și fără să facă vreo pauză, îi anunță:

— Buze-Roșii e Morris Bellamy. Așa îl cheamă.

Acum zbiară la ei și individul care dirijează circulația. Se holbează la ei și muncitorii care au săpat până la conducta de canalizare de sub asfalt. Unii râd. Unul îi face cu ochiul lui Jerome și face semnul cunoscut cu sticla la gură. Și apoi rămân în urmă. Mercedesul coboară pe carosabil. Din cauza strangulării traficului din spatele lor, strada pe care pornesc este incredibil de pustie. Norocul lor.

— M-am uitat în registrele fiscale ale orașului, spune Holly. În 1978, la momentul morții lui John Rothstein,

impozitele pentru casa de la numărul 23 de pe Sycamore Street erau plătite de Anita Elaine Bellamy. I-am căutat numele pe Google și am obținut peste cincizeci de rezultate, pentru că cică tipa e celebră în mediul universitar. Dar un singur rezultat ne interesează pe noi. Fiul ei a fost judecat pentru viol deosebit de grav în același an, adică tot în 1978. Chiar aici, în oraș. A fost condamnat la închisoare pe viață. Într-unul dintre articole e și o poză a lui. Uite.

Și-i întinde iPad-ul lui Hodges.

Morris Bellamy a fost surprins când cobora treptele unui tribunal bine cunoscut lui Hodges, deși a fost înlocuit în urmă cu cincisprezece ani de monstruoșitatea aia din beton din Government Square. Bellamy este flancat de doi polițiști. Hodges și-l amintește pe unul dintre ei. Paul Emerson. Detectiv bun, ieșit de multă vreme la pensie. E îmbrăcat în costum. La fel și celălalt, dar acesta și-a scos sacoul și l-a pus peste mâinile lui Bellamy pentru a ascunde cătușele. Și Bellamy e în costum, ceea ce înseamnă că fotografia a fost făcută ori în timpul procesului, ori imediat după pronunțarea sentinței. Pentru că este o poză în alb și negru, contrastul dintre tenul palid al lui Bellamy și gura lui închisă la culoare este mult mai pronunțat. Parcă s-ar fi dat cu ruj.

— El trebuie să fie, spune Holly. Pariez pe șase mii de dolari că, dacă suni la penitenciarul de stat, vei afla că a fost eliberat.

— Nu pun niciun pariu, refuză Hodges. Cât mai avem până pe Sycamore Street, Jerome?

— Zece minute.

— Ești sigur sau asta-i doar o estimare optimistă?

Cu părere de rău, Jerome răspunde:

— Mă rog... poate nițel optimistă.

Se aude telefonul lui Hodges. Este Pete. Gâfâie.

— Ați sunat la poliție, domnule Hodges?

— Nu.

Deși probabil că acum poliția are deja numărul de înmatriculare al mașinii lui Holly. Însă nu are rost să-i spună asta lui Pete. Băiatul pare mai speriat ca oricând. Aproape înnebunit de spaimă.

— Să nu sunați. Indiferent ce se întâmplă. A luat-o pe Tina. Zice că o s-o omoare dacă nu-i dau caietele. Și o să i le dau.

— Pete, nu...

Dar vorbește singur. Pete a închis.

46

Morris o împinge pe Tina pe cărare. La un moment dat, o creangă îi sfâșie bluza și îi zgârie adânc brațul.

— Nu mă îmbrânci așa de tare! O să cad!

Morris îi dă o palmă peste cap, deasupra cozii de cal.

— Tacă-ți gura, proasto! Zi mersi că nu te pun să alergi.

O ține de umeri ca să nu cadă în apă când traversează pârâul și îi cere să se oprească atunci când ajung în locul unde se termină tufele și copacii pitici și începe proprietatea Centrului de Recreere.

Terenul de baseball este pustiu, dar pe asfaltul crăpat al terenului de baschet sunt câțiva băieți. Fără tricouri pe ei, cu umerii lucind în soare. Ziua este mult prea caldă pentru jocuri în aer liber și Morris presupune că acesta este motivul pentru care nu sunt mai mulți.

Dezleagă mâinile Tinei. Fata scoate un scâncet de ușurare și începe să-și maseze încheieturile pe care se văd dungi adânci și roșii.

— O să mergem pe lângă pomii ăia, îi spune el. Băieții o să ne vadă mai bine doar atunci când ne apropiem de clădire și ieșim din umbră. Dacă te salută vreunul sau dacă cunoști pe cineva, faci un semn cu mâna, zâmbești și mergi mai departe. Ai înțeles?

— D-da.

— Dacă țipi sau dacă strigi după ajutor, îți vâr un glonț în cap. Înțelegi și *asta*?

— *Da*. Ai împușcat-o pe mama? Ai împușcat-o, nu-i așa?

— Nici vorbă. Am tras în tavan ca s-o fac să se potolească. Mă-ta e bine mersi și așa o să fii și tu dacă faci ce-ți zic. Mișcă!

Intră în umbra copacilor și merg prin iarba înaltă care

foșnește când se atinge de pantalonii lui Morris și de jeansii Tinei. Băieții sunt absorbiți de jocul lor și nu se uită în jur. Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut imediat bluza galbenă a Tinei pe fundalul verde al copacilor.

Ajung în spatele clădirii și Morris o împinge pe lângă Subaru-ul vechiului său prieten, în același timp uitându-se atent la băieți. Când se convinge că latura clădirii îi împiedică pe băieți să-i mai poată observa, leagă din nou mâinile Tinei la spate. Nu are niciun rost să riște, pentru că Birch Street este foarte aproape. Iar pe Birch Street sunt foarte multe case.

O vede pe Tina că trage aer în piept și o apucă brutal de umeri.

— Nu țipa, gagico! Deschide tu gura și o să ți-o umplu de sânge.

— Nu da în mine, te rog, șoptește Tina. Fac tot ce vrei.

Morris dă din cap satisfăcut. N-a auzit niciodată vreun răspuns care să-i facă mai multă plăcere.

— Vezi geamul de la subsol? Țăla deschis? Pune-te pe jos, întoarce-te pe burtă și treci prin el.

Tina se lasă pe vine și se uită în întunericul de jos. Apoi își întoarce chipul tumefiat spre el.

— E prea jos! Am să cad!

Exasperat, Morris îi dă un șut în umăr. Tina țipă. El se apleacă și îi lipește de tâmplă țeava pistolului.

— Ai zis că o să faci tot ce vreau și eu asta vreau să faci. Treci chiar acum prin geamul ăla. Dacă nu, îți găuresc creierul ăla de șobolan.

Morris se întreabă dacă ar face una ca asta. Și își răspunde că da, ar face-o. Și de fetițele mici i se rupe.

Plângând, Tina intră pe fereastră. Ezită când ajunge la jumătate și se uită la Morris cu ochi rugători. El își ia elan ca să-i dea un șut în față ca să o ajute să coboare mai repede. Fata sare în subsol. Apoi țipă, neascultând de ordinul lui Morris.

— Glezna mea! Cred că mi-am rupt glezna!

Pe Morris îl doare fix undeva de glezna ei. Se uită repede în jur ca să se asigure că tot nu-i vede nimeni, apoi alunecă

prin fereastră și ajunge în subsolul Centrului de Recreere de pe Birch Street, aterizând pe cutia pe care o lăsase sub geam ultima oară când fusese acolo. Probabil că sora hoțului căzuse aiurea pe ea și după aia s-a rostogolit pe jos. Laba piciorului îi stă într-o poziție nefirească și a început deja să se umfle. Lui Morris Bellamy i se rupe și de asta.

47

Domnul Hodges are o mie de întrebări, dar Pete nu are timp să-i răspundă la niciuna. Pune capăt convorbirii și o ia la fugă pe Sycamore Street, spre casa lui. Și-a dat seama că va dura prea mult până să scoată căruțul Tinei din garaj; o să se gândească la altă modalitate de a transporta caietele atunci când va ajunge la Centrul de Recreere. Tot ce-i trebuie acum este cheia de la clădire.

Intră ca o furtună în biroul tatălui său și rămâne împietrit. Mama zace pe jos, lângă masa de lucru. Fața îi este o mască de sânge. Sânge se vede și pe laptopul deschis al tatălui său, pe pieptul rochiei, pe scaunul de la birou și pe fereastra din spate. Din computer se aude o melodie subțirică și Pete o recunoaște, oricât de speriat este el acum. Mama juca solitaire. Mama juca solitaire, își aștepta fiul să ajungă acasă și nu deranja pe nimeni.

— *Mamă!*

Aleargă spre ea, plângând în hohote.

— Capul, spune Linda. Uită-te la capul meu.

Pete se apleacă, desparte cu mișcări blânde șuvițele de păr năclăite de sânge și vede un șanț care începe de la tâmplă și se termină la ceafă. De-a lungul lui se observă și ceva cenușiu spre albicios. Țasta-i craniul, își spune el. E rău, dar mai rău ar fi fost să fie creierul. Te rog, Doamne, fă să nu fie creierul, creierul este moale, creierul ar curge. Este doar craniul.

— Un bărbat, spune cu mare greutate mama. A... a luat-o... pe Tina. Am auzit-o țipând. Tu trebuie... Of, Iisuse Hristoase, cum îmi mai *bubuie* capul!

Preț de o secundă nesfârșită, Pete oscilează între nevoia de

a-și ajuta mama și nevoia de a-și apăra sora, de a o aduce înapoi acasă. Ce bine ar fi să fie *totul* doar un coșmar! Ce bine ar fi dacă aș putea să mă trezesc acum și să-mi dau seama că nimic din toate astea nu este adevărat!

Mama e pe primul loc.

Ia repede telefonul de pe masa tatălui său.

— Nu mai vorbi, mamă. Nu mai spune nimic și nu te mai mișca.

Linda închide ochii obosită.

— După banii ăia a venit? Bărbatul ăla a venit după banii pe care i-ai găsit tu?

— Nu. A venit după ce era lângă bani, spune Pete și apasă cele trei taste ale numărului de telefon de la urgențe, învățat încă din școala primară.

— Care este urgența dumneavoastră? îl întreabă o voce de femeie.

— Mama mea a fost împușcată, răspunde Pete. Adresa este Sycamore Street, numărul douăzeci și trei. Trimiteți imediat o ambulanță. Sângerează îngrozitor de tare.

— Cum vă numiți, domnu...

Pete închide.

— Mamă, eu acum trebuie să plec. Trebuie să o aduc acasă pe Tina.

— Ai... grijă.

Linda nu mai articulează clar cuvintele. Ochii îi sunt tot închiși, iar băiatul observă îngrozit că până și genele îi sunt pline de sânge. Este numai vina lui, numai și numai vina lui.

— Să nu... pățească... Tina... ce...

Și amuțește. Dar încă mai respiră. Te implor, Doamne, ajut-o să respire în continuare!

De pe panoul cu cheile proprietăților pe care le are de vânzare tatăl lui, Pete o ia pe cea de la ușa din față a Centrului de pe Birch Street.

— O să fie bine, mamă. Imediat vine ambulanța. Și o să vină și niște prieteni.

Pornește spre ușă, dar îi vine o idee și se întoarce.

— Mama?

— Ceee...

— Tata mai fumează?

Fără să deschidă ochii, Linda îi răspunde:

— Crede... că eu... nu știu.

Foarte repede – pentru că trebuie să plece de aici înainte să vină Hodges și să-l împiedice să facă ce are de făcut – Pete începe să scotocească prin sertarele de la biroul tatălui său.

Pentru orice eventualitate, își spune el.

Pentru orice eventualitate.

48

Poarta din spate este întredeschisă. Pete nu bagă de seamă. O ia la goană pe cărare cât îl țin picioarele. Când se apropie de pârâu, trece pe lângă o bucată de material galben care atârnă dintr-o creangă. Ajunge la apă și, fără să-și dea seama ce face, se întoarce să se uite la locul unde este îngropat cufărul gol acum. Cufărul care a provocat tot coșmarul ăsta.

Ajunge la pietrele pe care se face traversarea pârâului și se oprește brusc. Face ochii mari. Picioarele i se înmoaie și nu-l mai susțin. Cade în fund, privind fix la apa puțin adâncă, pe care a traversat-o de atâtea ori în trecut, adesea de mână cu surioara lui, care turuia vrute și nevrute despre ce o interesa cel mai mult la momentul respectiv. Madam Beasley. SpongeBob. Prietena ei, Ellen. Ghiozdănașul preferat.

Hainele preferate.

De exemplu, bluza subțire și galbenă, cu mâneci bufante. Mama îi zice că n-ar trebui să o poarte atât de des, pentru că nu poate fi spălată la mașină și trebuie să o dea la curățătorie. Oare cu ea era îmbrăcată Tini azi-dimineață când a plecat la școală? Parcă a trecut mai mult de un secol de atunci. Dar...

Dar crede că așa a fost.

O iau cu mine și ne ducem într-un loc sigur, îi spusese Buze-Roșii. Un loc unde ne vom întâlni imediat ce vei avea caietele.

Oare?

Normal că da. Dacă Buze-Roșii a crescut în casa unde locuiește acum Pete, înseamnă că a petrecut mult timp la

Centrul de Recreere. Toți copiii din cartier se duceau acolo înainte să se închidă. Și probabil că știa și despre cărare, pentru că a îngropat cufărul la nici douăzeci de pași de ea.

Dar nu știe că acolo sunt și caietele. Nu știe încă.

Dacă nu cumva le-a găsit între timp. Și atunci le-a luat deja. Și a plecat. Excelent, dacă a lăsat-o pe Tina în viață! De ce să n-o lase? De ce să o omoare odată ce a găsit ce căuta?

Din răzbunare, își spune calm Pete. Ca să-mi facă mie rău. Eu sunt hoțul care i-a furat caietele, eu l-am lovit cu carafa aia și i-am scăpat printre degete la anticariat. Eu merit să fiu pedepsit.

Se ridică și se clatină puțin pentru că îl ia cu amețelă. Când își revine, traversează pârâul. Cum ajunge pe celălalt mal, o ia din nou la fugă.

49

Ușa casei de la numărul 23 de pe Sycamore Street este larg deschisă. Hodges sare din Mercedes înainte ca Jerome să oprească mașina. Se repede înăuntru, cu o mână în buzunarul unde se află Pliciul cu Noroc. Aude o melodie, pe care o cunoaște bine din perioada când juca solitaire pe calculator.

Se ia după ea și găsește o femeie care stă – *zace* – lângă o măsuță, într-o firdă amenajată ca birou. Jumătate din față îi este umflată și plină de sânge. Femeia se uită la el, încercând să-și focalizeze privirea.

— Pete, spune ea.

Și apoi:

— A luat-o pe Tina.

Hodges se așază în genunchi și înlătură părul de pe obrazul femeii cu infinită grijă. Ce vede el acolo este rău, dar nici pe departe cât de rău ar fi putut să fie. Femeia asta a câștigat la singura loterie care contează cu adevărat. Glonțul i-a făcut un șanț lung de cincisprezece centimetri în scalp, i-a și dezvelit craniul într-un loc, dar nu o să moară de pe urma unei răni la pielea capului. Însă a pierdut mult sânge și suferă și de pe urma șocului și a comoției. Nu e momentul

cel mai bun să îi pună întrebări, dar nu are de ales. Morris Bellamy a lăsat în urma lui un șir lung de violențe, iar Hodges tot nu știe cum să dea de el.

— Holly, cheamă ambulanța!

— A... chemat-o... Pete, spune Linda.

Și, ca prin farmec, se aude imediat o sirenă, parcă adusă de vocea slăbită a femeii. Încă este departe, dar se apropie repede.

— Înainte... să plece.

— Doamnă Saubers, Pete a luat-o pe Tina? Asta spuneți?

— Nu. *El*. Bărbatul ăla.

— Avea buzele roșii, doamnă Saubers? întrebă Holly. Bărbatul care a luat-o pe Tina avea buze roșii?

— Ca... de... irlandez, răspunde ea. Dar nu... era... roșcat. Avea părul... alb. Era bătrân. O să... mor?

— Nu, spune Hodges. Ambulanța e pe drum. Dar trebuie să ne ajutați. Știți cumva unde s-a dus Pete?

— Prin... spate. Pe poartă. L-am văzut.

Jerome se uită pe geam și vede poarta deschisă.

— Ce-i acolo?

— O cărare, răspunde sfârșită Linda. O foloseau copiii... ca să ajungă la Centru. Înainte să se închidă. A luat... cred că a luat cheia.

— Pete?

— Da.

Și își deplasează privirea spre un panou de care atârnă multe chei. Unul dintre cârlige este liber. Pe eticheta de dedesubt scrie CENTRUL DE REC – BIRCH STREET.

Acum Hodges știe ce urmează să facă.

— Jerome, tu vii cu mine. Holly, tu stai cu doamna Saubers. Udă o cârpă cu apă rece și ține-i-o la cap.

Oftează și mai spune:

— Dar mai întâi de toate, sună la poliție. Cere-l la telefon pe Huntley, vechiul meu partener.

Se așteaptă la proteste, dar Holly dă din cap și pune mâna pe telefon.

— A luat și bricheta tatălui lui, spune Linda, care pare să-și mai fi venit puțin în fire. Nu știu ce vrea să facă cu ea. Și

un flacon de Ronson.

Jerome se uită întrebător la Hodges, care îi răspunde:

— Gaz pentru brichetă.

50

Pete încearcă să nu iasă din umbra copacilor, la fel cum au făcut Morris și Tina, cu toate că tinerii baschetbaliști au plecat la casele lor și pe teren nu au mai rămas decât niște ciori care se bat pe câteva chipsuri. Observă o mașină în parcare din spate. Plăcuța de înmatriculare este personalizată și risipește orice dubii ar mai fi avut Pete. Da, Buze-Roșii este aici și nu ar fi avut cum s-o ducă înăuntru pe Tina intrând pe ușa din față. Pentru că ușa aia dă la stradă, iar la ora asta pe acolo circulă destul de multă lume. Și Buze-Roșii nici nu are cheia.

Pete trece pe lângă mașină, ajunge la colțul clădirii, se lasă pe un genunchi și se uită în jur. Una dintre ferestrele de la subsol este deschisă. Iarba și buruienile din fața ei au fost tasate. Aude o voce de bărbat. Da. Amândoi sunt acolo, jos. Și caietele tot acolo sunt. Singura întrebare este dacă Buze-Roșii le-a găsit sau nu.

Pete se dă înapoi și se sprijină de cărămizile încălzite de soare, întrebându-se ce să facă în continuare. Gândește-te! se îndeamnă el. E vorba despre Tina. Trebuie să o scapi din mâna nemernicului, așa că pune mâna și *gândește*, fir-ai tu să fii!

Numai că nu e în stare. În mintea lui nu e decât un bâzâit electric.

Într-unul dintre puținele lui interviuri, constant irascibilul John Rothstein își exprimase dezgustul față de întrebarea stereotipă „de unde vă inspirați”. Ideile poveștilor vin de nicăieri, declara el. Apar pur și simplu, ferite de influența profanatoare a intelectului autorului. La fel și ideea care-i vine acum lui Pete – tot de nicăieri apărută. Este deopotrivă îngrozitoare și îngrozitor de tentantă. Însă nu va funcționa dacă Buze-Roșii a descoperit deja caietele. Deși, dacă așa ar sta lucrurile, n-ar funcționa *nimic*.

Pete se ridică și dă ocol uriașei clădiri de cărămidă prin cealaltă parte, trecând din nou pe lângă mașinuța cu plăcuța trădătoare. Se oprește în colțul din dreapta și se uită la mașinile care trec pe Birch Street. Oamenii se duc acasă de la serviciu. Are senzația că privește pe furiș într-o altă lume, una în care viața se desfășoară firesc. Face un inventar scurt: telefon mobil, brichetă, flacon cu gaz pentru brichetă. Pe asta l-a găsit în sertarul de jos, alături de bricheta Zippo a tatălui său. Când l-a scuturat, și-a dat seama că este umplut doar pe jumătate. Dar și atât este mai mult decât suficient.

Cotește, ajunge în dreptul străzii Birch și face un efort să meargă cât mai normal, sperând că nu-l va striga nimeni – nici măcar domnul Evans, fostul lui antrenor de baseball din gimnaziu.

Nu-l strigă nimeni. Acum știe care cheie trebuie să folosească. Deschide ușa încet, intră în hol și o închide și mai încet. Aerul dinăuntru este irespirabil și înfiorător de fierbinte. Spre binele Tinei, speră că în subsol este mai răcoare. Cât de speriată trebuie să fie mititica, își spune el.

Dacă mai este în viață ca să simtă spaimă sau altceva, îi șoptește o voce plină cu venin. Poate că acum Buze-Roșii stă aplecat peste trupul ei mort și vorbește de unul singur. Pentru că-i nebun și așa se poartă nebunii.

La stânga lui Pete este o scară care duce la etajul întâi, unde se află o sală care se întinde pe toată suprafața lui. Numele oficial era Sala Comunității din Cartierul de Nord, dar copiii îi spuneau altfel și probabil că Buze-Roșii își mai aduce aminte cum.

Pete se așază pe prima treaptă ca să-și scoată pantofii (nu trebuie să i se audă pașii) și își spune din nou: Eu am băgat-o în povestea asta, eu trebuie s-o scot. Este treaba mea și numai a mea.

O sună pe mobil. De undeva de dedesubt, înăbușit, dar inconfundabil, se aude tonul de apel cu melodia grupului Snow Patrol.

Buze-Roșii răspunde imediat:

— Salut, Peter!

Pare mai calm. Mai stăpân pe situație. Pete nu-și poate da

seama în ce mod i-ar afecta planul dispoziția lui Buze-Roșii.

— Ai adus caietele?

— Da. Sora mea este bine?

— E foarte bine. Tu unde ești?

— Uite, asta-i o chestie nostimă, spune Pete.

Și, dacă stai să te gândești bine, chiar așa și este.

— Pun pariu că și lui Jimmy Gold i-ar plăcea foarte mult.

— N-am chef de umor criptic. Hai să ne facem treaba și să terminăm odată, ce zici? Unde ești?

— Mai ții minte Palatul Filmelor de Sâmbătă?

— Unde...

Și Buze-Roșii se întrerupe. Se gândește.

— Vrei să zici Sala Comunității, unde se dădeau toate filmele alea siropoase și...

Și se oprește din nou, pentru că tocmai ce i-a picat fisa.

— Vrei să spui că ești *aici*?

— Da. Iar tu ești la subsol. Și-am văzut mașina în spate. Tot timpul ăsta ai fost la distanță de doar treizeci de metri de caiete.

Poate chiar mai puțin, completează Pete în gând.

— Vino și ia-le.

Închide telefonul înainte ca Buze-Roșii să încerce să-și impună condițiile. Apoi o ia la goană către bucătărie, pe vârfuri, cu pantofii în mână. Trebuie să se ascundă până când urcă Buze-Roșii de la subsol. Dacă reușește, totul s-ar putea să iasă bine. Dacă nu, atunci s-ar putea să moară împreună cu sora lui.

De jos, mai tare decât tonul de apel al telefonului – *mult* mai tare – se aude strigătul de durere al Tinei.

Deci este în viață, își spune Pete. Și apoi: Nemernicul i-a făcut rău. Numai că nu ăsta este adevărul.

Eu i-am făcut rău. Este doar vina mea. A mea și numai a mea.

51

Așezat pe o cutie din carton pe care scrie **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE**, Morris închide telefonul Tinei și rămâne cu

ochii la el. Nu a mai rămas decât o problemă, una singură la care trebuie găsit răspuns. Băiatul minte sau spune adevărul?

Morris crede că spune adevărul. În fond, amândoi au crescut pe Sycamore Street și amândoi au văzut multe filme în sala de la etaj, unde stăteau pe scaune pliante și mâncau pop-corn vândut de fetițele cercetașe din oraș. Prin urmare, este logic ca amândoi să fi ales ca ascunzătoare această clădire abandonată, situată aproape de casa lor și de locul unde este îngropat cufărul. Argumentul decisiv în favoarea acestei ipoteze este anunțul văzut de Morris pe fațada Centrului de Recreere, atunci când a venit în recunoaștere: IMOBILIARE THOMAS SAUBERS. Dacă tatăl lui Peter este agentul imobiliar, normal că băiatul a avut de unde să facă rost de cheie.

O apucă pe Tina de braț și o trage până la centrala termică din colț, o vechitură foarte mare și foarte murdară. Fata scoate un alt țipăt enervant atunci când încearcă să-și lase greutatea pe piciorul umflat. O lovește din nou peste față.

— Gura! Nu te mai miorlăi!

Găsește o lampă cu câțiva metri de cablu, întrucât ce avea el nu-i era suficient ca să o lege. Nu-și imagina că ar putea să fie și mai furios pe hoțul de caiete, dar s-a înșelat. *Pun pariu că și lui Jimmy Gold i-ar plăcea foarte mult*, spusese hoțul. Ce drept avea el să vorbească despre opera lui John Rothstein? Opera lui John Rothstein era doar *a lui*.

— Întoarce-te!

Tina nu se mișcă destul de repede pentru gustul lui Morris care este foarte pornit pe fratele ei. O înșfacă de umeri și o smucește. Acum fetița nu mai țipă. Doar un geamăt îi scapă printre buzele strânse. Mult iubita ei bluză galbenă este acum murdară de la mizeria din subsol.

Morris prinde cablul electric de cel de la computer din jurul mâinilor fetei, apoi îl aruncă peste una dintre țevile centralei termice. Îl trage pe partea cealaltă, smulgându-i astfel un alt geamăt Tinei, ale cărei mâini sunt acum ridicate până aproape de omoplați.

Morris face un nod dublu, gândind: în tot timpul ăsta,

caietele erau aici. Și lui i se pare că-i *nostim*? O să-i dau eu un *nostim* de n-o să-l poată duce. O să moară de răs.

Se apleacă, sprijinindu-se cu mâinile de genunchi, până ajunge față în față cu sora hoțului.

— Uite, gatico, cum stă treaba. Eu mă duc până sus ca să-mi recuperez proprietatea. Și ca să-l omor pe pacostea aia de frac-tu. După aia am să mă întorc și am să te omor și pe tine.

O sărută pe vârful nasului.

— Gata, viața ta s-a terminat, gatico. Gândește-te la asta cât lipsesc eu.

Și se îndreaptă repede către scară.

52

Pete este în cămară, cu ușa foarte puțin crăpată, suficient însă ca să îl poată vedea pe Buze-Roșii cum trece în goană pe lângă el. Într-o mână are pistolașul cel roșu cu negru. În cealaltă, telefonul Tinei. Pete ascultă ecoul pașilor lui. Acum traversează toate sălile pustii de la parter. Și imediat ce îl aude cum urcă spre fostul Palat al Filmelor de Sâmbătă, Pete țâșnește către scara care coboară la subsol. Își aruncă pantofii din mâini. Vrea să le aibă libere. Și mai vrea ca Buze-Roșii să știe exact unde s-a dus. Poate asta îl va încetini.

Tina face ochii mari când îl vede.

— Pete! *Scapă-mă de-aici!*

Băiatul se uită la încâlceala de noduri – cablul alb de la calculator, cablul portocaliu de la lampă – care strâng mâinile Tinei și o leagă de centrala termică. Nodurile astea sunt prea strânse și îl apucă disperarea doar uitându-se la ele. Reușește să slăbească unul dintre ele, iar mâinile fetei se lasă mai în jos, permițându-le umerilor să se relaxeze puțin. Când se apucă să dezlege al doilea nod, simte cum îi vibrează telefonul în buzunar. Lupul nu a găsit nimic la etaj, iar acum îl sună ca să îi ceară socoteală. În loc să-i răspundă, Pete se repede la cutia de sub fereastră. Vede scrisul său pe una dintre laturi: **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE**. Vede urme de tălpi pe partea de sus și își dă seama cui aparțin.

— Ce *faci?* îl strigă Tina. Dezleagă-mă!

Să o dezlege este doar un aspect al problemei. Cel mai important este să o scoată de acolo și Pete nu crede că are timp să le facă pe amândouă înainte de întoarcerea lui Buze-Roșii. A apucat să se uite la glezna Tinei, care nici nu mai seamănă cu o gleznă de om, atât de umflată este.

Buze-Roșii renunță să mai folosească telefonul fetei. Și strigă de la etaj. *Urlă* de la etaj:

— *Unde ești, pui de curvă?*

Doi purceluși la subsol și lupul mare și rău la etaj, își spune Pete. Dar noi nici măcar o casă din paie nu avem, darămite una din cărămidă.

Duce în mijlocul subsolului cutia folosită drept treaptă de Buze-Roșii și o deschide chiar atunci când aude pași apăsai pe podeaua bucătăriei de deasupra. Chipul Tinei este o mască a groazei. Pete răstoarnă cutia. Din ea se revarsă caietele cu coperte de moleschin.

— Pete! Ce faci? *Vine!*

Știu, își spune Pete și deschide și cea de-a doua cutie. Caietele de aici completează mormanul din mijlocul podelei. Chiar acum pașii de deasupra se opresc. Buze-Roșii i-a observat pantofii aruncați. Acum Buze-Roșii deschide ușa de la subsol. Acum Buze-Roșii este precaut. Buze-Roșii încearcă să-și dea seama ce se petrece.

— Peter? Ești în vizită la sora ta?

— Da! îi răspunde băiatul. Sunt în vizită și am și un pistol la mine.

— Știi ceva? îi strigă lupul. Nu te cred.

Pete scoate dopul de la flaconul cu lichid de brichetă și îl răstoarnă peste caiete, îmbibând mormanul de povestiri, poezii și perorații furioase. Printre ele se află și ultimele două romane din povestea unui american inadapdat și cu mințile vraște, pe nume Jimmy Gold, pribeag prin anii șazeci în căutarea mântuirii, încercând să găsească – așa cum el însuși spunea – „ceva de care să nu i se rupă”. Pete băjbăie după brichetă și aceasta îi alunecă printre degete. Of, Doamne, deja se vede umbra lupului în capul scării. Și umbra unui pistol.

De spaimă, ochii Tinei s-au făcut cât două farfuriuțe de ceai. Fata e legată și are nasul și buzele pline de sânge. Nemernicul a bătut-o, își spune Pete. De ce a bătut-o? Nu-i decât o copilă.

Însă știe de ce. Sora lui a reprezentat un înlocuitor semiacceptabil pentru acela pe care Buze-Roșii vrea *cu adevărat* să-l snopească în bătaie.

— Ba să *crezi!* îi răspunde el lupului. Calibrul patruzeci și cinci, mult mai mare decât jucăria aia a ta. L-am găsit în birou la tata. Ai face mai bine să pleci de aici. Așa ar fi înțelept.

Te rog, Doamne, *te rog*.

Însă vocea lui Pete își pierde din fermitate atunci când rostește ultimele cuvinte, falsetul acesta nesigur aparținând mai degrabă băiatului de treisprezece ani care a găsit caietele. Buze-Roșii sesizează schimbarea, râde și începe să coboare scara. Pete reușește să apuce bricheta – o ține strâns ca să nu-i mai scape din mână – și-i desface capacul cu degetul mare, chiar în momentul când apare Buze-Roșii. Lovește ușor roțița, dându-și seama că nu a controlat bricheta să vadă dacă are suficient gaz, neglijență ce i-ar putea costa viața pe el și pe sora lui în următoarele zece secunde. Dar se produce scânteia care dă naștere unei flăcări robuste și galbene.

Pete ține bricheta aprinsă la treizeci de centimetri deasupra mormanului de caiete.

— Ai dreptate, spune el. Nu am armă. Dar uite ce am găsit în birou.

53

Hodges și Jerome traversează în fugă terenul de baseball. Jerome este în frunte, dar nici Hodges nu e prea în urmă. Tânărul se oprește la marginea jalnicului teren de baschet și arată spre un Subaru verde, parcat lângă rampa de încărcare. Hodges citește frivola plăcuță de înmatriculare – CĂRȚIBUNE – și dă din cap.

Nici nu pornesc bine din nou spre clădire, când dinăuntru

se aude un urlet furios: *Unde ești, pui de curvă?*

Ăsta trebuie că e Bellamy. Puiul de curvă este cu siguranță Pete Saubers. Băiatul a intrat în clădire folosind cheia tatălui său, ceea ce înseamnă că ușa din față este deschisă. Hodges face un gest spre sine, apoi spre Centrul de Recreere. Jerome dă din cap, dar spune în șoaptă:

— Nu ai nicio armă la tine.

— Adevărat, dar gândurile mele sunt pure și sunt puternic cât zece⁴³.

— Ce spui?

— Stai aici, Jerome. Nu-i de joacă.

— Sigur?

— Sigur. Nu se întâmplă să ai vreun cuțit la tine, nu? Nici măcar un briceag?

— Nu. Scuze.

— Nu-i nimic. Uită-te în jur. Caută vreo sticlă. Trebuie să se găsească așa ceva pe aici. Precis în locul ăsta se adună tinerii după lăsarea întunericului ca să bea. Sparge-o și taie-i cauciucurile. Ca să nu aibă cu ce să fugă, dacă lucrurile nu ies așa cum sper eu.

Expresia lui Jerome spune că nu-i convine deloc o asemenea ipoteză. Îl apucă pe Hodges de braț.

— Fără teribilisme, Bill, mă auzi? Pentru că nu ai de ce să riști.

— Știu.

Adevărul este că nu știe nimic. În urmă cu patru ani, femeia de care era îndrăgostit murise într-o explozie destinată lui. Nu trece zi în care să nu se gândească la Janey. Nu trece noapte în care să nu stea pe întuneric și să-și spună: Situația ar fi fost alta dacă aș fi fost puțin mai rapid. Puțin mai isteț.

Nici de această dată nu a fost suficient de rapid și suficient de isteț. Și nu folosește la nimic să-și spună că lucrurile s-au precipitat și i-au scăpat de sub control. Nu așa îi va scăpa pe

---

⁴³ Parafrază a unui vers din poemul „Sir Galahad” al lui Alfred Tennyson (n.tr.).

copiii ăia de la moarte. De un singur lucru este convins: nici Tina și nici fratele ei nu vor muri cât timp el este în apropiere. Va face tot ce-i stă în putință ca să-i salveze.

Lovește ușurel obrazul lui Jerome.

— Ai încredere în mine, puștiule. Am să fac ce trebuie. Tu vezi să te ocupi de cauciucurile alea. Și dacă tot ești acolo, poate smulgi și niște cabluri de la motor.

Și se îndepărtează. Privește o singură dată înapoi, atunci când ajunge la colțul clădirii. Jerome se uită supărat după el, dar măcar de data asta o să-l asculte și n-o să se miște din loc. Bravo! Singura nenorocire mai mare decât moartea lui Pete și a Tinei ar fi ca Bellamy să-l omoare și pe Jerome.

Hodges cotește și o ia la fugă spre ușa din față.

Care, asemenea aceleia de la numărul 23, Sycamore Street, este larg deschisă.

54

Buze-Roșii se holbează ca hipnotizat la mormanul de caiete din moleschin. În cele din urmă ridică ochii la Pete. Ridică și pistolul.

— Haide, trage, îl îndeamnă Pete. Și ai să vezi ce se întâmplă cu ele atunci când voi scăpa bricheta din mână. N-am reușit să le îmbib bine cu combustibil decât pe astea din vârf, dar lichidul deja a început să se prelingă printre ele până jos. Și hârtia e veche. O să ardă foarte repede. Probabil împreună cu tot restul gunoaielor de aici.

— Înseamnă că am ajuns într-un impas, spune Buze-Roșii. Singura problemă, Peter – și acum vorbesc din punctul tău de vedere – este că pistolul meu o să dureze mai mult decât bricheta ta. Ce ai să faci atunci când o să se stingă?

Încearcă să pară calm și stăpân pe situație, dar ochii îi aleargă între Zippo și grămada de caiete. Se vede clar că sunt ude cele de deasupra, copertele lor lucesc ca pielea de focă.

— O să-mi dau seama când rămân fără gaz, spune Pete. Am să arunc bricheta peste caiete în clipa când flacăra se micșorează și se face albastră. Și atunci, *puffff*.

— Ba n-ai s-o faci.

Lupul ridică din buza superioară, dezvelindu-și dinții ăia galbeni. Colții ăia înspăimântători.

— De ce nu? Nu-s decât niște cuvinte. Mi se rupe de ele. De sora mea îmi pasă.

— Pe bune?

Buze-Roșii îndreaptă pistolul spre Tina.

— Atunci, stinge bricheta sau o omor chiar sub ochii tăi.

Inima lui Pete se strânge de durere când vede țeava armei ațintită asupra surorii lui, dar băiatul nu închide capacul de la Zippo. Se apleacă și apropie foarte încet flacăra de mormanul de caiete.

— Aici se află încă două romane cu Jimmy Gold. Știi?

— Minți.

Buze-Roșii ține pistolul îndreptat tot către Tina, însă privirea i-a fost atrasă – irevocabil, se pare – de caietele cu coperte de moleschin.

— Nu e decât unul singur. În care pornește spre vest.

— Ba două, repetă Pete. *Alergătorul merge spre soare-apune* este bun, dar *Alergătorul înalță steagul* este cel mai bun roman pe care l-a scris Rothstein vreodată. Și e foarte lung. O epopee. Păcat că n-o să apuci să-l citești.

O roșeață bolnăvicioasă se întinde pe obraji palizi ai bărbatului.

— Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să mă *ispitești*? Mi-am dat *viața* pentru cărțile astea! *Am ucis* pentru cărțile astea!

— Știu, spune Pete. Și, pentru că ești un mare fan, îți ofer o mică recompensă: în ultimul roman, Jimmy se întâlnește din nou cu Andrea Stone.

Lupul face ochii mari.

— Andrea? Pe bune? Cum? Ce se întâmplă?

Într-o atare situație, întrebarea este mai mult decât bizară, dar totodată perfect sinceră. Neprefăcută. Pete își dă seama că pentru omul acesta este mai real un personaj de roman (Andrea, prima dragoste a lui Jimmy) decât sora lui. Pentru Buze-Roșii *nu* există oameni mai reali decât Jimmy Gold, Andrea Stone, dl Meeker, Pierre Retonne (zis și „Vânzătorul de Mașini din Infern”) și toți ceilalți. Evident că această

convingere este semn al unei nebunii profunde, dar asta ar însemna că și Pete este nebun, pentru că știe exact ce simte dementul din fața lui. Și el s-a simțit cuprins de aceeași emoție, de aceeași uimire atunci când Jimmy a dat cu ochii de Andrea în Grant Park, în timpul protestelor de la Chicago, din anul 1968. Ba chiar a început să plângă de fericire. Și acum – da, *mai ales* acum, pentru că viețile lor au ajuns la o răscruce – Pete înțelege că aceste lacrimi sunt dovada puterii teribile a imaginației. Imaginația a făcut mii de oameni să plângă atunci când au aflat de moartea lui Charles Dickens, în urma unei comoții cerebrale. Imaginația este motivul pentru care un necunoscut a pus ani la rând un trandafir pe mormântul lui Edgar Allan Poe la fiecare nouăsprezece ianuarie, ziua de naștere a scriitorului. Și tot imaginația l-ar face pe Pete să-l urască pe omul acesta chiar dacă nu ar ține o armă îndreptată spre trupul fragil al surorii sale. Buze-Roșii a luat viața unui mare scriitor. De ce? Pentru că Rothstein a cutezat să-și ducă personajul pe un drum care nu i-a convenit lui Buze-Roșii? Da, exact din cauza asta. L-a omorât pentru că în adâncul sufletului credea cu tărie că scrierea era cumva mai importantă decât scriitorul.

Pete clatină din cap tacticos.

— Totul este în caiete. Șaisprezece sunt doar cu *Alergătorul înaltă steagul*. Le-ai putea citi aici, dar n-ai să afli nimic de la mine.

Și băiatul chiar zâmbește.

— Nu vreau să-ți stric plăcerea.

— Caietele sunt ale mele, nenorocitele! *Ale mele!*

— Și se vor transforma în cenușă dacă nu-i dai drumul surorii mele.

— Dar, Pete, nici nu pot să *merg!* se văicărește Tina.

Pete nu-și poate permite să se uite la ea. Are ochii ațintiți doar la Buze-Roșii. Doar la lupul cel mare și rău.

— Cum te cheamă? Cred că am dreptul să aflu cum te cheamă.

Buze-Roșii ridică din umeri, ca și când nu mai contează.

— Morris Bellamy.

— Aruncă arma, domnule Bellamy. Împinge-o cu piciorul

până sub centrala termică. Dacă faci asta, am să închid și eu bricheta. O să o dezleg pe sora mea și o să plecăm. Vei avea timp suficient să-ți iei caietele și să dispari cu ele. Eu nu vreau decât să o duc pe Tina acasă și să chem ambulanța pentru mama.

— Și eu ar trebui să am încredere în tine? râde batjocoritor Buze-Roșii.

Pete lasă bricheta și mai jos.

— Ori ai încredere, ori ai să vezi cum ard caietele. Hotărăște-te repede. Nu știi cât gaz mai am în brichetă.

Acum surprinde ceva cu coada ochiului. O mișcare pe scară. Nu îndrăznește să se uite. Dacă se uită el, atunci Buze-Roșii îi va urmări privirea. Și aproape l-am convins, își spune el.

Foarte adevărat. Buze-Roșii începe să lase arma în jos. Preț de o clipă își arată adevărata vârstă, ba chiar mai mult. Dar imediat ridică pistolul și îl îndreaptă iarăși asupra Tinei.

— N-o s-o omor, spune el pe tonul ferm al unui general care tocmai a luat o decizie crucială pe câmpul de luptă. Nu de la început. Mai întâi am s-o împușc în picior. Și tu ai să-i auzi urletele. Dacă după aia ai să dai foc la caiete, atunci eu am s-o împușc și în piciorul celălalt. Și după aia în burtă. Și o să moară, sigur că da, dar o să aibă o grămadă de timp ca să te urască cu toată ființa ei. Dacă nu te urăște de...

Se aud două pocnete seci în stânga lui Morris. Pantofii lui Pete care cad la piciorul scării. Morris se răsucesc în direcția aceea și trage. Pistolul este mic, însă în spațiul închis al subsolului focul de armă este foarte puternic. Pete tresare și îi scapă bricheta din mână. Se aude un *pfum* înăbușit și din caietele aflate în vârful grămezii izbucnește o coroană de foc.

— *Nuuu!* zbiară Morris, întorcându-se cu spatele la Hodges, care coboară scara atât de repede că abia își mai ține echilibrul.

Morris se pregătește să tragă în Pete, dar, până să o poată face, Tina își ia avânt și îl lovește în spatele genunchiului cu piciorul ei sănătos. Glonțul trece pe deasupra umărului lui Pete.

În tot acest timp, caietele ard cu voioșie.

Hodges se năpustește asupra lui Morris înainte ca acesta să se dezmeticească. Încearcă să-i smulgă arma din mână. Hodges este mai greu și într-o mai bună formă fizică, dar Morris Bellamy are de partea lui forța teribilă a nebuniei. Valsează amândoi prin subsol, ca doi dansatori beți. Hodges ține strâns încheietura mâinii drepte a lui Morris, astfel încât țeava pistolului este acum îndreptată spre tavan. Morris îl atacă pe Hodges cu mâna stângă, îl zgârie pe față, încearcă să-i scoată ochii.

Pete ocolește în fugă mormanul de caiete – care acum ard ca un foc de tabără – și îl apucă pe Morris din spate. Morris întoarce capul, își dezvelește dinții și dă să-l muște. Ochii i se rostogolesc în orbite.

— *Mâna! Apucă-l de mână!* strigă Hodges.

Se împleticesc până sub scară. Obrajii lui Hodges sunt zgâriați până la sânge. Câteva fâșii de piele îi atârnă până la bărbie.

— Mai repede, până nu mă jupoaie de viu!

Pete îl apucă pe Bellamy de mâna stângă. Tina urlă. Hodges îl lovește cu pumnul în față pe Bellamy. De două ori tare, repede, țintit. Loviturile astea par să-l termine; i se strâmbă trăsăturile și îl lasă picioarele. Tina continuă să urle, iar subsolul se face tot mai luminos.

— *Tavanul, Petie! A luat foc!*

Morris e căzut în genunchi. Capul îi atârnă în piept, sângele îi țâșnește din barbă, buze și nasul spart. Hodges îi apucă încheietura mâinii drepte și o răsuțește. Se aude un zgomot uscat când mâna lui Morris se rupe, iar pistolașul cade pe pardoseală. Hodges își spune că s-a terminat, însă imediat ticălosul își ia avânt cu mâna liberă și îl lovește drept în testicule, umplându-i abdomenul de agonie lichidă. Morris o zbughește printre picioarele crăcănate ale lui Hodges. Acesta își ține mâinile apăsate pe locul dureros și icnește.

— *Petie! Petie! Tavanul!*

Pete își imaginează că Bellamy vrea să-și recupereze arma, dar acesta o ignoră cu desăvârșire. Nu vrea nimic altceva decât să ajungă la caiete. Flăcări mari le-au cuprins pe toate, copertele se onduleză, paginile se înnegresc și scot scântei

care sar în aer și care deja au aprins o parte din materialul izolant de deasupra. Și focul se întinde cu repeziciune, aruncând serpentine de flăcări peste ei. Una dintre ele cade pe capul Tinei și imediat subsolul se umple de izul de păr ars combinat cu mirosul de material de izolație pe jumătate carbonizat. Fetița scoate un strigăt de durere și își scutură capul ca să scape.

Pete dă fuga la ea. Pe drum împinge cu piciorul arma într-un colț îndepărtat al încăperii. Îi stinge părul și apoi începe să se lupte cu nodurile.

— *Nuuu!* zbiară Morris.

Dar nu lui Pete îi este adresat urletul lui. Cade în genunchi în fața caietelor, aidoma unui zelot dinaintea unui altar în flăcări. Bagă mâna în foc și încearcă să dărâme grămada. Dar nu reușește decât să stârnească mai multe scânteii.

— *Nu nu nu nu!*

Hodges ar vrea să alerge la Pete și sora lui, însă abia se mai ține pe picioare. Durerea de sub burtă s-a întins în picioare, slăbindu-i mușchii la a căror întreținere a lucrat atât de intens. Cu toate acestea, ajunge la fată și începe să dezlege unul dintre noduri. Din nou își dorește să aibă un cuțit la el, deși de un topor ar avea nevoie pentru cablurile astea. Sunt atât de *groase*.

Alte bucăți de izolație în flăcări cad în jurul lor. Hodges dă din mâini ca să o apere pe Tina, îngrozit la gândul că bluza aia din mătase a fetei ar putea lua foc. Și uite că nodul se desface, se desface în sfârșit, însă Tina se zbate...

— Încetează, Tini! îi spune Pete cu fața plină de sudoare pentru că în subsol s-a făcut foarte cald. Astea sunt noduri cu buclă. Și tu le strângi la loc dacă nu stai cuminte. Trebuie să încetezi.

Zbieretele lui Morris s-au transformat în urlete de durere. Hodges n-are vreme să se uite la el. Nodul de care trage el se desface brusc și o trage iute pe Tina de lângă centrala termică. Fetița are încă mâinile legate la spate.

Nu au cum să iasă de aici folosind scara. A început să ardă din ambele capete. Au luat foc și mesele, scaunele pliante, cutiile: toate sunt în flăcări. La fel este și Morris Bellamy. Și

sacoul sport și cămașa de sub el sunt o vâlvătaie. Și totuși continuă să cotrobăie prin focul acela de tabără, încercând să ajungă la caietele de la fund, cele mai puțin arse. Degetele i s-au făcut negre. Și chiar dacă durerea trebuie să fie înfiorătoare, Morris Bellamy tot nu se dă bătut. Hodges se gândește aiurea la povestea cu lupul care a intrat pe horn și a căzut fix într-o oală cu apă clocotită. Lui Alison, fiica lui, nu-i plăcea povestea asta. Zicea că e prea înspăi...

— Bill! Bill! Aici!

Hodges îl vede pe Jerome la unul dintre geamurile subsolului. Și își aduce aminte ce le-a spus lui și lui Holly: *N-aveți minte nici cât niște găini*. Acum se bucură că nu l-au luat în seamă. Jerome s-a așezat pe burtă și și-a întins brațele prin fereastră.

— Ridic-o! Ridic-o! Mai repede, până nu vă prăjiți!

Pete este cel care o cară pe Tina până la geam, printre scânteile și bucățile de material izolant în flăcări care cad din tavan. Una dintre acestea aterizează pe spatele fetei și Hodges o curăță repede. Pete o ridică. Jerome o prinde de subsuori și o trage în sus. În spatele fetei atârână ștecherul cablului de calculator cu care Morris i-a legat mâinile.

— Tu acum, gâfâie Hodges.

Pete scutură din cap.

— Ba dumneavoastră.

Se uită la Jerome.

— Tu tragi. Eu împing.

— În regulă, spune Jerome. Ridică mâinile, Bill.

Nu-i timp de stat la discuții. Hodges ridică mâinile și simte că tânărul i le prinde într-o strânsoare puternică. Mai are timp cât să-și spună: *Parcă ar fi niște cătușe*. Și imediat simte cum se ridică. Mai încet la început – pentru că este mult mai greu decât fata –, dar apoi simte cum două palme i se proptesc de fese și îl împing cu multă hotărâre. Se înalță spre aerul curat, infinit mai curat – fierbinte, dar mai răcoros decât cel din subsol – și aterizează lângă Tina Saubers. Jerome întinde iarăși mâinile prin fereastră.

— Haide, puștiule! Dă-i bice!

Pete ridică brațele. Jerome îl apucă de încheieturi.

Subsolul se umple cu fum și Pete începe să tușească tare, aproape să se sufoce. Se împinge cu picioarele în perete ca să urce mai bine. Alunecă afară prin geamul deschis și se întoarce imediat ca să se uite în subsol.

O sperietoare de ciori carbonizată stă în genunchi și scoțeste cu mâini de foc prin caietele în flăcări. Fața lui Morris a început să se topească. Zbiară și începe să strângă la pieptul lui mistuit de foc resturile în flăcări ale caietelor lui Rothstein.

— Nu te uita, copile, spune Hodges, punând o mână pe umărul lui Pete. Nu te uita.

Dar Pete vrea să se uite. Trebuie să se uite.

Își spune: Puteam să fiu eu cel în flăcări.

Își spune: Ba nu. Pentru că eu știu ce contează cu adevărat.

Își spune: Te rog, Doamne, dacă mă auzi... fă să fie adevărat.

55

Pete îl lasă pe Jerome să o ducă pe Tina în brațe doar până la terenul de baseball. Odată ajunși acolo, îi spune:

— Dă-mi-o mie, te rog.

Jerome se uită bine la chipul palid și șocat al băiatului, la urechea rănită, la cămașa arsă.

— Ești sigur?

— Da.

Tina deja a întins mâinile către el. N-a scos nici măcar o singură șoptă de când au tras-o din subsolul în flăcări, dar când Pete o ia în brațe, ea își lipește obrazul de pieptul lui și începe să plângă în hohote.

Holly vine spre ei în fugă.

— Slavă Domnului! exclamă ea. În fine! Unde-i Bellamy?

— În subsol, îi răspunde Hodges. Dorindu-și să moară cât mai repede, dacă nu a făcut-o deja. Ai mobilul la tine? Sună la pompieri.

— Ce face mama noastră? întrebă Pete.

— Cred că o să se facă bine, spune Holly, scoțându-și

telefonul. Ambulanța a dus-o la Spitalul Memorial Kiner. Era conștientă și vorbea. Paramedicii au zis că semnele vitale sunt bune.

— Slavă Cerului! spune Pete.

Acum începe și el să plângă, iar lacrimile lasă dăre albe prin funinginea de pe obraji.

— M-aș sinucide dacă ar muri. Pentru că este numai și numai vina mea.

— Ba nu este, îl contrazice Hodges.

Pete îl privește lung. La fel și Tina, ținându-și încă brațele în jurul gâtului lui.

— Tu ai găsit caietele și banii, corect?

— Da. Din întâmplare. Erau într-un cufăr îngropat lângă pârâu.

— Oricine ar fi făcut la fel ca tine, spune Jerome. Nu-i așa, Bill?

— Sigur că da, spune Hodges. Faci tot ce-ți stă în putință pentru familia ta. Așa cum l-ai urmărit tu pe Bellamy după ce a luat-o pe Tina.

— Îmi pare tare rău că am găsit cufărul ăla, spune Pete.

Dar ce nu recunoaște acum băiatul, ce nu va recunoaște niciodată, este că îl doare cumplit de tare gândul că au dispărut caietele. Îi arde sufletul ca un incendiu. Înțelege perfect ce a simțit Morris și sufletul îi arde și de la asta.

— Mai bine rămânea îngropat.

— Nu poți să dai timpul înapoi, spune Hodges. Hai să mergem. Trebuie neapărat să-mi pun niște gheață la umflătura asta ca să nu ajungă cât casa.

— Care umflătură? îl întreabă Holly. Că nu văd nimic.

Hodges o ia cu brațul de după umeri. Uneori Holly se crispează foarte tare atunci când el face gestul ăsta. Dar astăzi rămâne relaxată și el o sărută pe obraz, smulgându-i un surâs nesigur.

— Te-a lovit acolo unde-i doare pe băieți?

— Da. Acum taci.

Și pornesc încet, spre binele lui Hodges, dar și al lui Pete. Tina este cam grea, dar nu vrea să o lase jos. Vrea să o ducă în brațe până acasă.

MAI TÂRZIU

PICNIC

În vinerea weekendului Zilei Muncii, un Jeep Wrangler – destul de înaintat în vârstă, dar îndrăgit de proprietarul său – intră în parcare de lângă terenurile Ligii de Pitici din McGinnis Park și oprește lângă un Mercedes albastru la fel de bătrân. Cu o pungă din hârtie în mână, Jerome Robinson coboară prin iarba de pe panta care duce la o masă de picnic deja pregătită.

— Hei, Hollyberry!

Ea se întoarce.

— De câte ori ți-am spus să nu-mi mai zici așa? De o sută de ori? De o mie?

Dar îi zâmbește și îi răspunde la îmbrățișare. Jerome nu întinde coarda, ci o strânge doar o dată în brațe pe Holly, apoi o întreabă ce au de mâncare.

— Salată de pui, salată de ton și de varză. Am adus și un sandwich cu friptură de vită. M-am gândit că tu ai vrea să mănânci așa ceva. Eu am renunțat la carnea roșie. Îmi dă peste cap ceasul biologic.

— Atunci, o să am grijă să nu te tenteze.

Se așază la masă. Holly toarnă suc în pahare din plastic. Amândoi toastează în cinstea finalului de vară, apoi încep să mănânce și să vorbească vrute și nevrute: că ce filme bune rulează în oraș, că ce emisiuni proaste au început să dea la televizor. Ocolesc deocamdată adevăratul motiv pentru care se află aici – să-și ia rămas-bun. Cel puțin pentru o perioadă.

— Păcat că n-a putut să vină și Bill, spune Jerome când Holly îi întinde o felie de prăjitură cu cremă de ciocolată. Mai ții minte când am venit toți trei aici după audiere? Ca să-l sărbătorim că judecătorul nu l-a trimis la închisoare?

— Îmi amintesc perfect, răspunde Holly. Tu voiai să mergi cu autobuzul.

— Păi, dacă era moca! exclamă Tyrone Feelgood. Țst băiet negru are bucurii la tot ce prinde moca, conită Holly.

— S-a cam fumat povestea asta, Jerome.

Tânărul oftează.

— Ai dreptate.

— Bill a primit un telefon de la Peter Saubers, spune Holly. De asta nu a venit. M-a rugat să-ți urez toate cele bune din partea lui și să-ți zic că o să vă vedeți înainte să te întorci tu la Cambridge. Șterge-ți nasul. Te-ai mânjit cu ciocolată.

Jerome rezistă impulsului de a comenta: *Șocolata plăse mult la ăst băiet sārman*. Și întreabă:

— Pete e bine?

— Da. Avea niște vești bune pe care voia să i le spună lui Bill. Nu pot să-mi termin prăjitura. Vrei tu restul? Dacă nu cumva ți-e scârbă să mănânci după mine. Pe mine nu mă deranjează, dar să știi că nu sunt răcită și nici vreo altă boală nu am.

— Aș fi în stare să mă spăl pe dinți cu periuța ta, zice Jerome, dar sunt plin.

— Căh! exclamă Holly. Eu niciodată nu m-aș spăla cu periuța altcuiva.

Adună farfuriile și paharele din plastic și le duce la coșul de gunoi din apropiere.

— La ce oră pleci mâine? o întreabă Jerome.

— Soarele răsare la șase cincizeci și cinci. Sper să fiu pe drum cel târziu la șapte și jumătate.

Holly se duce la Cincinnati să-și vadă mama. Singură. Cu mașina. Lui Jerome aproape că nu-i vine să creadă. Se bucură pentru ea. Și se teme pentru ea. Dacă se întâmplă ceva neașteptat și Holly intră în panică?

— Nu-ți face griji, îl liniștește ea când se întoarce și se așază din nou la masă. O să fie bine. Merg doar pe autostradă, nu conduc noaptea și la meteo zice că o să fie vreme bună. Plus că mi-am pus pe un CD muzica din trei filme pe care le iubesc de nu mai pot: *Drumul spre pierzanie*, *Închisoarea îngerilor* și *Nașul* – partea a doua. Care este cel mai bun, după mine, deși în general muzica lui Thomas Newman e mult mai bună decât a lui Nino Rota. Muzica lui Thomas Newman este *misterioasă*.

— John Williams, *Lista lui Schindler*, o contrazice Jerome. Nimeni nu-l întrece.

— Jerome, nu mă face să-ți spun că mănânci rahat... deși

ăsta-i adevărul.

Tânărul râde.

— O să am cu mine mobilul și iPad-ul, amândouă încărcate. Tocmai ce am făcut revizia generală la Mercedes. Și acum, pe bune, nu-s decât vreo șase sute de kilometri.

— Bravo! Dar să mă suni dacă e nevoie. Pe mine sau pe Bill.

— Normal că sun. Tu când pleci la Cambridge?

— Săptămâna viitoare.

— Ai terminat cu munca la docuri?

— Am terminat și mă bucur. O fi bună munca fizică pentru trup, dar nu mi se pare că ar înnobila spiritul.

Holly încă nu reușește să-i privească în ochi nici măcar pe prietenii ei cei mai apropiați, însă acum face un efort și se uită la Jerome.

— Pete este sănătos, Tina este sănătoasă, mama lor s-a pus pe picioare. Totul este excelent. Dar *Bill* este sănătos? Să nu mă minți.

— Nu știu ce vrei să spui.

Acum lui Jerome îi este greu să o privească în ochi.

— În primul rând, a slăbit prea mult. Exagerează cu exercițiile fizice și cu salatele. Însă nu asta mă îngrijorează.

— Dar ce?

Jerome știe și nu îl miră deloc că *știe* și ea, cu toate că Bill are impresia că a reușit să-i ascundă adevărul. Holly are metodele ei.

Femeia își coboară mult vocea, de parcă i-ar fi teamă să nu o audă cineva, deși nu-i nimeni pe o rază de o sută de metri în jurul lor.

— Cât de des se duce la el?

Jerome nu are nevoie să o întrebe despre cine anume vorbește.

— Nu știu exact.

— Mai des decât o dată pe lună?

— Așa cred. Da.

— O dată pe săptămână?

— Poate nu chiar atât de des.

Dar cine știe?

— *De ce? Este...*

Lui Holly îi tremură buzele și continuă cu greutate:

— Brady Hartsfield este aproape o *legumă!*

— Nu ești tu de vină, Holly. Deloc. L-ai lovit pentru că avea de gând să arunce în aer vreo două mii de copii.

Încearcă să-i atingă mâna, dar ea se ferește.

— *Știu că nu-i vina mea! Și așa face-o din nou! Din nou din nou din nou! Dar nu suport obsesia asta a lui Bill față de el. Știu ce-i aia o obsesie și nu-i ceva plăcut.*

Își încrucișează brațele peste piept, gest vechi de autoconsolare la care a renunțat în mare măsură.

— Nu cred că-i vorba despre obsesie, spune cu prudență Jerome, căutându-și cuvintele. Nu cred că are vreo legătură cu ce s-a întâmplat în trecut.

— Dar cu ce să aibă legătură? Pentru că monstrul ăla n-are niciun viitor!

Ei, uite, Bill nu-i prea convins de asta, comentează Jerome în gând, deși niciodată nu ar spune-o cu glas tare. Holly se simte mai bine, însă tot fragilă a rămas. Și, așa cum chiar ea spune, știe ce înseamnă o obsesie. De altminteri, nici el nu știe ce anume înseamnă interesul lui Bill pentru Brady. Are doar o părere vagă. O bănuială.

— Las-o baltă, spune el.

Și când îi acoperă mâna cu palma lui, Holly nu se mai ferește. Mai stau un timp de vorbă despre alte lucruri. Apoi tânărul se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Barbara și Tina s-au dus să se dea cu rolele și am promis că le aduc eu acasă.

— Tina e îndrăgostită de tine, spune Holly pe un ton neutru, când pornesc amândoi spre mașinile lor.

— O să-i treacă, zice Jerome. Eu am să dispar din peisaj și foarte curând o să apară un puști drăguț în viața ei. O să-i scrie numele pe toate copertele de la manuale.

— Probabil, spune Holly. Așa merge treaba, nu? Îmi doresc doar să nu râzi de ea, pentru că o să sufere.

— N-o să râd, promite Jerome.

Au ajuns la mașini și încă o dată Holly se forțează să-l privească în ochi.

— *Eu* nu sunt îndrăgostită de tine, așa cum este ea, dar te iubesc foarte mult. Așa că te rog să ai grijă de tine, Jerome. Știu că sunt studenți care fac prostii. Nu fi și tu unul dintre ei.

De data asta ea îl îmbrățișează.

— Stai, era să uit, spune Jerome. Ți-am adus un cadou. E un tricou, dar nu cred că o să te îmbraci cu el atunci când te vezi cu mama ta.

Și îi întinde punga din hârtie. Holly scoate tricoul roșu și îl despătorește. Pe pieptul lui scrie cu litere mari și negre:

MI SE RUPE
Jimmy Gold

— Erau de vânzare la librăria facultății. Ți-am luat un XL, că poate o să vrei să-l porți pe post de cămașă de noapte.

Se uită oarecum îngrijorat la ea, pentru că Holly încă nu a spus nimic.

— Sau, dacă nu-ți place, poți să-l returnezi și să-ți iei altceva.

— Îmi place foarte mult, exclamă Holly zâmbind cu toată gura.

Este zâmbetul acela care îi place nespus lui Hodges, zâmbetul care o face frumoasă.

— Și îl *voi* purta când mă văd cu mama. Doar ca s-o scot din minți.

Atât de uluită este expresia de pe chipul lui Jerome, că Holly începe să râdă în hohote.

— Ce? Ție nu-ți vine niciodată să-ți scoți mama din minți?

— Ba da, din când în când. Holly... și eu te iubesc. Știi asta, da?

— Știu, spune ea, ținând tricoul strâns la piept. Și sunt fericită. Nu mi se rupe.

CUFĂRUL

Hodges merge pe cărarea de pe terenul viran de lângă Birch Street și ajunge la malul pârâului. Acolo stă Pete, cu genunchii strânși la piept. În apropiere, un copac pitic se apleacă asupra apei din care nu a mai rămas mare lucru după vara aceasta lungă și fierbinte. Sub copacul acela este groapa unde a fost ascuns cufărul. Groapa este goală acum, iar cufărul stă oblic pe mal. Este vechi și ponosit și are un aspect de piază rea – un călător prin timp, ajuns aici din anul când era la modă muzica disco. Lângă el este un trepied și câteva genți de fotograf profesionist.

— Aha! exclamă Hodges, așezându-se lângă Pete. Celebrul cufăr.

Pete dă din cap.

— Mda. Celebrul cufăr. Tipul cu pozele și asistentul lui s-au dus să mănânce, dar cred că se întorc curând. Nu păreau prea entuziasmați de restaurantele de la noi. Sunt din New York.

Și ridică din umeri, ca și când asta ar explica tot.

— Mai întâi a vrut să-i pozez așezat pe cufăr, cu bărbia în pumn. Știți ce zic, așa cum e statuia aia faimoasă⁴⁴. Am reușit să-l fac să se răzgândească, dar nu mi-a fost ușor.

— Fotografiile astea sunt pentru ziarul local?

Pete clatină din cap și începe să zâmbească.

— Asta-i vestea bună, domnule Hodges. Sunt pentru *The New Yorker*. Vor și un articol despre ce s-a întâmplat. Unul mare. O să-l publice în mijlocul revistei. Și o să fie un articol foarte mare, poate cel mai mare pe care l-au publicat ei vreodată.

— Super!

— Sigur că da, cu condiția să n-o dau în bară.

Hodges se uită lung la el.

— Stai puțin. Vrei să zici că *tu* ai să-l scrii?

---

⁴⁴ „Gânditorul” lui Auguste Rodin (n.tr.).

— Îhî. La început au vrut să trimită aici un gazetar de-al lor – George Packer, e foarte bun – ca să-mi ia interviu și să scrie povestea. Toată chestia asta înseamnă foarte mult pentru ei, deoarece John Rothstein a fost pe vremuri una dintre vedetele lor literare, alături de John Updike, Shirley Jackson... știți la cine mă refer.

Hodges habar n-are, dar dă conștiincios din cap.

— Rothstein era tipul de scriitor la care apelau adolescenții angoasați și apoi cei din clasa mijlocie, copleșiți de probleme existențiale. La fel ca John Cheever. Acum îl citesc pe Cheever. Știți povestirea lui, „Înotătorul”?

Hodges clatină din cap.

— Ar trebui s-o citiți. E marfă. În fine, cei de la revistă vor să le spun povestea caietelor. Toată, de la început și până la sfârșit. Dar hotărârea asta au luat-o după ce au chemat trei sau patru grafologi să analizeze fotocopiile făcute de mine și fragmentele rămase.

Hodges știe despre ce fragmente este vorba. În subsolul ars rămăseseră suficiente pagini parțial carbonizate care să confirme că acele caiete fuseseră cu adevărat manuscrisele lui Rothstein. Iar polițiștii care au refăcut traseul parcurs de Morris Bellamy de la ieșirea din închisoare au susținut și ei povestea lui Pete. De care Hodges nu se îndoiește niciodată.

— Să înțeleg că l-ai refuzat pe Packer.

— Am refuzat pe *toată lumea*. Dacă vor povestea, atunci doar eu trebuie s-o scriu. Nu doar pentru că m-am aflat în mijlocul evenimentelor, ci pentru că scrierile lui John Rothstein mi-au schimbat...

Se întrerupe și clatină din cap.

— Ba nu. Era să zic că opera lui mi-a schimbat viața, dar nu este adevărat. Nici nu cred că un adolescent ar avea cine știe ce viață de schimbat. De-abia luna trecută am făcut optsprezece ani. Cred că am vrut să spun că opera lui mi-a schimbat felul în care *privesc* viața.

Hodges surâde.

— Înțeleg.

— Redactorul care se ocupă de articol mi-a spus că sunt prea tânăr – adică n-a vrut să-mi spună deschis că n-am

talent, da? –, așa că i-am trimis niște bucăți scrise de mine. Și bine am făcut. L-a impresionat și faptul că l-am înfruntat. Deși n-a fost prea greu. După ce am avut de-a face cu Bellamy nu mi se pare mare scofală să negociez cu un tip de la o revistă din New York. Treaba aia cu Bellamy, aia a fost *negociere* adevărată.

Pete ridică din umeri și continuă:

— Normal că o să-mi editeze articolul așa cum vor ei. Am citit destul ca să știu cum se desfășoară procesul, dar nu mă deranjează. Însă, dacă vor să-l publice, trebuie să-mi treacă numele.

— Dură poziție ai avut, Pete.

Băiatul se uită lung la cufăr și, pentru o clipă, pare mult mai vârstnic decât cei optsprezece ani pe care îi are.

— Lumea este dură. Mi-am dat seama de asta după ce tata a fost rănit la Complexul Municipal.

Ce să răspunzi la așa ceva? Hodges nu scoate nicio vorbă.

— Știți ce-și doresc cel mai mult și mai mult tipii de la *The New Yorker*?

Hodges n-a fost degeaba polițist aproape treizeci de ani.

— Aș zice că un rezumat al ultimelor două romane. Ce s-a mai întâmplat cu Jimmy Gold, sora lui și toți prietenii. Cine ce a făcut, cui a făcut, cum a făcut și când și cum se termină povestea.

— Mda. Și eu sunt singurul care știu toate treburile astea. Așa ajung la partea cu scuzele.

Și se uită cu gravitate la Hodges.

— Dar, Pete, nu ai pentru ce să-ți ceri scuze. Nu ai fost acuzat de nimic, iar eu nu sunt supărat absolut deloc pe tine. Și nici Holly sau Jerome. Ne bucurăm foarte mult că mama și surioara ta sunt bine.

— Dar se putea să nu fie. Dacă aș fi acceptat să stau de vorbă cu dumneavoastră în ziua aia și nu aș fi fugit prin farmacie, sunt convins că Bellamy nu ar mai fi ajuns la mine acasă. Tina încă mai visează urât noaptea.

— Și spune că e vina ta?

— Păi... nu.

— Poftim, zice Hodges. Erai cu pistolul la tâmplă. Atât la

propriu, cât și la figurat. Halliday te-a băgat în toți sperieții și nu aveai de unde să știi că e mort atunci când te-ai dus în ziua aia la anticariatul lui. Cât despre Bellamy, nici nu știai că există, darămite că el l-a omorât pe Rothstein și că a ieșit din pușcărie.

— Foarte adevărat, dar nu numai amenințările lui Halliday m-au împiedicat să stau de vorbă cu dumneavoastră. În momentele alea încă mă mai gândeam că poate voi reuși să păstrez caietele, înțelegeți? Din cauza *caietelor* nu am vrut să vorbesc și am fugit. Nu mă gândeam la asta, dar speranța era undeva în mintea mea... și va trebui să povestesc totul în articolul pentru *The New Yorker*... Caietele alea m-au vrăjit și m-au făcut să nu mai gândesc limpede. Și trebuie să-mi cer scuze pentru că, din punctul ăsta de vedere, nu mă deosebesc prea mult de Morris Bellamy.

Hodges îl ia de umeri pe Pete și îl privește în ochi.

— Dacă ce spui tu acum ar fi fost adevărat, atunci nu te-ai fi dus la Centrul de Recreere pregătit să le dai foc.

— A fost un accident că am scăpat bricheta, șoptește Pete. M-a speriat focul de armă. *Cred* că aș fi făcut-o oricum, dacă o împușca pe Tina. Dar n-am de unde să știu sigur.

— Știu *eu*, spune Hodges. Și sunt sigur cât pentru amândoi.

— Da?

— Da. Câți bani îți dau pentru articol?

— Cincisprezece mii de dolari.

Hodges fluieră prelung.

— Cu condiția să-l accepte. Și îl vor accepta, nu-mi fac nicio grijă. Mă ajută și domnul Ricker și mi se pare că iese destul de bine. Am făcut deja ciorna primei jumătăți. Nu sunt un talent literar, dar mă pricep să scriu chestii din astea. Poate asta e cariera pe care mi-o voi alege.

— Ce ai de gând să faci cu banii? îi păstrezi pentru facultate?

Băiatul clatină din cap.

— O să ajung eu la facultate, într-un fel sau altul. Nu-mi fac nicio problemă în privința asta. Banii sunt pentru liceul Chapel Ridge. Tina începe cursurile la toamnă. Vă dați seama

ce emoționată e.

— Faci un lucru bun, spune Hodges. Faci un lucru foarte bun.

Mai stau tăcuți o vreme, amândoi privind la cufăr. Din direcția potecii se aud pași și voci de bărbați. Cei doi tipi care apar sunt îmbrăcați aproape identic, cu cămăși cadrilate și blugi pe care se mai văd cutele de la felul în care au stat împăturiți pe raftul magazinului. Hodges presupune că așa își imaginează newyorkezii că se îmbracă oamenii din centrul Americii. Unul dintre ei are un aparat foto atârnat de gât. Celălalt transportă un proiector.

— A fost bună masa? îl întreabă Pete.

— Bună, răspunde cel cu aparatul foto. Am mâncat ouă cu șuncă la Denny's. Chiftelele de cartofi însă au fost un deliciu. Vino aici, Pete. Începem cu câteva instantanee în care tu stai într-un genunchi lângă cufăr. Și mai vreau să fac câteva în care tu te uiți înăuntru.

— Dar e gol, obiectează Pete.

Fotograful profesionist se lovește ușor între ochi.

— Oamenii își vor *imagina*. Și își vor zice: „Ce o fi fost în sufletul lui când a deschis cufărul ăla și a văzut tezaurul literar dinăuntru?” Pricepi care-i ideea?

Pete se ridică și își șterge turul jeansilor mai decolorați și, tocmai de aceea, cu aspect mult mai natural decât pantalonii țepeni ai newyorkezilor.

— Vreți să vizionați ședința foto, domnule Hodges? Nu toți puștii de optsprezece ani își văd mutra pe o pagină întregă în *The New Yorker*, lângă un articol scris chiar de ei.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, Pete, dar am o treabă de făcut.

— În regulă. Vă mulțumesc pentru că ați venit aici și m-ați ascultat.

— Vrei să mai adaugi o idee în povestea ta?

— Care?

— Că nu a început în momentul în care tu ai găsit cufărul aici.

Și Hodges aruncă o privire la relicva neagră și zgâriată, cu armături ruginite și cu capacul putrezit.

— A început cu omul care l-a îngropat aici. Și când o să-ți mai vină să te consideri vinovat pentru ce s-a întâmplat după aia, să faci bine să-ți amintești ce spune Jimmy Gold. Și să ți se rupă și ție.

Pete începe să râdă și-i întinde mâna.

— Sunteți un tip de milioane, domnule Hodges.

— Să-mi spui Bill de acum încolo. Și haide, du-te să zâmbești la cameră.

Se oprește pe celălalt mal și privește înapoi. Pete a ascultat îndrumările fotografului și s-a așezat în genunchi, cu o mână pe capacul jerpelit al cufărului. Este poziția clasică a proprietarului și-i amintește lui Hodges despre o fotografie văzută pe vremuri, în care Ernest Hemingway stătea în genunchi lângă un leu vânat de el. Însă expresia de pe chipul lui Pete nu are nimic în comun cu siguranța încrezută, zâmbăreață și prostească a lui Hemingway. Chipul lui Pete spune *Cufărul nu a fost niciodată al meu*.

Să nu uiți asta, puștiule, îi zice Hodges în gând, întorcându-se la mașină.

Să nu uiți asta.

TROSC

I-a spus lui Pete că are o treabă de făcut. Dar nu ar fi fost tocmai adevărat. I-ar fi putut spune că lucrează la un caz, dar și asta ar fi fost un fel de minciună. Cu toate că ar fi fost mai aproape de adevăr.

Cu puțin timp înainte de a pleca să se întâlnească cu Pete, a primit un telefon de la Becky Helmington, asistenta de la Clinica pentru Traumatisme Cranio-Cerebrale. Îi dă lunar câte o sumă mică de bani ca să-l țină la curent cu situația lui Brady Hartsfield, pacientul căruia el îi zice „băiatul meu”. Asistenta îl informează și despre întâmplările mai ciudate din secție și îi furnizează cele mai noi zvonuri. Partea rațională a minții lui Hodges știe că zvonurile astea sunt apă de ploaie și că întâmplările stranii au de obicei explicații perfect logice. Însă mult sub această parte rațională a minții lui se află un ocean subteran – Hodges crede că există câte unul în mintea fiecărui om – în care înoată niște creaturi fantastice.

— Ce mai face fiul tău? a întrebat-o el pe Becky. Sper că n-a mai căzut din niciun copac.

— Nu, nu! Robby e bine mersi. Ați apucat să citiți ziarul de azi, domnule Hodges?

— Nici nu l-am scos din ambalaj.

În această epocă, în care poți găsi tot ce vrei pe internet, nici nu se mai obosește uneori să-l scoată din țiplă. Îl lasă să zacă pe jos, lângă fotoliul La-Z-Boy, ca un biet copilăș abandonat.

— Citiți știrile locale. Pagina doi. Sunați-mă după aia.

A sunat-o după cinci minute.

— Dumnezeu mare, Becky!

— Exact așa mi-am spus și eu. Era o fată drăguță.

— Lucrezi azi?

— Nu. Sunt în nord, în vizită la soră-mea. Stau aici în weekend.

Becky a făcut o pauză, apoi a continuat:

— De fapt, m-am gândit să mă transfer la secția de terapie intensivă din spitalul mare atunci când mă întorc. Am auzit

că au un post liber și m-am săturat până peste cap de doctorul Babineau. E adevărat ce se spune – că uneori doctorii de cap sunt mai nebuni decât pacienții. Aș zice că m-am săturat și de Hartsfield, dar n-ar fi întocmai corect. Adevărul este că îmi este puțin teamă de el. Așa cum în copilărie îmi era teamă de casa bântuită de pe strada mea.

— Da?

— Îhi. Știam că nu erau stafii acolo, însă dacă erau?

Hodges ajunge la spital puțin după ora două. În această după-amiază dinaintea weekendului, Clinica pentru Traumatisme Craniene pare aproape abandonată.

Asistenta de serviciu – Norma Wilmer scrie pe ecuson – îi dă permisul de vizitator. Hodges și-l prinde de cămașă și spune într-o doară:

— Înțeleg că ieri s-a întâmplat o nenorocire în secție.

— Nu pot să vorbesc despre asta, spune asistenta Wilmer.

— Erați de serviciu?

— Nu.

Și se întoarce la fișele și monitoarele ei.

Nu face nimic; îi va spune Becky mai multe după ce se va întoarce și va avea timp să discute cu sursele ei. Iar dacă are de gând să meargă până la capăt cu transferul (după părerea lui Hodges acesta este cel mai bun indiciu că se petrece ceva necurat aici), atunci el va găsi pe altcineva care să-i furnizeze informații contra cost. Unele asistente sunt fumătoare înrăite, în pofida tuturor lucrurilor pe care le știu despre acest viciu, și ar fi fericite să facă rost de bani de țigări.

Hodges se îndreaptă agale spre rezerva 217, conștient de faptul că inima a început să-i bată mai puternic și mai rapid decât ar fi normal. Alt semn că ia în serios toată povestea. Știrea din ziarul de dimineață l-a zguduit cam tare.

Pe drum se întâlnește cu Al-Biblioteca și căruciorul lui. Îl salută ca de obicei:

— Salut, Al! Ce mai faci?

Al nu-i răspunde imediat. Parcă nici nu-l vede. Cearcănele vineții de sub ochi sunt și mai mari, iar părul, în mod normal îngrijit, este murdar și ciufulit. Și ecusonul și l-a pus cu

susul în jos. Iar Hodges se întreabă din nou dacă nu cumva Al începe să-și piardă mințile.

— Totul e în regulă, Al?

— Sigur, spune Al. Totu-i bine atâta vreme cât nu te prinzi, corect?

Hodges habar nu are cum să răspundă unui asemenea paradox și Al își vede de drum înainte ca el să găsească replica potrivită. Se uită nedumerit după el, apoi pornește mai departe.

Brady stă la locul lui obișnuit de lângă fereastră, îmbrăcat ca de obicei: jeanși și o cămașă în carouri. Se pare că s-a milostivit cineva de el și l-a tuns. Dar l-a tuns prost, mai mult l-a ciopârțit. Hodges nu crede că „băiatul lui” se sinchisește de cum arată. Nu se va duce prea curând la dans.

— Salut, Brady! Nu te-am văzut de mult și tare dor mi-a fost de tine, cum i-a zis preotul de pe corabie maicii starețe.

Brady nu are nicio reacție și continuă să se uite pe fereastră. Aceleași vechi întrebări își dau mâna și o pun de un charleston în capul lui Hodges. Oare vede ceva pe geamul ăla? Oare știe că i-a intrat cineva în rezervă? Și dacă știe, își dă seama că persoana cu pricina este Hodges? Dar oare mai e în stare să gândească? Da, *câteodată* gândește – suficient cât să însăileze câteva propoziții simple –, iar în sala de fizioterapie e în stare să-și târască picioarele pe distanța de douăzeci de metri pe care pacienții au botezat-o Calea Torturii. Însă ce înseamnă cu adevărat toate astea? Și peștii înnoată în acvariu, însă de aici nu trebuie să tragem concluzia că ar gândi.

„Totu-i bine atâta vreme cât nu te prinzi.”

Ce o mai însemna și *asta*.

Ia fotografia cu ramă argintie, în care Brady și mama lui se țin în brațe și râd cu gurile până la urechi. Dacă ticălosul ăsta a iubit vreodată pe cineva, atunci persoana aceea a fost mămițica lui cea dragă. Hodges se uită atent la el să vadă dacă a declanșat vreo reacție punând mâna pe fotografia cu Deborah Ann. Însă nu observă nimic.

— E sexy, Brady. Nu-i așa? Nu-i așa că a fost o mămițică

sexoasă?

Niciun răspuns.

— Îți pun întrebarea asta pentru că, atunci când ți-am spart computerul, am găsit niște poze cam senzuale cu ea. Știi la ce mă refer: neglijeurii străvezii, sutiene și chiloței, chestii dintr-astea. Mie mi s-a părut tare sexy îmbrăcată așa. La fel au zis și ceilalți polițiști când le-am arătat și lor pozele tale.

Cu toate că minte cu multă convingere, nici acum nu obține vreo reacție. Nimicuța.

— Ai futut-o, Brady? Pun pariu că ai vrut s-o faci.

A mișcat ușor din sprânceană? I-a zvâcnit aproape imperceptibil buza?

Posibil, dar Hodges știe că s-ar putea să fie doar rodul imaginației sale, pentru că *vrea* ca Brady să-l audă și să înțeleagă ce-i spune. În toată America, cât este ea de mare, nu există niciun alt om care să merite mai mult să i se pună sare pe răni.

— Poate că mai întâi ai omorât-o și abia după aia ai *futut-o*. Că la momentul ăla nu mai era nevoie să fii cuminte, corect?

Nimic.

Hodges se așază pe scaunul pentru vizitatori și pune fotografia înapoi pe masă, alături de una dintre tabletele Zappit pe care le oferă Al pacienților. Își încrucișează brațele și se uită la Brady, care nu ar fi trebuit să se mai trezească niciodată din comă. Dar uite că a făcut-o.

Mă rog.

Oarecum.

— Te prefaci, Brady?

Pune mereu întrebarea asta, dar nu a primit niciodată răspuns. Nici astăzi nu primește.

— O infirmieră s-a sinucis azi-noapte într-una dintre toaletele de pe etajul ăsta. Ai aflat? Deocamdată nu i s-a făcut public numele, dar în ziar scrie ca a murit din cauza hemoragiei abundente. Presupun că și-a tăiat venele, dar n-am cum să fiu sigur. Precis că vestea te-a făcut fericit dacă ai apucat să o afli. Ești fan sinucideri, nu?

Așteaptă. Tot nimic.

Hodges se apleacă și privește fix în ochii goi ai lui Brady. Îi spune pe un ton foarte serios:

— Ce nu înțeleg eu este cum a făcut-o. Oglinzile din toaletele astea nu sunt din sticlă, ci din metal lustruit. Bănuiesc că ar fi putut să folosească oglinda de la pudriera personală, dar ar fi fost mult prea mică pentru o asemenea treabă. Ca și cum te-ai duce înarmat cu un cuțitaș în mijlocul unui schimb de focuri.

Se îndreaptă de mijloc.

— Stai așa, poate că *a avut* un cuțit. Un briceag, știi? În poșetă. Tu ai avut vreodată un briceag?

Nimic.

Sau se întâmplă ceva? Are senzația, senzația foarte intensă, că Brady îl urmărește cu atenție din spatele acelor ochi goi.

— Brady, unele infirmiere sunt convinse că ești în stare să deschizi și să închizi robinetele de la baie fără să te miști de aici. Și mai cred că o faci doar ca să le bagi pe ele în sperieți. Adevărat?

Tot nimic. Dar sentimentul acela că este urmărit a devenit mai puternic. Lui Brady îi *plăceau* foarte mult sinuciderile, asta-i cert. Ai putea chiar să spui că sinuciderea era marca lui. Holly i-a terciuit creierii cu Pliciul Norocos, însă înainte de asta Brady a încercat să-l convingă pe Hodges să se sinucidă. Nu i-a reușit... dar i-a *reușit* cu Olivia Trelawney, femeia al cărei Mercedes se află acum în posesia lui Holly Gibney, care intenționează să meargă cu el până la Cincinnati.

— Dacă poți să faci asta, fă-o și acum. Haide. Dă-te mare. Fă pe grozavul. Ce zici?

Nimic.

Unele dintre asistente sunt de părere că loviturile repetate pe care le-a primit în cap Hartsfield în seara când a vrut să arunce în aer Sala Mingo i-au rearanjat cumva creierul. Că acele numeroase lovituri i-au dat... puteri supranaturale. Doctorul Babineau spune că-i ridicol și că e o simplă legendă, fără suport real. Hodges e convins că doctorul are

dreptate, la fel cum este convins acum că Brady îl urmărește atent cu privirea.

Și că își râde de el.

Pune mâna pe tabletă. Aceasta este albastră. La ultima lui vizită, Al-Biblioteca i-a spus că lui Brady îi plac jocurile demonstrative. *Stă și se holbează la ele cu orele*, așa i-a spus Al atunci.

— Îți place chestia asta, nu-i așa?

Nimic.

— Nu că ai fi în stare să faci mare lucru, corect?

Nimic. Zero barat.

Hodges pune tableta la loc și se ridică de pe scaun.

— Să văd ce reușesc să aflu despre infirmiera aia, bine? Și ce n-o să pot să aflu eu o să aflu asistenta mea. Avem sursele noastre. Te bucuri că a murit infirmiera? Se purta urât cu tine? Te ciupea de nas și îți răsucea puțica inutilă pentru că i-ai călcat vreun prieten sau rudă la Complexul Municipal?

Nimic.

Nimic.

Nimi...

Ochii lui Brady se rotesc în orbite. Se uită la Hodges, care e cuprins de o spaimă pură, illogică. Ochii aceia par morți, dar în spatele lor se deslușește ceva deloc omenesc. Îi amintește de filmul cu fetița posedată de demonul Pazuzu⁴⁵. Apoi ochii aceia privesc din nou pe fereastră și Hodges își spune să nu fie idiot. Babineau zice că Brady s-a recuperat cât de mult se poate. Adică foarte puțin. Este ca o foaie albă de hârtie pe care nu este scris nimic altceva în afara sentimentului de ură profundă nutrit de Hodges față de această creatură, cea mai abjectă din câte a întâlnit el în toți anii de activitate în cadrul poliției.

Vreau să fie conștient ca să îl pot răni, își spune Hodges. Atâta tot. Pentru că se va dovedi că pe infirmieră a părăsit-o bărbatul sau că era dependentă de droguri și urma să fie concediată sau ambele.

---

⁴⁵ *Exorcistul* (1973) în regia lui William Friedkin (n.tr.).

— Atunci bine, Brady, spune el. O iau din loc. Mă terez. Fac pași pe covoraș. Dar trebuie să-ți spun... așa, ca între prieteni... tunsoarea asta e de toată jena.

Niciun răspuns.

— Pa și pu!

Și iese, închizând încet ușa după el. Nu o trântește pentru că, dacă Brady mai *este* în spatele acelor ochi goi, nu-i va da satisfacția să afle că l-a scos din sărite.

Așa cum s-a întâmplat, firește.

După plecarea lui Hodges, Brady ridică fruntea. Lângă fotografia mamei sale, tableta albastră prinde brusc viață. Peștișori animați aleargă încolo și înapoi, pe o melodie veselă. Pe ecran apare acum jocul demonstrativ pentru „Angry Birds”, apoi cel pentru „Prezentarea de modă a lui Barbie” și acela pentru „Războinicul galactic”. Și la sfârșit se stinge.

Din baie se aude apa curgând în chiuvetă. Apoi se oprește.

Brady se uită la fotografia cu el și mama lui. Zâmbesc și stau cu obrajii lipiți. Se uită fix la ea. Se uită fix la ea.

Fotografia se răstoarnă.

Trosc.

26 iulie 2014

NOTA AUTORULUI

Atunci când scrii o carte, ești singur într-o încăpere – doar tu cu gândurile tale. Așa se face. Am scris prima ciornă a acestui roman în Florida, în fața unei ferestre de la care vedeam palmierii. Am rescris-o în Maine, privind la pini de pe panta care coboară spre un lac superb unde cufundarii conversează cu însuflețire la apus. Însă nu am fost niciunde complet singur: puțini scriitori sunt. Iar când am avut nevoie de ajutor, ajutorul a venit de îndată.

NAN GRAHAM mi-a redactat cartea. SUSAN MOLDOW și ROZ LIPPEL, tot de la Editura Scribner, mi-au fost de un real folos. Doamnele acestea sunt de neprețuit.

CHUCK VERRILL este agentul meu literar. De treizeci de ani este omul meu de încredere, isteț, amuzant și curajos. Deloc slugarnic, îmi atrage atenția fără să ezite ori de câte ori fac vreo greșală în text.

RUSS DORR îmi oferă documentația necesară și este tot mai bun pe măsură ce trec anii. Aidoma unei asistente de chirurgie, îmi oferă următorul instrument încă înainte de a-l cere eu. Contribuția lui la această carte se găsește aproape pe fiecare pagină. Russ mi-a dat chiar și titlul atunci când eu eram în pană de inspirație.

OWEN KING și KELLY BRAFFET, romancieri de excepție amândoi, mi-au citit prima variantă și au îmbunătățit-o considerabil.

MARSHA DeFILIPPO și JULIE EUGLEY se ocupă de biroul meu din Maine și au grijă să mă țină în contact cu lumea reală. BARBARA MacINTYRE face același lucru la biroul meu din Florida. Meritele lui SHIRLEY SONDEREGGER sunt inestimabile.

TABITHA KING este cel mai bun critic al meu și singura mea dragoste.

Cât despre tine, CITITOR FIDEL, nu pot decât să-i mulțumesc lui Dumnezeu că încă mai ești alături de mine, după toți acești ani. Dacă tu te distrezi, atunci mă distrez și eu.

CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE

John Rothstein, scriitorul care l-a inventat pe Jimmy Gold și care este preferatul lui Morris Bellamy, e ucis de fanul său infocat. Sfârșitul lui înseamnă începutul goanei după opera sa nepublicată, care cuprinde cel puțin încă un roman cu Jimmy Gold. Însă Morris ascunde tot și, peste treizeci și cinci de ani, când iese de la închisoare, află că între timp comoara furată a fost descoperită de altcineva. Dar în calea răzbunării mult vizitate stau fostul detectiv Bill Hodges și asociații lui de încredere...

În *Ce-am găsit al meu să fie*, obsesia unui cititor pentru un scriitor devine periculoasă. Cartea lui Stephen King este și un roman de suspans, dar și o ficțiune despre cum poate pune stăpânire literatura pe o viață de om.

„O realizare impresionantă, ușor de citit, a unui scriitor care poate scrie în orice gen dorește.”

The Washington Post

„O carte plină de tensiune, un suspans contra cronometru.”

The New York Times

N

SUSPANS

nemira.ro

ISBN 978-606-758-773-9

9 786067 587739